

Hedwig Courths-Mahler

Csalogány

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Heidelerche
(c) Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach
Hungarian translation (c) Bethlen Katalin, 2003
Fordította: BETHLEN KATALIN

ISBN 963 9480 52 5 ISSN 1216-2140 ISSN 1589-1046

EX-BB Kiadói Kft.

1399 Budapest, Pf. 701/358

Telefon: 240-5688

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft. Felelős vezető: Bördős János igazgató

I.

Menj át a húgomhoz, Franz, és mondd meg neki, hogy beszélni kívánok veled!

– Nagyságos uram, inkább pihennie kellene. Alig hunyta le a szemét az éjjel – aggodalmaskodott az öreg inas.

– Menj csak, ha mondom. Kényelmesen ülök, nincs semmi bajom, de azonnal beszélnem kell Renatéval. Ez az ügy nem tűr halasztást.

– Legalább ezt a kis húslevest fogyassza el! Tegnap is alig evett valamit.

– Rendben van. Tudom, hogy addig úgysem hagysz békén.

Az inas tüstént feltálalta a reggelit, és elégedetten nyugtázta, hogy ura az egyik szendvicset is elfogyasztotta. Miután Manfréd Hallerstedt végzett az evéssel, eltolta maga elől a tálcát.

– Most már eredj, és hívd a húgomat!

Franz elhagyta a szobát. Végigment a hosszú, széles folyosón, míg a kastély előcsarnokába vezető lépcsőhöz nem ért. Nyílt innen egy valamivel keskenyebb lépcsőház, az vezetett fel a második emeletre. Az inas lassan felballagott, belépett az előszobába, majd bekopogtatott az egyik ajtón.

A szobából női hang szólt ki, amely engedélyt adott a belépésre, Franz pedig benyitott az elegánsan, kényelmesen berendezett, tágas helyiségbe. A nappali ablakánál ötven körüli, ősz hajú, még mindig szép arcú, de gögösnek, szívtelennek látszó asszony, Renate von Seebach ült egyenes, büszke tartással.

Vele szemben a másik ablaknál a lánya foglalt helyet. A harmincéves fiatalasszony von Holst báróval kötött rövid, boldogtalan házassága után korán özvegységre jutott, és két gyermekével együtt nagybátyja kastélyában lelt menedéket. Inge von Holst örökölte anyja sudár, karcsú természetét, csinos arcvonásait. Végtelen közöny és nyugalom áradt mindkét hölgy arcából, s ez tartósította szépségüket, amelyet még az idő múlása sem kezdehetett ki.

Még valaki tartózkodott a helyiségben: Anita von Seebach, Renate asszony mostohalánya, aki férje első házasságából származott. Renate asszony már maga is özvegy volt, amikor von Seebach oltár elé vezette. Von Fuchs őrnaggyal kötött első házasságából született a most harmincéves Inge von Holst és a huszonnyolc esztendőös Kürt von Fuchs. A fiatalember jelenleg Berlinben járt egyetemre, de nem sokat törődött a tanulmányaival. Alapvetően lusta volt, és úgy vélte, a nőtlen Manfréd Hallerstedt unokaöccseként felesleges lenne megerőltetnie magát.

Anita von Seebach mindössze hároméves volt, amikor apja feleségül vette Renate asszonyt. A kislány egy balesetben veszítette el édesanyját, és ő örökölte minden vagyonát, míg apja csupán haszonélvezettel bírt. Erről Renate von Seebach-nak fogalma sem volt. Azt hitte, hogy rendkívül gazdag emberhez ment nőül, aki neki és első házasságából származó gyermekeinek tökéletes anyagi biztonságot nyújt majd. Amikor három évvel ezelőtt von Seebach úr jobblétre szenderült, kiderült, hogy egy fillér sem maradt utána, mivel első feleségének vagyona egyedül Anitát illette meg.

A büszke Renate asszony számára ez súlyos csapást jelentett. Anita a maga szelíd, szeretetre méltó módján felajánlotta, hogy lakjanak továbbra is a házában, és maradjon minden a régiben. Von Seebach asszony azonban inkább fivére ajánlatát fogadta el, aki felkérte, hogy vezesse a háztartását, és legyen a kastélya úrnője. Az özvegy tehát átköltözött Lindeckbe. Lánya, miután a férje meghalt, gyermekeivel együtt ugyancsak követte. Anita is szívesen elfogadta Manfréd Hallerstedt meghívását, hogy lakjon nála. Rokoni szálak ugyan nem fűzték hozzá, de nagyon kedvelte a férfit. Annál is inkább, mivel apja kívánságára annak idején Manfréd Hallerstedtet nevezték ki gyámjának. Jóllehet lett volna hol laknia, hisz édesanyjától ő örökölte a berlini villát, de azt egyelőre lezárták, és csak télen töltöttek ott néhány hónapot. Ilyenkor az egész társaság Anita vendége volt. A lány ezzel viszonzta, hogy

az év többi részét a Lindeck kastélyban tölthette.

Anitát a mostohaanyjához nem fűzték szoros szálak, de egykori gyámját, Manfréd Hallerstedtet nagyon szerette. Rendkívül jól megértették egymást. A lány időközben nagykorú lett, de még mindig az idős férfihoz fordult, ha tanácsra vagy segítségre volt szüksége. Eszébe sem jutott, hogy gondoljaival mostohaanyját és mostohanővérét keresse meg. Sohasem álltak közel egymáshoz, és Anita ösztönösen érezte, hogy haragszanak rá, mert ő örökölte anyja egész vagyonát.

Az inas jelentette, hogy Hallerstedt úr kéreti a hűgát.

Renate von Seebach felnézett a kézímunkájából.

– Hogy van a fivérem, Franz? Jól aludt az éjjel?

– Sajnos nem, nagyságos asszonyom. Alig hunyta le a szemét. Már megint rendetlenkedett a szíve, ennek ellenére ragaszkodott ahhoz, hogy reggel felkeljen. A dolgozószobájában várja a nagyságos asszonyt.

– Rendben van, Franz, azonnal megyek. Majd jól összeszidom, mert nem hajlandó ágyban maradni.

Von Seebach asszony felállt. Kézításkájából tükröt, púder-pamacstot és rúzszt vette elő, s kifestette az arcát. Roppant hiú volt, még bátyja előtt is ügyelt a megjelenésére.

Manfréd Hallerstedt takaróba bugyolálva ült az íróasztala előtti karosszékben.

– Jó reggelt, kedves bátyám! Hogy vagy? Franz említette, hogy rosszul aludtál. Alapos fejmosást érdemel, mert engedett felkelni. Ágyban kellett volna maradnod.

– Ne pörölj, Renate! Tudom, jót akarsz, de már kinőttem abból a korból, hogy kioktassanak. Vén, begyepesedett agglegény vagyok, nem szoktam hozzá, hogy asszonyok parancsolgassanak nekem.

– Nem parancsolok én, nem is pörölkök, csak aggódom érted.

– Rendben van, hagyjuk! Azért kérettlek, mert fontos ügyben szeretnék veled beszélni. Tudom, rég meg kellett volna tennem, de eddig kötött az adott szavam. Most már mindent elmondhatok, és *végre* el akarom rendezni, mi történjék a halálom után.

Íróasztaláról felvett egy táviratot, és átnyújtotta a hűgának.

– Kérlek, olvasd ezt el!

„Édesanyám meghalt. Egy darabig még Stockholmban kell maradnom a hagyatéki ügyek intézése miatt. Addig szabadságot kérek, őszinte híve, Gunnar Lundström.”

– Az igazgatód és cégvezetőd? Valószínűleg sokáig lesz távol. Cseppet sem örülök neki, mert így még több munka szakad a nyakadba.

Manfréd Hallerstedt lopva megtörölte a szemét.

– Igen, tovább marad, mint számítottam rá. Isten a tudója, nagyon nehéz ez számomra, és nem a munka miatt. Éppen most, amikor végre beszélhetek, rettenetesen fáj, hogy nincs itt. Félek, meghalok, mielőtt visszajönné.

Hűga sértett méltósággal nézett a férfira.

– Úgy tűnik, jobban kedveled ezt az embert, mint minket, a legközelebbi rokonaidat. Mindig is elébünk helyezted. Fiatal kora ellenére rábízta a cégnél a legfontosabb állást, széles döntési jogkörrel ruházta fel, és mindezt csupán azért, mert hajdanán jó barátságban voltál a szüleivel.

Manfréd Hallerstedt egy darabig habozott, némán, fájdalomtól megtört szemmel meredt maga elé.

– Igen – mondta aztán, és nagyot sóhajtott. – Igen, közelebb áll hozzám, sokkal közelebb, mint ti valamennyien.

– De Manfréd!

A férfi szomorkásán elmosolyodott.

– Ne izgasd fel magad, Renate! Hagyd, hogy kibeszéljem magam! Vágyom rá, hogy végre neki is elmondhassam, mert... Renate, nem tűnt fel neked, hogy Gunnar Lundström

mennyire hasonlít rám?

Az asszony döbbenten meredt fivérére.

– Igen, kétségtelenül ugyanaz az alkatotok, de ennek nincs jelentősége. Azért még nem kell szeretnünk valakit, mert hasonlít hozzánk.

Hallerstedt arcán bágyadt mosoly suhant át.

– Ha valaki kellőképpen öntelt, akár ez is megeshet. Mindenesetre jó adag hiúság szükségeltetik hozzá. Ám azt hiszem, én mentes vagyok ettől az emberi gyarlóságtól. Nem, itt nem erről van szó, hanem sokkal többről. A kettőnk közti hasonlóság sokkal mélyebben gyökerezik. Még mindig nehezen mondom ki, bár tulajdonképpen ujjonganom kellene. Mennyire vágytam arra, hogy valakinek kiönthessem a szívem, de kötött az adott szavam. De most... Renate, most végre kimondhatom: Gunnar Lundström... a fiam!

Az idős férfi oly sokáig elfojtott érzései végre felszínre törtek, szavaiban pedig benne volt rég vágyott boldogsága és összes átélt gyötrelme.

Von Seebach asszony összerezsent, mintha megütötték volna. Elsápadt, a szeme idegesen megrándult, miközben ijedt, ám metsző tekintettel bámult a bátyjára.

– Te jó Isten! Mit jelentsen ez, Manfréd? Félrebeszélisz? Beteg vagy...

A férfi könnyes szeme a távolba révedt.

– A fiam! A fiam, Gunnar... a fiam. Nem, Renate, nem beszélek félre. Hosszú évekig hallgatnom kellett. Megfogadtam, hogy senkinek nem árulom el, míg Gunnar apja, illetve az, akit annak hitt, és az édesanyja él. Az apja már évek óta halott. Sajnos ahhoz későn távozott az élők sorából, hogy mindazt jóvátehessem, amit a felesége, Rahnild Lundström ellen vétettem. Amint szabad lett, megkértem a kezét, ám ő visszautasított. „Túl késő, barátom – írta. – Megtört öregasszony vagyok, már nincs erőm új életet kezdeni. Hidd el, nem tudnálak boldoggá tenni.” Igen, Renate, ezekkel a szavakkal utasított el.

– De Manfréd! Csak nem azt akarod mondani, hogy... hogy annak az asszonynak tőled született gyermeke, miközben Lundström felesége volt?

A férfinak megrándult a szája széle.

– Elhiszem, hogy képtelen vagy megérteni. Nem is próbálom megmagyarázni. Kérlek, eszedbe ne jusson, hogy megvetően beszélj vagy bármi rosszat gondolj róla. Félig még gyerek volt, amikor hozzáadták egy férfihoz, aki az apja lehetett volna. Ráadásul durva, cinikus, erőszakos alak volt. Egy véletlennek köszönhetően, Rómában ismerkedtünk össze. Mindketten áhítatosan szemléltük ugyanazt a műalkotást. Rahnild olyan volt, mint egy földre szállt angyal. A panzióban a szomszédos szobában laktak, így tanúja voltam annak, ahogy a férje kínozza és bántalmazta. Több hétig éltünk így. Megszerettük egymást, vágyakoztunk egymás után, és... és én közben úgy meggyűlöltem a férjét, ahogy embert csak gyűlölni lehet. Két szív váratlanul egymásra talált. Nálam a kezdeti szánalomból szerelem lett, ő pedig oltalmat talált a karomban. Röpke, ám túlradó boldogság volt az osztályrészünk. Azt akartam, hogy váljon el a férjétől, de nem tehettem, mivel az az alak a markában tartotta. Édesapja becsülete függött tőle. Így aztán el kellett válnunk. Mielőtt azonban sor került volna erre, kiderült, hogy szerelmünket megáldotta az ég, mert Rahnild közölte velem, hogy gyermeket vár. Megeketett, amíg ő vagy a férje él, senkinek nem árulom el, hogy én vagyok a gyermek apja. Megekedtem, s minden ellenszenvem dacára levelezésben maradtam a férjével, mert így híreket kaphattam Rahnildról és a fiamról. Amikor Gunnar felnőtt, elértem, hogy eljöjjön hozzám. Remek állást ajánlottam neki. Az apja egyenesen ragaszkodott hozzá, hogy elfogadja. Többé nem láttam viszont Rahnild Lundströmet. Hasztalan volt minden igyekezetem, hogy a közelébe férközzem. Csak a fiának élt. Soha nem szerettem más asszonyt, miatta nem házasodtam meg. Mindezek ismeretében bizonyára el tudod képzelni, milyen nagyon fájt, és mégis mennyire boldoggá tett, amikor Gunnar Lundström az otthonáról mesélt. Édesanyjáról, akit imádoztam, és apjáról, a vélt apjáról, akit megvettem. A legszívesebben már rég megmondtam volna neki az igazságot, de nem tehettem, mert kötött az esküm.

Lundström halála után, ahogy már említettem, feleségül kértem Rahnhildet, ő azonban elutasított, mondván, nem adhat már nekem semmit. Tény, hogy időközben mindketten megöregedtünk. Rahnhild meghalt, de nekem még ma is összeszorul a szívem, ha arra gondolok, hogy nincs többé az az asszony, akit olyan kimondhatatlanul szerettem. Te ezt nem értheted, Renate, mert sosem hallgattál a szívedre. Hidd el, rövid időre bár, de tökéletes boldogság adatott nekem. S később is, magányos éveimben boldogsággal töltött el az a tudat, hogy Gunnar apja lehetek, hiszen ő az én vérem, a saját gyermekem. Most, ha majd visszatér hozzám... Istenem, add, hogy megéljem! Ha így lesz, hivatalosan is elismerem fiamnak, és nagyon boldogok leszünk. Meg fogom értetni veled, hogy nem kell szégyenkeznie az apja miatt, büszke lehet rá ugyanúgy, mint az anyjára. De ma éjjel... nagyon felkavart Rahnhild Lundström halála. Úgy éreztem, mintha egy jeges kéz szorongatná a szívemet, és kényszerítene, hogy kövessem a szeretett asszonyt. Ezért rettegek, hogy talán nem látom viszont többé Gunnart. Szeretnék szólni neki, kiáltani, hogy jöjjön mihamarább. De hogyan szakíthatnám el imádott édesanyja halottas ágyától? Ki kell várnom az időmet, remélem, Isten megsegít, és életben hagy, amíg ideér. Veled azonban, Renate, most már szabad és kell is beszélnem ezekről a dolgokról.

Húga döbbenetesen nézett a férfira.

– Most már legalább értem, miért részesítetted mindig is előnyben Gunnar Lundströmöt a fiammal szemben. Nagyon bántott, hogy nem neki adtad azt a remek állást – jegyezte meg keserűen.

Manfréd Hallerstedt arcán mosoly suhant át, de a szeme büszkeségtől csillogott.

– A fiad, kedves Renatém, teljességgel alkalmatlan lenne arra a felelősségteljes posztra. Ahhoz igazi férfi kell, olyan, mint Gunnar. Már megbocsáss, hogy kerek percc kimondom, de Kürt hanyag, megbízhatatlan, lusta fickó. Az egyetemet sem tudta elvégezni. Semmi esetre sem neveztem volna ki az üzem élére, az a feladat egész embert kíván, olyat, akiben megbízhatok. Kürt erre nem lett volna alkalmas akkor sem, ha nem Gunnart neveztem volna ki.

– Azért ment el a kedve a tanulástól, mert érzi, hogy nem becsülöd semmire.

– Ezt magad sem gondold komolyan. Ne hagyj, hogy Kürt minden ostobaságot bebeszéljen neked! Ha valóban törekvő és szorgalmas lenne, csak azért is bebizonyította volna, hogy helytelenül ítéltél meg. Azt hiszem, jobban ismerem a fiadat, mint te magad. A gazdag örökös szerepében tetszeleg, és játssza az urat, de közben nem csinál semmit sem. Régóta tudom, hogy az örökségre fáj a foga, nem árt, ha megtudja, hogy abból bizony nem lesz semmi. Már régen szerettem volna megmondani, hogy más öröklő a vagyonomat, de nem tehettem, mert kötött az esküm. Most már megtudhatod: Gunnar a fiam, ő lesz az örökösöm.

Manfréd Hallerstedt nem tudott betelni a „fiam” szóval, szinte megrészegett tőle. Renate von Seebach asszony viszont a legszívesebben befogta volna a fülét a gyűlöletes kifejezés hallatán. Ebben az órában minden reménye szertefoszlott. Mind ez ideig abban a szent meggyőződésben élt, hogy csak ő és gyermekei jöhetnek számításba Manfréd örököséiként. Viaszfehéren meredt bátyjára, és rekedt volt a hangja, amikor megszólalt.

– Ezt nem mondhatod komolyan, elvégre ismered az anyagi helyzetünket. Férjem halála óta nincs egy fillérünk sem. Anitáé lett minden, hiszen ő örökölte a vagyont még az édesanyjától. Felesleges szaporítani a szót, tudod jól, hogy koldusszegények vagyunk, mert Inge férje után sem maradt semmi.

– Nyugodj meg, Renate! Feltételeznéd rólam, hogy nem gondoskodom a rokonaimról? Erről szó sincs, de nem hagyhattalak továbbra is abban a tévhitben, hogy ti örököltök mindent. Már évekkor ezelőtt elkészítettem a végrendeletemet. Gunnar az általános örökösöm. Te életed végéig Lindeck kastélyában lakhatsz, teljes ellátást és méltányos havi járadékot kapsz. Ugyanez vonatkozik Ingére is. Az unokáid számára pedig félretettem egy bizonyos tőkét. A kislány megveheti belőle a kelengyét, a fiú pedig tanulhat. Kürt a tanulmányai befe-

jeztéig változatlanul megkapja azt a havi összeget, amelyet eddig is, utána pedig húszezer márkát, amivel el tud indulni a pályán. Ezután azonban magának kell megkeresnie a kenyerét. Anita is jómódú, és biztos vagyok abban, hogy segíteni fog, ha a szükség úgy hozná. Láthatod, nem kell aggódnod sem a magad, sem a gyermekeid jövője miatt. Azt azonban nem akartam, hogy továbbra is az általános örököseimnek higgyétek magatokat, ezért megragadtam az első adandó alkalmat, hogy tiszta vizet öntsek a pohárba.

Von Seebach asszonynak minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne mutassa ki az elkeseredettségét. Bátyja nem is sejtette, mekkora csalódást okozott neki. Gyermekeivel biztosra vették, hogy egy napon mindent ők fognak örökölni. Titkon abban is reménykedtek, hogy ez a nap már nem várat sokáig magára. Manfréd Hallerstedt szívbeteg volt, és „szerető” rokonai feltételezték, hogy nem él meg magas kort. Leginkább Kürt számolt ezzel, és ezért nem is igen törte magát a tanulással. Úgy vélte, sohasem fog rászorulni arra, hogy dolgozzon.

És ezek a remények egyszerűen szertefoszlottak. Von Seebach asszony nem tudta, miként közölje a rossz hírt gyermekeivel. Eddig sem szívelhette Gunnar Lundströmöt, mert fivére mindig is kivételezett helyzetet biztosított számára, de most egyenesen meggyűlölte. Nem igazság, hogy az a fattyú az egész örökséget megkaparintja. Elvégre egy törvénytelen gyereknek nincsenek jogai. Miként szégyenítheti meg őt a bátyja annyira, hogy elismeri azt az alakot a fiának?

– Szívtelenül viselkedsz velünk, Manfréd. Nem elég, hogy Gunnar Lundströmöt kinevezted a céged élére, és tíz évre szóló szerződést kötöttél vele?

– Nem, nem elég. A szerződést csupán azért kötöttem, hogy mindenképpen itt tartsam. Keresve sem találtam volna nála derekabb, megbízhatóbb igazgatót. Továbbá azt akartam, hogy a közelemben lakjon, így rendelkezésére bocsátottam a kastély oldalsó szárnyát. Azt akartam, hogy biztos otthona legyen, ahonnan soha, senki sem kergetheti el. Mindez azonban nem elég. A végrendeletemben ezért tettem meg általános örökösömnek. Itt, az írásztalomban őrzöm ezt a fontos iratot. Öreg barátom, Brünnig jogtanácsos fogalmazta meg kevésbé a halála előtt. Természetesen nem tudhatta meg, hogy Gunnar a fiam, akkoriban még nem beszélhettem erről. A fiamnak egy levelet csatoltam a végrendelet mellé, amelyet csak édesanyja halála után olvashat el. Leírtam benne mindazt, amit remélem, hamarosan szóban is elmondhatok neki.

Írásztala egyik titkos fiókjából a férfi elővett egy hosszú, sárga borítékot. „Halálom után az igazgatóm által felbontandó”, állt rajta, és őt pecsét zárta le. Manfréd Hallerstedt elmosolyodott.

– Látod, Renate – mondta –, ebben a borítékban található a végakaratom és a fiamhoz intézett vallomásom. Mindaddig abban a hitben éltem, hogy csupán ezen írásból értesülhet majd az igazságról. Most azonban már abban reménykedem, hogy szemtől szembe mondhatok el neki mindent. Bízom benne, hogy nem lesz túlságosan sokáig távol, hisz bármelyik percben meghalhatok. Ezentúl azonban vigyázni fogok magamra. Minden izgalomtól óvakodom, hogy életem pislákoló lángja utolsó ne lobbanjon, míg Gunnart viszont nem látom és fiamként nem üdvözölhetem. Ne vágj már ilyen csalódott képet, Renate! Ne sajnáld tőlem ezt a kis boldogságot! Egész életemben magányos és boldogtalan voltam.

Az asszony maga volt a sértett méltóság.

– Képes vagy ezt mondani nekem, aki mindig azon fáradoztam, hogy kényelmessé varázsoljam az otthonodat? Minden örömben és bánatodban osztoztam, s a gyermekeim ugyanezt tették – sorolta szemrehányóan.

Manfréd Hallerstedt arra gondolt, hogy sem a húga, sem a gyermekei nem tudták soha felmelegíteni a szívét. Csak Anita von Seebach, a gyámleánya hozott derűt az életébe, egyedül ő volt kedves hozzá. Az idős férfi olykor-olykor el is játszott a gondolattal, milyen szép is lenne, ha a fia beleszeretne ebbe a szelíd, szőke lányba, elvégre tökéletesen illenének egymáshoz. Egyszer óvatos célzást is tett erre, de Gunnar csak mosolygott.

– Anita kisasszony biztosan eszményi feleség lesz – mondta. – Én azonban csak hűgömként szeretem. Életem párjául mást választanék. Egy életvidám, céltudatos teremtest, aki mellettem áll jóban-rosszban.

És Manfréd Hallerstedt tudomásul vette, hogy álmai nem válhatnak valóra. Anita egy bizalmas beszélgetés során hasonlóan nyilatkozott.

– Lundström úr csodálatra méltó férfi, de feleségül sohasem mennék hozzá. Mindig fel kellene rá nézmem, mint egy felsőbbrendű lényre. Kicsinek és ostobának érezném magam mellette. Tudom, hogy minden gondommal és bajommal nyugodtan fordulhatok hozzá, de ha valaki nem érzi magát egyenrangúnak a házastársával, az nem vezethet jóra. Te nem így látod, Manfréd bácsi?

A férfi mosolyogva megsimogatta gyámleánya fejét. Mivel tudta, hogy Gunnar nem szerelmes Anitába, nem nyugtalanította, amit hallott.

– Igazad van. A házasság akkor sikeres, ha férj és feleség nagyon hasonlóak vagy ha tökéletesen különböznek egymástól.

Többet nem is beszéltek a dolgról.

Manfréd Hallerstedt az évek folyamán nagyon megszerette Anitát. Ugyanezt azonban sem Inge von Holstról, sem unokaöccséről, Kürt von Fuchsról nem mondhatta el. Legfeljebb Inge gyerekei férköztek közel magányos szívéhez a maguk kedves, még romlatlan természetességével. A többieknél túlságosan is szembetűnő volt, hogy csupán az örökség után sóvárognak. Nyugodt hangon felelt hát a hűgának.

– Hálás vagyok, Renate, mert gondoskods a kényelmemről. Szemernyivel sem szeretlek kevésbé sem téged, sem a gyermekeidet, mint ahogy ti szerettek engem. Remélem, sohasem maradtam adótotok, de a fiamat nem pótolhatjátok, amiként azt az asszonyt sem, akit teljes szívemből szerettem. Most pedig add a kezed, és mondd, hogy nem haragszol rám, amiért hosszú ideig elhallgattam előled az igazságot.

A férfi meleg hangon és szívhez szólóan beszélt. Renate asszony rövid időre megfeledkezett a haragjáról, és kényszeredett mosollyal a kezét nyújtotta.

– Nem tehetél másként. Kívánom, hogy sok örömed teljék a... fiadban, és a jószágodért ne hálátlansággal fizessen.

A férfi arcán ismét mosoly suhant át.

– Hálátlansággal? Ha így tenne, akkor nem is lenne a fiam. Egyébként nem tartozik hálával semmiért, ám ha mégis úgy érezné, boldog szívvel megköszönöm.

– Óriási vagyont hagysz rá.

– Sokkal tartozom neki, én pedig megpróbálom leróni az adósságomat. Öröksége csupán egy kis kárpótlás, töredék része mindannak, amivel tartozom neki.

– Te adtál neki életet.

– Igaz, és ezzel egyben felelősséget vállaltam arra, hogy oly kellemessé és élhetővé tegyem az életét, amennyire csak erőmből futja. Úgy véled, a gyermekek hálával tartoznak a szüleiknek, mert világra hozták őket?

– Igen. Határozottan.

– Én nem így gondolom. De erről ne vitatkozzunk – felelte a férfi, majd fogta a végrendeletet, és visszatette az íróasztal titkos rekeszébe, ahol a többi fontos iratot őrizte.

Renate asszony lassan felemelkedett. Perzselő tekintettel meredt az eltűnő sárga borítékra, amely minden reményét szertefoszlatta.

– Óhajtasz még valamit mondani? – kérdezte aztán sóhajtva.

– Nem, Renate. Megkönnyebbültem, mert végre kiönthettem a szívem, de el is fáradtam. Kérlek, küldd be Franzot! Megpróbálok egy kicsit aludni.

Von Seebach asszony elhagyta a szobát. Egyenes, büszke tartással lépkedett, mint mindig. Senki sem vette volna észre rajta, hogy súlyos csapás érte. Fivére tűnődve nézett utána, és nagyot sóhajtott. Tartott ettől a vallomástól, mert tudta, hogy testvére és a gyermekei

számítottak az örökségre.

Hamarosan megérkezett Franz, és segített urának lepihenni.

II.

Renate von Seebach belépett a tágas nappaliba, ahonnan az imént az inas elhívta. Lányával és mostohalányával a kastély középső részének második emeletét lakták. Kürt von Fuchs-nak is volt itt két szobája, amelyet a vakációk idején használt.

Von Seebach asszony mindkét unokáját a szobában találta. Anita játszott a kisfiúval és a lánykával. Anyjuknak általában sem kedve, sem türelme nem volt hozzájuk. A kicsik rajongásig szerették Anitát, aki mindig szakított rájuk időt, csodálatos játékokat eszelt ki számukra, és mindig meglepte a gyerekeket valami finomsággal.

Most is éppen egy doboz csokoládé kibontásán szorgoskodtak nagy gonddal, és csalódottan pillantottak a belépő nagymamára. Nem kedvelték a nagyanyjukat, félték tőle, és tudták, hamarosan kitessekeli őket a nappaliból, ami azt jelenti, hogy le kell mondaniuk az édességről.

Nagyanyjuk szigorú tekintettel nyomban intézkedett is.

– Légy szíves, Anita, vidd ki a gyerekeket! Gyönyörű az idő, sétálhatnál velük egy órácskát a parkban. Szeretnék valamit megbeszélni Ingével.

A lány készségesen felemelkedett. Örült, hogy kiszabadulhat a házból, és a gyerekek is boldogan csimpaszkodtak belé, örültek, hogy Anita nénivel sétálhatnak a parkban. Szigorú nevelőnőjükkel ez korántsem volt élvezetes multság. Ha azonban Anita nénivel voltak, annyit ugrálhattak, amennyit csak akartak. Ő nem szólt rájuk örökösen, hogy viselkedjenek illedelmesen.

Miután a gyerekek Anitával együtt elhagyták a szobát, Inge nyugtalan, kérdő pillantást vetett az édesanyjára.

– Mit akarsz mondani, mama? Rosszkedvűnek látszol. Renate asszony leroskadt az ablak mellett álló karosszékbe, és keserűen felnevetett.

– Rosszkedvűnek? Enyhe kifejezés. Rettenetes perceket éltem át. Neked sem lesz könnyű, ha megtudod, mit hallottam. De nem húzom az időt, kimondom: Manfréd bácsi épp az imént közölte velem, hogy ne számítsunk örökségre.

Inge elsápadt. Hideg, kék szeme rémülten szegeződött az édesanyjára.

– Ki örökölné, ha nem mi? Anyja gúnyosan felnevetett.

– A fia!

A fiatal nő hitetlenkedve meredt az asszonyra.

– A fia? Nincs is fia, hiszen sohasem nősült meg.

– Attól még lehet fia, és Isten bocsássa meg neki, van is. Tudod, ki az? Gunnar Lundström!

Inge összerezzen.

– Istenem, ő?

– Igen. Most legalább értem, mi van a dolgok háttérében. Mindig is rejtély volt előttem, miért tulajdonított akkora jelentőséget annak az alaknak.

Az asszony elmesélte, amit a fivérétől hallott, s nem felejtette el hozzáfűzni a maga gyűlölködő megjegyzéseit sem. Eddig sem kedvelte Gunnar Lundströmöt, mert a fivére mindig előnyben részesítette, de most teljes szívéből gyűlölte. Csalódott és elkeseredett volt, úgy érezte, az a fiú kirabolta.

Inge tökéletesen egyetértett az édesanyjával. Mielőtt azonban ő is szapulni kezdte volna Gunnar Lundströmöt, hirtelen támadt egy ötlete. Úgy vélte, bölcsőbb megoldás lenne ellenségeskedés helyett barátilag közeledni a fiúhoz. Mi lenne, ha meghódítaná a fiatalembert? Elvégre jóképű férfi, és most, hogy reményei szertefoszlottak, és Gunnar lesz Manfréd bácsi örököse, már egészen más szemmel tekinthet rá, mint korábban.

A gondolat villámként hasított a fejébe, és elnyomta a gyűlölet szikráját. Annál azonban

óvatosabb volt, hogy fennhangon is előadja a tervét. Hagyta, hogy anyja minden haragját rázúdítsa Gunnar Lundströmre, és egy szóval sem ellenkezett. Csak akkor szólalt meg, amikor Seebach asszony elhallgatott.

– Kellemetlen meglepetés, amit elmondtál, mama. Mindenekelőtt Kürt számára súlyos csapás. Mi továbbra is meghúzzhatjuk magunkat Lindeckben, ráadásul teljes ellátást és némi pénzt is kapunk. Nem tehetünk mást, meg kell elégednünk ennyivel.

Seebach asszony ingerülten felcsattant.

– Megelégedünk? Elment a józan eszed? Hogyan lehetnének elégedettek, amikor a hatalmas örökség helyett csak alamizsnát kapunk?

– A biztos jövőt nem nevezném alamizsnának. Részemről örülök, hogy nem jártunk rosszabbul. Mi lett volna, ha Manfréd bácsi egyáltalán nem gondoskodik rólunk?

Az idős asszony haragja még mindig nem enyhült.

– Nem értelek. Hogyan veheted tudomásul ezt a nyomorúságos helyzetet, ezt a tragédiát ilyen egykedvűen? Nem ismerek rád. Magamon kívül vagyok. Ez a betolakodó megfoszt a jogainktól. A legszívesebben kitéptem volna Manfréd bácsi kezéből a végrendeletet, hogy a tűzbe hajítsam.

Inge tűnődve pillantott édesanyjára. Arra gondolt, jó ötlet, amit az anyja mond, csakhogy az ilyesmit nem ússza meg az ember büntetlenül. Ám ha mégis sikerül valahogy eltüntetni a végrendeletet, ő akkor is feleségül mehet Lundströmhöz. Ráadásul sokkal előnyös helyzetben lenne, hiszen övé a vagyon, szötte tovább a gondolatait.

– Tökéletesen megértelek. Természetesen én is boldog lennék, ha az az íromány nem létezne – jelentette ki Inge, s nagyot sóhajtott. – Ha Manfréd bácsi végrendelet nélkül halna meg, akkor kétségtelenül mi örökölnénk mindent. Gunnar törvénytelen gyerek, tehát nem lehet az örökös. Ám ha már így alakult, nincs mit tenni, jó képet kell vágnunk a dologhoz. Ha Gunnar hazajön, Manfréd bácsi nyilván hivatalosan is elismeri fiának, s mi pedig azt sem engedhetjük meg magunknak, hogy bánkódjunk miatta, mert azzal esetleg magunkra haragítanánk Manfréd bácsit. Még az is lehet, hogy bosszúból még jobban megkurtítaná amúgy is csekélyke örökségünket.

– Az lenne még csak szép! De mit szól majd Kürt? Arra számított, hogy nemcsak Lindeck kastélya, hanem Manfréd bácsi cége is az övé lesz.

Inge szenvtelenül megvonta a vállát.

– Nincs mese, neki is le kell nyelnie a békát. Ne feledd, hogy Gunnar igazgatói kinevezése tíz évre szól, és akkor is igazgató maradna, ha nem ő lenne Manfréd bácsi örökös. Teljhatalommal rendelkezik a cégnél. És ha őszinték akarunk lenni, be kell látnunk, hogy már hosszú ideje ő vezeti a céget. Azóta, hogy a bácsi szíve rendetlenkedni kezdett, és kímélnie kell magát. Kürt valójában sosem akarta a kezébe venni a gyepőt, nem úgy, mint Gunnar.

– Nem volt rá lehetősége. Ha lett volna, ő is megállta volna a helyét.

– Nem akarok vitatkozni veled, de szerintem Kürt alkalmatlan egy ilyen felelősségteljes állás betöltésére.

– Felőlem vezethette volna Gunnar a céget. Nyilván Kürt sem kifogásolta volna.

– Szerintem sem. Kürt megelégedett volna azzal, hogy játssza az uraságot.

– Milyen szívtelenül beszélsz a bátyádról.

– Ne mondd ezt, anyám! Hiszen te is hasonlóan vélekedsz róla. Mindenesre tudomásul kell vennünk, hogy Lundström az általános örökös, mivel a végrendeletet, sajnos, nem tüntethetjük el.

Inge látszólag közönyösen beszélt, ám szeme közben alattomosan villant. Tekintetük találkozott, s anya és lánya ebben a pillanatban rendkívül hasonlított egymásra. Leplezetlen mohóság, ravaszság és hallgatólagos egyetértés tükröződött az arcukon.

Ettől a pillanattól kezdve gondolataik szüntelenül a háziúr titkos fiókjában őrzött

végrendelet körül forogtak. Arra vágytak, bárcsak letagadhatnák létezését egy bizonyos személy előtt, és arról ábrándoztak, milyen könnyen eltűnhetne az írás, ha Manfréd bácsi Gunnar Lundström visszatérte előtt jobblétre szenderülne.

Ettől a pillanattól kezdve a két asszony szívéből olyan erővel áradt a gyűlölet Manfréd Hallersedt felé, hogy ha érzésekkel gyilkolni lehetne, az idős férfi életének pislákoló lángja már kihunytnak volna. Leghőbb vágyuk volt, hogy ez mielőbb bekövetkezzék, és minden gondolatukkal arra törekedtek, hogy elszakítsák Hallerstedt élete fonálát, s ha lehet, még aznap éjjel meghaljon.

Renate von Seebach asszony hamarosan visszavonult a szobájába, hogy levélben tájékoztassa fiát a történekről. Kurtnak azonnal vissza kell térnie Lindeckbe, hogy személyesen beszélhesse meg vele az eseményeket. S mivel amúgy is közelgett a húsvéti vakáció, úgy vélte, nem okozhat gondot, ha a fia néhány nappal korábban kezdi meg a szünidejét.

Inge hosszan, elgondolkozva nézett távozó anyja után. Azon töprengett, hogyan fordíthatná saját javára a kialakult helyzetet. Végezetül arra az elhatározásra jutott, hogy az a legjobb, ha két vasat tart egyszerre a tűzben. Amennyiben a nagybátyja nem hal meg mielőtt Lundström visszatér, bár az orvos említette az anyjának, hogy ez bármelyik pillanatban bekövetkezhet, akkor meg kell hódítania a fiút, és rá kell vennie, hogy megkérje a kezét. Nem is lenne rossz, ha Lindeck úrnője lehetne Gunnar oldalán. De hogyan nyerje el Lundström tetszését? Ez nehéz feladatnak tűnt, annál is inkább, mert eddig semmit sem tett a cél elérése érdekében. Gunnar-ral szemben mindig rideg és elutasító volt, mivel anyjához és bátyjához hasonlóan ő is irigykedett rá, és felettébb bosszantotta, hogy Gunnar a nagybátyja kedvence. Ahhoz túlságosan fiatalnak érezte magát, hogy belenyugodjon özvegyiségébe, és Gunnar Lundström bár fattyú, olyan férfi, aki mellett büszkén megjelenhetett a társaságban. Inge szemében mohó vágy csillant. Bár a szívében soha nem érzett igaz szerelmet, fiatal volt, és az ösztönei fellobbantották benne a tüzet.

Meglátjuk, zárta le magában a kérdést, majd a két ablak közé felszerelt tükörhöz lépett. Hosszasan tanulmányozta benne a képmását, bepúderozta az arcát, és kirúzsozta színtelen ajkát. Elégedett volt a külsejével, és eközben nem is sejtette, hogy Gunnar Lundström soha nem találta vonzónak, sőt, lelketlen teremtésnek tartotta, aki még két bájos gyermekét sem szerette. A fiú jól ismerte a fiatalasszonyt, hiszen évek óta egy fedél alatt laktak. Jóllehet Gunnar lakosztálya a kastély oldalszárnyában volt, a közös étkezéseken és esti összejöveteleken általában részt vett, amennyiben üzleti elfoglaltsága nem szólította máshová.

Manfréd Hallerstedtnek óriási szőlőbirtokai voltak a Rajna és a Mosel partján. Jelentős pincészettel és számos présházzal rendelkezett, borai messze földön híresek voltak. A Rajna völgyében, a hegy lábánál lévő kastélyát sok évvel ezelőtt vásárolta és építtette át, majd később áthelyezte ide állandó székhelyét. A nők rajongtak érte, s még idős korában is érdekes, vonzó férfinak tartották. Ám Hallerstedt szemében egyik sem állta ki az összehasonlítás próbáját Rahnild Lundströmmel szemben. Hallerstedt elérte, hogy a fia, miután befejezte tanulmányait, hozzá kerüljön. Gunnar immáron tizedik éve élt a birtokon, és sikerült nélkülözhetlenné tennie magát, ugyanis mindenben helyettesíteni tudta a főnökét. A két férfi lelkileg is közel került egymáshoz. Gunnar végtelenül tisztelte az idős férfit, bár nem sejtette, hogy ő az édesapja. Azt a férfit, akit apjának vélt, sosem szerette, hanem megvetette, mert látta, milyen durván, milyen kegyetlenül bánik szeretett édesanyjával. Boldog volt, amikor megtudta, hogy „szülei barátja” el akarja hívni a szülői házból. Ha otthon marad, talán még tettelegességre is ragadtatta volna magát apjával szemben, ha újra végig kell néznie, hogyan gyötri az anyját.

Édesanyja könyörögve kérte, hogy fogadja el Manfréd Hallerstedt javaslatát. Gunnar azonban nem értette, miért ragaszkodik ehhez ilyen kitartóan az édesanyja.

” A fiúval boldogság költözött Manfréd Hallerstedt életébe is. Az idős férfi örült, hogy

maga mellett tudhatja a fiatalembert, és igyekezett saját képére formálni, tanítgatta, irányította, ahogy jónak látta. Boldogsággal töltötte el, amikor látta, hogy fia lelkileg is egyre közelebb kerül hozzá. Gunnar minden gondját megosztotta vele, és annyira a bizalmába fogadta, hogy gyakran a szüleit is szóba hozta, egy napon pedig hangosan így fakadt ki:

– Büszke lennék rá, ha olyan apám lenne, mint ön.

Nem nehéz elképzelni milyen hatással volt ez a kijelentés Manfréd Hallerstedtre, de hallgatnia kellett, nem szeghette meg adott szavát.

A kastélyból pazar kilátás nyílt a tágas síkságon hömpölygő folyóra és a környező, erdőkkel borított hegységekre. Gunnar Lundström boldog volt, hogy ebben a csodálatos környezetben talált otthonra. Bár von Seebach asszonnyal és gyermekeivel meglehetősen hűvös kapcsolatot ápolt, Anitával szívélyes, baráti viszonyban állt, és a két kicsi is rajongott a mindig vidám, minden mókára kapható bácsiért.

Mindezt megkoronázta nagyra becsült és mélységesen tisztelt „főnökéhez” fűződő csodálatos kapcsolata. Gunnar boldog és elégedett volt a kastélyban. Édesanyjának, aki epekedve várta, hogy hírt kapjon felőle, hosszú, áradozó levelekben számolt be élete alakulásáról.

Arra viszont sosem gondolt, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön Inge von Holsttal, ahogyan ez eddig a fiatalasszonynak sem jutott eszébe. Most azonban Inge nagyon is komolyan fontolgatta ezt a lehetőséget, miközben arcán hiú, elégedett mosollyal szemlélte magát a tükörben.

Gunnar Lundström a temetés után visszament édesanyja lakására, amely Stockholm számtalan csatornájának egyike mentén feküdt. Egy darabig az ablaknál álldogált, és az utca élénk forgatagát figyelte. Jóképű férfi volt, kemény, határozott arcvonásokkal. Máskor erőt sugárzó arcán ma csak a mélységes gyász tükröződött. Nagyon szerette az édesanyját, aki ebben a csendes, négyszobás lakásban éldegélt a férje halála óta. Rahnild Lundström nem örökölt vagyont, de volt egy csekély járadéka, amelyből szerényen megélt. Egyszerű háztartását egy öreg szakácsnő vezette, akit még a szülői házból hozott magával; és aki házasságának szenvedésekkel teli éveit is hűségesen kitarthatott mellette. Az idős asszony halkán kopogtatott, majd belépett a szobába.

– Hozhatok egy csésze forró teát, Gunnar úr? Hideg van odakint, és biztosan átfázott.

A fiatalember megfordult, és komor tekintettel nézett az idős asszonyra.

– Igen, Christine, hozzon egy teát és néhány pirítóst! Ne adjak pénzt, nem kell valamit vásárolnia? Eddig még nem jutottam hozzá, hogy megkérdezzem.

– Ne aggódjon, Gunnar úr! Van minden idehaza. Enni és inni akkor is kell, ha fáj a szív. Gunnar bólintott.

– A magáé is nagyon fájhat, Christine, hisz hosszú éveken át hűségesen szolgálta anyámat.

Az öreg szakácsnő köténye csücskével megtörölte a szemét.

– A Jóisten a megmondhatója, hogy mindig vele együtt szenvedtem. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a fiatalúr időben érkezett, és az édesanyja még elbúcsúzhatott öntől.

Máskülönben nem hunyta volna le nyugodtan örökre a szemét. Nehéz élete volt, csak utolsó éveiben, az ura halála óta, Isten bocsássa meg a bűneit, lelt némi békességre. Nagyon megviselte a sok szenvedés, mert a tanácsos úr rengeteget gyötörte. Nem volt egyetlen nyugodt pillanata sem. Folyton azt mondogatta, szerencse, hogy Gunnarnak mindezt nem kell végignéznie. Ez volt az egyedüli vigasza. A fiatalember összeszorította a száját.

– Tudom, hogy mártír volt. A sok kínlódás és szomorúság vitte sírba idő előtt. Istennek hála, nem szenvedett, békésen elszenderült. Most azonban magáról kell beszélünk, Christine. Mihez akar kezdeni? Anyám a lelkemre kötötte, hogy gondoskodjam magáról, amit természetesen magamtól is megtennék. Magának köszönhetem, hogy anyámat nem kellett

egyedül hagynom, amikor Németországba mentem.

– Rahnild asszonyt boldoggá tette, hogy a fiatalúrnak jól alakultak a dolgai. A Németországból érkezett levelek mindig örömmel és büszkeséggel töltötték el. Azt kérde, mi lesz velem? A hatvan évemmel, sajnos, már nem bírom annyira a munkát, mint azelőtt, de azért csak találok magamnak állást.

– Erről szó sem lehet, Christine. Istennek hála, keresek annyit, hogy szerény nyugdíjat biztosíthassak magának. Néhány holmitól eltekintve, amelyet emlékül magammal szeretnék vinni, minden a magáé, ami ebben a lakásban található. Esetleg az egyik szobát kiadhatná egy fiatal hölgynek, hogy ne legyen annyira egyedül.

Christine ijedten égnek emelte a kezét.

– Nem, Gunnar úr! Túlságosan nagylelkű hozzám, ezt nem fogadhatom el.

– Ne kerítsen nagy feneket annak, ami magától értetődő. Mit kezdenék ezekkel a dolgokkal? Nem vihetem őket magammal Németországba, eladni pedig nem akarom. Anyám holmiját szeretném jó kezekben tudni, és magát is szeretném megjutalmazni azért, hogy megkönnyítette az ő életét. Tehát egy szót se többet! Itt marad ebben a lakásban, és kész. Ha elfog a szomorúság, majd meglátogatom, és mesél édesanyámról.

Christine arcán könnyek folytak végig.

– Hogyan hálálhatom meg a jóságát? Ha valóban itt maradhatok, és mindent nekem ajándékoz, akkor nem sok pénz kell a megélhetésemhez. Egy keveset félre is tettem. Nekem elég két szoba, a másik kettőt pedig kiadhatom. A bevétel úgy bőven fedezi a kiadásaimat. S ha még főzök is a bérlőknek, annyi biztos marad, hogy én is jóllakjam.

– Rendben van. Írja meg, havonta mekkora összegre van szüksége ahhoz, hogy kényelemben, jól éljen, és én elküldöm.

Az öreg szakácsnő megint hálálkodni kezdett, de Gunnar mosolyogva kituszkolta a szobából.

– Menjen, Christine! Főzzön teát, én addig átnézem és elrendezem anyám iratait. A lehető leghamarabb vissza akarok térni Németországba.

Az idős nő szemében örömkönnök csillogtak, amikor kiment, Gunnar pedig megállt a nappaliban anyja íróasztala előtt. A falról saját fényképe nézett vele farkasszemet. Körülbelül egy éve készülhetett. Fölötte egy kisebb méretű fotó függött, amely édesanyját ábrázolta még fiatalasszony korában. Gunnar szomorúan, vágyakozva nézte a képet. Nagyon szép nő volt, de szája körül már akkoriban kirajzolódott a jól ismert, fájdalmas vonás, és bánatos szemmel, boldogtalanul nézett a világba.

– Szegény édesanyám! – suttogta Gunnar.

Örömmel látta, hogy a szobában egyetlen kép sincs apjáról, Lundström tanácsosról, akit annyira megvetett. Sosem szerette, rettegett könyörtelen, zsarnoki szigorától. Amikor pedig nagyobb lett, és látta, mennyi szenvedést okoz apja édesanyjának, gyermeki félelme határtalan gyűlöletbe torkollott, és boldog volt, amikor végre kiszabadult a szülői házból.

Sóhajtva leült az íróasztalhoz. Apja halála után többször is kérte édesanyját, költözzön Németországba, hogy közel legyenek egymáshoz, ám ő hallani sem akart erről. A maga szelíd módján, de határozottan visszautasította az ajánlatát. Kijelentette, túl öreg ahhoz, hogy idegen földben verjen gyökeret. Halála előtt nem sokkal azonban még fia lelkére kötött valamit.

– Ha már nem leszek, akkor keress meg az íróasztalomban egy kis dobozt. Megtalálsz benne a naplóm és egy hozzád írt levelet. Egy életen át titkolnom kellett előtted valamit, de azt akarom, hogy halálom után tudd meg az igazságot. Olvasd el a naplóm, és ismerd meg a vétkemet! Talán megérted majd, mit miért tettem. Az apád mellett eltöltött, szenvedésekkel teli éveket mindig úgy fogadtam, mint vezeklést a bűnömért. Azt is megtudod majd, miért örültem, amikor Németországba utaztál, és miért nem követhettelek. Szeretném, ha megértenél, ezért mindent olvass el figyelmesen. Drága fiam, remélem, meg tudsz nekem bocsátani.

– Édes, jó anyám! Miféle bűnről beszélsz? Egész életedben szent voltál, és zokszó nélkül túrtél – ellenkezett Gunnar. Anyja halkan tiltakozott.

– Nem, nem voltam szent. Szegény, megtévedt emberként jártam utamat. Egyvalamit azonban be kell neked vallanom: a bűn, amelyet elkövettem, volt életem egyetlen boldogsága. Soha nem bántam meg. Próbálj megérteni, és akkor meg fogsz nekem bocsátani.

Az asszony nem tudott tovább beszélni, és kis idő múlva visszaadta lelkét a teremtőjének. „Add át üdvözetemet édesapádnak! Legyetek mindketten boldogok!” – ezek voltak az utolsó szavai, s Gunnar azt hitte, félrebeszél, hisz férjéről annak néhány éve bekövetkezett halála óta nem beszélt. Gunnar akkor még nem tudhatta, hogy utolsó istenhozzájja nem Lundström tanácsosnak szólt.

Édesanyja íróasztala előtt ismét eszébe jutottak ezek a szavak. Kihúzta a fiókot, hogy kivegye azt a dobozt, amelyről az asszony beszélt.

Szinte azonnal megtalálta. A dobozkában a halott asszony megkopott naplója, egy levél és egy... férfi fényképe feküdt.

Gunnar kiemelte, hogy közelebről szemügyre vegye. Hirtelen összerezett. Ugyanezt a fényképet már látta a Lindeck kastélyban, a nappali falán. Manfréd Hallerstedtet, szeretett főnökét ábrázolta fiatal korában.

Döbenten nézte a felvételt. Hogyan kerülhetett az édesanyjához? Értetlenül megcsóválta a fejét, majd félretette a képet. Aztán megint felkapta, és mosoly suhant át az arcán. Eszébe jutott, hogy szülei első és egyben egyetlen olaszországi nyaralásuk során ismerkedtek meg Manfréd Hallerstedtrel. Apja és későbbi főnöke között még laza barátság is szövődött. Gunnar sokszor gondolt arra, hogy ha Manfréd Hallerstedt ismerte volna apja igazi jellemét, szűkkeblűségét és alávalóságát, valószínűleg soha nem barátkozott volna össze vele.

Ismét letette a képet, felbontotta anyja levelét, és olvasni kezdte.

„Hőn szeretett Fiam!

Amikor ezt a vallomást olvasod, én már nem leszek az élők sorában. Gyáva voltam ahhoz, hogy szemtől szembe elmondjam, amit most meg kell gyónnom. Egyszer azt kérdezted tőlem, miként lehetséges, hogy apád gyűlöletes számodra, s a legszívesebben arcul csapnád? Miként különbözhet egy fiú ennyire az apjától?

Ezer örömmel feleltem volna a kérdésedre. Tudtam, válaszom megváltást jelentene számodra, de nem volt erőm elmondani az igazat. Nem tudtam a szemedbe nézni. Most megkapod a választ. Nem vagy Axel Lundström fia. Nem szégyellem, hogy megajándékoztam egy másik férfit a szerelmemmel, ő volt az egyetlen, akit valaha szerettem, és az utolsó leheletemig szeretni fogok. Nem kell szégyenkezned miattam. A naplóból megtudhatod, mi űzött apád karjába. Meg fogsz érteni, és meg fogsz nekem bocsátani. Büszke lehetsz apádra, fiam, amiként ő is büszke rád. Add át neki utolsó üdvözetemet! Szeresd őt, és mondd el neki, hogy semmit sem bántam meg. Emlékét utolsó leheletemig féltve őriztem. Minden mást megtalálsz a naplómban. Itt hagyom édesapád fényképét is, amelyet akkor kaptam tőle, amikor a sors elválasztott bennünket egymástól. Apádat Manfréd Hallerstedtnek hívják. Isten veletek!

Édesanyád”

Olvasás közben Gunnar arca egyre jobban elhalványodott, szeme azonban különös fényben ragyogott. Egyszerre megértette, miért vonzódott annyira Manfréd Hallerstedthez, miért szerette és csodálta őt annyira. Sokszor tépelődött már azon, miért hasonlít sok mindenben a főnökéhez, s az ő tekintete miért állapodik meg rajta gyakorta oly nagy szeretettel és gyengédséggel. Ez hát a magyarázat arra, hogy miért volt számára idegen és ellenséges az a férfi, akit tévesen apjának hitt.

Dermedten ült, mégis úgy érezte, anyja szavai könnyítettek a lelkén. Ijedten

összerezzen, amikor Christine belépett a teával.

Nem nézett fel a levélből, mert most senkivel sem tudott volna beszélni. Az idős asszony tapintatosan, szó nélkül távozott. Gunnar hozzá sem nyúlt a teához. Kinyitotta anyja naplóját, és megrendülten olvasta végig Rahnild Lundström életének történetét.

A fiatal lány boldogságát feláldozták családjá becületéért. Apja annak idején egy hivatalban dolgozott Axel Lundströmmel, aki tudomást szerzett egy botlásáról, amellyel aztán zsarolta. Gunnar elolvasta, miként ismerkedett meg édesanyja Manfréd Hallerstedtrel. Szinte vele együtt élte át a Rómában eltöltött csodálatos napokat, anyja életének legboldogabb időszakát. Soraiból megtudta, búcsújuk előtt Rahnild megígértette Manfréd Hallerstedtrel, hogy a szerelmükből születendő gyermek valódi apjának kilétét nem árulja el senkinek, amíg ő és a férje él.

A fiatalember úgy olvasott édesanyja lelkében, mint egy nyitott könyvben/Rádöbbsent, hogy minden béketűrése és szelídsége dacára büszke lélek lakozott az asszonyban. Vezeklésnek tekintette a szenvedésekkel teli éveket, de ennek ellenére büszkén vállalta szerelmét, és egy életen át hű maradt hozzá.

Gunnar tökéletesen megértette, anyja miért szerette ezt a férfit, és hogy miért ejtette rabul Manfréd Hallerstedt személyiségének varázsa. Boldoggá tette, hogy a férfi szerette volna, ha édesanyja elválna a férjétől, és hivatalosan is el akarta őt ismerni gyermekének. Édesanyja keze azonban meg volt kötve. Gyűlölte és megvetette a férjét, de nem válhatott el, mert Lundström tanácsostól függött apja becülete. Élete végéig némán hordozta súlyos keresztjét.

Gunnar csak olvasott és olvasott, édesanyja szavai nem eresztették.

Lelkesült öröm áradt a soraiból, amikor arról írt, hogy Manfréd Hallerstedt magához hívta a fiát. Minden szenvedése ellenére boldog volt, amikor Gunnar tudatta vele, hogy nagyon jól érzi magát Lindeckben, és szereti, tiszteli főnökét.

Gunnar arról is értesült, hogy Lundström halála után Manfréd Hallerstedt megkérte Rahnild kezét. Az asszony naplójába is átmásolta a válaszul írt levelet.

„Drága, hűséges Manfrédom!

Tiszta szívből köszönöm kedves leveledet. Mélyen megrendítet, hogy ennyi év után ismét hallottam felőled, bár jól tudod, hogy gondolatban mindig veled voltam. Képzelted, micsoda boldogsággal tölt el a gondolat, hogy Gunnar nálad lakik, s Te szereted és büszke vagy rá. Rendkívül megindított, hogy miután Lundström halála után végre megszabadultam a hosszú évekig viselt szenvedéstől, megkérted a kezemet. Mégsem mondhatok igent. Nem mintha kevésbé szeretnék, mint azelőtt, hisz szerelmemen nem fog az idő, de a sok gyötrődés megtört, és már nem tudnám boldoggá tenni. Csalódnál bennem. Nem akarok viszontlátni, mert nem szeretném, hogy megfáradt öregasszonynak láss, aki már nem hasonlít a régi Rahnildra, akit egykoron szeretted. Nemeslelkűségre vall, hogy feleségül kértél. Ez is azt bizonyítja, hogy szerelmünk nem múlik el soha. Nekem azonban már nincs erőm a boldogsághoz, és nem akarom, hogy a viszontlátás kioltsa a szent lángot, amely bennem még mindig lobogva ég, és amelynek fényénél megbocsátást nyerek vétkemért. Nem szabad újra találkozunk. Tarts meg emlékezetemben olyannak, amilyen egykor voltam! Én is a sok évvel ezelőtt Rómában megismert, rajongó fiatalembert látom a lelki szemeim előtt. A mi szerelmünk nem volt hétköznapi érzélem. Nem akarom megölni egy olyan házassággal, amely túl későn vált lehetségessé ahhoz, hogy boldogságot hozzon. Hálás köszönet az ajánlatodért. Elküldtem neked a legnagyobb ajándékot, amelyet csak adhattam: a fiunkat. Szeresd őt! Adj meg neki mindent, amire a szereteted indít. Csak a halálom után, ami már nem várat sokáig magára, ismerheted el hivatalosan is gyermekednek. Gunnar szeretni fog téged, hisz már most is szeret, bár még nem sejt, kije vagy neki. Minden jót kívánok, drága Manfrédom. Békességben és nyugalomban szeretnék élni hátralévő napjaimban. Úgy érzem,

megszenvedtem érte.

Halálig szerető Rahnildod”

A levél mélyen megindította Gunnart. Kimondhatatlanul hálás volt apjának azért, hogy feleségül kérte anyját, amikor az megözvegyült. De helyeselte anyja döntését, hogy elutasította az ajánlatot. Gondolatban összehasonlította a két embert, és belátta, hogy Manfréd Hallerstedt erőt sugárzó, magabiztos személyisége mellett eltörpült volna anyja szelíd, szenvedésektől elkínzott egyénisége. Édesanyja még a halálos ágyán is gyönyörű asszony volt, de már nem volt benne lendület, hiányzott belőle az élni akarás. Gunnartól távol állt, hogy ítélkezzen a szülei felett. Meggyőződése volt, hogy két rendkívül értékes ember talált egymásra. Titokban keresték a boldogságot, mert másként nem lehetett részük benne, így hozta az élet. Szerelmükért mindketten vállalták a felelősséget, mégis másokért kellett feláldozniuk magukat. Sorsuk rövid időre összefonódott, hogy aztán örökre elváljanak. Gunnar Lundström mindig is szentként tisztelte az édesanyját, és ez jottányit sem változott, miután elolvasta a naplóját. Tudta, mennyit szenvedett boldogtalan házassága idején, és ugyan ki merné állítani magáról, hogy soha nem vétkezett? Ismét kezébe vette édesapja fényképét, és érezte, hogy anyja iránt táplált összes szeretete Manfréd Hallerstedt felé fordul. Hirtelen elfogta a vágy, hogy mielőbb viszontlássa. Apja most végre elismerheti fiának, hiszen már régen megtette volna, ha nem köti anyjának tett fogadalma. De többé nem kell hallgatnia, és Gunnar tudta, hogy ez boldogsággal tölti majd el az idős férfit.

Betette édesapja képét és a levelet a naplóba, majd összecsukta a könyvecskét. Meg fogja mutatni az édesapjának. Neki is el kell olvasnia, hogy lássa, mennyire szerette Rahnild. Teljes szwéből szerette annak ellenére, hogy úgy érezte, vétkezett.

Nem tudta volna megmondani, meddig üldögélt gondolataiba merülve. Christine lépteire riadt fel, aki azért jött, hogy kivigye a teáscsészét. Szemrehányó pillantást vetett a fiatalemberre, amikor meglátta, hogy minden érintetlenül áll.

– Ejnye, ejnye, Gunnar úr! Hiszen nem fogyasztott semmit. A fiatalember úgy nézett rá, mintha mély álomból ébredt volna.

– Igaza van, Christine, teljesen megfeledkeztem róla. Megkérhetem, hogy hozzon be friss teát? A szendvicseket hagyja itt, megeszem vacsorára.

Christine szánakozva nézte a fiatalembert, és kissé szégyenkezett, hogy ő bizony megevett egy jókora szendvicset, és megitta hozzá a szokásos négy csésze teáját.

Kisietett a szobából, de hamarosan visszatért egy kanna gőzölgő teával, és ott is maradt Gunnar mellett, amíg a fiatalember evett és ivott. Közben mindenfélről beszélgettek. Az ifjú Lundström megemlégtette, hogy két nap múlva elutazik, ha másnap el tudja intézni a függőben maradt ügyeket.

Minden szándéka szerint alakult, így a tervezett időpontban elhagyhatta Stockholmot. Indulása előtt sürgőnyt küldött Manfréd Hallerstedtnek, és értesítette érkezéséről.

Ugyanazon a reggelen, amelyen Gunnar búcsút mondott Stockholmnak, Anita von Seebach belépett gyámja dolgozószobájába. Előtte beküldte Franzot, és megkérdeztette, Manfréd bácsi elég jól érzi-e magát ahhoz, hogy fogadja.

Az öregúr az éjjel megint nagyon rosszul aludt, és inasa a legszfVesebben senkit sem engedett volna be hozzá. Tapasztalatból tudta azonban, hogy Anita mindig nagyon jó hatással volt urára, ezért úgy döntött, mégis megkérdezi.

Manfréd Hallerstedt félig feküdt, félig ült az íróasztala előtt. Szobájából, telefonon intézte üzleti ügyeit. Gunnar Lundström távollétében különösen sok dolga akadt, s reggelente nyomban az íróasztalához vitette magát, nem lehetett rábírní, hogy ágyban maradjon.

Amikor öreg inasa bejelentette Anitát, az idős úr mosolyogva bólintott.

– Engedd be, Franz! Legalább némi napfényt varázsol a betegszobába.

A lány nemsokára előtte állt. Mosolyogva lehajolt hozzá, és megcsókolta a homlokát.

– Jó reggelt, Manfréd bácsi! Mondd meg nyugodtan, ha terhedre vagyok!

– Te soha nem lehetsz terhemre, Anita. Ül le mellém, hadd vegyelek szemügyre! Elbűvölő vagy, mint mindig.

A lány pajkosan elmosolyodott.

– Azt akarod kicsikarni, hogy én is bókoljak neked? Az öregúr halkán felnevetett.

– Nem szeretnék hazugságra kényszeríteni.

– Ha azt mondom, hogy egyáltalán nem látszol betegnek, sőt roppant érdekes, vonzó férfi vagy, akkor nem hazudok. Ha nem mondogatnák örökösen, hogy beteg vagy, nem is gondolná rólad senki.

Az idős ember felsóhajtott.

– Kislányom, ez csak a látszat. Alattomos betegség ez.

Egészségesnek tűnök, aztán egy nap majd hirtelen magával ragad a halál. De most ne beszéljünk erről! Miért jöttél? Csak meg akartál látogatni, vagy nyomja valami a szívedet?

– Mindkettő miatt, bácsikám. Mindenképpen felkerestelek volna, de valamit kérdezni is szeretnék.

– Ki veled?

– Megengeded, hogy vegyek magamnak egy autót?

Az öregúr egy darabig fürkészően nézte a lányt, de aztán nyugodtan felelt.

– Én már semmit sem engedhetek vagy tilthatok meg neked, Anita. Kinőttél abból a korból, nagykorú vagy. Egyébként bármikor rendelkezésedre áll a kocsis, amelyet hármótoknak vásároltam.

A lány kissé zavartan elmosolyodott, aztán őszintén kimondta, amit gondolt.

– Tudom, hogy az autó az enyém is, de többnyire a mama meg Inge használja, és a gyerekeket is gyakran magukkal viszik. Olyankor kicsit szűken is vagyunk. A legtöbbször ráadásul Kölnbe vagy Koblenzba mennek. Én viszont sokkal szívesebben kirándulnék a Rajna, a Mosel partjára vagy a Lahn völgyébe, ahol nincsenek túl sokan, és még csaknem érintetlen a természet. Ne hidd, hogy embergyűlölő vagyok, de néha szeretek egyedül lenni vagy csak a gyerekekkel kiruccanni valahová. Szegények a nagyanyjuk vagy az anyjuk társaságában szinte megdermednek a jólneveltségtől. Nagyon sajnálom őket. Ha lenne saját autóm, a mama és Inge nyugodtan mehetnének Kölnbe vagy Koblenzba, én pedig a gyerekekkel vagy egyedül kirándulhatnék. Szabad lennék, mint a madár. Ha a mama vagy Inge szigorú tekintete rám szegeződik, sokszor én is úgy érzem, nem kapok levegőt.

Az idős férfi szája szegletében kedves, jókedvű mosoly bujkált.

– Megértelek, Anita. Senki sem akadályozhat meg abban, hogy ebből a dicséretes célból autót vásárolj magadnak.

– A mama biztosan megint azt fogja mondani, hogy pazarlás, és jobban tenném, ha értelmesebb dolgokra költenem a pénzemet.

– Amin természetesen azt érti, hogy neki kellene adnod. Anita elpirult.

– Nem egészen így gondoltam, de...

– De pontosan erről van szó. Nyomatékosan felhívom a figyelmedet, hogy mind a húgomat, mind Ingét ellátom elegendő pénzzel, és nem szorulnak rá anyagi támogatásodra. Le kellene szoknod arról, hogy örökösen kisebb-nagyobb összegeket ajándékozol nekik, és ennek fejében mentesülsz szemrehányásaiktól, amiért egyedül te örökölted édesanyád minden vagyonát. Az örökség törvény és jog szerint téged illetett meg. Édesapád haláláig mindössze haszonélvezője volt a vagyonnak. Ha a húgom hiú reményeket táplált, és azt hitte, hogy férje halála után gazdag asszony lesz, azért egyedül az ura okolható. Ő pontosan tudta, mi áll a végrendeletben. Neked semmiféle kötelezettséged nincs a mostohaanyáddal és a gyermekeivel szemben. Még egyszer mondom, ne legyen lelkipurdalásod! A végrendeletben tisztességesen gondoskodtam a húgom és a gyermekei jövőjéről, bár nem

ők lesznek az általános örököseim, ahogyan eddig remélték. Hamarosan megtudod, kire hagyom mindenemet, de erről egyelőre nem szeretnék többet elárulni. A kérdésedre tehát csak annyit, nyugodtan megengedheted magadnak, hogy végy egy szép autót és sofőrt alkalmazz. Keress magadnak egy rendes, megbízható, jó megjelenésű embert. Ne hagyj, hogy irigykedő megjegyzésekkel eltérítsenek a szándékodtól! Tévedés, hogy pazarló lennél. Elég gazdag vagy ahhoz, hogy akár sokkal többet is megengedj magadnak. Szedd össze magad, és nyugodtan, de határozottan utasíts vissza minden szemrehányást. Egyébként, a társadalom elvárja a gazdagoktól, hogy a pénzükből másoknak munkát adjanak és megélhetési lehetőséget nyújtsanak. Ez kötelességünk. Helytelen, ha valaki csak ül a pénzén, mert a sors kegyéből vagyonhoz jutott. A pénz arra való, hogy a segítségével más embereknek megélhetést biztosítsunk. Nyugodt szívvel elköltheted a kamatot, ez nem pazarlás. Akár két-három autót is tarthatnál. Amikor nagykorú lettél, ismertetem veled anyagi helyzetedet. Tudod, mennyi az éves jövedelmed, és annyit gond nélkül el is költhetsz. Aligha fogod valaha is felélni a tőkéd kamatait. Nyugodtan vásárolj magadnak egy elegáns autót! A húgom és Inge csak jól járnak, hisz akkor a másik kocsi kizárólag az ő rendelkezésükre áll majd. Ráadásul te még a gyerekeket is gyakran magaddal akarod vinni.

Anita lelkesen bólintott.

– Köszönöm, Manfréd bácsi, hogy mindezt elmondtad.

– Csupán a kötelességemet teljesítettem. Mindenesetre várj az autó megvételével, amíg Gunnar Lundström visszatér! Én nem tudok kimozdulni a házból, ám ő biztosan segítségedre lesz, és jó tanácsokkal szolgál.

A lány mosolyogva helyeselt.

– Ebben biztos vagyok. Tökéletesen megbízom az ítéleteiben.

Az öregúr szeme féragyogott.

– Nem fogsz csalódní.

– Egyébként tudsz arról, bácsikám, hogy Kürt von Fuchs hamarosan Lindeckbe érkezik?

– Nyilván valami halaszthatatlan ügyben siet haza... gondolom, hozzám. Elég korán kezdi a szünidőt. Neki persze mindegy, amúgy sem tanul egész évben.

A lány szemlátomást zavarba jött.

– Erről nem szívesen beszélnek. A mama nagyon megharagudna, ha kifejteném a véleményemet a fiáról.

Az öregúr bólintott.

– Igen, igen. Valóban kellemetlen téma. A húgom még meg fogja bánni, hogy nem fogta szorosabbra a gyeplőt. Sajnos, a fiú abban a tévhitben nevelkedett, hogy a kisujját sem kell megmozdítania, mégis minden az ölébe hullik. Eleinte a nevelőapja vagyonára számított, most pedig az én pénzemre fáj a foga. Érzékenyen fogja érinteni az újabb csalódás, de csak ez mentheti meg. Talán belátja, hogy dolgoznia kell, ha vinni akarja valamire. Valószínűleg az anyja rendelte ide, hogy elújságolja, amit a végrendeletemről közöltem vele. Ne nézz ilyen elképedten, Anita! Hamarosan mindent megtudsz. A lány nagy levegőt vett.

– Sejtettem, hogy történt valami. A mama és Inge napok óta szokatlanul rosszkedvű.

– Én vagyok az oka, ugyanis eloszlattam a reményeiket. Már korábban meg kellett volna tennem, de eddig nem beszélhettem.

Anita felállt.

– Nem akarlak tovább zavarni, Manfréd bácsi. Mama a lelkemre kötötte, hogy legfeljebb tíz percig maradhatok nálad, mert túlságosan kifárasztalak.

Az idős ember megfogta a lány kezét, és megsimogatta.

– Te sohasem zavarasz. A legszívesebben órákon keresztül magamnál tartanálak, de egyrészt nem akarlak sokáig egy beteg emberhez láncolni, másrészt pedig akkor a többiek is ennyi időt szeretnék nálam tölteni, és az már valóban fárasztó lenne. Akkor hát a

viziontlátásra! Amint Gunnar Lundström megérkezik, menj el vele Kölnbe vagy Frankfurtba, és vedd meg azt az autót. A csekk-könyveddel még sohasem vásároltál, ugye?

– Nem, Manfréd bácsi.

–hEnnek ellenére tisztában vagy azzal, hogy bármit kifizethetsz vele, hisz már elmagyaráztam. Szabadon rendelkez a pénzeddel. Ha én már nem leszek, akkor fordulj bizalommal Gunnar Lundströmhöz. Biztosan jó tanácsokat kapsz tőle.

A lány mosolyogva bólintott.

– Tudom. A jövőben nem lesz lelkifurdalásom, ha veszek magamnak néhány szép holmit. Elvégre csak a kötelességemet teljesítem – jegyezte meg huncut mosollyal.

A férfi halkán felnevetett.

– Ne hagyj magad megfélemlíteni! Szeretnék tanítónőt alkalmazni a gyerekek mellé, s hogy a kedvedben járjak, beleegyezem, hogy te fizess a bérét. De csak akkor, ha ennek fejében beszólhatsz a nevelésükbe, és te választhatod ki a megfelelő személyt. Elvégre a te alkalmazottad lesz.

– Igen, Manfréd bácsi. Magam is így gondoltam.

A lány lehajolt, arcához szorította a férfi kezét, és ragyogó mosollyal ajándékozta meg.

– Jobbulást kívánok! Ha megengeded, holnap délelőtt egy negyedórásckára ismét meglátogatlak.

– Előre örülök neki.

Anita elhagyta a szobát, az ajtóból még egyszer búcsút intett, és felment a második emeletre. Be akart lépni a nappaliba, de ijedten visszahőkölt. Dühös kiabálás ütötte meg a fülét. Azonnal felismerte mostohafivére hangját.

Habozott, mert nem tudta eldönteni, bemenjen-e vagy sem. Kürt von Fuchs valószínűleg épp az imént értesült arról, hogy nem ő öröklí nagybátyja vagyont. Anita el sem tudta képzelni, kit tett meg Manfréd bácsi általános örökösének. Abban mindenestre biztos volt, hogy hűgát és a gyermekeit nem tagadta ki teljesen. Említette is, hogy gondoskodott róluk, és nem szorulnak rá az ő támogatására. Ha Manfréd bácsi tudná, hányszor kellett már neki is kisegítenie Kurtot!

Anita tétován állt, és azon tünődött, belépjen-e a szobába vagy továbbmenjen. Ekkor hirtelen felcsattant Kürt hangja.

– Felháborító arcátlanság. Aljas hitegetés áldozatai lettünk. Azzal áztatott bennünket, hogy a halála után minden a miénk lesz. Most pedig mást tesz meg általános örökösének, még hozzá egy betolakodót, egy fattyút. Ezt nem hagyhatjuk annyiban, mama! Valamit tennünk kell!

A fiatalember hangja megbicsaklott, és Anita nem értette a folytatást. Még hallotta, hogy mostohaanyja csitítón beszélni kezd, aztán elsietett. Nem akart fültanúja lenni mostohafivére dühkitörésének, és ahhoz sem érzett kedvet, hogy csatlakozzon az ingerült, dühös társasághoz. Inkább a gyerekszobába indult, és remélte, hogy a kicsik nem hallották Kürt dühödt ordítását.

Eközben Renate von Seebach igyekezett lecsillapítani a fiát.

– Kérlek, Kürt, mérsékeld magad. Ha nagybátyád meghallja, miket beszélsz, megvonhatja tőled a további támogatást.

– Azt a néhány garast, amelyet úgy hajít elénk, mint koldusnak az alamizsnát. Vénségére elment az esze. Egy törvényes gyerek minden jogával fel akarja ruházni azt a senkiházi fattyút. Ezt nem tőrhetjük, valamit igenis tennünk kell – ismételte a fiú kicsit nyugodtabb, de még mindig dühtől remegő hangon.

Anyja megfogta a kezét.

– Semmit sem tehetünk, Kürt. Már telefonáltam az ügyvédünknek, és kikértem a véleményét. Ha Manfréd bácsi végrendeletet készített, azt nem támadhatjuk meg. Természetesen nem meséltem el mindent részletesen, csak általánosságban kérdezősködtem.

Ha csak valamilyen csoda folytán nem tűnik el a végrendelet, akkor bele kell törődnünk a megváltoztathatatlanba.

Anya és fia tekintete összevillant. Kürt halk, fojtott hangon szólalt meg.

- Hogyan tűnhetne el a végrendelet? Most hol van?

Renate von Seebach suttogva elmondta, hol őrzi bátyja a fontos irományt, majd izgalomtól rekedt hangon folytatta mondandóját.

- Isten a megmondhatója, a legszívesebben kitéptem volna a kezéből, hogy a tűzbe hajtsam, de azzal nem értem volna el semmit. Legfeljebb új végrendeletet készíttetett volna, és minket teljesen kitagad. Csupán egy lehetőségünk maradt. Ha a bátyám meghal, mielőtt az igazgatója visszatér, akkor eltüntethetjük azt a borítékot. Ám ha Lundström megérkezik, mielőtt Manfréd jobblétre szenderülne, akkor végünk. Beszél vele, elmondja neki, hogy ő a fia és az általános örököse, nekünk pedig oda minden reményünk.

Kürt komoran maga elé meredt.

- A jog mellettünk áll, mama. Egy fattyú a törvény szerint nem örökölhet. Minden a miénk lenne, ha... ha nem létezne a végrendelet.

- Így van, ám létezik, és Manfréd meg fogja mutatni Ludströmnek, hol őrzi.

Pillantásuk ismét összefonódott, hosszan, sokat sejtetően néztek egymásra. Ekkor váratlanul belépett Inge, aki a szomszéd szobából kihallgatta a beszélgetést.

- Mindjárt tizenegy óra. Indulnunk kell Manfréd bácsihoz – mondta.

Kürt az egyik karosszékbe vetette magát, és rosszkedvűen maga elé bámult.

Nővére odalépett hozzá.

- Szedd össze magad! A bácsi előtt nem mutathatod ki a haragodat. Tudod, hogy a legcsekélyebb izgalom is árt neki. Az orvos nyomatékosan felhívta erre a figyelmünket. A legkisebb nyugtalanság is végzetes lehet – mondta különös hangsúllyal.

Öccse gyors, kutató pillantást vetett rá.

- Hallgatóztál? – kérdezte Seebachné szemrehányóan.

- Igen – válaszolta a lánya fennhangon, lelki-furdalás nélkül. Csend támadt, a három ember pedig jelentőségteljesen összenézett. Valamennyiüknek az volt a leghőbb kívánsága, hogy Manfréd Hallerstedt ne legyen az élők sorában, mire Gunnar Lundström visszatér.

Von Seebach asszony egy idő után szokásához híven büszkén kihúzta magát, és a gyerekeire pillantott.

- Akkor hát indulás! Manfréd bácsi vár minket.

Kürt komoran tekintett édesanyjára.

- Menjetek előre! Nyugodtan közölheted a bácsival, hogy lesújtott, amit hallottam. Amint összeszedtem magam, utánatok megyek, és tiszteletemet teszem nála. Előbb azonban szeretném még egyszer átgondolni a helyzetet.

Anyja és húga kérdően pillantott rá, de aztán szó nélkül távozott. Mikor végre becsukódott mögöttük az ajtó, Kürt felugrott, és izgatottan járkálni kezdett a szobában. Tekintete egyre borúsabb lett, ahogy a bácsikája iránt érzett gyűlölet mindinkább hatalmába kerítette. Hogyan tüntethetné el azt az átkozott végrendeletet? Egyik tervet a másik után szötte és vetette el. Végül nem jutott döntésre, és úgy határozott, hogy majd a pillanatnyi helyzetnek megfelelően cselekszik, de az biztos, hogy nem lesz kíméletes.

Éppen indulni készült, amikor Anita a két gyerekkel betoppant a nappaliba. A lány azt hitte, Kürt édesanyjával és a húgával együtt átment a nagybátyjához. Kínosan érintette a találkozás, és baljós érzései csak erősödtek, amikor meglátta a férfi mogorva arcát.

- Te itt, Kürt?

- Amint látod. Teljes életnagyságban.

- Talán szünet van az egyetemen?

- Nem, még nincs. Valószínűleg vissza kell még mennem Berlinbe – felelte, mert sosem időzött szívesen hosszabb ideig a kastélyban. Számára itt túlságosan unalmas volt az élet.

– Gondolom, akkor is korábban megkezdted volna a szünidőt, ha nem látogatsz el hozzánk.

A fiatalember legszívesebben azt válaszolta volna, hogy mostohahúgának semmi köze hozzá. Eszébe jutott azonban, hogy megint rosszul áll anyagilag. Anita már többször kisegítette kisebb-nagyobb összegekkel, ő persze minden egyes alkalommal megígérte, hogy majd megadja, bár esze ágában sem volt visszafizetni a tartozásait. Most is sürgősen pénzre lett volna szüksége. Ezért egyelőre nem ment sehová, hanem meghúzta Hannelore szőke copfját, Dieternek pedig barackot nyomott a fejére. Általában így üdvözölte unokaöccsét és unokahúgát. A gyerekek felsikoltottak, Anita pedig szemrehányó pillantást vetett Kurtra.

– A nevelőnőjük épp eleget gyötri őket. Nem kell, hogy még te is fájdalmat okozz nekik – jegyezte meg rosszallóan.

– Nem árt, ha olykor-olykor kicsit meglegyintik őket. Rossz kedvem van, átkozottul rossz kedvem.

– Ez nem ok arra, hogy védtelen gyerekeket bánts. A férfi gúnyosan felnevetett.

– Szóval még mindig kényezteted a kölyköket? Felőlem nyugodtan! Egy kicsit azért engem is sajnálhatnál. Elvégre sokkal rosszabbul megy a sorom, mint ezeknek a gyerekeknek. Gyalázatosan rosszul. Pénzt kértem a mamától.

– Mint mindig – jegyezte meg Anita a fejét csóválva.

– Igen, és mint mindig, most sem kaptam egy vasat sem. Nemcsak azt az örömteli hírt közölte velem, hogy Manfréd bácsi esetleg kitagad minket, hanem azt is tudomásomra hozta, hogy jelenleg egy fillért sem tud nélkülözni. Ráadásul még csak a hónap közepén járunk, és nincs egy vasam sem, sőt reményem sincs arra, hogy elseje előtt, amikor megkapom a járandóságomat, pénzhez jussak. Nem tudnál kihúzni a csávából, Anita?

A lány nyugodtan szemlélte, miközben Manfréd bácsi szavaira gondolt.

– Nem. Nem tudnálak – válaszolta, és egyenesen a fiatalember szemébe nézett.

Kürt barátságatlanul viszonzta a pillantását.

– Mondd ki inkább kerek percc, hogy nem akarsz. Tele vagy pénzzel. Kizártnak tartom, hogy ne tudnál kisegíteni.

– Nos, rendben van, tegyük fel, hogy nem akarok segíteni. Karácsony óta már négyezer márkát kölcsönöztem. Azt ígérted, húsvétig visszafizeted. Most pedig megint pénzt kérsz.

Kürt hátravetette a fejét.

– A gazdagok mindig fősvények – vetette oda csípősen. Anita rezzenéstelen arccal vont a vállát.

– Talán végre megtanulod, hogy ki kell jönnöd annyiból, amennyit Manfréd bácsitól havonta kapsz. Szerintem tisztességes összeg a járandóságod.

– Köszönet a jó tanácsért, de abból már nem vehetek semmit. Ne légy olyan köszívű! Csak ezer márkát kérek.

– Nem adhatok. Nekem sincs pénzem, talán összesen száz márkám van.

– Csekket is elfogadok, azt nem sínyli meg a pénztárcád.

– Így igaz, de azt sem tehetem. Egyeden petákot sem kapsz, amíg nem fizeted vissza a négyezret. Ha visszafizeted, hajlandó vagyok ismét ugyanennyit kölcsönözni, de jegyezd meg, ennél nagyobb összeget ezután sem kaphatsz.

Kürt haragosan villogó szemmel nézett a lányra. Magában bosszúsán állapította meg, hogy Anita egyszeriben megváltozott. Eddig mindig könnyűszerrel az ujja köré csavarta, ha pénzre volt szüksége. A lány sohasem mondott neki nemet. Honnan ez a hirtelen jött határozottság? És miért pont most, amikor nagykorú lett, és végre önállóan kezeli a vagyonát? Kürt számított arra, hogy időnként majd nagyobb összeget kölcsönöz tőle, természetesen azzal a titkolt szándékkal, hogy soha nem adja vissza.

A visszautasítás nem javított a hangulatán. Dühödten távozott, szó nélkül faképnél hagyva a lányt.

A gyerekek remegve simultak Anitához, aki magához ölelte őket. Hannelore a lányra emelte ijedt tekintetét.

– Csúnya Kürt bácsi! – rebegte.

Dieter megrázta apró öklét.

– Ha majd nagy leszek, ellátom a baját. Visszaadok neki mindent.

Anita megsimogatta a gyerekek fejét.

– Nem akar ő rosszat, kicsikéim.

– Dehogynem. Nagyon gonosz hozzánk. Majdnem annyit gyötör minket, mint Helene kisasszony – kesergett a fiúcska.

Helene kisasszony, a nevelőnőjük valóban komiszan bánt a gyerekekkel.

Anita leült a díványra, s maga mellé vonta Hannelorét és Dietert.

– Helene kisasszony nemsokára elmegy Lindeckből.

A gyerekek reménykedve néztek fel rá.

– Nem is jön vissza?

– Nem, soha többé.

– Akkor mindig te leszel velünk? Jaj de jó! – lelkendezett Hannelore.

– Mindig nem lehetek veletek, de kaptok egy kedves és jó tanítónőt, aki majd sok szép dologra megtanít benneteket.

– Nem fog megverni?

– Biztosan nem. Ha szófogadó, engedelmes gyerekek lesztek, ő mindig kedves lesz hozzátok. Sosem lesz rosszkedvű, mint Helene kisasszony, legfeljebb szomorú, ha nem viselkedtek illedelmesen.

– Azt nem akarjuk, nem szeretjük a szomorú embereket. Nevetni akarunk, és vidáman ugrándozni – kiáltott fel lelkesen Dieter.

– Akkor legyetek hozzá mindig kedvesek és jók, és mondjatok mindig igazat, soha ne hazudjatok neki... úgy, mint Helene kisasszonynak időnként.

– De Anita néni, az csak azért volt, mert amikor igazat mondtunk, akkor megvert minket – védekezett Hannelore.

– Hazudni akkor sem szabadott volna, inkább jöjjön a verés.

– De úgy nagyon nehéz megmondani az igazat. Meg aztán a mama és a nagymama sem mond mindig igazat. Észrevettük.

– Ugyan már, miféle buta beszéd ez? Igaz, a felnőttek néha valóban füllentenek, de csak azért teszik, hogy elkerüljenek valami sokkal rosszabb dolgot. Ezt ti még nem értitek. A lényeg az, hogy a gyerekeknek mindig igazat kell mondaniuk.

– Akkor a gyerekeknek sokkal nehezebb a dolguk, mint a nagyoknak. Helene kisasszony is sokszor mond valótlan dolgokat, de ha megmondjuk a mamának, akkor kikapunk a kisasszonytól. Az új tanítónő is megver majd bennünket, ha rájövünk, hogy hazudik? Szeretném tudni.

– Olyan tanítónőt szerzek nektek, aki soha nem hazudik, és soha nem üt meg benneteket. És akkor majd ti is mindig megmondhatjátok az igazat. Hazudni nagyon csúnya és nevetlen dolog.

Dieter elgondolkozva nézett Anitára, akinek az arca egészen átszellemült a lelkesedéstől.

– Milyen idősnek kell lennie egy felnőttnek ahhoz, hogy hazudhasson?

Anita belátta, hogy bizony nem könnyű gyereket nevelni.

Sokszor olyan kérdéseket tesznek fel, amelyekre lehetetlen válaszolni.

– Rájöttök arra magatoktól is. De addig még nagyon sokat kell tanulnotok, aztán egy szép napon majd megérezitek, hogy most már elég okosan vagytok ahhoz, hogy olykor csakis jó cél érdekében, ne az igazat mondjátok. Mert, tudjátok, csak nemes cél érdekében szabad hazudni, más hazugságot nem bocsát meg a Jóisten.

Hannelore nagyot sóhajtott.

– Ez nekem nagyon bonyolult, nem értem. Szerintem jobb lenne, ha inkább adnál pár szem kekszet meg csokit.

Anita felállt, és mivel egyetértett a kislánnyal, úgy vélte, a nehéz lecke után valóban megérdemelnek egy kis édességet.

Manfréd Hallerstedt még mindig a dolgozószobájában üldögélt, amikor húga és Inge belépett. Mindketten feltűnően kedvesen üdvözölték az idős férfit. Inge még az arcát is megsimogatta.

– Hogy vagy, drága bácsikám? – kérdezte hízelkedő hangon. – Örülök, hogy ismét látlak és beszélhetek veled. Nagyon hiányoztál, hisz már három napja nem találkoztunk.

Inge egyszerre két vasat tartott a tűzbe. Igyekezett behízelegni magát a nagybátyjánál, mert számolt azzal, hogy esetleg mégis Gunnar Lundström lesz az örökös. Be akarta bizonyítani, hogy valójában elragadó és kedves teremtés, akit az öregúr szívesen fogadhat menyének.

– Ülj le, Inge! – szólt Manfréd Hallerstedt kimért hangon. Tökéletesen tisztában volt azzal, mennyit ér rokonai kedveskedése.

Renate asszony a maga szertartásos módján üdvözölte a bátyját, gondosan megigazította a hátát megtámasztó párnát, majd helyet foglalt.

– Hol van Franz? – kérdezte. – Nem láttam az előszobában.

– Elküldtem sétálni. Alig van friss levegőn. Tudtam, hogy most nem lesz rá szükségem, hisz ti nálam lesztek. Az imént Anita járt itt.

– Remélem, nem fárasztott ki túlságosan.

– Szó sincs róla. Kikérte a tanácsomat némely dologban. Például szeretne autót vásárolni, hogy ne kelljen mindig hozzátok alkalmazkodnia.

Mindkét asszonynak megrándult a szája.

– Megengedheti magának – jegyezte meg Inge keserűen. Az idős ember tudta, hogyan kell a dolgot tálalnia.

– Kétségtelenül. Ezért is beszéltem rá a vásárlásra. Felesleges egy autóban szoronganotok, amikor Anita nyugodtan vehet magának másikat.

– Igazad van – helyeselt von Seebach asszony sietve.

– Néha a gyerekeket is szívesen elvinné magával, és ilyenkor zavartalanul átrándulhattok Kölnbe, Frankfurtba vagy Koblenzba. Anita nem szereti a városokat, jobban kedveli a természetet. Hannelorét és Diert nyugodt lélekkel rábízhatjátok.

– Igen, de akkor magával kell vinnie a nevelőnőt is – vélekedett Inge, aki titkon nagyon örült, hogy ezáltal több szabadideje marad. Nem szerette, ha a gyerekek körülötte lábatlankodnak.

– Nem feltétlenül. Anita szívesen foglalkozik a gyerekekkel.

– Túlságosan elkényezteti őket.

– Valamivel több szeretet nem árthat nekik. Helene kisasszonyról pedig nem lehet azt állítani, hogy dédelgetné őket. Ha már ennél a témánál tartunk, javasolom, vegyétek fontolóra, hogy a nevelőnő helyett lassan tanítónőt kell felfogadni. Ebben a kérdésben rendkívül szigorú nézeteket vallok. Szerintem nem lehet elég korán kezdeni a tanulást.

Inge tüntetően bánatos képet vágott.

– Kedves bácsikám, egy tanítónő legalább kétszer annyiba kerül, mint a nevelőnő, pedig ő még a komorna teendőit is ellátja mellettem. Sajnos nem engedhetem meg magamnak ezt a fényűzést. A mama már beszámolt arról, miként rendelkezél a jövőnkkel. Nagyon örülök, hogy végre hivatalosan is elismerheted a fiadat, nekünk viszont a jövőben másként kell berendeznünk az életünket. Egy tanítónő fizetése meghaladná anyagi lehetőségeimet. Manfréd Hallerstedt végigsimított a homlokán.

– Erre én is gondoltam. Rábeszéltem Anitát, hogy fedezze a tanítónő fizetését.

Természetesen diplomatikusan jártam el. Azt mondtam, nagy jót tenne a gyerekekkel. Még arra is hajlandónak mutatkozott, csakis azért, hogy téged megkíméljen a fáradozástól, hogy maga válassza ki a tanítónőt. Egyetértésben reménykedve megbízott, hogy jelentsek meg egy hirdetést az újságokban. Biztos voltam benne, hogy nem lesz ellene kifogásod, ezért azonnal meg is fogalmaztam a szöveget. Itt van, olvasd el, és mondd el a véleményedet!

Inge nem volt gondos anya. Sohasem törődött igazán gyermekei nevelésével. Alapvetően lusta volt hozzá. Azonnal arra gondolt, hogy így legalább megtakaríthatja a nevelőnő fizetését. Majd bolond lenne kifogásokat támasztani. Csupán az illendőség kedvéért vette kezébe a megfogalmazott szöveget és futotta végig a pár soros hirdetést.

„Okleveles, legfeljebb harmincéves tanítónőt keresünk két gyermek, egy ötéves kislány és egy hatéves kisfiú mellé. Az ajánlatokat a Lindeck kastélyba kérjük, fényképet és a bizonyítványok másolatát mellékelve.”

Inge bólintott, és visszaadta a papírt a nagybátyjának.

– Természetesen egyetérték, Manfréd bácsi. Hálás vagyok a fáradozásodért. Anitának is köszönetet fogok mondani.

– Megérdemli. Ne sajnáld tőle azt a kis örömet, hogy maga választhassa ki a tanítónőt. Szeretné hasznossá tenni magát. A nevelőnőnek pedig nyugodtan felmondhatsz, ő immár felesleges.

Manfréd Hallerstedt telefonon azonnal fel is adta a hirdetést. Inge közben azon töprengett, hogyan veheti majd igénybe a tanítónőt saját céljaira is. Az efféle népség sajnos gyakran rangon alulinak tartja, hogy más feladatot is elvégezzen. Majd kiderül. Előbb rendeződjék az örökösödési ügy. Meglehet, úgy alakulnak a dolgok, hogy a jövőben még komornát is tarthat...

Renate asszonyt nem érdekelték a nevelési kérdések. Ő inkább azon tanakodott, mennyivel jobban tette volna Anita, ha neki adja azt a pénzt, amelyet „teljesen feleslegesen” ki akar dobni egy autóra. Annak azért örült, hogy ezentúl nem kell mostohalányával osztoznia a kocsin, sőt néha még az idegesítő gyerekeket is magával viszi majd.

Miközben ezen gondolkozott, tekintetét szinte mágikus erővel vonzotta a bátyja íróasztalán heverő kulcsosomó. Ha meg tudná kaparintani, akkor Manfréd halála után minden gond nélkül hozzáférhetne a végrendelethez. Akkor is eltüntethetné a sárga borítékot, ha Gunnar Lundström időközben visszatérne. Hiába szerezne tudomást arról, hogy ő Manfréd Hallerstedt házasságon kívül született fia, a testamentum nélkül semmire sem menne. Hogyan bizonyíthatná be, hogy apja őt akarta megtenni örökösének? Ez csak a végrendelet felmutatásával lehetséges. Bárcsak megszerezhetné a kulcsot! Bátyja elhunyt után biztosan adódna alkalom, hogy hozzáférhessen a sárga borítékhoz.

Az asszony úgy elmerült a gondolataiban, hogy csak nehezen tudta követni a beszélgetést. Hirtelen megütötte a fülét a bátyja kérdése.

– Anita említette, hogy mára várod Kurtot. Már megkezdődött a szünidő?

– Még nem. Azért hívtam haza, hogy közöljem veled, van egy fiad, és rá hagyod minden vagyondat. Kürt egy órával ezelőtt meg is érkezett, és tájékoztattam a döntésedről. Bizonyára megérted, hogy lesújtotta a hír. Türelmedet kéri. Mihelyt összeszedi magát, felkeres.

Manfréd Hallerstedt könnyedén megvonta a vállát.

– Ettől nem kímélhettem meg, és változatlanul úgy vélem, ahogy már említettem is, ez kiváló alkalom számára, hogy végre szembenézzon a valós élettel.

Ebben a pillanatban kopogtak, és belépett Kürt. Feltűnően sápadt és komor volt. Arca idegesen rángatózott. Sietős léptekkel a nagybátyjához ment, és mereven bámulta az idős férfit.

– Jó napot, bácsikám! Remélem, nem várod el tőlem, hogy vidám képet vágjak. Azok után, amit volt szerencsém hallani, képtelen lennék úgy elbeszélgetni veled, mintha semmi

sem történt volna – tört ki hevesen.

Nagybátyja nyugodtan nézett rá.

– Nem várom, hogy vidám képet vágj. Azt viszont megkövetelem, hogy tisztességes hangot üss meg, ha belépsz a szobámba.

Renate asszony és Inge kérlelően nézett Kurtra.

– Kürt, légy észnél! – csitította az édesanyja, és megfogta a karját, de a fia lerázta magáról a kezét.

– Észnél? Lehetetlent kérsz. Felháborítónak tartom, hogy Manfréd bácsi éveken keresztül alattomos módon elhitette velünk, mi leszünk az örökösei. Természetesen ennek megfelelően rendeztük be az életünket. Alávaló, gonosz és kétszínű játék volt.

– De Kürt, Istenem, térj észre! – kiáltott rá az anyja.

Inge megrázta a dühtől szemmel láthatóan szinte esztét vesztett öccsét.

– Térj észre! Nem szabad felizgatnod a bácsit – sziszegte, majd hízelgően nézett az idős emberre.

Manfréd Hallerstedt elsápadt. Fel akart állni, hogy rendre intse Kurtot, de érezte, nincs hozzá ereje. A fiú dühkitörése jobban felizgatta, mintsem hitte volna... és még az is lehet, hogy unokaöccse szándékosan rendezte így a dolgot. Kürt vakmerő volt és kockáztatott, mindent egy lapra tett fel, mert az összeg, amit nagybátyja örökül szándékozott hagyni rá, számára csupán „alamizna” volt, ami arra sem elegendő, hogy kötelező kiadásait fedezze.

– Viselkedj tisztességesen! – rivallt rá. A fiatalember ökölbe szorította a kezét.

– Tisztességesen? Te talán tisztességesen viselkedtél velünk? Se szó, se beszéd megtetted örökösödnek a fattyadat, nekünk meg alamiznával akarod kiszúrni a szemünket. Azt hitted, szó nélkül eltűröm ezt a gyalázatot, miután éveken át

49

abban a hitben éltem, hogy én leszek az örökösöd, Lindeck ura és a cég tulajdonosa? És most egy fattyúnak engedjem át az engem megillető helyet? Egy házasságtörő, ledér kalandornő fiának, aki...

Manfréd Hallerstedt összeszedte minden erejét. Felemelkedett, és felemelte az öklét, mintha meg akarná ütni unokaöccsét.

– Hallgass, gazember, hallgass! Ne merd többé a szádra venni a fiam és az édesanyja nevét! Mindketten magasan feletted állnak. Kifelé, kifelé innen, te...

Nem tudta tovább folytatni. Összeroskadott, megpróbált még egyszer felállni, de nem sikerült. Bugyborékoló hang tört elő a torkából, hátracsuklott a feje, szemében pedig kihunyott a fény. Meghalt. Bekövetkezett, amitől az orvosok régóta tartottak. Szíve felmondta a szolgálatot. Ennél sokkal kisebb izgalom is elég lett volna hozzá.

Nyomasztó csend telepedett a szobára. Kürt erőtlenül az egyik karosszékbe rogyott. Képtelen volt nagybátyja viaszfehér arcába nézni. Lelkében megszólalt egy hang, amely azt mondta neki: „Te ölted meg. Szándékosan megölted. Nincs bíróság, amely felelősségre vonhatna, de önmagad előtt nem menekülhetsz. Szándékosan megölted.”

Inge idegességében elsírta magát. Von Seebach asszony felemelkedett. Megszorította a lánya karját, és szigorúan ránézett.

– Hallgass! Egy hangot se.

Odalépett a bátyjához, és lezárta a szemét.

– Semmi értelme, Kürt, hogy szemrehányást tegyek neked meglehetősen heves, ám érthető kifakadásodért. Manfréd bácsi már úgysem élt volna sokáig. Isten úgy akarta, hogy egy fattyú ne csorbíthassa jogainkat. Szedd össze magad! Most cselekedni kell.

Renate von Seebach félelmetes nyugalommal felemelte az íróasztalról a kulcscsomót. Kinyitotta a titkos rekeszt, és kivette belőle a hosszúkás, sárga borítékot, amelyet bátyja nemrég mutatott meg neki.

– Vedd ezt magadhoz, és azonnal hagyd el Lindecket! Menj vissza Berlinbe, és ott nézd

át a boríték tartalmát. Amit meg kell semmisíteni, azt semmisítsd meg körültekintően! Itt sem időnk, sem alkalmunk nem lesz rá. Azonnal álljon elő az autó, és indulj Berlinbe! A személyzetnek úgy kell tudnia, hogy Manfréd bácsi rendelkezett így. Legkésőbb tíz percen belül elhagyod Lindecket. Senki sem sejtetheti, hogy a bácsi meghalt. Mire észreveszik, te már hét határon túl leszel. Amíg el nem indulsz, addig Inge és én itt maradunk, aztán mi is visszavonulunk. Csak Franz visszatérte után fogják felfedezni a holttestet. Gyorsan, gyorsan, egy percet se vesztegesünk!

Kürt engedelmesen felemelte a borítékot, kabátja belső zsebébe rejtette, és kirohant. Megértette, hogy anyja javaslata az egyetlen helyes megoldás. Szobájába sietett, miután az egyik inasnak meghagyta, hogy a sofőr azonnal álljon elő a nyitott sportkocsival. Zakóját, amelybe a nagyméretű, sárga borítékot nagy nehezen beletuszkolta, mindvégig magához szorította. Odafent a szobájában gyorsan felvette a kabátját, és annak sokkal nagyobb zsebébe tette át a borítékot. Fogta a kalapját, kesztyűjét, felkapta a bőröndjét – szerencséjére még ki sem pakolta – és sietve elhagyta a szobát.

Lentről felhallatszott Anita és a gyerekek nevetése. Kürt leviharzott a lépcsőn. Épp akkor állt elő a nagy, nyitott autó, amelyet egyébként csak Manfréd Hallerstedt vagy Gunnar Lundström használt hosszabb üzleti utakra.

A fiatalember behajította bőröndjét a kocsiba, és beszállt.

– Berlinbe megyünk, Kreiner. Nagybátyám kölcsönadta a kocsiját, mert holnap korán reggel az egyetlen kell lennem – vetette oda a sofőrnek.

A férfi meghajolt.

– Ahogy parancsolja, nagyságos uram.

A sofőr becsukta Kürt mögött a kocsiját, ő pedig helyet foglalt a kormánynál.

Kürt félénk pillantást vetett nagybátyja dolgozószobájának ablakaira. Az egyik éppen kinyílt, és Seebachné hajolt ki rajta. Sápadtabbnak tűnt, mint máskor, de látszólag nyugodt volt.

– Viszontlátásra, mama! – kiáltotta oda neki a fia.

– Viszontlátásra, Kürt! Manfréd bácsi üzeni, hogy ne hajtsatok hetvennél gyorsabban. Időben Berlinbe fogsz érn.

Renate von Seebach a történetek ellenére képes volt teljesen közömbös hangot megütni. Amikor azonban a kocsiját kigördült az udvarról, erőltlenül a karosszékbe rogyott.

Inge szótlanul, kábán ült a fotelban, majd édesanyja felé fordult.

– Mama, az ég szerelmére, csak sikerüljön! – suttozta szemét mereven anyjára szegezve, nehogy megpillantsa halott nagybátyját.

Renate von Seebach felemelkedett, és odalépett hozzá.

– Egyedül rajtunk múlik, sikerül-e. Csupán azt vesszük el, ami jogosan minket illet. Gyere, menjünk! Negyedóra múlva visszajön Franz, és megtalálja a halottat.

Renate asszony még egyszer körülnézett a szobában. Mindent rendben talált. A kulcsosomó az íróasztalon feküdt. Manfréd Hallerstedt hátradőlve ült a karosszékében, mintha csak aludna. Renate még egyszer a férfi csukott szemére tette a kezét.

– A gyermekeimért tettem, Manfréd. Tudom, hogy meg fogsz nekem bocsátani. Lundström megtarthatja az állását, ő úgyis boldogul – motyogta magában.

Inge is összeszedte magát, miközben egy utolsó pillantásra méltatta halott nagybátyját.

– Megosztom az örökséget Gunnar Lundströmmel, ha a felesége leszek – szólalt meg halkán, mintha ezzel feloldozást nyerhetne vétke alól, amiért hallgat a szobában történetéről, hiszen ő maga is helyeselte az eljárást.

A két asszony minden sietség nélkül távozott Manfréd Hallerstedt immáron halotti szobájából.

A hosszú folyosón senkivel sem találkoztak, csak távolabb, a lépcsőfeljárónál pillantottak meg egy szolgálót, aki a földszintről igyekezett az emeletre.

- A nagyságos úr lepihent. Gondoskodjon róla, hogy ne zavarják, amíg Franz nem jön vissza – szólalt meg von Seebach asszony kimért hangon.
 - Ahogy parancsolja, nagyságos asszonyom – felelte a szolgáló.
- Ezután a hölgyek felmentek a második emeltre, a nappalijukba.

IV.

Anita a nappaliban játszott a gyerekekkel. – Máris visszajöttetek Manfréd bácsitól?

– Igen, mert nyugalomra van szüksége. Sajnos nincs túl jó állapotban. Ennek ellenére nagyon kedves volt. Kurtnek még azt is megengedte, hogy a sportkocsijával menjen vissza Berlinbe. Holnap reggel így időben beérhet az előadásra. Bátyáin említette, hogy autót szándékozol vásárolni. Csak helyeselni tudom az ötletedet. Minek szoronganánk egy kocsiban, amikor megengedheted magadnak, hogy saját autód legyen?

Anita arra számított, hogy mostohaanyja szemrehányással illeti majd a felesleges pazarlásért, és kellemesen csalódott. Sejtette, hogy ez Manfréd bácsinak köszönhető, aki nyilván nagyon ügyesen adta a hölgyek tudtára elhatározását.

– Örülök, hogy tetszik az ötlet. Amint Lundström úr hazaér, megkérem, kíséren el Kölnbe vagy Frankfurtba, és legyen segítségemre a vásárlásnál. Természetesen saját sofört tartok majd.

– Helyes, akkor legalább mindenki járhatja a maga útját, és nem kell egyeztetnünk.

Anitát meglepte a hölgyek szokatlanul kedves viselkedése. Saját fülével hallotta, hogy nemrég dühös jelenet játszódott le anya és fia között. Kurt valószínűleg nagybátyját is heves szemrehányásokkal illette, mert nem őt tette meg örökösének. Végül azonban a bácsi kocsijával ment vissza Berlinbe, ami arra utal, hogy békességben váltak el egymástól. Ezt támasztotta alá mostohaanyja és Inge szokatlan szívélyessége is. Anita örült, hogy látszólag békésen rendeződött az ügy, mert ki nem állhatta a családi perpatvarokat, és szenvedett az állandó vitáktól. Ha már ilyen jól alakult minden, gondolta, kihasználja a kedvező alkalmat, s szóba hozza a gyerekekkel kapcsolatos döntést is.

– Manfréd bácsi azt is említette, hogy szükségesnek tartaná, ha a gyerekekkel ezentúl tanítónő foglalkozna?

– Igen, Anita. Igazán kedves tőled, hogy magadra vállaltad a költségeit. Nagy segítség ez számunkra. Fogadd köszönetemet a jószágodért! – válaszolta Inge feltűnően kedvesen, mert azt akarta, hogy Anita fejében még véletlenül se forduljon meg a gondolat, hogy mindhárman az örökségre áhítoznak. Soha nem derülhet ki, hogy ők hárman már tudnak a bácsi haláláról, sőt jelen voltak, amikor bekövetkezett.

Anita elpirult. Zavarba ejtette mostohanővére hálálkodása, hisz ő mindezt csak a gyermekekért tette.

– Ne is beszéljünk erről, örömmel teszem. Manfréd bácsi említette, hogy hirdetést akar feladni az állásra.

– Már fel is adta. Akkor telefonált, amikor meglátogattuk. Mondta, hogy mennyire örülnél, ha te választhatnál a jelentkezők közül, mert így legalább hasznossá teheted magad. Örülök, ha rád bízhatom a feladatot, tudod, én nem szívesen foglalkozom ilyesmivel.

Anita nem sejtette, hogy kedvességükkel a hölgyek csupán meg akarták tévesztetni, és el akarták kerülni, hogy akár a leghalványabb gyanú is felmerüljön benne a korábbi eseményekkel kapcsolatban.

– Örülök, hogy ennyire megbízol bennem. Ígérem, nagyon körültekintően járok majd el. Ne hidd, hogy én csupán kényeztetni akarom a gyerekeket, de... úgy gondolom, nem árt, ha a jövőben több szeretet kapnak. Helene kisasszony mellett ebben nemigen volt részük.

– Lehet, hogy ebben a kérdésben igazad van, de számomra a kisasszony nélkülözhetetlen volt, mert nemcsak a gyerekekről gondoskodott, hanem ő volt a komornám is. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy egy anyának áldozatot kell hoznia a gyermekeiért, ezért felmondok neki.

Inge persze magában számolt azzal, hogy sikeresen megmentett öröksége lehetővé teszi majd, hogy saját komornát alkalmazzon, ezért is vált meg oly könnyű szívvel Helene kisasszonytól.

Anita boldog volt, hogy minden a tervei szerint alakult. Örömeiben legszívesebben nyomban felkereste volna Manfréd bácsit, hogy köszönetet mondjon neki.

Telt-múlt az idő, s az inas bármelyik percben visszaérkezhetett a sétából. Anya és lánya izgatottsága egyre fokozódott, de nyugalmat erőltettek magukra, és látszólag egykedvűen kézimunkáztak. Anita lement a gyerekekkel a parkba játszani, mert Helene kisasszony roppant elfoglalt volt. Inge asszony utasította, hogy vasalja ki és varrja fel a ruháira a finom csipkegallérokat. A feladat pedig annyira lekötötte, hogy másra nem maradt ideje. Anita is örült, hogy elmehet a gyerekekkel, mivel Renate asszony egyedül akart maradni a lányával.

– Talán be kellene néznünk Manfréd bácsihoz egy pillanatra, hogy a gyerekek illendően megköszönjék a fáradozását jegyezte meg mosolyogva Anita, mielőtt elindultak a parkba.

Szavai hallatán Renate asszony és Inge rémülten, sápadtan ugrott fel.

– Isten ments! – kiáltott fel Inge.

Von Seebach asszony nyugalmat erőltetve magára, hozzátette:

– Manfréd bácsi említette, hogy lepihen, ne zavarjátok, hátha elaludt.

– Akkor jobb, ha valóban nem zavarjuk – felelte Anita, és kiment a gyerekekkel.

Miközben a kicsik vidáman ugrándoztak körülötte, Anita azon töprengett, mostohaanyja és Inge miért háborodott fel annyira, amikor említette, hogy benézne a bácsihoz a gyerekekkel. Nyugodtan megmondhatták volna, hogy Manfréd bácsi aludni akar. Nincsen ebben semmi különös. De akkor miért sápadtak el, mitől ijedtek meg? Arra gondolt, hogy ma minden olyan különös. Sehogy sem fért a fejébe, miért volt mostohaanyja és Inge oly szokatlanul kedves hozzá. Emellett feltűnően szórakozottan viselkedtek. Látszott rajtuk, hogy gondolatban egészen másutt járnak. Mintha feszülten vártak volna valamire. Valami történhetett, ami mindkettőjüket erősen nyugtalanította. Az is meglehetősen furcsa, hogy Kürt azonnal visszatért Berlinbe.

A gyerekek azonban nem sokáig hagyták tépelődni. Bevonták vidám hancúrozásukba, így aztán hamarosan megfeledezett az iménti jelenetről.

Játék közben felfigyelt a táviratkihordóra, aki a parkon keresztül a kastély felé igyekezett. Gyakran hozott a kastélyba táviratot, így Anita nem is törődött vele. A kézbesítő belépett az épület oldalbejáratán, amelyet az áruszállítók és a személyzet tagjai használtak. Átadta a sürgőnyt a portásfülkében üldögélő gondnoknak, aki a szokásoknak megfelelően a konyhába irányította, hogy igyon egy pohár frissítőt.

A táviratot Gunnar Lundström küldte Manfréd Hallerstedt-nek. Stockholmban adta fel, és az érkezését jelezte benne.

Nem sokkal a táviratkihordó után Franz is belépett a személyzeti bejáraton. A gondnok kikopogott a portásfülke ablakán.

– Épp most érkezett sürgöny a nagyságos úrnak, Franz. Kérem, vigye fel neki.

Az öreg inas fogta a borítékot, és folytatta útját. Először a saját szobájába ment, ahol levette a sapkáját, a kabátját, és belebújt a kék-fehér csíkos libériába. Az órájára pillantott, és látta, hogy éppen egy órával ezelőtt lépett ki a kastélyból. Aztán kezében a távirattal átballagott az ura szobájába.

Látta, hogy Manfréd Hallerstedt az íróasztala előtt ül, ugyanabban a pózban, mint amikor otthagya. Habozva szemügyre vette. Úgy tűnt, mélyen alszik, és Franz nem szívesen keltette volna fel, bár a távirat sürgős is lehet. Mindennél fontosabb azonban gazdája nyugalma. Csak nagy ritkán szabadította meg szenvedéseitől rövid időre a békés szunyókálás.

Franz éppen csendesen vissza akart húzódni, ám hirtelen furcsának találta ura testtartását. Alaposabban megnézte, és nyugtalanság fogta el. Kissé zajosabban, mint szándékozott, közelebb lépett az alvához.

– Nagyságos úr! – szólalt meg félhangosan. Hangjában félelem és aggodalom csendült.

Hallerstedt úr, aki máskülönben a legkisebb zajra is rögtön felriadt, nem mozdult.

Inasa egészen közel hajolt hozzá.

– Nagyságos úr, távirat.

Gazdája még mindig nem mozdult. Az öreg inas rámeredt, és különös, szorongó érzés vett rajta erőt. Hallerstedt úr nagyon furcsa volt. Ha nem lenne csukva a szeme, az ember azt hihetné, hogy halottat lát maga előtt. A halottaknak viszont nyitva a szemük, hacsak valaki előzőleg le nem zárta.

Az úr egyedül volt, nem tartózkodott mellette senki.

Franz megfogta gazdája kezét, amely furán, ernyedten csüngött. Összerezcent, mintha áramütés érte volna. Egyszerre biztos volt abban, hogy egy halott kezét fogja.

Rémülten az íróasztalra dobta a táviratot, amely éppen a kulcscsomó mellé esett. Franz tekintete megakadt rajta. Tudta, hogy a nagyságos úr mindig magánál tartotta a kulcsait. A legszívesebben eltette volna, hogy majd átadja azokat Gunnar Lundströmnek. Gazdája nagyon szerette az igazgató urat, és tökéletesen megbízott benne. Valószínűleg őt hatalmazta fel arra is, hogy halála esetén intézkedjék.

Ha Gunnar Lundström itt lett volna, akkor Franz most hozzásiet, vele tudatja először ura halálhírét, és tőle kér utasításokat. Azzal ugyanis tisztában volt, hogy Hallerstedt úr nem sokra tartotta a rokonait, és tudta, hogy ura nagyon rosszkor halt meg. Azon tanakodott, mitévő legyen. Tudta, hogy von Seebach asszonynak kell jelentenie ura halálhírét. Ez a kötelessége, de a kulcsokat, úgy döntött, jobb, ha itt hagyja az íróasztalon, nehogy esetleg meggyanúsítsák valamivel. Tisztában volt azzal, hogy von Seebach asszony nem kedveli, de emlékezett arra is, hogy gazdája a végrendeletében róla is gondoskodott. Még említette is, hogy Franz soha nem lesz rászorulva von Seebach asszony könyörületére.

Az inas nagy levegőt vett, és kezébe vette a táviratot, hogy átadja von Seebach asszonynak, mivel az úr már nem élt.

Még egy bánatos pillantást vetett gazdája nyugodt arcára. Ismét meglepte, hogy a halott szeme zárva van, de nem töprengett tovább ezen. Nehézkes léptekkel felballagott a második emeletre. Amikor bekopogott a nappali ajtaján, a két hölgy ijedten összerezcent odabent. Az elmúlt percek megviselték az idegeiket. Von Seebach asszony azonban gyorsan összeszedte magát, és nyugodt hangon kikiáltott.

– Szabad!

Franz sápadtan és riadtan megállt a küszöbön.

– Nagyságos asszony... Jaj, istenem... Nagyságos asszony, borzasztó... borzasztó dolog történt. A nagyságos úr...

Sajnos nem tudta folytatni. Von Seebach asszony ijedten felugrott.

– Mi történt? Istenem, beszéljen már, Franz! Feldúlnak látszik. Rosszul van a bátyám?

Az öreg inas gyámoltalanul kinyújtotta táviratot szorongató kezét.

– A nagyságos úr... Épp át akartam adni neki ezt a sürgönyt, de... holtan találtam.

Anya és lánya rémült kiáltással hanyatlott vissza a székébe. Nem is kellett színészkedniük. A szörnyű várakozás felemésztette minden erejüket. Franzot meglepte, milyen lesújtó hatást gyakorolt gazdája halálhíre a két hölgyre. Tudta, hogy nem voltak bensőséges rokoni viszonyban az úrral. Arra gondok, talán mégis jobban szerették a megboldogultat, mint hitte. Zavartan álldogált az ajtóban, onnan nézte a két asszony őszintének tűnő gyászát.

Von Seebach asszony lassan összeszedte magát, és nehézkesen felállt.

– Hogy történhetett, Franz? Nem egészen negyedórája hagytuk magára, mert elfáradt, és aludni kívánt.

– Igen, nagyságos asszony, mintha csak elaludt volna, úgy ült az íróasztala előtt. Még a szeme is csukva volt, pedig halottaknál soha nem láttam ilyet.

Von Seebach asszony megrémült. Csak most ébredt tudatára annak, hogy ostobaságot követett el, amikor lezárta bátyja szemét. Inge is rádöbben erre, és nyugtalanul pillantott édesanyjára. Az inasnak feltűnt csaknem szemrehányó tekintete, s meglehetősen furcsállotta

is.

Von Seebach asszony, hogy időt nyerjen, kinyújtotta a kezét.

– Mutassa a táviratot, Franz! Ki kell nyitnom.

Felbontotta, és elolvasta a rövid szöveget.

„*Szerdán este érkezem. Szívélyes üdvözlettel: Gunnar*”

Az asszonyt kínosan érintette, hogy Lundström csak a keresztnévét írta alá. És mi az, hogy szívélyes üdvözlettel? Módfélett bizalmasan hangzik. Lundström talán gyanítja, esetleg tudja is, hogy Manfréd az apja? Anyja halála előtt elárulta volna neki születése titkát? Fölöttébb kellemetlen. De Istennek hála, a végrendeletet eltüntették, és e nélkül Lundström nem tarthat igényt az örökségre, még ha tudja is, hogy Manfréd volt az apja. Ha tudja, nyilván megpróbálja felhasználni ellenük, és igyekszik bekerülni a családba. Jó lesz figyelni, nehogy a közelükbe férközzön. Kezdetől fogva be kell tartani a három lépés távolságot. Végére is nem családtag, házasságon kívül született gyerek, s így nem formálhat jogot semmilyen rokoni kapcsolatra.

Von Seebach asszony hamar visszanyerte lélekjelenlétét. Büszkén, méltóságteljesen kihúzta magát.

– Ha a bátyám szeme csukva volt, az csupán azt jelenti, hogy álmában érte a halál. Joggal remélhetjük, hogy nem szenvedett. Tudtuk, hogy ez egyszer bekövetkezik, sajnos régóta számítanunk kellett a tragédiára. Boldog vagyok, hogy előtte kellemesen, békésen elbeszélgettünk. Derűs volt és szívélyes. Még a sportkocsiját is a fiam rendelkezésére bocsátotta, hogy minél előbb Berlinbe érjen. Inge, azonnal táviratoznunk kell Kürtnak, hogy rögtön forduljon vissza. Kérlek intézkedj, én erre most képtelen vagyok, mélységesen lesújtott a hír. Inge von Holst szemlátomást megkönnyebbülten fogadta anyja Manfréd bácsi csukott szemére vonatkozó magyarázatát. Franz ezen is elcsodálkozott.

– Mi az a távirat, mama? Ki küldte?

– Lundström igazgató úr. Holnap este érkezik.

Inge szeme felragyogott.

– Hála Istennek! Legalább lesz támaszunk. Kurtot valószínűleg megviseli a gyász, és rá nemigen számíthatunk.

Von Seebach asszony a szeméhez szorította a zsebkendőjét.

– Gyere, Inge, látogassuk meg szeretett halottunkat! Franz, maga elkísér bennünket.

A hölgyek elhagyták a szobát, mögöttük pedig az öreg inas ballagott tűnődő arccal. Örült, hogy elkísérheti őket, és nem sejtette, hogy csupán azért kérték fel, hogy szükség esetén tanúsíthassa, hogy nem nyúltak hozzá Manfréd íróasztalához.

Beléptek a dolgozószobába. A halott még mindig olyannak tűnt, mintha csak aludna. A hölgyek zokogva térdre borultak előtte, meglehet, hogy ebben a pillanatban valóban gyötörte őket a lelkiismeret-furdalás. Egyikük sem mert a halott férfi arcába nézni.

Franz némán állt az ajtóban. Összekulcsolta a kezét, és elmondott egy imádságot ura lelki üdvéért. Miután befejezte, szomorúan a halottra pillantott.

Von Seebach asszony felállt, és körülnézett a szobában. A legszívesebben kiküldte volna az inast, de szüksége volt tanúra. Tanácstalan arccal fordult feléje.

– Mit kell tennünk, Franz? Annyira le vagyok sújtva, hogy nincs egy világos gondolatom.

– Legelőször az orvost kellene értesíteni, nagyságos asszonyom.

– Igaza van. Ott a telefon. Kérem, hívja fel.

Az inas teljesítette a kérést. Seebach asszony megvárta, amíg leteszi a kagylót, csak azután szólalt meg.

– Most látom csak, hogy a bátyám kulcsai itt hevernek az íróasztalon – mondta. – Azt hiszem, biztonságosabb helyre kellene tennünk, mert nemsokára idegenek jönnek a szobába. Mit gondol, Franz?

– Ha szabad véleményt nyilvánítanom – válaszolta a kérdező –, akkor azt javasolnám, hogy a kulcsokat tegyük egy borítékba, és pecsételjük le. A nagyságos úr egyszer említette, ha valami történne vele, akkor az a legfontosabb, hogy a kulcscsomóját adjam át Lundström úrnak. Az igazgató úr sajnos nincs itt, ezért is nem merem nélküle intézkedni. Amennyiben a nagyságos asszony egyetért, akkor tehát helyezük a kulcsokat lepecsételt borítékba, és adjuk át Lundström úrnak, miután megérkezett.

Franz észrevette, hogy a hölgyek összerendeztek, és egy pillanatra mintha döbbenet néztek volna egymásra.

A két nő valóban megrémült. Ha az elhunyt rendelkezett a kulcsai felől, akkor valószínűleg Lundströmmel is beszélt arról, mi történjék a halála után.

Seebach asszony hamar visszanyerte önuralmát. Eszébe jutott, hogy bátyja azt mondta, Gunnarnak fogalma sincs arról, kinek a fia valójában. Következésképpen nem tudhat a végrendeletről. Bátyja minden bizonnyal csak általános utasításokat adott. Ha beszélt is volna Lundströmnek a végrendeletről, a tartalmát biztosan nem árulta el. Az iromány pedig eltűnt, és ki tudná bebizonyítani, hogy nem maga Manfréd semmisítette meg? Von Seebach asszony mégis erőtlenül rogyott le az egyik karosszékre, és utasította Franzot, hogy intézkedjék. Az inas fontosnak tartotta, hogy von Seebach asszony még véletlenül se használhassa a kulcsokat, ezért gyorsan kinyitotta az íróasztal egyik fiókját, amelyben ura az írószereket tartotta, kivett egy borítékot, beletette a kulcscsomót, leragasztotta, majd ötször rányomta megboldogult gazdája pecsétjét. Azután Renate von Seebach elé tette a borítékot. Az asszony fogott egy töltőtollat, és ráírta a hátoldalára: *„Jelenlétünkben ragasztották és pecsételték le. Renate von Seebach”* Átadta a töltőtollat a lányának.

– Írd alá te is, Inge, és maga is, Franz! Fontos, hogy a lehető leghatározottabban járjunk el. Aztán tegyük a kulcsokat tartalmazó borítékot vissza a fiókba, ahonnan Franz elővette. Mindaddig ott lesz, amíg Lundström igazgató úr vissza nem érkezik. Akkor majd az elhunyt akaratának megfelelően átadjuk neki. Gondolom, mindent megtettünk, amit csak tudtunk. Mihelyt megjön az orvos, átvitetem szeretett bátyám holttestét a hálószobájába. Utána lezárjuk ezt a helyiséget, és Lundström úr hazatértéig maga vigyáz a kulcsokra, Franz.

Az öreg inasnak nem tetszett az ötlet.

– Ha a nagyságos asszony megengedi, inkább leadnám a kulcsot az irodában. A pánccsaszékben jobb helye lesz.

– Rendben van, úgy talán még jobb – válaszolta Renate asszony szokatlanul nyájasan. Az öreg inasnak megütötte a fülét ez az amúgy nem tapasztalt kedvesség, és érezte, hogy hamisan cseng az asszony hangja.

Franz, miután később az irodában leadta a kulcsokat tartalmazó borítékot, kérte a pénztárost, hogy állítson ki egy elismervényt. Ezt később bemutatta von Seebach asszonynak. Saját biztonsága érdekében intézkedett így, de főleg azért, mert nem bízott von Seebach asszonyban. Nem szerette volna, ha akár csak a gyanú árnyéka is rávetődik. Érezte, hogy be kell biztosítania magát, mert sejtette, hogy úrnőjének van valami különös oka arra, hogy ilyen elővigyázatosan járt el a kulcsokkal. A biztonság kedvéért minden egyes mozzanatot, ami azóta történt, hogy gazdáját holtan találta, gondosan az eszébe vésett.

Amúgy nem történt rendkívüli esemény, a kastélyban mindenki a halálesetknél szokásos formalitásokkal volt elfoglalva. Seebach asszony táviratot küldött a fiának, amelyben hivatalosan bejelentette Manfréd bácsi halálát, mintha Kürt nem is tudott volna róla, és utasította, hogy haladéktalanul térjen vissza a kastélyba.

Az orvos rövid vizsgálat után megállapította, hogy Manfréd Hallerstedt szívroham következtében halt meg, és engedélyezte, hogy a halottat felravatalozzák a hálószobájában. Részvétét nyilvánította a rokonoknak, és hozzátette, hogy Manfréd Hallerstedt halála várható volt, hiszen már régen megmondta, hogy a legkisebb izgalom is végzetes lehet az idős, szívbetegek számára. Megkérdezte, történt-e valami rendkívüli, ami esetleg felizgatta a

beteg. Seebach asszony őszintén elmondott mindent. Említette, hogy Ingével felkeresték a bátyját közvetlenül annak halála előtt, s szinte szó szerint idézte mindazt, amiről beszélgettek. Arról természetesen nem szólt, hogyan viselkedett Kürt a nagybátyjával. Nem említette, hogy a fia volt az, aki a halálát okozta. Viszont ismételten kitért arra, hogy a bátyja volt olyan kedves, s megengedte, hogy Kürt az ő sportkocsijával menjen vissza Berlinbe, hogy másnap reggel időben az egyetemen legyen. Azt azonban elhallgatta, hogy miért jött Kürt ilyen váratlanul s ilyen rövid időre Lindeckbe. Természetesen erre a kérdésre is felkészült, s ha bárki feltette volna, azt feleli, azért, mert a tanulmányaival kapcsolatban szeretett volna valamit sürgősen megbeszélni az édesanyjával.

Amikor Anita a gyerekekkel nem sokkal később visszatért a parkból, Manfréd Hallerstedt halálhírével fogadták. A fiatal lány mélységesen megrendült, bár régóta tisztában volt azzal, hogy a szörnyű esemény bármelyik pillanatban bekövetkezhet. A gyerekeket gyorsan Helene kisasszony gondjaira bízta, ő maga pedig a megboldogult lakosztályába sietett. Szokásához híven a dolgozószobába akart menni, de az ajtót zárva találta. A hálószobából épp akkor lépett ki az egyik cseléd, és közölte vele, hogy az orvos még vizsgálja a holttestet. Von Seebach és von Holst asszony szintén bent tartózkodik. Anita belépett a helyiségbe. Mostohaanyja és mostohanővére arcán mély gyász tükröződött. A lány remegő hangon részvétét nyilvánította.

– Átérezem a fájdalmatokat. Engem is szörnyen megrázott Manfréd bácsi halála. Nemes szívű, jóságos ember volt – mondta megrendülten, és kezét nyújtotta a két asszonynak.

– Rettenetes csapás ez számunkra – válaszolta mostohaanyja, és szeméhez emelte a zsebkendőjét.

Anita is elsírta magát, de az ő könnyei valódiak voltak.

– Rögtön azután halhatott meg, hogy magára hagyátok – jegyezte meg csendesen.

– Valószínűleg. Teljességgel felfoghatatlan, hisz ma különösen derűsnek, kipihentnek látszott.

– Ugye, nem volt köztetek nézeteltérés, ami felizgathatta? – kérdezte a lány együttérzéssel a hangjában.

– Dehogyan! Hogy képzeled? Minden izgalomtól óvtuk. Kürt vidám történetekkel szórakoztatta, szegény bátyám pedig jókat nevetett.

Anita meghökkent. Jól ismerte mostohafivérét, és tudta, milyen hangulatban volt. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy szórakoztató anekdotákat mesélt volna. Hisz nem sokkal előtte dühtől tajtékozva rohant ki a nappaliból, mivel nem kapott tőle pénzt. Tíz percnél hosszabb ideig nem is tartózkodhatott Manfréd bácsi szobájában, ugyanis szinte nyomban indult vissza Berlinbe. Talán a nagybátyjától is pénzt kért, gondolta a lány, de hangosan nem mondott semmit.

Szüntelenül az a jelenet járt a fejében, amikor be akart menni a nappaliba, de Kürt magánkívül ordított, és édesanyja hiába próbálta csitítani. Akaratlanul is felmerült benne a kérdés, hogy mostohaanyja és Inge akkor már tudták-e, ki lesz Manfréd bácsi örököse. Tudniuk kellett, különben miért nevezte volna Kürt fattyúnak az örököst?

Mit jelentsen ez az egész?

Eszébe jutott, amit Manfréd bácsi említett, hogy a végrendeletében gondoskodott a nővéréről és a gyermekeiről. Mást tett meg általános örökösévé, de a rokonait sem tagadta ki, így nem szorulnak Anita támogatására. Ez a gondolat némi vigaszt nyújtott neki. Anita a jövőben is segíteni akarta mostohaanyját és Ingét, de örült, hogy ezt saját akaratából teheti, s nem kötelességből kell tennie. Megelégette, hogy állandóan szemrehányásokkal illették és panaszkodtak, hogy pénzt csikarjanak ki belőle. Azt már elhatározta, hogy Kurtot többé nem segíti ki pénzzel, ideje, hogy a saját lábára álljon, ahogy Manfréd bácsi is mondta. Anita megfogadta, hogy Manfréd bácsi akaratának megfelelően cselekszik. Meglepődött viszont, amikor megtudta, hogy Manfréd bácsi felajánlotta Kurtnak, hogy a drága sportkocsijával

menjen vissza Berlinbe.

Ezek a gondolatok természetesen csak egy-egy villanásra jutottak el Anita tudatáig, hiszen mindeközben egész lényét kitöltötte a szeretett halott iránt érzett őszinte gyász. Amikor később a halottas ágyhoz lépett, úgy érezte, a legjobb, a legdrágább barátját veszítette el. Most már csak Gunnar Lundströmre számíthatott...

Eszébe jutott, hogy talán el kellene hagynia a kastélyt, Lehet, hogy mostohaanyjának és mostohatestvéreinek is ez lesz a sorsa, ha majd beköltözik az ismeretlen örökös. A gondolat nem ijesztette meg, hiszen ott volt gyönyörű berlini háza, majd odaköltöznek valamennyien. Hirtelen erős vágyat érzett, hogy viszontlássa Gunnar Lundströmet. Szerette volna, ha már itt lenne. Tudta, hogy rá mindenben számíthat, mindig szerető bátyja volt. Örült, hogy másnap este már a körükben lesz.

Anita a gyerekek szobájába sietett. A kicsik megfélemlítve ültek a sarokban, előttük képeskönyvek hevertek. Helene kisasszony a szoba közepén állt, és még mindig Inge asszony csipkegallérjait vasalta. A gyerekek ujjongtak örömben, amikor Anita belépett. Helene kisasszony dühös pillantással vette tudomásul a lány érkezését. Anita már gyászruhát öltött. Az alkalomhoz illő, egyszerű fekete ruhát választott magának.

– Hagyja most ezeket a csipkéket, inkább készítsen ki fekete ruhákat anyámnak és a testvéremnek. Nyilván tudja, hogy Hallerstedt úr meghalt – szólta a kisasszonynak.

– Természetesen tudom, de a nagyságos asszony utasított, hogy tegyem rendbe a gallérokat, és vigyázzak a gyerekekre.

– Anyámat és a nővéremet nagyon lesújtotta a hír. Most képtelenek a ruhatárukkal foglalkozni, ezért szóltam én. Nyilván ők is helyesnek tartanak, ha most inkább a gyászruhákkal foglalatoskodna.

Helene kisasszony sértődötten felhúzta az orrát.

– Nevelőnőnek alkalmaztak, nem vagyok komorna.

– Pedig komornának jobban bevált. Azt tanácsolom, hogy a jövőben inkább ruhákkal foglalkozzon, ne gyerekekkel. Hannelore, Dieter, gyertek, átmegyünk a nappaliba, ott több hely van – szólta Anita, a gyerekek pedig megkönnyebbülten követték.

Helene kisasszony dühösen nézett utánuk, miközben a keze ökölbe szorult, csomóvá gyűrve a frissen vasalt csipkét. Esze ágában sem volt kikészíteni a gyászruhákat, inkább előkereste a fiókba rejtett könyvét, és leült olvasgatni. Izgalmas regény volt, alig várta, hogy folytathassa, de félt, hogy rajtakapják, ezért sietősen tűt és cérnát vett magához, mintha a csipkét javítaná. Ha bárki belépne, egyetlen mozdulattal a fiókba csúsztathatja a könyvet, és máris a varrásnak szentelheti magát.

Ez hamarosan be is következett, Inge asszony és az édesanyja jelentek meg, és megkérték, hogy készítse ki a gyászruhákat. A kisasszony kelletlenül fogadta, hogy megzavarták, és szokásához híven panaszkodott, nem bírja már, hogy állandóan ide-oda rángatják. Legnagyobb csodálkozására Inge asszony kihasználta az alkalmat, hogy felmondjon neki. Helene a döbbenettől szóhoz sem jutott. A többi alkalmazotthoz hasonlóan ő is nélkülözhetetlennek tartotta magát, és nem akart hinni a fülének. Miután kissé összeszedte magát, igyekezett jobb belátásra bírni úrnőjét, és azzal próbált mentetetőzni, hogy a gyerekek túlságosan igénybe vették az idejét és az erejét. Inge azonban hajthatatlan maradt, szemére vetette, mennyi bosszúságot okozott neki a kisasszony, és a további vitát kerülendő, közölte, hogy a kisasszonynak május elsején távoznia kell a kastélyból.

A hölgyek ezek után átöltöztek, a ruhatárukban található készletből választották ki a megfelelő ruhákat. Később a nappaliban, Anita jelenlétében megvitatták, milyen ruhatárra lesz szükségük a gyász idejére. Hosszan elmélkedtek azon, hogy melyik divatos berlini szabóságban készíttessék el a ruháikat. Anitát meglepte, milyen óriási összeget hajlandók erre a célra áldozni, holott pontosan tudták, hogy nem ők öröklik Manfréd bácsi vagyonát, a végrendeletben csupán korlátozott összeg áll rendelkezésükre.

Anya és leánya annyira belefeledkezett a beszélgetésbe, hogy teljesen kiestek a „gyászoló rokon” szerepéből. Azt hitték, Anita nem figyel rájuk, csak a gyerekekkel foglalkozik. Miután a témát kimerítették, Inge odaszólt a mostohatestvérének.

– Felmondtam Helene kisasszonynak, május elsején távozik, Kérlek, Anita, keress új tanítónőt a gyerekeknek, ez a te feladatod, én most képtelen lennék ezzel foglalkozni. Nagyon megviselt Manfréd bácsi halála, az ideg-összeroppanás szélén állok. Nem tudom, mikor fogom visszanyerni testi-lelki egyensúlyomat, de félek, hosszú idő telik el, mire ismét a régi önmagam leszek.

Anita arra gondolt, mostohatestvére éppen az előző beszélgetésnél bizonyította, Manfréd bácsi halála egyáltalán nem zökkentette ki egyensúlyából, de nem szólt semmit. Örült, hogy rábízták, válasszon tanítónőt a gyerekeknek.

– Boldogan vállalom a feladatot, legalább segítek neked, és Manfréd bácsinak is megígértem.

Inge fel sem emelte a fejét, csupán biccentett, így jelezte, hogy hallotta, amit Anita mondott, aztán nyomban beletemetkezett a divatlapokba, amelyeket anyja hozott az imént, hogy együtt átnézzék a szabásmintákat.

V.

Kényelmes kirándulóöltözékben szöke, fiatal lány vágott át az erdőn az országút irányába, amely a közeli faluba vezetett. Kalapját levette, és kosztümkabátja mély zsebébe rejtette. Kabátját kigombolta, és elővillant alóla világos színű blúza. Barna szemében vidám szikrák táncoltak, derűsen nézett a világba. Néha még dúdolgatott is. Az egyik bokorról letört egy ágat, amelyen már előbújtak az első rügyek, és azzal legyezgette magát.

A fiatal hölgyet Herma Hellnek hívták. Nevéhez híven minden világos és tiszta volt körülötte. Bájos arcáról sugárzott a vidámság és az életöröm.

Minden oka megvolt arra, hogy vidám legyen, és bizakodva nézzen a jövőbe, hiszen néhány napja szerezte meg a tanítónői oklevelet, és elhatározta, hogy pihenésképpen hosszú gyalogtúrát tesz a Lahn völgyében. Ettől eltekintve nem sok oka lett volna arra, hogy rózsaszínben lássa a világot és a jövőjét. Szüleit már régen elveszítette, és csekélyke örökségéből csupán arra futotta, hogy elvégezze a tanítóképzőt. Mire befejezte, néhány száz márkája maradt mindössze, ám ennek ellenére úgy döntött, hogy megengedi magának ezt a kirándulást. Utána majd minden követ megmozgat, hogy mielőbb állást találjon. Ám mielőtt munkába áll, ki akarta szellőztetni a fejét, mert elfáradt a sok tanulástól, és szerette volna megmozgatni az állandó üléstől elgémberedett végtagjait is.

Az életben olykor kockáztatni kell, mondogatta magának, s a vizsga után felmondta bútorozott szobáját, amelyet Brausig asszonynál bérelt főiskolai éve alatt, Hannoverben. Kevés kis holmiját a pincében helyezte el, és megkérte a kedves, idős asszonyt, hogy mindent küldjön utána, mihelyt megírja új címét.

Kis bőröndjébe csupán a gyalogtúrához legszükségesebb holmikat pakolta be, elvégre mindent neki kellett cipelnie. A koffer most a közeli falu vendégfogadójában várta, ahol a lány megszállt, és ahová a csaknem hatórás túra után éppen hazafelé igyekezett. Tarisznyája, amelybe az úti elemózsiát csomagolta, már üresen himbálózott a vállán. Herma előre örült a meleg vacsorának, amely a fogadóban várja, és azt számolgatta, mennyibe kerül majd. Sokat nem költhet rá, mivel egészen a Rajnáig szeretett volna eljutni, de Koblenzig mindenképpen. Hogy utána mi lesz, azt egyelőre nem tudta, de úgy gondolta, jó az Isten, és majd csak megsegíti, hiszen ő boldogan dolgozna, örömmel teljesítené a kötelességét. Az a legfontosabb, hogy ne veszítse el a reményt, és élvezze ezt a kis kiruccanást. Ki tudja, lesz-e még egyszer lehetősége ilyesmire?

Már az országút közelében járt, amikor megpillantott egy nyitott sportkocsit. Láttá, hogy a benne ülő úr leveszi a kabátját, és maga mögé dobja. Lehetett valami a kabát zsebében, mert Herma észrevette, hogy egy sárga tárgy az autóból az útra esett. Kiabálni kezdett, hogy elvesztettek valamit, ám hangját elnyomta a motor zaja.

A bokrok között az országútra szaladt hangosan kiabálva, ám sem a sofőr, sem a kocsiban ülő úr nem hallotta meg. Az autó gyorsan tovaszánguldott, de Herma még le tudta olvasni a rendszámát: 1722. Gondosan felírta a noteszába, miután lehajolt, és felvette az elvesztett tárgyat. Egy nagy, sárga, lepecsételt boríték volt. „Halálom után az igazgatóm által felbontandó”, állt rajta.

Herma sokáig nézett az autó után, miközben karlengetéssel próbálta felhívni magára a figyelmet, de sikertelenül. Végül a kocsi eltűnt a szeme elől.

Az úr csodálkozni fog, ha majd keresi a borítékot, és nem találja. Fontos levélről lehet szó. Érezte, hogy több papírlapot is tartalmaz. Hogyan juttassa vissza a tulajdonosának? Még szerencse, hogy felírta a kocsi rendszámát. „Talpraesett lány vagy – dicsérte meg magát. – 1722. Ó, Herma, nem talpraesett vagy, hanem ostoba, látszik mennyire járatlan vagy az efféle ügyekben. A betűket is fel kellett volna jegyezned, hisz akkor tudnád, melyik városból való az autó. Hogy te milyen buta vagy! És még te akarsz tanítónő lenni?! Szegény gyerekek, gondolni is rossz arra, hogy majd te okítod őket” – folytatta viccesen a monológját. „A boríték

alighanem komoly iratot tartalmaz – töprengett tovább. – Ki tudja, talán jutalmat is kap a megtalálója. Micsoda szerencse lenne! Vajon honnan jöhetett az autó? Talán Koblenzből? Az nincs is olyan messze” – állapította meg, s gyorsan kiszámolta: ha ilyen tempóban halad, egy óra alatt odaérhet. Herma azon tanakodott, mit csináljon.

Egy darabig tanácstalanul forgatta a levelet, aztán betette a tarisznyájába. Ott egyelőre biztonságban lesz. A fogadóban majd szól, hogy talált egy borítékot. Megadja annak az útikönyvben megfelelőnek minősített, bár csak harmadosztályú fogadónak a címét, ahol meg akart szállni, és ha a boríték tulajdonosa jelentkezik, ott átveheti a levelet. Amennyiben fontos az irat, az úr minden valószínűséggel visszafordul, és érdeklődik azokban a falvakban, amelyeken áthaladt. Talán még ma. Ő mindenesetre holnap reggel folytatja az útját Koblenz felé. Ha ottani kocsirol van szó, akkor nem lesz nehéz megtalálni a tulajdonosát.

Továbbindult, de már nem olyan vidáman lépkedett, mint eddig, hanem elgondolkozva. Szüntelenül azt figyelte, nem tűnik-e fel az a bizonyos autó. Sok autó közlekedett, de az elegáns sportkocsit nem látta.

Szállásán elmesélte a fogadósnénak, mi történt. A barátságos és a tisztaságra kínosan ügyelő asszonyság csak nevetett.

– Egy levél miatt biztosan nem fognak visszafordulni. Mindenesetre megadom a koblenzi címét, ha mégis kérdezősködni valaki.

Herma megnyugodott. Közölte a vacsorára vonatkozó kívánságait, majd felment a szobájába. Alaposan megmosakodott, és tiszta blúzt vett elő a bőröndjéből, helyére pedig betette a sárga borítékot. Átöltözött, megfésülte szőke, göndör fürtjeit, rendbe tette a körmét, s lesietett vacsorázni annál is inkább, mivel a konyhából olyan ínycsiklandozó illatok szálltak fel hozzá, hogy egyre éhesebb lett.

Este már nem is gondolt a borítékra. Korán nyugovóra tért, mert másnap pirkadatkor folytatni akarta az útját, hogy mielőbb Koblenzbe érjen, ahonnan további kirándulásokat tervezett a Rajna partján.

Az igazak álmát aludta, amíg a cseléd lány erőteljesen be nem kopogott az ajtaján.

Herma azonnal kipattant az ágyból. Hogy hogyan tudott az apró lavórban tetőtől talpig megmosakodni, az maradjon az ő titka. A lényeg az, hogy sikerült.

Elvégezte szokásos tornagyakorlatait, majd vidáman dudorászva megfésülködött. A sárga boríték eszébe sem jutott. Felöltözött, mindent bepakolt kis bőröndjébe, csak az elemozsiás tarisznyáját hagyta elöl, mert tudta, hogy arra még szüksége lesz. Csomagolás közben megpillantotta a sárga borítékot, de már nem törődött vele. Ha valóban fontos íromány, akkor főjön a tulajdonosának a feje, hogyan találja meg őt és az elveszített levelet.

Farkasétvággal nekilátott a reggelinek, majd végül kifizette a számláját, és elindult. Útja a folyó partján vezetett. Nem ment olyan jól a gyaloglás, mint az előző nap, hiszen cipelnie kellett a bőröndöt is. Néha-néha felvette egy autó, és elvitte egy darabon. Ezt mindig nagy örömmel fogadta, és utána újult erővel folytatta útját.

Már alkonyodott, amikor többszöri pihenő után Koblenzba ért. Megkereste azt a fogadót, amelyet az útikönyv ajánlott, s örült, hogy tiszta, barátságos szobát és kitűnő vacsorát kapott. Miután nyugovóra tért, gondolatban még egyszer végigpörgette az elmúlt napok eseményeit. Eszébe jutott, hogy másnap fel kell kutatnia az 1722-es rendszámú autó tulajdonosát. Talán Koblenzban él az a valaki, és az is meglehet, hogy jutalmat ad a boríték megtalálásáért. Ha így lesz, habozás nélkül befizet egy rajnai hajókirándulásra. A fiatal leány ezzel a jóleső gondolattal aludt el.

Kürt von Fuchs egyenletes, jó tempóban haladt Berlin felé. Fogalma sem volt arról, hogy elveszítette a rendkívül fontos borítékot. Akkor esett ki a zsebéből, amikor levette a kabátját és hátradobta, de nem vette észre, sőt mi több, eszébe sem jutott a boríték. Még akkor sem jött rá, hogy eltűnt a végrendelet, amikor ismét felvette a felöltőjét.

Berlinben a házvezetónőjével vacsorát adatott a sofőrnek. Az asszony közölte vele,

hogy táviratot kapott. Kürt természetesen tudta, mi áll benne, de ügyesen játszotta szerepét. Betámolygott a konyhába, ahol a sofőr vacsorázott, az orra alá dugta a táviratot, és kétségbeesett hangon felkiáltott:

– Istenem, szegény nagybátyám! Meghalt, elvitte egy szívroham. Azonnal vissza kell mennem Lindeckbe. Kérem, készítse elő a kocsit. Ha befejezte a vacsorát, tankoljon meg, készüljön fel az útra, vissza kell vinnie a családomhoz. Nekem is van egy kis elintéznivalóm, de azután rögtön indulunk, hogy holnap reggelre odaérjünk. Szegény anyám szinte magán kívül van a fájdalomtól.

A sofőr őszintén sajnálta, hogy jószágos gazdája elhalálozott, és zavartan néhány részvevő szót dadogott. Megígérte, hogy mindent úgy tesz, ahogy a fiatalúr utasította, mert sejtette, hogy ő lesz gazdája örököse. Sokat beszélgettek már erről a cselédek a kastélyban, és szinte valamennyien egyetértettek abban, hogy Hallerstedt úr vagyona a Seebach, illetőleg Fuchs család tulajdonába kerül. Franz soha nem nyilatkozott ebben kérdésben, s fenntartással fogadta a többiek véleményét. Ő nem vette ki a részét az efféle pletykálkodásból, ugyanis egyáltalán nem volt biztos abban, hogy valóra válik mindaz, amiről a cselédek locsognak.

Kürt visszament a szobájába, levette a kabátját, és a zsebébe nyúlt, hogy kivegye a végrendeletet. Rémulten állapította meg, hogy nincs a helyén. Bénultan állt egy pillanatig, aztán kapkodva az összes zsebet átkutatta. Természetesen eredménytelenül. Az ég szerelmére, hová tűnhetett a boríték? Pedig egészen biztosan a belső zsebébe tette, és még akkor is megvolt, amikor Koblenzban egy szállodánál megálltak egy pohár üdítőre. Amikor visszaültek az autóba, megtapogatta a zsebet, és a borítékot a helyén találta. Egyszerűen érthetetlen. Aztán a napsütéstől kimelegedett, levetette a kabátját, és a hátsó ülésre hajította. Eszébe sem jutott, hogy a boríték esetleg kicsúszhat. Ha valóban így történt, abban az esetben még mindig az autóban kell lennie. Talán megbújt a lenyitható tetőben.

A fiatalember kirohant a konyhába.

– Gyorsan adja ide a kocsit kulcsát! Valamit elveszítettem.

Leszaladt a lépcsőn, beült az autóba, és egyre idegesebben keresgélt. Minden szegletet átkutatott, de nem talált semmit. Hangoosan káromkodott, ám ez sem segített. A boríték nem került elő. Egyre erősebb lett benne a szörnyű gyanú, hogy a végrendelet kiesett a kocsiból, amikor levette a kabátját. De mikor és hol?

Lassan felballagott a lépcsőn, és közben azon törte a fejét, hogy mitévő legyen.

Anyja magánkívül lesz, ha értesül a fontos irat elvesztéséről. Már hamarabb meg kellett volna semmisítenie, ahogy tervezte is, most viszont elképzelhető, hogy valaki megtalálja, felbontja, és megnézi, mi van benne. Esetleg abban reménykedik, hogy pénzt talált, vagy meg akarja nézni, hogy a tartalmából tud-e az irat gazdájára következtetni. Utána már csak a megtaláló értelmi képességeitől függ, mihez kezd a végrendelettel.

Kürt az egyik karosszékbe vetette magát, és komoran maga elé meredt. Csupán két dologban reménykedhet. Egyfelől abban, hogy a boríték olyan eldugott helyen lapul, ahol soha senki nem bukkan rá, s idővel az enyészeté lesz. Másrészt, hogy valaki megtalálja ugyan, de megsemmisíti, mivel nem talál benne pénzt, a papírok pedig érdektelenek számára, és nem veszi magának a fáradságot, hogy felkutassa a tulajdonosukat.

Az idegességtől apró izzadságcseppek ültek ki a homlokára, önmagát vádolta s átkozta, hogy nem vigyázott jobban az iratra. Teljesen tanácstalan volt. Eszébe jutott, hogy visszamehetne és megkereshetné. Minden helységben érdeklődhetne a község házában, de akkor túl nagy nyilvánosságot kapna az ügy, és kiderülne, hogy a nagybátyja végrendeletét veszítette el. Belátta, hogy ezt nem teheti, ezt a gondolatot tehát elvetette. Arra is gondolt, ha netán a megtaláló Lindeckbe vinné a borítékot, mindhármuknak, anyjának, Ingének és neki is úgy kell tenniük, mintha most látnák először. Nem derülhet ki, hogy ő tulajdonította el a végrendeletet. Úgy vélte, ha megtalálják, és valóban Lindeckbe viszik, az néhány napon belül bekövetkezik. Ha mégsem így történne, akkor az időjárás tönkreteszi a papírt, és a végrendelet

olvashatatlaná válik.

Mindenestre gyötrelmes várakozással teli napok következnek. Résen kell lenniük, ha valaki talált tárggyal jelentkezne Lindeckben vagy levél érkezne hasonló ügyben. Anyjának gondoskodnia kell arról, hogy a postát először mindig ő nézze át, és minden látogatót jelentsenek neki. Biztosan talál majd erre megfelelő ürügyet.

Kürt kissé megkönnyebbült, de jókedvűnek azért nem volt mondható. Elképzelte, milyen jelenetet rendez majd az anyja, és milyen szemrehányásokkal illeti. Mintha ő maga nem ezt tette volna szüntelenül! Hogy is lehetett ennyire óvatlan? Pedig érthető, hisz őt is megviselte az a kellemetlen jelenet a nagybátyja szobájában. Egész úton csak ez járt a fejében. Hiába is tagadta volna, tudta, hogy dühkitörése hozzájárult nagybátyja halálához, és az is vitathatatlan, hogy szándékosan rendezte a jelenetet. Azt akarta, hogy az izgalom megártson az idős férfinak. Határozottan ez volt a szándéka. Manfréd bácsi tulajdonképpen magának köszönheti, hogy így alakultak a dolgok, ő teremtett kínos helyzetet. Mégiscsak hallatlan, hogy se szó, se beszéd kiebrudalják az örökségből egy semmirekellő fattyú miatt. Manfréd bácsi amúgy sem élt volna sokáig, legfeljebb napjai, talán néhány hete volt még hátra. Emiatt nem kell, hogy lelkifurdalása legyen, ez butaság. Csak a végrendelet ne tűnt volna el! Feleslegesen vállalta a kockázatot, ez meglehetősen ijesztő!

Több mint egy óráig ült így, komor gondolataiba merülve.

Végezetül arra a következtetésre jutott, hogy nem keresheti az elveszett borítékot, mert nem derülhet ki, hogy a birtokában volt. Ha netán ismét felbukkanna, senki sem gyanúsíthatja sem őt, sem az anyját. Ha azonban ez nem következik be a jövő héten, akkor gyakorlatilag elmúlt a veszély, a végrendelet többé nem árthat nekik. Végül nagy nehezen összeszedte magát, legyűrt egy szendvicset, és ivott egy csésze teát. Később, amikor a sofőr jelezte, hogy a kocsikészen áll, Kürt átadta neki a bőröndjét, és indultak vissza Lindeckbe.

Amikor megérkezett a kastélyba, anyja Ingével és Anitával éppen reggelizett. Anita jelenlétében természetesen nem beszélhetett a végrendelet eltűnéséről. Helyette megrendült szavakkal ecsetelte, hogy végtelenül megdöbben, amikor kézhez kapta a táviratot. Látszólag megindultan kérdezősködött nagybátyja halálának körülményeiről. Anyja részletesen beszámolt a történekről. Anitának feltűnt, hogy miközben Renate asszony beszélt, a testvérek jelentőségteljes pillantást váltottak az anyjukkal. Mintha valamiféle rejtélyes egyetértés lenne közöttük, talán egy titkos megállapodás, amelyről nem beszélhetnek, sőt igyekeznek közömbös szavakkal leplezni. Anitát nyugtalanította a gondolat, hogy tegnap történhetett valami titokzatos dolog, amiről csak ők hárman tudnak.

Kürt megreggelizett a hölgyekkel, majd von Seebach asszony megkérte a fiát, hogy kísérje el a virágokkal díszített ravatalhoz. Anita figyelmét nem kerülte el, hogy anyja felszólítására Kürt arca viaszfehérré vált.

– Mindenképpen oda kell mennem, mama? Bevallom, irtózom a halottaktól.

– Ostobaság. Nagybátyád békésen fekszik, mintha csak aludna. El kell mondanod egy imát a ravatalánál.

Seebachné ellentmondást nem tűrő pillantást vetett a fiára. Erre Kürt felemelkedett, és anyjával együtt elhagyta a szobát. Elindultak Manfréd Hallerstedt hálószobájába, amelyben a díszes ravatal állt. Mielőtt beléptek volna, a fiatalember megragadta anyja karját.

– Képtelen vagyok rá, mama. Ments fel a látogatás alól! Von Seebach asszony fia elgyötört arca láttán talán még engedett is volna a kérésnek, ám Franz éppen abban a pillanatban bukkant fel a szomszédos szobából.

– Szedd össze magad! – suttogta az asszony, és kinyitotta a halott szobájának az ajtaját.

Az inasnak feltűnt, hogy Kürt visszahököl, és falfehér arcára leírhatatlan rémület ül ki.

„Mintha rossz lenne a lelkiismerete” – gondolta magában Franz, és látta, hogy von Seebach asszony szinte erőszakkal vonszolja be fiát a szobába.

Az idős inas nem tudott ellenállni a kísértésnek, és az ajtó közelében maradt. Hallotta

von Seebach asszony szavait.

– Szedd össze magad! Nem kell odanézned. Csak egy pillanatig maradunk, és már túl is vagyunk rajta.

Kürt nem válaszolt, és nem sokkal később már nyílt is az ajtó. Anya és fia alig pár percet töltött a halottnál.

„Jó lenne tudni, mi lelte a fiatalurat. Azelőtt nem volt ilyen gyenge idegzetű. Ennek valami oka lehet” – gondolta a derék öreg, és ismét eszébe jutott, hogy a halott szeme csukva volt.

Nem lehet, hogy valaki lezárta? Talán valamelyik rokona? Ez esetben viszont annak az illetőnek a dolgozószobában kellett tartózkodnia, amikor Manfréd Hallerstedt meghalt. A kulcs pedig ott hevert az asztalon. Ám akkor von Seebach asszony miért ragaszkodott annyira ahhoz, hogy Franz jelenlétében gondosan elzárják a kulcsokat? Von Seebach asszony úgy viselkedett, mintha még a látszatát is el akarta volna kerülni, hogy bátyja halála után hozzáférhetett a kulcsokhoz.

Franz rossz véleménnyel volt von Seebach asszonyról és a fiáról, de tisztában volt a helyzetével, és úgy gondolta, jobb, ha nem szól semmit. Visszatért a munkájához, ám a gondolatai másutt jártak.

Von Seebach asszony közben a fiával átment a saját lakosztályába.

– Férfi létedre hogy szállhatott így inadba a bátorságod? – förmedt rá Kurtra.

A fiatalember lerogyott az egyik karosszékbe, és mereven maga elé bámult.

– Képtelen lettem volna ránézni. Tudod, hogyan halt meg. Én idegesítettem fel azzal, hogy szidtam azt a fattyút.

Kürt hangosan beszélt, csaknem kiabált. Anyja ijedten szájára tapasztotta a kezét. Egyikük sem tudta, hogy Anita éppen saját lakosztályában, a szomszéd szobában tartózkodik. A lány meghallotta Kürt szavait, és rémületében sietve elhagyta a helyiséget. A folyosón egy percre megtorpant, és szívére szorította a kezét. Világossá vált számára, hogy Kurtot felelősség terheli a nagybátyja haláláért. Eltöprengett az imént hallott szavakon, és lassan körvonalazódni kezdett előtte az igazság. Az a legvalószínűbb, hogy Manfréd Hallerstedt rokonai jelenlétében halt meg. Felizgatta magát unokaöccse megjegyzéseiben, és beteg szíve felmondta a szolgálatot. Hogy a dolgot eltitkolják, Kürt haladéktalanul visszatért Berlinbe, anya és lánya pedig kijelentette, azért hagyták magára Manfréd bácsit, mert aludni kívánt. Ez magyarázat a két nő viselkedésére is. Az idegeik pattanásig feszülhettek, miközben váraoztak, hogy Franz végre bejelentse ura halálhírét.

Anita mély levegőt vett.

Egyetlen percig sem hitte el azt a mesét, hogy Kürt vidám történetekkel szórakoztatta volna a nagybátyját. Felidézte magában, milyen dühös volt Kürt, amikor átviharzott a bácsi dolgozószobájába, ilyen állapotban pedig elképzelhetetlen, hogy anekdotázgatott volna. Azt is furcsállotta, hogy Manfréd bácsi a fiú rendelkezésére bocsátotta a sportkocsit. Ezen már akkor is csodálkozott, amikor meghallotta. De ki az a fattyú, akit említett? Hol itt az összefüggés? Bárcsak itt lenne Gunnar, vele megbeszélhetne mindent, kikérhetné a véleményét...

Hála Istennek, este már itt lesz!

Mostohaanyja reggel említette, hogy egyelőre nem intézkedik, megvárja Lundström igazgató urat, mert lehet, hogy Manfréd bácsi neki adott utasítást azzal kapcsolatban, mi történnék a halála után.

Kellemetlen gondolatok voltak ezek, és Anita nagyon várta már, hogy Gunnar Lundström végre megérkezzék. Miután erőt vett magán, csendben elosont, mert a világ minden kincséért sem szerette volna hallani a beszélgetés folytatását. Pedig ha ott marad, sokkal többet megtudott volna az igazságról.

– Ne fecsegy ostobaságokat, és főleg ne képzelődj! – förmedt rá Renate asszony a fiára.

– Nagybátyád napjai meg voltak számlálva. Ha egy gombostű esett volna le váratlanul a

közelében, attól is szívbénulást kapott volna, akár csak a te meggondolatlan szavaidtól.

Kürt a legszívesebben kiabálni kezdett volna. „Szó sem volt meggondolatlan szavakról. Szándékosan idegesítettem fel, mert meg akartam ölni” – gondolta, de hallgatott, és megint mogorván maga elé bámult.

Anyja óvatosan kilesett a szoba mindkét ajtaján. Az egyik mostohalánya szobájába nyílt, a másik a folyosóra. Szerencsére Anita már nem volt a közelben. Von Seebach asszony vissz-szament a szobába, és megállt a fia előtt.

– Beszéljünk a legfontosabbról! Átnézted és megsemmisítetted a végrendeletet?

Kürt idegesen beletúrt a hajába.

– Egyik sem történt meg. Mielőtt megtehettem volna, elvesztettem a borítékot – válaszolta rekedt hangon.

Anyja összerezett, és sápadtan az egyik fotelba rogyott.

– Elvesztetted? Észnél vagy? Ilyesmit nem veszít el csak úgy az ember...

Kürt éles, bántó hangon felnevetett.

– Gondolhatod, hogy nem szándékosan tettem. Rettenetes hangulatban voltam. Állandóan Manfréd bácsi halála járt az eszemben. Kivert a veríték, és levettem a kabátomat. A borítékot már előzőleg áttettem a felöltőm zsebébe, mivel a zakómé túlságosan szűk. Aztán útközben, fogalmam sincs, mikor és hol, kieshetett. Berlinben már hiába kerestem, pedig még a kocsit is átkutattam.

Von Seebach asszonynak a szava is elállt a megdöbbenéstől, és idegesen tördelte a kezét. Kürt megpróbálta ugyanazokkal az érvekkel lecsillapítani, amelyekkel önmagát is megnyugtatta. Elmondta, hogy hiába minden, a történteken nem változtathatnak, csak abban reménykedhetnek és bízhatnak, hogy soha többé nem kerül elő a sárga boríték, hanem örökre eltűnik. Von Seebach asszony hangulata most aztán valóban gyászos lett, így legalább többé nem kellett megjátszania magát. Ám ezt az érzést természetesen nem bátyja halála váltotta ki, hanem az elvesztett végrendelet miatt érzett aggodalma.

VI.

Herma Hellnek másnap reggel első dolga volt megérdeklődni, hogy kié Koblenzban a 1722 rendszámú kocsis. Sikerült is kiderítenie. A borítékot elemőzsiás tarisznyájába tette, és elindult, hogy felkeresse az autó tulajdonosát. Amikor azonban a megadott címhez ért, azonnal látta, hogy rossz helyen jár. Jóllehet a rendszám egyezett, ám a ház előtt álló ócska, régi kocsit nem lehetett összetéveszteni azzal az elegáns autóval, amelyből a boríték kiesett. Be sem ment a házba, hanem dolga végezetlenül visszafordult.

Bár az elveszett boríték visszaszolgáltatásáért remélt jutalomból nem lett semmi, mégis úgy döntött, hogy folytatja a gyalogtúrát, és bejárja Koblenz környékét. Csodálatos volt a táj, és arra gondolt, talán ez az első s egyben utolsó alkalma, hogy a Rajna völgyében barangoljon.

Eddig nem sok pénzt költött, és az április olyan gyönyörű tavaszi idővel köszöntött be, hogy Herma legszívesebben ujjongott volna örömeiben. Boldog volt, hogy ilyen csodaszép élményben lehet része, és legalább emlékei lesznek, amelyeket felidézhet később, ha egyszer borongósabb hangulatban lesz.

Még azt a fényűzést is megengedte magának, hogy befizessen egy kisebb rajnai hajóútra. Fényes jókedvében úgy érezte, mindent megtehet, és az egész világ a lába előtt hever.

Esténként, miután visszatért a fogadóba, mindig gondosan átböngészte a koblenzi és a kölni újságokat. Egyrészt abban bízott, hogy valaki keresi a sárga borítékot, másrészt pedig végigfutotta az álláshirdetéseket. Ha szerencséje van, talán itt, a Rajna vidékén kap munkát. De szép is lenne! Hannoverből származott, és örömmel változtatott volna lakóhelyet, főleg azért, mert odahaza reménye sem volt arra, hogy a közeljövőben állást találjon.

Már a második nap felfedezte a kölni újságban azt a hirdetést, amelyet Manfréd Hallerstedt adott fel telefonon röviddel a halála előtt. A néhány soros szöveg hírül adta, hogy a Lindeck kastélyban tanítónőt keresnek egy ötéves kislány és egy hatéves kisfiú mellé. Bár eredetileg jobban szerette volna tudását idősebb gyerekek tanításával kamatoztatni, most az volt a legfontosabb, hogy minél előbb állást találjon. Ráadásul egy kastélyban dolgozhatna. A Lindeck kastélyban. Milyen romantikusan hangzik! Elképzelte, amint büszkén, méltóságteljesen vonul a kastély termeiben, tanítványai álmélkodó tekintetétől kísérve. A gondolat mosolyt varázsolt az arcára. Tetszett neki az ajánlat, ráadásul a kastély itt volt a közelben, csodálatos környezetben.

Nem töprengett sokat. Azonnal hozzáfogott, hogy lemásolja a bizonyítványát, és „lendületes” választ fogalmazzon. Soraiból csak úgy áradt derűs, életvidám hangulata. Miután másodszer is elolvasta, hirtelen kísértést érzett arra, hogy széttépje az írást, és egy hivatalosabb, visszafogottabb levelet írjon. De mégsem, maradjon csak minden így! Talán épp ezzel a hangnemmel sikerül kedvező benyomást keltenie azokban, akik tanítónőt keresnek a gyermekeik mellé. Bízott benne, hogy jóra való, szép gyerekeket taníthat majd, mert, bár sokszor korholta magát érte, tisztában volt azon fogyatékoságával, hogy a szép embereket mindig előnyben részesítette a csúnyábbakkal szemben.

A borítékba betette a bizonyítványa másolatát, és egy fényképet is mellékelte magáról, amelyet hosszas tanulmányozás után megfelelőnek minősített. Kicsit zavarta, hogy túlzottan vidámnak látszott a fotón, az ilyesmi szokatlan egy tanítónőtől, akinek még a megjelenése is tiszteletet parancsoló kell, hogy legyen. Nem is értette, mitől olyan felhőtlenül boldog mindig, hiszen tulajdonképpen semmi oka nem volt az öröme. Attól félt, hogy a fénykép alapján aligha feltételezik róla, hogy képes kellő szigorral bánni a tanítványaival. Talán jobb lenne, ha szemüveget viselne vagy legalább komor tekintettel nézne a világba úgy, ahogy annak idején szigorú gyámja is mondta: „Légy mindig komoly és megbízható. Te szegény lány vagy, Herma, neked foggal-körömmel kell harcolnod a megélhetésért.”

A fiatal leány ismét elnevette magát, mert eszébe jutott, mennyire megkönnyebbült a gyámja, amikor Végre nagykorú lett, és megszabadult a felügyelettel járó nyomasztó terhektől. „Édes Istenem – gondolta –, nekem mindig az volt a legfontosabb, hogy megőrizsem a humoromat, az legalább átsegít a bajokon.” Hermának nem volt könnyű élete, korán meg kellett tanulnia, hogy bátran szembenézzen a sorscsapásokkal, és ez eddig sikerült is. Nem, a jókedvét soha nem vehetik el. Ám vidám arcvonásai mögött észre kell venni a határozott, kötelességtudó személyiséget is. Ezt a Lindeck kastélyban látni fogják, és ott az életrajza is. Mindent leírt, soraiból pedig egyértelműen kiderül, hogy nem bánt vele kegyesen az élet.

Úgy döntött, a levelet nyomban feladja, aztán lemegy vacsorázni, mert megéhezett. Nem is értette, mitől olyan éhes mindig. Szörnyű, hogy mennyit képes enni az ember, s ez ráadásul egy vagyona kerül.

Gyorsan kiszámolta, mennyi készpénze van még, majd abban a reményben, hogy talán sikerül állást szereznie, rántott szelettel és sült krumplival jutalmazta meg magát vacsorára. Evés közben azon tanakodott, vajon a Lindeck kastélyban milyen finomságokat szolgálnak fel. Arra gondolt, hogy ott talán borjúszelet is lesz majd, zöldséggel. Lehet, hogy vasárnaponként az lesz az ünnepi fogás, és talán még édességet is kínálnak. Aztán gyorsan eszébe jutott, jobb, ha nem ringatja magát hamis illúziókban.

Vacsora után ismét átfutotta az újságokat, hátha megtalálja az elveszett borítékra vonatkozó hirdetést. De hiába keresgélt, nem talált semmit. Elhatározta, hogy vasárnapig marad Koblenzben, több időt nem szándékozott tölteni a városban. Ha addig nem érkezik válasz az állással kapcsolatban, akkor nem érdemes tovább várnia.

A következő napokban talált még néhány álláshirdetést az újságban, amelyek felkeltették az érdeklődését, és neki is látott, hogy megfogalmazza a válaszokat, leginkább azonban a Lindeck kastélyban betöltendő feladat izgatta. El is döntötte, hogy felkeresi a kastélyt, és legalább körülnéz, ha már úgyis itt van a közelben. Roppant csábítónak tűnt az ajánlat, és szerette volna akár csak kívülről látni álmai kastélyát.

Az elveszett borítékról egyik újság sem adott hírt. Herma a bőröndje aljára rejtette a borítékot. Az persze eszébe sem jutott, hogy kinyissa, és a benne található iratok alapján azonosítsa a tulajdonosát. Úgy vélte, ehhez nincs joga. Arra gondolt, ha nem jelentkezik senki, akkor talán majd egy év múlva kinyitja, és belepillant. Nem tartalmazhat fontos iratot, különben már keresték volna. A levél azé az emberé lehet, aki kézírásával látta el a borítékot, és nyilván azért nem keresi, mert van belőle másodpéldánya. Bizonyára rájött, hogy elveszítette, s a birtokában lévő eredetiről azóta készült másolat. Valamilyen nagyvállalat tulajdonosa lehet, mert a borítékot a vállalat igazgatójának címezték, hogy a feladó halála után ő bontsa fel.

Nem érdemes többet foglalkozni ezzel a témával, egyelőre nyugodjék a boríték a bőrönd mélyén, majd ha az ég is úgy akarja; eljut rendeltetési helyére, zárta le magában a kérdést Herma. Nem hagyta, hogy bármi kedvét szegje, élvezni akarta jól megérdemelt pihenését. Hosszú gyalogtúrákat tett, bebarangolta az egész környékét. Jókedvű volt és hálás a sorsnak, hogy lehetősége adódott erre a csodás kirándulásra. Azért pedig külön köszönetet mondott Istennek, hogy ilyen ragyogó, napfényes időben kirándulhat. Félt, hogy áprilisiban még nem lesz ennyire kedvező az időjárás, de csak most, mielőtt munkába áll, engedélyezhetett magának néhány nap szabadságot. Örömmel tapasztalta, hogy ennél jobb időpontot nem is választhatott volna. Vidám jókedvében versenyt dalolt a csalóányokkal és a rigókkal. Boldogan szemlélte a duzzadó rügyeket, és örült, hogy a fák hamarosan zöldellő lombkoronát növesztenek.

„Édes Istenem, ezt a sok szépséget mind nekem teremtetted. Milyen gyönyörű is a világ” – gondolta hálás szívvel, ha különösen szép tájon át vezetett az útja. Herma szerény lány volt, az önteltségnek még a szikrája is hiányzott belőle, s nem is gondolt arra, hogy

tulajdonképpen ebben a csodálatos környezetben ő a legszebb teremtmény. A napok gyorsan elrepültek, lassan lejárt rövid szabadsága, így már csak arra maradt ideje, hogy ellátogasson a Lindeck kastélyba.

A kastélyban furcsa, feszült hangulat uralkodott. Mindenki türelmetlenül várta Lundström igazgató érkezését, mintha az ő jelenléte elég lenne ahhoz, hogy az élet visszatérjen megszokott medrébe. A fiatalembernek nemcsak az üzleti ügyekben, a szőlővel, a pincészettel, a présházakkal kapcsolatban, hanem a kastélyt érintő kérdésekben is döntő szava volt. Az évek során nélkülözhetetlenné tette magát, ő volt Manfréd Hallerstedt jobb keze.

Mindenki megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor végre megérkezett. A sofőrnek, aki a pályaudvaron várta, von Seebach asszony szigorúan megtiltotta, hogy az úr haláláról beszéljen. Mihelyt Gunnar autója begördült a kastély udvarára, Renate asszony magához kérte az ifjú igazgatót. Lundström a legszívesebben azonnal Hallerstedt úrhoz sietett volna. Vágyott rá, hogy viszontláthassa édesapját. Úgy gondolta azonban, hogy a beteg pillanatnyilag nem fogadhatja, így haladéktalanul eleget tett von Seebach asszony kérésének.

A nappaliban találta a lányával együtt, aki ragaszkodott ahhoz, hogy jelen legyen Lundström fogadásánál. Inge ugyancsak kicsinosította magát. Izgalomtól kipirult arcával és várakozásteljesen csillogó szemével kimondottan szép volt. Gunnar Lundström azonban mindebből semmit sem vett észre. Csak azt látta, hogy a két hölgy gyászruhát visel, és ettől egyszeriben elfacsarodott a szíve.

Rosszat sejtve nézett anyára és leányára, majd udvariasan megcsókolta a kezüket.

– Beszélni kívánt velem, nagyságos asszonyom? – kérdezte rekedten az elfojtott izgalomtól. – Látom... látom, hogy gyászruhát viselnek. Kérem, mondják el, mi történt!

Von Seebach asszony megindultan a kezét nyújtotta, Inge pedig szeméhez szorította a zsebkendőjét.

– Látszik magán, igazgató úr, hogy sejtí, mekkora csapás ért bennünket. Szeretett bátyám tegnap szívroham következtében elhunyt.

– Istenem, tehát... halott? – tört fel Gunnarból a kétségbeesett kiáltás, miközben görcsösen megkapaszkodott az egyik karosszék karfájában.

– Igen, kedves igazgató úr. Mindannyiunkat pótolhatatlan veszteség ért – szóló Inge, és ő is a kezét nyújtotta Gunnarnak.

Az ifjú Lundström nem tudta volna megmondani, miért érezte hamisnak a két hölgy viselkedését. Neki viszont majd megszakadt a szíve. Kimondhatatlanul vágyott rá, hogy végre találkozzon az apjával. Végtelen szeretetet és tiszteletet érzett az idős ember iránt, akit már akkor is hihetetlenül nagyra becsült, amikor még nem is tudta, milyen szoros szálak fűzik őket egymáshoz. Alig várta, hogy végre beszélhessen vele, de későn érkezett. Soha többé nem mondhatja el neki, hogy szereti, tiszteli. Édesanyja utolsó üdvözlését sem adhatja át neki többé. Apja nagyon hamar követte a szeretett asszonyt. De talán most végre ismét egymásra találtak, és valahonnan a mennyből látják gyermeküket. A fiatalember arcából kifutott a vér, a szeme pedig égett az el nem sírt könnyektől. Megrendítette az iszonyatos csapás, és erőtlenséggel hajította le a fejét, ám igyekezett leküzdeni fájdalmát és visszanyerni önuralmát.

– Súlyos csapás ez számomra – szólalt meg végül. – Hallerstedt úr a jótevőm volt. Végtelenül sokat köszönhetek neki. Soha többé nem róhatom le hálámat a jószágáért.

A hölgyek nem is sejtették, hogy a fiatalember arra gondol, az életét köszönheti az elhunytaknak. Ok természetesen semmiképpen nem akarták elárulni, hogy tudják, milyen kapcsolat volt Manfréd Hallerstedt és Gunnar Lundström között. Ha édesanyja a halálos ágyán esetleg elmondta neki az igazat, az igazgató akkor is jobban teszi, ha diszkrétan elhallgatja a tényt, mivel von Seebach asszonynak esze ágában sem volt elismerni a rokoni kapcsolatot.

Ha viszont nem tud semmit, úgy annál jobb. Akkor az arcán tükröződő tagadhatatlanul őszinte fájdalom valóban csupán jótevőjének szól, és ez rendben is van így.

– Megértem, hogy szeretett bátyám halála mélyen megrendítette. Tudom, hogy szerette és tisztelte. Mindnyájan nagyon vártuk a visszaérkezését, hisz maga volt a jobb keze. Nagyon vártuk már, hogy hazajöjjön, mert Manfréd halála óta, hogy úgy mondjam, meglehetősen összevisszaság uralkodik a kastélyban. Számítunk rá, hogy ismét határozottan kezébe veszi a dolgok irányítását.

Gunnar összeszorította a száját, és igyekezett erőt venni felindultságán.

– Nagyságos asszonyom, természetesen mindenben számíthat rám. Egyelőre azonban a türelmét kell kérnem, mert váratlanul ért ez a súlyos csapás. Szeretnék visszavonulni, remélem, megbocsátják. Rendkívül hálás lennék, ha megengednék, hogy... a ravatalnál elmondjak egy rövid imát.

Anya és lánya lopva egymásra pillantott.

– Természetesen megengedjük, igazgató úr – felelte aztán Inge, és ismét a kezét nyújtotta a fiatalembernek. – Nagybátyámat a hálósobájában ravataloztuk fel. Nem kísérik el, mert megértjük, hogy egyedül kíván vele lenni.

A férfit meglepte, hogy a különben mindig hűvös von Holst asszony ezúttal kedvesen, szívélyesen szólt hozzá. Néma kézcsókkal mondott köszönetet.

– Hölgyeim, a rendelkezésükre állok, mihelyt valamennyire úrrá lettem a fájdalommon.

– Mára felmentjük a munka alól, igazgató úr. Nincs abban az állapotban, hogy az üzleti ügyeket megbeszéljük. Holnap reggel azonban számíthatunk magára.

A férfi köszönetképpen meghajolt, megszólalni azonban nem volt ereje. Sietve elhagyta a szobát. A folyosón erőtlenül a falnak dőlt. Anita épp ekkor lépett ki a szobájából. Odasietett a fiatalemberhez, és megrémült annak elgyötört arckifejezésétől. Egyszeriben fény gyúlt az agyában. Gunnar sápadt, beesett arca Manfréd Hallerstedtre emlékeztette. Hihetetlen volt a hasonlatosság, és Anita hirtelen rádöbent, hogy ő az a fattyú, akiről Kürt beszélt. Gunnar Manfréd bácsi fia. Csak apa és fia hasonlíthat ennyire egymásra. Már korábban is felfedezte közöttük a hasonlatosságot, ám ez soha nem volt ennyire szembeütő, mint most, ebben a fájdalmas pillanatban.

A megrendítő felfedezéstől kábán a lány megállt a férfi előtt, és megfogta a kezét. Átérezte mérhetetlen fájdalmát, és sejtette, hogy Gunnar is tudja, ki volt Manfréd bácsi.

– Gunnar Lundström, kedves barátom, hát megérkezett végre! – mondta halkan.

A fiatalember összerezett, és nagy nehezen kihúzta magát. Megszólalni nem bírt, csupán bólintott, és kérlelően a lányra nézett. Anita megértette a ki nem mondott szavakat. Hátrább lépett, hogy utat engedjen a férfinak.

Mozdulatlanul figyelte, ahogy Gunnar kinyitja a megboldogult hálósobájának ajtaját, majd becsukja maga mögött.

– A fiú meglátogatja halott apját – suttogta a leány megrendülten maga elé.

Nem akarta, hogy a férfit bárki is megzavarja. Nesztelenül elosont, s fel-alá sétált a folyosón. Amikor megpillantotta Franzot, sietve odalépett hozzá.

– Lundström igazgató úr most vesz búcsút Manfréd bácsitól. Kérem, maradjon itt, amíg ki nem jön. Ne engedje, hogy bárki is megzavarja. Tudja, hogy nagyon szerette és tisztelte a megboldogultat.

Az inas bólintott.

– Senki sem tudhatja nálam jobban, kisasszony. Rengeteget láttam őket együtt. Egy idegen akár azt gondolhatta volna, hogy Gunnar úr a gazdám fia, nem pedig az alkalmazottja. A nagyságos úr igen jó véleménnyel volt az igazgató úrról. Senki sem fogja zavarni őket.

Anita biccentett, majd felsietett a lépcsőn.

Gunnar Lundström eközben apja ravatala előtt térdelt, és úgy beszélt hozzá, mintha még élne. Elmondta neki mindazt, amit szeretett volna szemtől szembe elújságotni az apjának.

Franznak sokáig kellett kint várakoznia, mire az igazgató ismét megjelent. Gunnar odalépett az öreg inashoz, és megszorította a kezét.

– Holnap majd mindent megbeszélünk – ígérte, aztán átment a kastély oldalsó szárnyába, ahol a lakosztálya volt.

Franz úgy bámult utána, mintha kísértetet látott volna. Neki is feltűnt, akárcsak Anitának, hogy Lundström igazgató úr a megtévesztésig hasonlít megboldogult urára. Eddig nem vette észre, most azonban a felismeréstől szinte földbe gyökerezett a lába.

Az öreg inast nem hagyta nyugodni a felismerés, és fél éjszaka a megdöbbenő hasonlatosságon tépelődött. Csak akkor nyugodott meg, amikor másnap reggel viszontlátta Lundström igazgató urat. Gunnar arcvonásai kisimultak, így most ismét a régi, higgadt fiatalembert látta maga előtt, aki valamelyest hasonlított ugyan elhunyt gazdájára, de ez nyilván csupán a véletlennek volt köszönhető.

Gunnar a szobájába érve erőtlően hanyatlott a fotelba. Egész lényét feldúlta a haláleset, s ahogy üldögélt, magányában közelebb érezte magát apjához, mint a ravatalánál. Úgy érezte, mintha édesanyja és édesapja mellette állnának, és mindketten szeretettel figyelnek. A szeme csukva volt, nem merte kinyitni, mert attól félt, hogy szertefoszlik a látomás. Mindkét szülőjét gyászolta egyszerre. Rettenetesen vágyott volna rá, hogy még egyszer, egyetlen pillanatra láthassa őket, csak hogy köszönetet mondhasson nekik azért, hogy életet adtak neki. Szerette volna megköszönni a sok jó és nemes tulajdonságot, amelyet szüleitől örökölt, mert abban biztos volt, hogy lénye jobbik felét ennek a két embernek köszönheti.

Gunnar ezen az éjszakán nem feküdt le. Hajnalig üldögélt az íróasztala előtt, amikor is a kényelmetlen helyzet ellenére mély álomba zuhant.

Reggel korán felébredt, felugrott, és csodálkozva nézett körül. Lassan eszébe jutott, mi történt, és megint össze kellett szorítania a száját. Erős jellem volt, úrrá tudott lenni a fájdalomán. Szokásához híven hideg fürdőt vett, s közben végiggondolta, mi mindent kell elintéznie. Emlékezetébe idézte, milyen utasításokat kapott édesapjától az elutazása előtt arra az esetre, ha netalán történne vele valami. Beszélt az íróasztalában őrzött végrendeletéről, valamint egy neki címzett levélről, amelyet azonban csak a rajta feltüntetett időpont után bonthat fel.

Gunnar természetesen nem sejtette, hogy ez az időpont édesanyja halála volt.

Más, egészen egyértelmű rendelkezéseket is közölt vele a megboldogult. Végrendeletét a cég jogtanácsosa, valamint a rokonok jelenlétében kell felolvasni. Gunnaron kívül jelen kell lennie még Franznak és néhány, már régóta a háznál szolgáló cselédnek, akikről az idős úr végakarataiban szintén megemlékezett.

– Talán meglepi majd a végrendeletem, kedves Gunnar, de miután elolvassa hátrahagyott leveletem, mindent meg fog érteni – mondta Manfréd Hallerstedt befejezésül. – Ígérje meg, hogy mindenben engedelmeskedik az utasításaimnak!

Gunnar feltétel nélkül bízott munkaadójában, így azonnal teljesítette kérését. Hallerstedt úr mindig a javát akarta, amit a legékesebben talán azzal bizonyított, hogy igazgatóvá való kinevezésekor rendkívül előnyös feltételekkel tíz évre biztosította számára ezt a posztot. Szerződése teljhatalommal ruházta föl a cég vezetésével kapcsolatos ügyekben. Ilyen jogokat csakis olyan alkalmazott kaphat, akiben főnöke maradéktalanul megbízik. Gunnar ma már tudta, hogy ez a bizalom nem az alkalmazottnak, hanem Manfréd Hallerstedt fiának szólt. Apja nemcsak az üzlet irányításával kapcsolatban biztosított korlátlan lehetőséget a fiának, hanem a kastély irányítását is rábízta.

A szerződést nem egészen két éve kötötték meg, vagyis Gunnar a következő nyolc évre elkötelezte magát. Az előnyös feltételek ellenére sem írta volna alá azonban a papírt, ha az nem biztosított volna neki szabad kezet és teljhatalmat Hallerstedt úr halála utánra. Miután ezt a szerződés rögzítette, Gunnar nem izgatta magát a végrendelet miatt, és nem érdekelt, hogy az elhunyt rokonai öröklik a kastélyt és a céget. Érvényes szerződése volt, amely lehetővé tette, hogy senki előtt ne kelljen fejet hajtania. Azt ugyanis elképzelni sem tudta volna, hogy akár a szeszélyes, megbízhatatlan Kürt von Fuchs, akár von Seebach asszony irányítása alatt

dolgozzon. Mindig is úgy érezte, hogy ellenségesek vele és irigykednek rá, amiért Manfréd Hallerstedt kedvelte, és tökéletesen megbízott benne.

Felöltözött, és átment a kastély középső részébe, ahol az ebédlőhelyiségek voltak. Bár Manfréd Hallerstedt nem mindig vett részt a közös étkezéseken, Gunnar mindig a családdal együtt evett. A reggeliző szobában már ott találta Anitát. Az ablaknál állt, mostohaanyjára és mostohanővérére várt. Gyorsan megfordult, és odalépett Gunnarhoz. A lány ösztönösen megszorította a kezét, az igazgató pedig megcsókolta az övét.

– Bocsássa meg, Anita kisasszony, hogy tegnap oly kurtán-furcsán üdvözöltem. Bizonyára megérti, hogy megrendített Hallerstedt úr halálának híre.

A lány együtt érzően nézett rá.

– Felesleges szabadkoznia, Lundström úr. Tökéletesen megértem, mi játszódott le magában. Manfréd bácsi olyan volt ön-

89

höz, mintha az édesapja lett volna. Természetes, hogy megrendítette a halála.

Gunnar hatalmasat sóhajtott.

– Igen, így volt – mondta –, de most már ismét ura vagyok önmagamnak. Remélem, mindenben a hölgyek szolgálatára lehetek. Nem hiszem, hogy von Fuchs úr abban az állapotban lesz, hogy vigaszt és támaszt nyújthat édesanyjának és nővérének, miután megérkezett.

Anita arca elkomorult.

– Segíteni biztosan nem tud, legfeljebb csak bonyolítja a helyzetet. Egyébként tegnap reggel óta ismét itthon tartózkodik. Manfréd bácsi halálakor is itt volt, de még aznap visszament a nagybátyja sportkocsijával. Berlinben már várta édesanyja távirata a megdöbbentő hírrel, és azonnal visszafordult.

Gunnar meglepetten nézett a lányra. Tudta, hogy apja nagyon vigyázott arra a kocsira, és szinte sohasem engedte át másnak. Azzal is tisztában volt, hogy apja nem bízott von Fuchs úrban.

– A sportkocsival ment el? Furcsállom, hogy Hallerstedt úr a rendelkezésére bocsátotta.

Anita különös tekintettel nézett a férjira.

– Igen, én sem értettem, de...

A lány hirtelen elharapta a mondatot, és tanácstalanul nézett a fiatalemberre.

– De? – kérdezte Lundström.

– Nem is tudom. Sok érthetetlen dologról mesélhetnék, de talán nem kellene beszélnem róla.

– Elfelejtette, hogy mindig jó barátok voltunk, és nekem nyugodtan kiöntheti a szívét?

A lány mély lélegzetet vett, és bólintott.

– Dehogy felejtettem el. Manfréd bácsi ráadásul röviddel a halála előtt a lelkemre kötötte, hogy forduljak bátran magához, ha tanácsra vagy segítségre lenne szükségem. Ebben az esetben mégis nehezen szánom rá magam erre a lépésre, bár az az érzésem, hogy mindent el kellene mondanom. De ki biztosít arról, hogy helyesen cselekszem? A férfi komolyan tekintett a lányra.

– A szíve és a lelkiismerete, Anita kisasszony.

– Mindkettő azt súgja, hogy mindent mondjak el magának. Már el is döntöttem magamban, hogy megteszem, de most, hogy látom, elbizonytalanodtam. Attól félek, hogy esetleg magának okoznék fájdalmat. Tudja, rendkívül kínos ügyről van szó.

– Velem ne törődjön. Öntse ki bátran a szívét! – felelte a férfi barátságosan mosolyogva.

A lány elgondolkozott, miközben fürkésző tekintettel nézte a férfi napbarnított arcát és barátságosan csillogó szürke szemét.

– Belátom, így kell történnie, ha... ha nem akarom, hogy hallgatásommal esetleg magam is bűnrészessé váljak. Mégis arra kérem, adjon még néhány nap gondolkozási időt,

hadd tisztázzam először magamban a történeteket.

A lány Manfréd bácsi vonásait fürkészte Gunnar arcán. Az este sokkal szembetűnőbb volt a hasonlóság. Ennek köszönhető a megdöbbenő felismerés is. Most azonban úgy látta, Gunnar nem hasonlít annyira elhunyt apjára. Ennek ellenére nem változott meg a véleménye. Semmi kétség: Gunnar Lundström a megboldogult fia. Ő az, akit Kürt megvetően fattyú-nak nevezett.

– Gondoljon át nyugodtan mindent, és keressen meg, ha már tisztán lát, Anita kisasszony.

A lány bólintott.

– Majd az irodájában keresem fel. Ott zavartalanul beszélgethetünk. Úgyis lenne egy kérésem, és az jó ürügy lesz a látogatásomra.

A férfi meghajolt.

– Várni fogom.

Ezek után már csak lényegtelen dolgokról társalogtak. Nemsokára belépett von Seebach asszony és Inge. Néhány perccel utánuk Kürt von Fuchs is megjelent.

Szertartásosan üdvözölték egymást, csak Inge szorította meg bensőségesen Gunnar kezét, miközben barátságosan a szemébe nézett. A férfi nem tudta mire vélni a hirtelen támadt szívélyességet. Apja rokonai mindig tartózkodóan, ha nem éppen elutasítóan viselkedtek vele. Ez alól eddig Inge sem volt kivétel, de most mintha kicserélték volna. Von Seebach asszony is kedvesebb volt, mint máskor. Egyedül Kürt viselkedése nem változott szemernyi sem. Szokott módján, fennhéjázón, foghegyről beszélt vele, és szünet nélkül éreztetni akarta felsőbbrendűségét. Nem is sejtette, hogy nagybátyja mekkora hatalommal ruházta fel Gunnart abban a bizonyos szerződésben. Kürt abban reménykedett, hogy hamarosan megmutathatja ennek a betolakodónak, ki az úr a háznál. A sárga boríték elvesztése még mindig nyomasztotta, és állandó készenlétben volt, hogy ha megérkezik a posta, ő vegye át, vagy ha látogató érkezik, ő beszéljen vele elsőként. De nem jelentkezett senki, s a borítékról sem érkezett hír. Ahogy pedig telt az idő, Kürt és az anyja egyre bizakodóbbak lettek, és egyre jobban hittek abban, hogy a borítékot nem találták meg.

Reggeli közben ismét a szomorú eseményről beszélgettek. Miután befejezték az étkezést, von Seebach asszony szokatlanul szívélyes hangon Gunnarhoz fordult.

– Remélem, már jobban érzi magát, igazgató úr, és segítségünkre lesz az ilyenkor szokásos ügyek intézésében. Feltételezem, hogy bátyám számolt a halálával, és erre az esetre különleges utasításokkal látta el.

A fiatalember udvariasan meghajolt.

– Így igaz, nagyságos asszonyom.

Kürt felugrott, és ellenségesen meredt az igazgatóra.

– Hogyhogy? Mi köze magának ehhez?

Anyja figyelmeztető pillantást vetett rá, mire Kürt visszaereszkedett a karosszékébe.

Gunnar megőrizte a hidegvérét, és csupán határozott, kemény pillantást vetett Kurtra.

– Valószínűleg sokkal több közöm van hozzá, mint sejtí, von Fuchs úr.

Kürt elsápadt, és megint felpattant.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte csaknem fenyegetően.

– Azt, hogy Hallerstedt úr megkért, a temetése után haladéktalanul intézkedjem végrendelete felbontásáról. A cég jogtanácsosának jelenlétében a temetés után azonnal ki kell nyitni Hallerstedt úr dolgozószobáját, íróasztalának fiókjából elő kell venni, és fel kell olvasni a végrendeletét. Felnyitásánál Hallerstedt úr rokonainak, valamint a már évek óta itt szolgáló cselédeknek is jelen kell lenniük, és természetesen Franznak. Megbízatom arra ugyancsak kiterjed, hogy a végrendeletben előírt összegeket tüstént kifizessem a kedvezményezetteknek. Minden további kifizetésnek egy évig szünetelnie kell, kivéve, ha az üzemben, illetve a háztartásban felmerülő kiadásokról van szó.

Von Fuchs rekedt hangon felnevetett.

– Ez úgy hangzik, mintha uraságodat mindannyiunk fölé rendelték volna.

– Félreérti a helyzetet. Én csupán Hallerstedt úr meghatalmazottja vagyok és egyben a cég igazgatója is.

Kurtot bősztette Gunnar higgadtsága. Egyre ingerültebb lett.

– Mivel tudja mindezt bizonyítani? Szerintem a teljhatalom inkább engem, nagybátyám egyetlen férfi rokonát illetné meg.

Gunnar összevonta a szemöldökét, de szenvtelen maradt.

– Azt kérdi, mivel tudom bizonyítani? Aki ismer, minden további nélkül hisz nekem. Maga azonban nem ismer, von Fuchs úr. Amikor ezt a megbízatást kaptam, számítottam arra, hogy esetleg nehézségeim adódnak kötelességem teljesítése közben. Ezért írásos meghatalmazást kértem Hallerstedt tirtól. A végrendelet felolvasása előtt magától értetődően majd bemutatom azt a jogtanácsos úrnak.

Kürt alig tudta leplezni a haragját. Anyja számára is rendkívül kínos volt, hogy értesült bátyja rendelkezéséről, de fiával ellentétben, ő igyekezett barátságos hangot megütöni.

– Örülj, fiam, hogy Lundström úr leveszi vállunkról ezeket a kellemetlen terheket. Te valószínűleg nem látnád úgy át az üzleti ügyeket, mint az igazgató úr, hisz eddig lekötöttek a tanulmányaid. Mindez természetesen másként lesz, mihelyt nagybátyád utódként átveszed a cég irányítását. Úgy gondolom, abba kell hagynod az egyetemem, hogy beletanulj új feladatkörödbe.

Anita megütközve nézett mostohaanyjára. Tudnia kell, hogy nem Kürt az általános örökös. Saját fülével hallotta, amikor erről beszéltek. Mi történik itt? Ez az ügy egyre rejtélyesebb.

A lány azonban nem szólt egy szót sem. Mind világosabban látta, hogy meg kell osztania Gunnar Lundströmmel az észrevételeit. Kürt szemlátomást nem volt elragadtatva az ötlettől, hogy „beletanuljon új feladatkörébe”. Még csak az hiányozna, hogy Lindeck ura dolgozzon! Tekintete azonban találkozott anyja figyelmeztető pillantásával. Von Seebach asszony jó előre intette, hogy óvatosnak kell lenniük, és nem szabad maguk ellen hangolniuk az igazgatót. Kurtnak eszébe jutott a figyelmeztetés, ezért uralkodott haragján, és közömbös arccal visszaült a helyére.

– Igazad van, mama. Az igazgató úr biztosan segítségünkre lesz. Kérem, ellentéteimet ne tekintse személye elleni támadásnak, Lundström úr.

Gunnar hűvös nyugalommal meghajolt. Biztos volt abban, hogy von Fuchs lesz az általános örökös, hiszen ő nagybátyja egyetlen férfi rokona. Az eszébe sem jutott, hogy ő is örökölhetne. Mindemellett örült, hogy szerződése teljhatalommal ruházta fel, így ez az éretlen, lusta fickó nem szólhat bele az üzleti ügyekbe.

– A végrendelet felbontásával kapcsolatban tehát intézkedem, nagyságos asszonyom. Volna olyan szíves tájékoztatni, hogy Hallerstedt úr temetésének ügyében eljártak-e már?

– Úgy gondolom, mindenről gondoskodtunk. Bátyám orvosa készséggel rendelkezésünkre állt. Manfréd írásban rögzítette, hogy hamvasztást kíván. A temetés után visszajövünk a kastélyba, és akkor majd sor kerülhet a testamentum felnyitására is.

Von Seebach asszony pontosan tudta, hogy nincs végrendelet, de meg kellett őriznie a látszatot, és úgy kellett viselkednie, mintha ő is hinne a végrendelet létezésében, és ezt kellett, hogy sugallja Kürt és Inge viselkedése is.

Gunnar felemelkedett.

– Ha megengedik, átmegegyek az irodába, és megnézem, minden rendben megy-e. Amennyiben szükségük lenne rám, kérem, szóljanak át telefonon.

– Menjen csak, igazgató úr! Az üzlet mindenekelőtt – helyeselt von Seebach asszony nyájas hangon.

Inge a kezét nyújtotta a férfinak.

– Hálásan köszönjük a segítségét, igazgató úr – szolt elbűvölő mosollyal.

Gunnar meglepetten pillantott rá, majd távozott. Anita sem győzött csodálkozni. Von Seebach asszony helyesnek tartotta lánya viselkedését, Kürt azonban gúnyos tekintettel méregette a nővérét.

– Nem értelek, Inge. Jó, hogy nem dicséred meg! Nem látod, hogy az agyára ment a hatalom ennek a...

Ebben a pillanatban von Seebach asszony haragosan a fiára kiáltott, és belefojtotta a szót.

– Kürt! Hallgass! Légy ésnél, gondolkozz! Tudod, hogy szükségünk van rá – harsogta, miközben fejével Anita felé intett. Apró mozdulat volt, ám a lány figyelmét nem kerülte el, mint ahogy az sem, hogy Kürt ismét azt a bizonyos szót akarta kimondani. Ez eloszlatta utolsó kételyeit is, és megbizonyosodott róla, hogy Gunnar Lundström valóban Manfréd bácsi fia. Anita lehajtotta a fejét, és látszólag a kávécsészéjével foglalatoskodott.

– Kikérem magamnak, hogy kritizálj – szólalt meg Inge. – Nagyon modortalanul viselkedsz Lundström úrral szemben. Pedig példát vehetnél róla. Alig öt, talán hat évvel idősebb nálad, és láthatod, máris milyen felelősségteljes állást tölt be.

Kürt úgy terpeszkedett el a széken, akár egy nevetlen gyerek.

– Könnyű neki! Minden támogatást megkapott a főnökétől.

Anyja ismét rendre utasította.

– Neked hiába segített volna bárki, lusta, semmirekellő alak vagy – szolt rá keményen a nővére.

– Semmi közöd hozzá! – ordított dühösen Kürt.

Inge rájött, hogy ellenállhatatlanul vonzódik az ifjú Gunnar Lundströmhöz, és egyre jobban foglalkoztatta a gondolat, hogy nőül megy hozzá, ezért szükségesnek érezte, hogy még határozottabban a pártjára álljon és megvédje, ám mielőtt megszólalhatott volna, az anyja közbeavatkozott.

– Megbolondultatok?! Hogy jut eszetekben ilyen jelentéktelen dolgon vitatkozni. Most az a legfontosabb, hogy egyetértés legyen közöttünk, és összetartsunk. Helytelenül viselkedtél, Kürt, butaság volt. Inge sokkal okosabb, ő barátságosan, kedvesen viszonyul Lundströmhöz. Jobb lenne, ha te is így tennél – utasította rendre gyermekeit, majd ismét lopva Anitára pillantott. A lány természetesen mindent hallott, és le is vonta a megfelelő következtetést, de felállt, mert amúgy is gyűlölte a veszekedést, aznap pedig különösen visszataszítónak találta azt.

– Megyek, megnézem, mit csinálnak a gyerekek. Gondolom, Helene kisasszony nincs túl jó hangulatban, miután megkapta a felmondását, és nyilván a gyerekeken torolja meg a sérelmét.

– Igen, igen, kérlek, nézz utána, mi a helyzet. Én pillanatnyilag tényleg nem vagyok olyan állapotban, hogy még ezzel is foglalkozzam. Hálásan köszönöm, hogy leveszed a vállamról ezt a terhet, igazán kedves tőled – szólalt meg Inge, és kedvesen átölelte Anitát, sőt még egy puszit is nyomott az arcára. Anita nem ismerte rá, annyira megváltozott. Nem sejtette, hogy Inge csupán azért ilyen szokatlanul kedves és nyájas, mert szeretné elnyerni Gunnar Lundström tetszését.

A fiatal lány lent, a kastély előcsarnokában Gunnart pillantotta meg. Dieter a férfi nyakában ült, Hannelore pedig az iránt érdeklődött, mit hozott nekik. Gunnar segélykérően, mosolyogva nézett Anitára.

– Erről teljesen megfeledkeztem – vallotta be halkan. A lány bólintott.

– Lundström úr természetesen hozott nektek ajándékot, és már át is adta nekem. Ha jók lesztek, később megkapjátok – sietett a fiatalember segítségére Anita.

– Jaj, de jó! – kiáltott Hannelore.

– Nekünk ő nem Lundström úr, hanem Lundström bácsi, és nagyon szeretjük – oktatta

ki Anitát a kisfiú, miközben Gunnar letette.

Gunnar mosolyogva megsimogatta a fiúcska fejét, és nagyon meghatotta, hogy a gyerekek bácsikájuknak nevezték. Miért is ne, hiszen a rokonai. Anita észrevette, hogy a férfi arca aprót rándul, ezért gyorsan magához vonta a gyerekeket.

– Igazatok van, ő valóban a bácsikátok, aki nagyon szeret benneteket.

– Ahogy Anita néni is – jelentette ki a fiatalember, miközben apró biccentéssel köszönte meg a lánynak, hogy kisegítette a feledékenységéből adódott kellemetlen helyzetből. Szeretett a gyerekek kedvében járni, s bántotta volna, ha nem tehet eleget Hannelore kívánságának. Szerencsére abban biztos lehetett, hogy Anita pillanatok alatt elővarázsolja a hiányolt ajándékokat a kincses ládájából.

A fiatalembernek most sem kellett csalódnia. A lány egy-egy zacskó cukorkát adott át a gyerekeknek, mondván, hogy ezeket Gunnar bácsi hozta nekik.

VII.

Manfréd Hallerstedt temetésének napján Anita egész halom levelet kapott az álláshirdetésre, egyelőre azonban nem foglalkozott a dologgal. Kürt adta át a borítékokat, miután kora reggel átnézte a postát. Ragaszkodott ahhoz, hogy ő ossza szét a leveleket, mivel így ellenőrizhette, nem érkezett-e az elveszített borítékkal kapcsolatos küldemény. Legnagyobb megkönny-nyebbülésére mind ez ideig nem történt semmi, és anyjával együtt egyre bizakodóbban nézett a jövőbe.

Manfréd Hallerstedt holttestét korábban már elszállították, hogy kívánsága szerint elhamvasszák.

A Lidneck kastély lakói elindultak a gyászszertartásra. A nagyobbik autóban az urak ültek: Kürt, Gunnar, a jogtanácsos és a megboldogult orvosa. A sofőr mellett Lundström igazgató kérésére Franz foglalt helyet.

A másik kocsiban a három hölgy utazott.

A cég magas beosztású alkalmazottait bérkocsik szállították, és magánautók is csatlakoztak a gyászmenethez.

A megboldogultat Kölnben helyezték örök nyugalomra. Mielőtt lezárták a koporsót, Gunnar néhány percig még kettesben lehetett az elhunytal. Csak Anita és Franz tudta, hogy a fiatalember még egyszer, utoljára vesz búcsút halott édesapjától.

Gunnar komor arccal, csendben ült Kürt mellett a kocsiban, szemben velük a jogtanácsos foglalt helyet. Némán, hallgatásba burkolózva tették meg az utat a temetőig.

A temetés olyan volt, mint amilyenek a temetések általában lenni szoktak. Azok számára, akik szerették az elhunytat, megrendítő, a kívülállóknak pedig többé-kevésbé gyötrelmes és unalmas.

Von Seebach asszony és Inge szívszaggatóan zokogott sűrű fátyla alatt, Anita titokban törölgette zsebkendőjével őszinte könnyeit, Gunnar pedig rendkívül sápadtan, de látszólag nyugodtan viselte a ceremóniát. Kürt zavartan álldogált kissé távolabb a többiektől. Arca fáradt és törődött volt, ami érthető volt, ugyanis előző este szobája magányában jelentős mennyiségű alkoholt fogyasztott. Ettől persze úgy aludt, akár a bunda, reggel azonban kellemetlen másnapossággal ébredt. A kastélyban nyomasztóan hatott rá nagybátyja holtteste, szinte megbénította a tudat, hogy ott van. Reménykedett, hogy ez a temetés után megváltozik, mert ha nem, kénytelen lesz visszamenni Berlinbe. Most legalább végre megengedheti magának, hogy elegáns szállodában lakjon, és annyit szórakozzon, amennyit akar, egyszóval olyan életet éljen, amilyenre mindig is vágyott: ne kelljen dolgoznia, ne legyenek kötelességei, hanem teljes egészében a szórakozásnak szentelhesse magát.

Miután a szertartás véget ért, visszamentek a kastélyba. A temetésen részt vevő ismerősök már Kölnben elköszöntek, ők nem csatlakoztak a családhoz.

Gunnar délután három órára tűzte ki a végrendelet felbontásának időpontját. Addig mindenki ehetett néhány falatot, és lepihenhetett egy kicsit.

Anita arra használta fel ezt az időt, hogy elolvassa a tanítónői állásra pályázók leveleit, és visszavonult a szobájába. Hamarosan több tucat bizonyítvány és fénykép sorakozott előtte, mégis elégedetlenül csóválta a fejét. Szigorú, csontos arcú vénlányok meredtek rá a képekről, de akadt köztük olyan is, aki az utolsó divatot követő megjelenésével túlságosan hivalkodónak tűnt, s ezért nem nyerte el a tetszését. Sehol sem találta azt, akit keresett: egy fiatal, meleg szívű, okos, céltudatos lányt. Már a pályázatok felét átnézte, amikor a kezébe akadt Herma Hell levele. Amint megpillantotta a lány vidám, csillogó szemét, bájos, üde arcát, pajkos mosolyát, okos, jóságos arckifejezését, elégedetten elmosolyodott.

– Ó az igazi! – sóhajtotta fennhangon.

Tanulmányozni kezdte Herma bizonyítványát és minden mesterkéeltségtől mentes, természetes hangvételi levelét. Az egyszerűen, tömören megfogalmazott önletrajz

szegénységről és küzdelmes életről számolt be, de egyben helytállásról, tetterőről és Istenbe vetett bizalomról is tanúságot tett.

Anita kétszer is elolvasta a levelet, és sokáig nézegette Herma fényképét, életörömtől sugárzó tekintetét.

– Igen, kétségtelenül ő az igazi. Vele szívesen fognak tanulni a gyerekek. Ő biztosan nem fogja halálra gyötörni őket.,

Anita a többi levelet is átolvasta, de nem talált közülük megfelelőbbet. Külön rakta Herma levelét és fényképét, a többit pedig egy kupacba halmozta. Meg fogja kérni Gunnart, hogy a leveleket az irodában válaszoltassa meg, s a fényképekkel együtt, néhány köszönő szó kíséretében küldesse vissza. Még volt ideje, ezért elhatározta, hogy azonnal ír Herma Hellnek. Eszébe jutott azonban, hogy talán helyesebb lenne, ha legalább a fényképét megmutatná Ingének, ezért átment a szobájába.

Mostohanővére éppen a végrendelet felbontásához csinosította magát, már amennyire a gyászruha viselete ezt egyáltalán lehetővé tette. Teljesen elmerült kétségtelenül szép, de lelketlen, üres arcának tanulmányozásában, és kissé bosszúsan fordult a belépő Anita felé.

– Te vagy az? Mit akarsz?

– Bocsáss meg, ha zavarok, de épp most néztem át a Manfréd bácsi telefonon feladott hirdetésére érkezett válaszokat. Sajnos csak egyetlenegy találtam, amelyik számításba jöhet. Mielőtt válaszolnék, szeretném megmutatni neked az ifjú hölgy képét – mondta a lány, és Inge elé tartotta Herma Hell fotóját.

Az asszony épp a szemöldökét festette, és csak futó pillantást vetett a képre.

– Hm. Nagyon vidámnak látszik, talán túlságosan is. Ráadásul igencsak fiatal.

– Az még nem bűn. A gyerekekre ráfér egy kis vidámság, és a lánynak kitűnő a bizonyítványa.

– Rendben van. Ha úgy látod, megfelel, beleegyezem. Most pedig, kérlek, ne zavarj tovább, mert soha nem fogok elkészülni. Te nem öltözől át?

– Nem, ebben a ruhában maradok.

– Rendben, ha gondolod, vedd fel azt a lányt. Hogy hívják?

– Herma Hell.

– Ezt legalább könnyű megjegyezni. Köszönöm a fáradozásodat.

– Szóra sem érdemes, szívesen tettem.

Inge részéről ezzel el is rendeztetett az ügy. Számára sokkal fontosabb volt, hogy annak rendje s módja szerint kihúzza a szemöldökét.

Anita azonnal írt Hell kisasszonynak. Közölte vele, hogy mellette döntöttek, s amennyiben neki is megfelel, két nap múlva a koblenzi fogadó előtt autó várja. Ha azonban előbb vissza szeretne utazni Hannoverbe, telefonáljon, és kérje von Seebach kisasszonyt.

Anita szerette volna, ha az új tanítónő mielőbb munkába áll, hogy a gyerekek végre megszabaduljanak Helene kisasszonytól. Úgy tervezte, személyesen megy el kocsival Hell kisasszony elé Koblenzba, mert akkor a visszaúton zavartalanul beszélgethet vele, és elmondhatja, mit vár tőle.

A borítékot leragasztotta, és a többi, feladásra váró levél közé tette, majd lement Manfréd bácsi dolgozószobájába.

Lundström igazgató úr még megérkezése napján megkérdezte Franztól, miért van bezárva a dolgozószoba. Az inas elmondta, hogy von Seebach asszony rendelkezett így. Pontosan beszámolt arról, miként történt a dolog, s közölte, hogy a kulcsot a cég pénztárosának adta át megőrzésre.

Gunnar helyeselte az intézkedést. Franz egyelőre nem tett említést arról a meglepő tényről, hogy halott gazdája szemét csukva találta, és mást sem említett, amit gyanúsnak vélt.

Gunnar pontban három órára odarendelte a pénztárost a kulccsal együtt. Amikor a tisztviselő megérkezett, a végrendelet felbontására egybegyűltek már a dolgozószoba előtti

széles folyosón várakoztak. A pénztáros átnyújtotta a kulcsot Gunnarnak, ő pedig kinyitotta az ajtót. A jelenlévők ünnepé-

ül

lyes méltósággal vonultak be abba a helyiségbe, ahol Manfréd Hallerstedt jobblétre szenderült. Székeket hordtak be a szobába, hogy mindenki helyet foglalhasson.

Gunnar átadta a jogtanácsosnak a meghatalmazást, amelyet Manfréd Hallerstedt állított ki számára. A szövegben a megboldogult pontról pontra rögzítette az események menetét. A jogász felolvasta a meghatalmazást, majd visszaadta Gunnarnak. Az igazgató elrendelte, hogy előbb a titkos rekeszt, majd a sárga borítékot nyissák ki.

A jogtanácsos az íróasztalhoz lépett.

– Hol a kulcs?

Von Seebach asszony felemelkedett. Közölte, hogy Franz közreműködésével a kulcsosomót borítékba tették, majd lepecsételték, és az íróasztalban helyezték el. Mindez rögtön azután történt, hogy az inas hívására a szobába lépett, amelyben szeretett bátyját holtan találta, füzte hozzá.

A jogtanácsos elővette a lepecsételt borítékot az íróasztal jelzett fiókjából, megnézte a pecsétet, miután meggyőződött róla, hogy sértetlen, feltörte, és kiemelte a kulcsosomót. Addig próbálgatta a kulcsokat a zárba, amíg az egyik végre beleillett, s a titkos fiók kinyílt.

A helyiségben néma csend volt. Gunnar komolyan, de higgadtan szemlélte az eseményeket. Von Seebach asszony és gyermekei sápadtan figyeltek. Minden akaraterejükre szükségük volt, hogy megőrizzék a nyugalmaikat. Anita oldalt ült, ahonnan mindenkit jól láthatott. Valójában nem kellett volna itt lennie, mégis eljött, mivel bizonyos értelemben ő is a családhoz tartozott.

A közvetlen hozzátartozók mögött ültek a személyzet az eseményre hivatalos tagjai. Gunnar a rokonságtól távolabb, Anitával szemben foglalt helyet. A lánynak egyre csak mostohaanyja és Kürt akaratlanul kihallgatott szavai jártak a fejében. Tudniuk kell, hogy Gunnar az általános örökös, ennek ellenére nyugodtnak és bizakodónak látszanak. A fiatal lány szüntelenül őket figyelte, ahogy Gunnar is.

A jogtanácsos lehajolt, hogy elővegye a sárga borítékot. Végigtapogatta a rekesz falát, de nem találta a szóban forgó iratot. Semmit sem talált benne.

Megütközve fordult az egybegyűltek felé. Anita észrevette, hogy Franz hirtelen kihúzta magát a széken, és döbenten, tágra nyílt szemmel mered a jogászra. Arca meg-megrándult az izgalomtól.

A jogtanácsos erre Lundströmhöz fordult.

– Igazgató úr, itt nincs semmiféle boríték. Csupán egy kis dobozra bukkantam, amely minden bizonnyal ékszereket tartalmaz.

Gunnar nyugodtan ült a helyén.

– Kérem, nyissa ki a dobozt. Ha jól tudom, a régi családi ékszereket őrzi. Hallerstedt úr valószínűleg a végrendeletét is abban helyezte el.

A helyiség egyszerre megtelt feszültséggel. Valamennyi jelenlévő izgatottan figyelt. Franz félig felemelkedett a helyéről, úgy leste von Seebach asszony arcát.

A jogász közben megkereste a dobozba illő kicsiny kulcsot, és kinyitotta. Valóban ékszerek voltak benne. Nem igazán értékes darabok, inkább csak becses, régi emlékek. A dobozból egy cédula is előkerült.

„A családi ékszer halálom után húgomat, Renate von See-bachot vagy az örökösait illeti” – állt rajta.

A boríték azonban itt sem volt. A jogász ezt közölte a jelenlévőkkel, és körbement a dobozt. Végül átadta von Seebach asszonynak, aki látszólag nyugodtan bólintott.

– Igen, ezek azok az ékszerek, amelyeket mindig családunk legidősebb tagja birtokolt – szólt.

A jogtanácsos kérdőn nézett Gunnarra.

– Hol a végrendelet? Biztos abban, hogy létezik? Az ifjú Lundström odalépett hozzá.

– Saját szememmel láttam. Stockholmba utazásom előtt Halierstedt úr ugyanis megmutatta. Egy keskeny, hosszúkás borítékban volt, amelyen az állt: „Halálom után az igazgatóm által felbontandó”. Ezután állította ki nekem Hallerstedt úr a meghatalmazást, amelyet ön épp az imént olvasott fel. A szöveg utal arra, hogy a végrendeletben meghatározott összegeket azonnal ki kell fizetnem a kedvezményezetteknek, míg a többi pénz kifizetését, kivéve az üzemben és a háztartásban felmerülő költségeket, egy évre zárolni kell.

Gunnar határozott hangon beszélt. Látszott rajta, hogy biztos a végrendelet létezésében.

Von Seebach asszony méltóságteljesen felemelkedett.

– Amennyiben a bátyám ezt mondta magának, amiben egyébként egy percig sem kételkedem, már csak azért sem, mert a végrehajtásra vonatkozóan meghatalmazást adott, akkor minden valószínűség szerint a távollétében megváltoztatta a szándékát, Lundström úr. Röviddel a halála előtt beszéltem vele, és akkor, csodálatra méltó nyugalommal szóba hozta az ügyet. „Végrendeletet készítettem, de kétségeim támadtak, hogy helyesen döntöttem-e. Végül arra jutottam, jobb lesz, ha másikat írok. De talán nincs is rá szükség, hisz te és a gyerekeid vagytok egyedüli örökösöm” – mondta. Én azonnal másra tereltem a szót, mert fájdalmasan érintett ez a téma.

Az asszony szeméhez szorította a zsebkendőjét, és a bánattól látszólag megtörtén lerogyott a székére.

Anita felugrott, mintha mondani akart volna valamit, hiszen pontosan tudta, hogy mostohaanyja hazudott, szándékosan hazudott. A fiatal lány közvetlenül von Seebach asszony látogatása előtt járt Manfréd bácsinál, aki közölte vele, hogy nem nővére lesz az örökös. Végül azonban nem szólalt meg, meggondolta magát, és inkább visszaült. Mégsem vádolhatja a mostohaanyját mindenki füle hallatára hazugsággal és... nyilvánvaló csalással. Azt viszont szilárdan eltökélte, hogy Gunnarnak mindenről értesülnie kell.

Az igazgató tűnődve hallgatta von Seebach asszony szavait.

– Lehetséges, hogy Hallerstedt úr meggondolta magát -mondta nyugodt, tisztán csengő hangon. – Talán megsemmisítette a végrendeletet, és már nem jutott hozzá, hogy másikat írjon. Bizonyára úgy akarta, hogy hozzátartozói örököljék a vagyonát. Azt viszont felettébb sajnálnám, ha a többi kedvezményezett nem kaphatná meg a pénzét. Ezért feltétlenül meg kell találnom a végrendeletet. Az is előfordulhat, hogy az elhunyt máshová tette.

Kürt von Fuchs felpattant. Szeme gyűlölködve tapadt Gunnarra.

– Uraságod valószínűleg abban reménykedik, hogy magára is hagyott valamit – csattant fel gúnyosan.

Mindenki ijedten rezzent össze a támadó hang hallatán. Gunnar megvetően nézett a dühtől eltorzult arcú Kurtra.

– Mindenki magából indul ki, von Fuchs úr. Feleslegesnek tartom, hogy rosszindulatú gyanúsítgatásai ellen védekezzem. Megboldogult főnököm, akit határtalanul tiszteltem, még idejekorán gondoskodott arról, hogy ne kelljen örökség után sóvárognom. Ezért örök hálára kötelezett. Egyébként pedig bízom a saját képességeimben, nincs szükségem örökségre.

Nyugodt, határozott hangja, nyílt és becsületes tekintete láttán senki sem kételkedett szavai őszinteségében. Anyja figyelmeztető intésére még Kürt is elnémult.

Általános meglepetésre Inge is felállt. Rajongó pillantást vetett Gunnarra, és határozottan, hangosan beszélni kezdett.

– Hiszünk magának igazgató úr. Ne vegye rossz néven, de az öcsém kissé ideges, ezért megfontolatlan.

Kürt ismét fel akart ugrani, de anyja keményen megszorította a karját.

Anita mindent pontosan megfigyelt. Biztos volt benne, hogy tudja az igazságot.

Ebben a pillanatban felállt az öreg Franz.

– Megengedik, hogy néhány szót én is szóljak?
– Természetesen, beszéljen bátran! – biztatta Gunnar. Az inas mély levegőt vett.
– Szeretném megjegyezni, hogy a nagyságos úr halála reggelén, amikor segítettem neki az öltözködésben, ezekkel a szavakkal fordult hozzám: „Kedves, öreg Franz! Sokat vesződtél velem, de hidd el, már nem tart soká. Végrendeletemben gondoskodtam arról, hogy soha többé ne kelljen dolgoznod. Nyugalomban töltheted hátralévő napjaidat.”

Von Seebach asszony jeges pillantást vetett az inasra, aki közben leült.

– Szemlátomást abban reménykedik, hogy nyugdíjat kap tőlünk. Mind ez ideig természetesnek tekintettem, hogy valamilyen módon gondoskodunk magáról. Azt azonban nem tűröm, hogy otromba módon zsaroljanak. Ezennel el van bocsátva. A továbbiakban nincs szükségünk a szolgálataira. Magától értetődően negyedévi bérét még kifizetjük.

Franz elsápadt.

– Nagyságos asszonyom, én csupán inas vagyok, de nekem is van emberi méltóságom. Ezt nem hagyom annyiban. Nem én!

– Hallgasson! Úgy lesz, ahogy mondtam.

Von Seebach asszony boldog volt, hogy megszabadulhat Franztól. Gunnar azonban védelmébe vette az öreget.

– Bocsásson meg, nagyságos asszonyom, de remélem, nem lesz ennyire könyörtelen. Franz kétségtelenül igazat mondott. Hallerstedt úr nekem is említette, hogy gondoskodni kíván róla, hiszen oly sok éven át hűségesen szolgálta.

Kürt ismét felpattant.

– Jól van, akkor kerítse elő azt az állítólagos végrendeletet! Abból majd kiderül, mint határozott a nagybátyám.

Gunnar pillantásra sem méltatta a fiatalembert, hanem higgadt hangon folytatta mondandóját.

– Biztosak lehetnek abban, hogy mindent elkövetek a végrendelet, illetve a sárga boríték felkutatása érdekében, amelyben Hallerstedt úr elmondása szerint egy számomra írt levél is található. Már csak emiatt is minden követ meg fogok mozgatni azért, hogy a boríték előkerüljön. Von Seebach asszony szerint Hallerstedt úr távollétemben nem hagyta el a kastélyt, és a végrendelet elutazásom előtt még az íróasztalban volt. Ezért biztos vagyok abban, hogy az épületben kell lennie, amennyiben Hallerstedt úr a halála előtt nem semmisítette meg.

– Rendben van, igazgató úr. Megértem, hogy meg akarja keresni a borítékot. Bátyám a maga elutazása után már nem hagyta el a lakosztályát, tehát a levél kizárólag ott lehet. Élvezi a bizalmunkat, így szabad bejárást biztosítunk önnek ezekbe a helyiségekbe.

– Hálásan köszönöm, von Seebach asszony, de szfoeseb-ben venném, ha a jogtanácsos úr is velem tartana. Gondolom, szabályosabb, ha tanú is jelen van. Von Fuchs úr, magának is ez a véleménye?

Enyhe gúny csendült ki a hangjából, de Kurtnak ez szemlátomást nem tűnt fel, és dacosan hátravetett fejjel ült.

– Igaza van, valószínűleg így helyes.

Inge ismét rajongó pillantást vetett Gunnarra, aki egyre kevésbé értette a hölgy talányos viselkedését.

– Egyelőre nem tehetünk semmit – szólalt meg nyugodt hangon. – Ha valóban nem kerül elő a végrendelet, akkor ön, nagyságos asszonyom és gyermekei öröklik Hallerstedt úr minden vagyonát. A jogtanácsos úr majd elintézi a szükséges formásokat. Én mindazonáltal a Hallerstedt úr által rám ruházott hatalmamnál fogva egy évig semmiféle kifizetést nem engedélyezek, kivéve a folyó kiadásokat.

Kürt ismét felugrott.

– Ez azt jelenti, hogy egy évig nem nyúlhatunk az örökségünkhöz?

Gunnar szertartásosan meghajolt.

– Pontosan. A meghatalmazás kimondja, hogy csakis a kedvezményezetteket fizethetem ki. Egyéb kifizetés nem eszközölhető sem a vagyontól, sem a céghez befolyó összegekből. Semmi. Természetesen a zavartalan üzletmenet biztosításához szükséges összeg, illetve a háztartás folyó kiadásainak rendezésére szolgáló összeg bármikor felvehető.

Von Fuchs dühösen felnevetett.

– Tehát nem vehetek fel pénzt a sajátomból, ha akarok?

– A folyó kiadásokhoz tartozik az ön szokásos járandósága is.

– Ez hihetetlen, egyszerűen hihetetlen! Hogyan adhatott a nagybátyám ekkora hatalmat a maga kezébe?

– Erre nem tudok válaszolni. Tény azonban, hogy így történt, és nekem kötelességem a meghatalmazásban előírtakat betartanom. Az év lejártával megkapja az örökségét, akkor szabadon dönthet vagyona sorsáról, és higgye el, ez hamarabb bekövetkezik, mint gondolná. Addig azonban rendezni kell az örökösödéssel kapcsolatos jogi formasságokat.

Kürt komoran meredt maga elé. Semmi sem lesz a jövőre vonatkozó nagyszerű terveiből. Legalábbis egyelőre. Bár tekintettel a hatalmas örökségre, biztosan könnyen juthat hitelhez. Talál majd uzsorást, aki magas kamat ellenében belemegy ebbe a biztos üzletbe. Igen ám, de mi lesz, ha a sárga boríték mégis előkerül?

Eredetileg úgy tervezte, hogy a biztonság kedvéért nyomban leemel egy jelentősebb összeget Manfréd bácsi vagyontól, és saját számlájára helyezi azt. Az a vén számár nagybátyja azonban ezt a fattyút bizta meg azzal, hogy hajtsa végre az akaratát. Ezzel rokonai fölé helyezte, és megfellebbezhetetlen hatalommal ruházta fel.

Kürt belátta, hiába bosszankodik, hasztalan töri a fejét, az itt már nem segít. A cselédek elhagyták a szobát. Inge odalépett Gunnarhoz, és elbűvölő mosollyal kezét nyújtott neki.

– Biztosan rengeteg a dolga, kedves igazgató úr, de talán tud annyi időt szakítani, hogy velünk teázzon. Lenne még néhány megbeszélnivalónk.

A férfi nem győzött csodálkozni, de meghajolt, és udvariasan válaszolt.

– Nem tudom, a jogtanácsos úr meddig ér rá, én mindenestre azonnal neki szeretnék látni a keresésnek. Semmi kétségem, hogy ön, az öccse, valamint az édesanyja örökölnék mindent, ám ennek ellenére kötelességünk felkutatni a végrendeletet.

Inge évődve nézett rá.

– Maga pedig nem az az ember, aki elhanyagolja a kötelességét, ugye? Tudja, mennyire csodálom ezért? Számítunk magára, ha a jogtanácsos úr esetleg hamarabb távozna.

Gunnar némán meghajolt. Inge sokat sejtető pillantást vetett rá. A férfi egyre kevésbé értette a dolgot. Mit akar ez az asszony tőle? Miért tünteti ki megkülönböztetett figyelmével?

Nem sokáig töprenghetett. Miután von Seebach asszony gyermekeivel és Anitával együtt elhagyta a helyiséget, Franz odalépett hozzá. Rajtuk kívül már csak a jogtanácsos tartózkodott a szobában.

– Elnézést, igazgató úr, beszélhetnék önnel négyszemközt? Gunnar barátságosan nézett rá. Apjához hasonlóan ő is nagyra becsülte a hűséges, megbízható inast. Sajnálta, hogy von Seebach asszony ilyen tapintatlanul és keményen bánt vele az imént.

– Természetesen, Franz, de most a jogtanácsos úr rendelkezésére kell állnom. Doktor úr, mennyi ideje van?

A jogász az órájára pillantott.

– Még van egy óram.

– Rendben. Utána a hölgyekkel teázom. Valószínűleg elhalmoznak kérésekkel. Később még át kell mennem az irodába, hogy a mai postát aláírjam. Hét óra tájban megfelel, Franz?

– Természetesen, igazgató úr.

– Helyes, akkor jöjjön át az oldalsó szárnyba. Ott zavartalanul beszélgethetünk.

Az inas megkönnyebbült Lundström javaslatától.

– Köszönöm, igazgató úr – mondta, majd meghajolt, és elhagyta a szobát.

Gunnar és a jogász hozzálátott a megboldogult íróasztalának átkutatásához. Mindent átvizsgáltak, de nyomát sem lelték a sárga borítéknak. A jogtanácsosnak indulnia kellett. Gunnar megkérte, hogy vigye magával Manfréd Hallerstedt kulcsosomóját. Elejét akarta venni von Fuchs úr esetleges további gyanúsítgatásainak. Tisztában volt vele, hogy Kürt valamiért ellenséges érzelmeket táplál iránta, ezért is határozott úgy, hogy mindent a lehető legbecsületesebben intéz, nehogy Kürt ismét beleköthessen. Gunnar végtelenül hálás volt apjának, amiért a meghatalmazással biztosította sérthetlenségét.

Von Seebach asszony gyermekeivel a nappaliba vonult, ahol Kürt végre kitombolhatta magát. Minősíthetetlen hangon beszélt, hataloméhes, jöttment fattyúnak nevezte Lundströmöt, aki azt képzei magáról, hogy ő az úr a háznál, sőt a cégnél is. Úgy káromkodott, mint a vízfolyás. Anyja könyörgött, kérte, térjen végre észre, és ne rontson el mindent azzal, hogy képtelen uralkodni magán. Elmagyarázta a fiának, az a legfontosabb, hogy ne haragítsák magukra Gunnar Lundströmöt, mert anyagilag még egy évig tőle függenek.

– Ez dühít a legjobban. Minden fillérért könyörögnünk kell.

– Nem olyan borzasztó ez, Kürt. Ha a végrendelet nem kerül elő, egyértelműen minket illet az örökség. Hidd el, Lundströmmel is lehet majd okosan beszélni, persze csak akkor, ha nem bosszantjuk. Ezért is hangsúlyozom, hogy legyünk vele jó viszonyban.

– Magam is ezt mondom – avatkozott a beszélgetésbe Inge –, és tulajdonképpen nem nehezíti meg a dolgunkat. Eddig nem sok figyelmet szenteltem neki, és fel sem tűnt, milyen értékes, figyelemre méltó ember. Látszik, hogy van tartása, csodálom érte.

Öccse gúnyosan nézett rá.

– Igen. Észrevettem, hogy mostanában gyakran a pártját fogod. Meguntad talán az özvegséget, és megpróbálsz behálózni?

Inge a haja tövéig elpirult, de büszkén hátravetette a fejét, és nyugodt hangon válaszolt.

– Ha sikerülne rávennem, hogy kérje meg a kezemet, valóban nem utasítanám el. Már csak azért sem, mert akkor legalább a magam részéről jóvátehetnék valamit abból, amit te és a mama elkövettek ellene, amikor eltüntettétek a...

– Hallgass! Ki ne mondd! – kiáltott rá az anyja, és gyorsan kinézett az ajtón, hogy meggyőződjön róla, nem hallgatózik-e valaki.

– Valahogy meg kell védenem magam Kürt gonosz támadásaival szemben. Nem tudom, mi köze ahhoz, hogy egyáltalán férjhez megyek-e, és ha igen, mikor.

– Felőlem! Aldásom rá! De felesleges ezt azzal magyarázni, hogy bármit jóvá akarsz tenni. Egyébként se tegyél úgy, mintha olyan ártatlan lennél, mint a ma született bárány. Neked legalább akkora részed volt az ügyben, mint nekem és anyának. Mondhatom szép dolog, learatod a babérokat, pedig a gesztenyét mi kapartuk ki neked. Nem, nem, kedvesem, abból nem lesz semmi! Amit együtt főztünk ki, azt együtt is esz-szük meg! Ezt jól jegyezd meg! De, ha mindenáron Lundström igazgatóné akarsz lenni, parancsolj, tégy belátásod szerint. Rajtunk kívül senki sem tudja, hogy jogtalanul viseli ezt a kellemesen hangzó svéd nevet.

– Anyám, kérlek, védj meg Kürt támadásaitól! Kikérem magamnak, hogy így viselkedjen. Inkább örülnie kellene, hogy legalább részben jóvátehetem a jogtalanságot, amit elkövetett Lundströmmel szemben.

Von Seebach asszony a kezét tördelte.

– Nyomatékosan kérlek benneteket, viselkedjétek okosan. Kürt, ne piszkáld állandóan a nővéredet. Ingének igaza van. Ha feleségül megy Lundströmhöz, többé nem kell tartanunk attól az embertől. Így lenne a legjobb. Örülnék, ha nem akadékoskodnál, és támogatnád a nővéred elhatározását. Lundströmmel igazán jó partit csinálhat. Remek jövedelme van, fontos állást tölt be, bár nem vitás, a származását illetően akad egy kis probléma... de hát, édes Istenem, ki foglalkozik manapság ilyesmivel?

– Nem bánom, rendben. Lassacskán majd csak elfogadom, hogy ő lesz a sógorom. Ha te áldásodat adod rá, anyám, és a terveid nem vallanak kudarcot, akkor gyakorlatilag nyert ügyünk van, Lundström horogra akadt. Rendben, Inge, részemről többé semmi ellenségeskedés, de a szerencsekívánattal még várnék. Sose igyunk előre a medve bőrére! Remélem, mára felmentést kapok a közös teázás alól. Még nem vagyok eléggé felvértezve

ahhoz, hogy szó nélkül elviseljem Lundström igazgató úr fennhájázó megjegyzéseit. Ha megengeditek, inkább bemennék Kölnbe a limuzinnal. Van egy kis apród, anya?

Anyja egy százmárkást adott neki. Többé nem kellett szigorúan takarékoskodnia. Kürt hanyagul zsebre vágta a pénzt.

– Szerényebb vacsorára talán futja belőle. Estére ne várjatok, és kellemes teázást! – búcsúzott, majd távozott. Miután szólt, hogy álljon elő a limuzin, a szobájába sietett, és átöltözött. Már indulni készült, amikor az előcsarnokban összefutott Anitával, aki a gyerekekkel jött vissza a parkban tett séta után.

– Mi van, Anita? Megint a nevelő nő szerepében tündökölsz? Úgy látszik, van hozzá tehetséged.

– Szeretem hasznossá tenni magam, számomra ez fontos – felelte a lány, miközben elhaladt mellette.

Kürt megvetően nézett utána.

– Látom, kiválóságod igencsak fenn hordja az orrát! Adod te még alább is! Tévedsz, ha azt hiszed, hajbókolunk majd neked, mert vagyond van. Most már mi is gazdagok vagyunk.

Anita szóra sem méltatta a megjegyzést. Kézen fogta a gyerekeket, és felmentek a lépcsőn. Nem volt abban a hangulatban, hogy vitatkozzon Kurttal, ma a gyerekeknek sem tudott kellő figyelmet szentelni. Szüntelenül arra gondolt, hová tűnhetett a végrendelet. Nem értette, mi történt. Eszébe jutott, talán említene kellett volna, hogy von Seebach asszony látogatása előtt ő is járt Manfréd bácsinál, s az idős ember neki másként nyilatkozott az örökséggel kapcsolatban. Határozottan kijelentette, ellentétben azzal, amit a végrendelet felolvasásakor von Seebach asszony állított, hogy nem a rokonai öröklik a vagyont, hanem valaki más. Aki ismerte Manfréd bácsit, tudta, hogy nem olyan ember volt, aki gyakran változtatja a véleményét, különösen nem ilyen fontos ügyben. Az sem valószínű, hogy a testvérét becsapta volna. Mindebből egyetlen következtetés vonható le, mégpedig az, hogy a mostohaanyja hazudott. Az is biztos, hogy ezt valamilyen határozott szándékkal tette. Anitának eszébe jutott a véletlenül kihallgatott beszélgetés is. Az ott elhangzott indulatos szavakat sehogy nem tudta kapcsolatba hozni von Seebach asszony beszámolójával. Élénken emlékezett rá, milyen dühödten acsarkodott Kürt, amikor kijelentette, hogy „ez gyalázat, megtevesztett bennünket. Azzal áztatott, hogy mi örököljük a vagyont, most pedig mást nevez meg örökösének, egy semmirekellő fattyút. Ezt nem hagyhatjuk, anyám, meg kell védenünk magunkat!” Ezek a szavak azt jelentik, hogy amikor elhangzottak, anya és fia már tudta, hogy más öröklő a vagyont. Manfréd bácsi erről nyilván őszintén beszélt a testvérével. Eszébe jutott az is, hogy később, egy alkalommal a saját szobájában tartózkodott, amikor a szomszédos helyiségben Kürt ismét kifakadt: „Tudod, hogy azért halt meg, mert felizgatta magát azon, amit arról a fattyúról mondtam.”

Ez a kijelentés egyértelműen bizonyítja, hogy von Seebach asszony és a fia jelen volt, amikor Manfréd bácsi meghalt. Azzal mindenki tisztában volt, hogy a legcsekélyebb izgalom az idős ember halálát okozhatja. Számítottak rá, hogy ez bármelyik percben bekövetkezhet, és ez akkor történt, amikor Kürt ilyen gyalázatosan beszélt a fiáról.

Utána... utána pedig egyedül maradtak a halottal. A kulcsesomó az íróasztalon feküdt, s a többi között ott volt az íróasztal titkos rekeszének a kulcsa is. Mi van, ha egy óvatlan pillanatban kinyitották a fiókot, és... kivették azt a sárga borítékot... ha Kürt esetleg magával vitte Berlinbe, azért, hogy... megsemmisítse? Istenem, amikor ezek hárman távoztak a szobából, Manfréd bácsi már egész biztosan nem élt. Már halott volt, amikor Kürt a kocsiján

Berlinbe indult. Anita maga is iszonyodott a saját gondolataitól, és igyekezett kiűzni őket a fejéből, de valahogy mindig visszafurakodtak. Érthető, hogy anya és lánya nagyon idegesen jött ki Manfréd bácsi szobájából, és még később is látszott rajtuk, mennyire szórakozottak, mintha gondolatban egészen másutt járnának. Anitának eszébe jutott, mennyire meglepődött, amikor Inge magából kikelve kifejezetten megtiltotta neki, hogy a gyerekekkel benézzon Manfréd bácsihoz. Anyja pedig nyomatékosan felhívta a figyelmét arra, hogy a bácsi aludni akart...

Anita felküldte a gyerekeket a szobájukba uzsonnázni, ő pedig lent maradt, s a tágas előcsarnok egyik szegletében üldögélt. Semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy mostohaanyjával vagy Ingével társalogjon. Örült, hogy végre egyedül lehet, és zavartalanul átgondolhatja, amit Gunnarnak mondani akar. Nem hallgathatja el, ami a tudomására jutott s amit sejtett, különben részese lesz az itt folyó tisztességtelen játéknak.

A legjobb talán az lenne, ha másnap felkeresné Lundström urat az irodájában, és megkérné, kísérje el Kölnbe vagy Frankfurtba, és segítsen kiválasztani a megfelelő autót. Útközben nyugodtan beszélgethetnének, főleg, ha a limuzinnal mennek. Már ma, teázás közben felveti a dolgot. Akkor nem kell kétszer zavarnia a férfit.

A lány felállt, hogy teázni induljon. A lépcsőn Franz jött vele szemben. Anita részvevően pillantott az idős férfi sápadt, elgyötört arcára. Körülnézett, hogy nem figyelik-e őket valaki, aztán odasúgta neki:

– Legyen egészen nyugodt, és ne gyötörje magát, mert a mama el akarja bocsátani. Ideges egy kicsit. Csak azt akarom mondani, hogy a berlini villámban szükségem lenne egy megbízható gondnokra, aki gyakori, hosszú távolléteim alatt felügyelne a házra. Magában megbízom, és megnyugtató lenne számomra, ha elvállalná ezt az állást.

Franz először elpirult, majd elsápadt, és könnyes szemmel nézett Anitára.

– Nagyságos kisasszony, komolyan gondolja? Valóban szüksége lenne egy hűséges emberre?

– Igen, feltétlenül. Nem is tudja, milyen nehéz Berlinben lelkiismeretes, megbízható alkalmazottat találni.

– De a nagyságos asszony... nem fogja megtiltani?

Anita büszkén kihúzta magát.

– A mama nekem nem tilthat meg semmit. Akkor hát megegyeztünk?

– Még kérde? Ki másnak kell egy hozzám hasonló öregember? Bár van egy kevéske megtakarított pénzem, az infláció miatt nem sokat érek vele. Abból nem tudnék megélni. A nagyságos úr, nyugodjék békében, gondoskodott volna rólam, de... de gonosz emberek meghiúsították, hogy teljesüljön az akarata.

Anita ijedten körülnézett, aztán fürkésző pillantást vetett Franzra. Talán tud valamit?

– Legyen nyugodt! Nálam jó dolga lesz. A jövőben többé nem lesz gondja semmire.

– Isten áldja meg érte, nagyságos kisasszony! Nem győzök hálálkodni a jóságáért, ön ismét lelket öntött belém, és megszabadított attól a gondolattól, hogy rossz, mihaszna inas lennék, akit el kell kergetni a háztól.

– Eszébe se jusson ilyesmi! Ha elmegy innen, utazzon Berlinbe, és keresse fel a szakácsnőmet, Lüders asszonyt. Utasítom, hogy vegye fel magát. Örülni fog, hogy végre férfi lesz a háznál, mert amikor távol vagyok az otthonomtól, kettesben van a cselédlánnyal. A többit majd megbeszéljük, lesz még rá alkalmunk, mielőtt elmegy innen. De most mennem kell teázni.

A lány barátságosan biccentett, aztán besietett a nappaliba. Ma itt szolgálták fel a teát, és Gunnar Lundström érkezését is várták.

Amikor belépett, von Seebach asszony, a lánya és Lundström igazgató úr már az asztalnál ült.

Anita elnézést kért a késésért. Inge barátságosan válaszolt.

– Nem tesz semmit. Tudjuk, mennyi dolgod van a gyerekekkel. Igazán kedves tőled, hogy ennyire törődsz velük, különösen most, amikor nekem nem marad rájuk időm.

Az asszony elmesélte Gunnarnak, hogy Anita tanítónőt szerződtetett a gyermekei mellé, de ezenkívül is rengeteg terhet levesz a válláról.

Gunnar ezen is elcsodálkozott, mert pontosan tudta, hogy sem Inge, sem Seebach asszony nem kedveli Anitát. Még mindig nem sejtette, hogy Inge csak azért játssza meg magát előtte, hogy a férfi jóságos, szerető asszonynak lássa. Inge szüntelen fáradozása, hogy jó benyomást keltsen, lassan azonban felnyitotta a szemét. Ennek ellenére, mivel szemernyi hiúság sem szorult belé, s az önteltség ismeretlen fogalom volt számára, kételkedett abban, hogy helyesen ítéli meg az asz-szonyt, és valóban azt látja, amit nem szabadna látnia.

– Igen – erősítette meg a lány mosolyogva. – Holnapután már el is kezdi a munkát. Én magam megyek érte Koblenzba, ugyanis pillanatnyilag ott tartózkodik. Még nem tudja, igazgató úr, hogy holnap délelőttre merényletet tervezek maga ellen. Szeretnék magamnak autót vásárolni, és Manfréd bácsi azt javasolta, hogy forduljak ez ügyben is, mint minden egyébben, bátran magához. Azt mondta, ön egész biztosan a segítségemre lesz. Igénybe vehetem a drága idejét, és megkérhetem, hogy kíséren el Kölnbe vagy Frankfurtba? Természetesen csak akkor, ha nincs más elfoglaltsága.

Gunnar Lundström udvariasan meghajolt.

– Holnap délelőtt tíz óra megfelelne, Anita kisasszony? Akkor ebédre vissza is érnénk. Én inkább Frankfurtot javaslom, mivel ott nagyobb a választék, és biztosan találunk megfelelő autót.

– Rendben van, tíz órakor találkozunk. Útközben majd megbeszéljük a részleteket. Ezzel most nem szeretném a mamát és Ingét untatni. Valószínűleg témérdek fontos megbeszélnivalójuk van.

A fiatalember egyetértően bólintott, és a továbbiakban a másik két hölgynek szentelte minden figyelmét.

VIII.

Herma Hell azzal az elhatározással ébredt, hogy ellátogat a Lindeck kastélyba. Lassacskán beletörődött, hogy nem kap választ a levelére, vagy ha mégis, akkor elutasítót.

Felkészült tehát az újabb gyalogtúrára, fogta megpakolt elemózsiás tarisznyáját, s lement a kicsiny vendégszobába. Itt szolgálták fel a nem éppen fejedelmi, de az árához képest kiadós reggelit. Evés közben gyorsan átlapozta a reggeli újságot, hátha talál valamit a hirdetések között. Még mindig bízott benne, hogy egyszer rábukkan a sárga borítékra utaló hirdetésre, de most is hiába keresgélt.

Az újságot böngészte, amikor a fogadósné egy levelet tett az asztalára. Herma meglepődött, gyorsan félretette a lapot, és szemügyre vette a borítékot. Elegáns, merített papírból készült, rajta dombornyomású monogram díszelgett. A leány sejtette, hogy az álláshirdetéssel kapcsolatban jött végre válasz. Gyorsan ivott még egy korty kávé, hogy felvértezze magát az esetleges elutasító válasszal szemben. „Ne áltasd magad, kedvesem”, nyugtatgatta magát, és szinte látta maga előtt a sorokat: „Köszönettel vettük jelentkezését, de ön a fényképe alapján nem elég komoly a tanítónői állás betöltésére.” „Ennyi, nem több, borítsunk fátylat rá” – gondolta beletörődve.

Mély levegőt vett, és nagyot sóhajtott: „Bátorság, minden rendben lesz” – biztatta magát, miközben végre kinyitotta a borítékot, és kivette a levelet.

„Tisztelt Hell kisasszony!

Örömmel tájékoztatom, hogy a tanítónői állás betöltésére érkezett válaszlevelekből az öné felelt meg legjobban elvárásainknak. ”

– Jóságos Isten! – kiáltott fel félhangosan Herma. „Adja az ég, hogy engem válasszanak!” Aztán tovább olvasott:

„Nővérem szerint ön kissé fiatal gyermekei nevelésére, és nem tűnik túlságosan szigorúnak sem a fényképe alapján, én azonban úgy vélem, ez előnyére szolgál. Szegény gyerekeknek jelenlegi nevelőnőjük mellett nemigen volt részük sem vidámságban, sem gyengédségben. Jóllehet nekem nincs tapasztalatom a gyermeknevelésben, abban azonban biztos vagyok, hogy a szeretet nélkülözhetetlen. Az ön életvidám, örömtől csillogó szeméből egyértelmű gyengédség sugárzik, és ez a lényeg. Engem bíztak meg a tanítónő kiválasztásával, és remélem, sikerül okosan és helyesen döntenem. Fiatal kora, melyet nővérem kifogásol, nem számít, hiszen napról napra idősebb lesz. A bizonyítványa kitűnő, ennek alapján aligha akadna bárki, aki ne alkalmazná nyomban. Ezért magam is ezt teszem.”

Herma nem hitt a szemének, amikor idáig jutott az olvasásban. A levelet a szívére szorította, és álmélkodva dőlt hátra a széken.

„Jóságos Isten! Megkapom az állást. A Lindeck kastélyba mehetek. Kimondhatatlanul boldog vagyok, ha most kint lennék a szabadban, még cigánykereket is vetnék örömben” -lelkendezett magában. – „Herma, térj végre észre! Hogy is jut ilyen botorság az eszedbe? Cigánykereket ezentúl már akkor sem vethetsz, ha magadban vagy, s csak a Jóisten látja. Több fegyelmet, kedvesem!”

A fiatal lány kihúzta magát, és folytatta az olvasást:

„A fizetésben majd megállapodunk, nem lesz nehéz, mert abban egyedül én döntök. Természetesen ingyenes szállást és ellátást biztosítunk a kastélyban, és rendelkezésére bocsátunk egy szép szobát. A telet általában Berlinben töltjük, a házamban. Itt, Lindeckben meglehetősen magányosan, a világtól elzártan élünk, de ne aggódjon, gondoskodom róla, hogy ne unatkozzék. A kastély csodálatos környezetben van, különösen tavasszal és nyáron gyönyörködhetünk a táj szépségében.

Örülnék, ha nyomban munkába tudna állni, mert a nevelőnő, akinek már felmondtunk, pokollá teszi a gyermekek életét. ő ugyanis képtelen megérteni, hogy szeretettel is

kötelességre lehet nevelni a gyerekeket. Özvegy nővérem pedig a feltétlen szigor híve a gyermeknevelésben. Szerintem azonban fontosabb, hogy szeretettel neveljék a gyerekeket. Feltételezem, hogy ön sem a szigorú nevelés híve, s egyben figyelmeztetem, hogy ezt még véletlenül se árulja el a nővéremnek. Kérem, igyekezzék tiszteletet parancsoló magatartást tanúsítani vele szemben. Minden egyebet megbeszélünk holnapután, vagyis május 5-én. Délelőtt tizenegy órára önért megyek a szállodába. Amennyiben szeretne hazamenni, mielőtt munkába áll, kérem, telefonáljon nekem a kastélyba, és Anita von Seebach kisasszonyt keresse. Ha nem telefonál, tudomásul veszem, hogy elfogadja a javaslatomat, és azonnal munkába áll. A továbbiakat majd szóban. Tisztelettel, Anita von Seebach”

Herma ismét a szívére szorította a levelet. Végtelenül hálás volt az ifjú hölgynek. Meglehet persze, hogy már nem is olyan ifjú ez az Anita. Talán vénkisasszony? Ez most nem számít, mert nagyon kedves hangvételű levelet írt, tisztán, érthetően fogalmazott, minden fennhézás nélkül. Kedves volt tőle, hogy tájékoztatta a nővérével kapcsolatban, sőt segített neki, hogyan viselkedjek majd a bemutatkozáskor. El is határozta, hogy kellő komolyságot tanúsít. A gyerekekkel pedig nem lesz semmi gond, remélhetőleg helyesek és szépek, s akkor valóban remekül megy majd minden. Legyenek csak vidámak, de azért tanuljanak is szorgalmasan. Rendben lesz minden, efelől Hermának szemernyi kétsége sem volt. Május negyedike volt, vagyis holnap jön érte ez a kedves hölgy. A fiatal lány boldog volt, hogy nyomban vele mehet a kastélyba, örült, hogy szép szobája lesz, és abban reménykedett, hogy talán toronyszobában helyezik el, ahonnan csodaszép kilátás nyílik, és közel lehet Istenhez. „Herma, megint a fellegekben jársz, térj vissza a földre! Lehet, hogy nincs is tornya annak a kastélynak, akkor pedig toronyszobája sem lehet. Ha mégis lenne, akkor sem biztos, hogy pont az lesz a szobád. Valószínűbb, hogy a konyha felett helyeznek el, s az ablaka a hátsó udvarra néz. Sebaj. Gondolj arra, milyen jó lesz, hiszen élvezheted a konyhából egyenesen a szobád felé szálló inycsiklandozó illatokat. Herma, térj már végre észhez! Most fontosabb dolgokkal kellene foglalkoznod. Például, át kellene gondoldod, hogy van-e elegendő ruhaneműd, legalább addig, amíg Brausig asszony utánad küldi a holmidat” – terelte vissza gondolatait a valóságba. Mindössze egy ruhát hozott magával a kirándulásra, három blúzt, négy pár harisnyát, két váltás fehérneműt, egy túrabakancsot, egy pár cipőt és papucsot. „Legfeljebb veszek magamnak egy sima vonalú fekete ruhát, az nem kerülhet olyan sokba, és hasznos darab. A régi ünneplő ruhám már úgyis szűk volt egy kicsit. Igen, egyszer én is lehetek nagyvonalú. Miért ne engedhetném meg magamnak, hogy egykor hatalmas vagyonom maradékát ünneplő ruhára költsem? Igen, veszek magamnak egy fekete ünneplőt, csipkegallérral. A kérdés eldőlt! Most pedig nyomban táviratozok Brausignénak, hogy azonnal küldje el a holmimat gyorspostával a Lindeck kastélyba, Koblenz mellé. Igen, ennyi elegendő is lesz. Te jó ég! Brausigné el fog ájulni, ha megtudja, hogy a Lindeck kastélyban vagyok. Kastélyban fogok lakni, igaz, nem én leszek az úrnője, de ez lényegtelen, ha ott élek” – Herma fejében így kergették egymást a gondolatok.

Feladta a táviratot, és vett magának egy fekete ünneplőt, méregdrága, hárommárkás csipkegallérral. Gyorsan letett arról a szándékáról, hogy kiránduljon Lindeckbe, már nem lett volna értelme. Holnap úgyis odamegy, és akkor sokkal kényelmesebben, elegáns autóval fuvarozzák majd. Még át kellett néznie szerény ruhatárát és a fehérneműit is. Szerencsére éppen most kapta vissza a holmiját a mosodából, ahol az apróbb javításokat is elvégezték. Még egyszer felpróbálta az ünneplőt, amit ezúttal is mennyeinek talált. Mire mindennel végzett, beesteledett, Herma pedig bizakodva és izgatottan várta a másnapot. Gondosan összehajtogatta és becsomagolta a holmiját a bőröndjébe. Ismét kezébe akadt a sárga bonték. Elővette, majd a bőrönd aljára süllyesztette. Természetesen nem sejtette, hogy a bonték a lindecki kastélyból származik, s hogy ott pillanatnyilag minden a feje tetején áll az elveszett iratok miatt.

A fiatal lány aznap időben ágyba bújt, imájában hálás szívvel köszönetet mondott

Istennek, aztán kinyújtózott, és arra gondolt, hogy másnap, ha Isten is úgy akarja, már a Lindeck kastélyban térhet nyugovóra.

Annyira izgatott volt, hogy nem tudott elaludni, fejében még mindig kavarogtak a gondolatok. Nagy sokára végre lecsukódott a szeme, és csodás álomba szenderült. Álmában a kastélyban járt, és azt látta hogy a szobáknak nincsenek ablakai. Arra gondolt, hogy nagyon ostoba építész tervezhette, ha megfeledezett az ablakokról. Mire idáig jutott álmában, reggel lett, és felébresztették.

Ragyogó világosság töltötte be apró szobáskáját a gyönyörű májusi napon.

Herma gyorsan kiugrott az ágyból, mosdás után elvégezte szokásos tornagyakorlatait, majd betette a bőröndjébe az utolsó darabokat is, és lement reggelizni. Kifizette a szobát, aztán leült, hogy átolvassa a reggeli lapokat. Amikor az álláshirdetéseig jutott, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Hála Istennek, ezzel már nem kellett foglalkoznia, hiszen már volt állása.

Milyen nagyszerű érzés, hogy a Lindeck kastélyban lesz tanítónő! Azon töprengett, vajon mennyi fizetést kap majd. Aztán eszébe jutott, hogy ingyenes szállást és ellátást biztosítanak, így a fizetése nem lesz sok, legfeljebb száz márka havonta. „Bőven elegendő, akár még félre is tehetek. Igen, biztosan így lesz. A Jóisten majd csak megsegít” – tanakodott magában.

Gunnar Lundström megállapodásuknak megfelelően hét órakor fogadta a szobájában Franzot.

– Nos, mit kíván mondani? – kérdezte barátságosan az öregtől.

Az inas bizonytalanul nézett rá.

– Igazgató úr, őszintén szólva, tanácstalan vagyok. Életem váratlanul kedvező fordulatot vett. Tulajdonképpen elégedett lehetnék, és annyiban hagyhatnám ezt az egészet. Von Seebach kisasszony, Isten áldja meg érte, felajánlotta nekem a gondnoki állást berlini villájában.

Gunnar arcán mosoly suhant át.

– Derék kislány! Mindig jószívű volt. Örömmel hallom, mivel délután, sajnos, hiába tettük tívé az íróasztalt az eltűnt végrendelet után. El nem tudom képzelni, hová tehetette Hallerstedt úr. Teljességgel felfoghatatlan.

– Igaza van, igazgató úr, érthetetlen. Én egyébként határozottan gyanítom, mi történt a végrendelettel, csak nem tudom, elmondhatom-e önnek. Mint már említettem, magam miatt már nem kell aggódnom, de gyötör a gondolat, hogy néhai gazdám végakarata nem teljesül. Úgy érzem, kötelességem közölni az észrevételeimet. Természetesen csak önnel. Az igazgató úr tudni fogja, mit kell tennie.

Gunnar szelíden lenyomta az öreg inast az egyik székbe.

– Először is foglaljon helyet, eleget futkosott egész nap, azután pedig mondjon el bátran mindent! Ha a gyanúja alaptalan, legalább eloszlatom, ám ha nem, akkor feltétlenül tudnom kell róla.

– Én is így gondoltam. Tehát, igazgató úr, akár meg is esküszöm arra, hogy a gazdám készített végrendeletet, és azt mindig az íróasztalában őrizte. Közvetlenül a halála előtt is beszélt róla. Reggeli után elküldött egy órára sétálni, mivel először Anita kisasszony, utána pedig a húga és von Holst asszony látogatását várta. Szívesen megmozgattam öreg csontjaimat, de utólag azt kívánom, bárcsak maradtam volna. Akkor talán minden másként alakul.

– Hogy érti ezt?

– Amikor egy óra múlva visszatértem a sétából, a gondnokunk átadott egy táviratot, amely a nagyságos úrnak érkezett. Tudtam, hogy várja, ezért azonnal felsiettem a szobájába. Hallerstedt úr az íróasztalánál ült, és úgy tűnt, alszik. Először nem akartam felébreszteni, hadd pihenjen, de aztán gyanús lett, hogy nem ébredt fel, amikor a szobába léptem. Általában a legkisebb zajra felriadt. Az is lehet, hogy az ember megérzi, ha halott ül vele szemközt.

Mindenesetre odaléptem hozzá, és hangosan a nevéen szólítottam, a táviratot pedig a kulcsomó mellé, az íróasztalra raktam. Amikor megint a nagyságos úrra néztem, mégiscsak azt hittem, alszik, mert... , és kérem, jól figyeljen, a szeme csukva volt.

Gunnar eddig nyugodtan hallgatta a beszámolót, de most hirtelen felegyenesedett ültében.

– Azt mondja, csukva volt a szeme?

– Igen, igazgató úr. Már láttam néhány halottat, de mindegyiknek nyitva volt a szeme. Volt olyan, akinek egészen, másoknak csak résznyire, a lényeg az, hogy nyitva volt mindaddig, amíg valaki le nem zárta.

Az ifjú Lundström megütközött az inas szavain, és tűnődve nézett maga elé.

– Folytassa! – mondta aztán.

Franz részletesen beszámolt arról a körülményes eljárásról, amellyel von Seebach asszony a kulcsokat a lepecsételt borítékba helyezte és a szobát lezáratta. Mesélt a sportkocsival kapcsolatos gyanújáról és arról, amit látott és hallott, amikor von Seebach asszony a halott hálószobájába kísérte a fiát. A legkülönösebbnek azonban azt találta, hogy a nagyságos asszony és gyermekei távozása, valamint az ő visszaérése között legfeljebb negyedóra telhetett el, de a holttest már olyan hideg volt, mintha a halál már fél órája beállt volna.

– Arról is tudomásom van, hogy Hallerstedt úr néhány nappal a halála előtt közölte a hűgával, hogy nem ő és a gyermekei lesznek az általános örökösei. A nagyságos úr olykorolykor magában is beszélt, és egyszer hallottam, hogy azt dünnyögte: „Renatét szemlátomást felháborította, hogy nem rájuk hagyom a vagyonomat.”

Gunnar összerezte, és az inasra meredt.

– Nem lehet, hogy rosszul értette?

– Nem, Lundström úr, biztosan nem. Emlékeszem, hogy a testvére azelőtt járt nála.

A fiatalember tűnődve nézett maga elé.

– Elmondaná kerek perccel, mi a gyanúja? – kérdezte aztán rekedt hangon.

Franz egy pillanatig habozott, majd határozottan válaszolt.

– Úgy gondolom, hogy a nagyságos úr akkor halt meg, amikor a hűga és gyermekei nála tartózkodtak. Valószínűleg felizgatta magát, és a szíve felmondta a szolgálatot. Az orvos figyelmeztetett bennünket, hogy a legkisebb izgalom is megárthat neki. Továbbá gyanítom, hogy hármójuk közül valaki lezárta a nagyságos úr szemét, aztán fogta a kulcsomót, kinyitotta a titkos rekeszt, és kivette belőle a végrendeletet. Az a gyanúm, hogy von Fuchs úr magával vitte a borítékot Berlinbe, hogy ott átnézze, és ha szükséges, megsemmisítse a testamentumot. Arra is gyanakszom, hogy von Seebach asszony és leánya csak Kürt úr távozása után hagyta el a szobát. Kerülni akartak minden feltűnést, de amikor kiléptek szegény gazdám szobájából, már tudták, hogy a gazdám halott. Von Seebach asszony szólt az egyik cselédnek, hogy Hallerstedt úr lepihent, és ne zavarják, amíg én vissza nem jövök. Ez történt, igazgató úr. Örülök, hogy végre megszabadultam ettől a tehertől. Tudja, ma éjjel szegény megboldogult gazdámmal álmodtam. Láttam az arcát, bölcsen rám mosolygott, és azt mondta: „Beszélj nyugodtan, Franz, helyesen cselekszel”. Egyszerű inas vagyok csupán, de ha valaki annyi időt tölt el a gazdája mellett, mint én, akkor bizony jobban megismeri, mint bárki más, és olyan dolgokat is megtud róla, amelyeket talán még a legjobb barátai sem tudhatnak. Mindent elmondtam, igazgató úr. Bízom az ítélőképességében. A nagyságos úr mindig mondogatta: „Ha egyszer kétségeid támadnának, és nem tudod, mitévő légy, keresd fel Lundström igazgató urat, és kérd ki a véleményét.” Kérem, ne gondolja, hogy amit mondtam üres fecsegés. Nem akarom én kellemetlen helyzetbe hozni von Seebach asszonyt. Ha ez lett volna a célom, akkor inkább a jogtanácsoshoz fordulok. Csupán azt szeretném, ha teljesülne szeretett gazdám végakarata, ezért mondtam ezt el önnek.

Gunnar hosszasan tűnődött az inas szavain. Meggyőzően hangzott, amit mondott, de

nem akart elhamarkodottan ítéletet hozni.

– Köszönöm a bizalmát, Franz. Mielőtt azonban véleményt nyilvánítanék, alaposan át kell gondolnom a hallottakat. Tudom, hogy nem felelőtlen locsogás, amit elmondott, de nem könnyű elhinni ezt a szörnyűséget. Kérem, adjon néhány nap gondolkozási időt. Valóban gyanús a végrendelet eltűnése, annál is inkább, mivel Hallerstedt úr elutazásom előtt nekem is megmutatta azt a sárga borítékot.

– Mert akkor még megvolt, igazgató úr. Tudom, hogy a végrendeletében nemcsak rólam emlékezett meg a nagyságos úr, hanem más alkalmazottakról is. Még szegény, idős Kuhnert-néről is gondoskodni akart, mivel a reumája miatt nem tud többé dolgozni. Ezt egyszer említette nekem a nagyságos úr. Azt is tudom, hogy önről is megemlékezett. Az utóbbi időben, mint már említettem, a nagyságos úr néha magában beszélt. Szavaiból úgy vettem ki, hogy különleges terve volt önnel.

Gunnar gyors, tiltakozó mozdulatot tett.

– Már életében sok jót tett velem. Telhetetlen lennék, ha arra számítanék, hogy a halála után is gondoskodni akart rólam. Van azonban valami, ami fölött nem tudok napirendre térni. Abban a sárga borítékban egy nekem címzett levél is volt, és bánt, hogy nem olvashatom el. Bármit megadnék azért, ha megkaphatnám. Mielőtt azonban cselekednék, alaposan át kell gondolnom mindent. Mindenesetre nagyon örülök, hogy Anita kisasszony gondoskodott magáról. Minden jót, Franz!

Ezzel Gunnar szívélyesen megszorította az öreg inas kezét, és útjára bocsátotta a derék férfiút.

Másnap délelőtt pontosan tíz órakor kigördült a kocsí a kastély udvaráról. Anita és Gunnar Mainz érintésével Frankfurtba készült. Egy darabig némán ültek egymás mellett. Mindketten gondolataikba mélyedtek. Végül a lány törte meg a csendet.

– Azt hiszem, most már eleget hallgattunk.

A férfi összeresztette.

– Bocsásson meg. Szórakoztatnom kellett volna, de nagyon sok minden jár a fejemben.

– Megértem. Ugye, az eltűnt végrendelet foglalkoztatja?

– Elsősorban az.

Anita összeszorította a kezét.

– Azt mondtam önnek, hogy amint tisztáztam magamban néhány dolgot, felkeresem az irodájában, mert lehet, hogy fontos mondanivalóm lesz.

– Igen, emlékszem.

– Azt hiszem, ez itt most remek alkalom. Legalább nem kell még egyszer zavarnom az irodában.

– Amennyiben rászánta magát, hogy kiöntse a szvét...

– Igen, határozottam. Ráébredtem, hogy bűnrészes lennék, ha nem mondanék el magának mindent, ami a tudomásomra jutott.

– Akkor hát beszéljen, Anita kisasszony! Ha rajtam áll, segíteni fogok.

De meglehet, hogy bánatot okozok önnek.

– Nekem?

– Igen, önnek.

A lány hirtelen megfogta az igazgató kezét.

– Kedves Gunnar, van fogalma arról, hogy Manfréd bácsi miért kedvelte annyira?

A férfi elsápadt, és megütközve nézett Anita-ra.

– Azt akarja mondani, hogy ön tudja miért... kedvelt engem?

A lány bólintott.

– Igen, tudom.

– Az... Hallerstedt úr beszélt erről? Anita megrázta a fejét.

– Nem, de véletlenül hallottam, amint Kürt dühösen kiabált az édesanyjával. Először

nem tudtam, miről beszél. Nagyon közönséges szavakat használt. Akkor még nem tudtam, hogy önnel kapcsolatban mondja, de most félek, ha elismételném, fájdalmat okoznék magának. Ennek ellenére ki kell mondanom, tudnia kell.

A férfi görcsösen összeszorította a száját. A hangja rekedt volt, amikor megszólalt:

– Majd én kimondom. Becsmérlő kifejezés, de engem nem érdekel. Kürt von Fuchs minden bizsonnyal fattyúnak nevezett.

A lány összerezzent, s ismét megszorította a férfi kezét.

– Igen, így nevezte azt a férfit, akit nagybátyja általános örökösének akart megtenni. Manfréd bácsi nekem is említette, amikor utoljára nála jártam, hogy nem a rokonaira hagyja a vagyonát. Másként végrendelkezett.

Gunnar végigsimította a homlokát.

– Úgy látom, kölcsönösen őszintének kell lennünk egymáshoz. Elmondom az igazságot. Manfréd Hallerstedt valóban az apám volt. Csak azért nem ismert el hivatalosan is fiának, mert anyám megeskette, hogy amíg ő és a férje él, senkinek sem beszélhet erről, még nekem sem. Apám maga mondta el nekem, hogy a végrendeletet tartalmazó sárga borítékban van egy levél, amelyben a származásom titkát szándékozott felfedni előttem, s kérte, hogy olvassam el az általa meghatározott időpontban. Gondoljon bele, Anita kisasszony, ebben a levélben először és egyben utoljára szólíthatott fiának. Ezért érint különösen fájdalmasan a boríték eltűnése. Lehetségesnek tartom, hogy engem tett meg általános örökösének, de a levél visszaszerzése sokkal fontosabb számomra. A megboldogult már életében oly sok jelét adta jószágának, hogy szükségtelen a vagyona után sóvárognom. Utolsó, hozzám intézett üzenetéért azonban mindent odaadnék. Megérti?

– Igen, barátom, tökéletesen megértem. Ezért szeretném megosztani magával a megfigyeléseimet és az aggályaimat.

Gunnar előrehajolt, és könnyörgően nézte a lányt.

– Kérem, Anita kisasszony, mondjon el mindent. Adja tanújelét annak, hogy őszinte barátot tisztelhetek önben.

– Ez a szándékom. Kérem, hallgasson meg.

Anita mindarról beszámolt, amiről tudott. Kitért a mellékesnek tűnő részletekre is. Gunnar fejében, Franz tegnapi beszámolója után, csaknem tökéletesen összeállt a kép.

– Senki másnak nem mondtam volna el mindezt, egyedül magának, mivel tudom, hogy ugyanúgy el akarja kerülni a botrányt, mint én – tette még hozzá Anita. – Csak maga van abban a helyzetben, hogy érvényt szerezzen az igazságnak. Nem volt könnyű megvádolnom a mostohaanyámat és a mostohatestvéreimet, de kötelességemnek tartottam, hogy érvényt szerezzek az elhunyt végakarátának. Manfréd bácsi nem csupán gyámom, hanem jó barátom és tanácsadóm is volt. Érzem, hogy addig nem talál nyugtot a másvilágon, amíg nem orvosoljuk ezt a jogtalanságot. Vállalnom kellett, hogy ezt a három embert megvádoljam, különben magam is bűnrészes lettem volna.

Gunnar Lundström lehajolt, és hálásan kezét csókolt a lánynak.

– Ne tegyen magának szemrehányást! Amit most elmondott, az csupán megerősítette korábbi gyanúmat. Tegnap este felkeresett Franz, és ő is közölte velem a megfigyeléseit. Említette, hogy ön nagylelkűen a segítségére sietett, és azt is, hogy az ön ajánlata tudatában nem tart igényt a végrendeletben meghatározott járandóságára, de ő is úgy érzi, hogy gazdája végakarátát teljesíteni kell. Ezért mondott el őszintén mindent.

A fiatalember beszámolt az inas észrevételeiről. Miután befejezte, Anita nagyot sóhajtott.

– Attól tartok, Franz gyanúja helytálló. Én is úgy gondolom, hogy Manfréd bácsi halálakor a mama, Inge és Kürt jelen volt. Ez mostohafivérem szavaiból is kiderült. „Tudod, hogyan halt meg. Felizgattam, mert szidtam azt a fattyút.” Kedves barátom, rettenetes ez az egész!

Gunnar megnyugtatóan megsimogatta a lány kezét.

– Igen, rettenetes. Ha arra gondolok, hogy Hallerstedt úrral még életében beszélhettem volna apámként, akkor... akkor a legszívesebben agyonütném Kürt von Fuchsot, mint egy veszett kutyát. Most végre tisztán látok mindent. De mi történhetett a sárga borítékkal? Ha igaz, amire Franz gondol, hogy Kürt magával vitte Berlinbe, akkor már biztosan megsemmisítette. Amit ön és Franz elmondott, az elég ahhoz, hogy átlássak ezen az alávaló csaláson, ám ha bírósághoz fordulnék, abból óriási botrány kerekedne. Ráadásul a pert minden bizonynyal elveszíteném. Alaposan mérlegelnem kell tehát, milyen lépéseket tegyek. Von Fuchs urat mindenestre kérdőre fogom vonni, ez elkerülhetetlen. A fejére olvasok mindent, amit most megtudtam. Ettől persze még nem kerül elő a levél, amelyet apám nekem címzett, s amelyet, gyanítom, Kürt megsemmisített. Ha mást nem is, annyit talán elérhetek, hogy legalább Franz, Kuhnertné, a szakácsnő és a többi régi alkalmazott megkapja a végrendeletben előírt járandóságát. Kérem, Anita, egyelőre ne szóljon erről senkinek. A jogtanácsossal még egyszer alaposan átkutatunk mindent, bár reménytelen, hogy valaha megtaláljuk azt a borítékot. De hátha találunk valamit, ami esetleg előmozdíthatja az ügyet. Apám irodájában is körül kell néznünk, lehet, hogy ott találunk valamilyen feljegyzést a végrendeletben meghatározott összegekről. Azt azonban egyelőre nem tudom, hogyan viselkedjek a jövőben von Seebach asszonnyal és a gyermekeivel. Előbb-utóbb ez is kialakul. Ugye, kérhetem, hogy pillanatnyilag tartsa titokban az ügyet?

Anita a kezét nyújtotta a férfinak.

– Nagyon nagy kő esett le a szívemről, és ennek nagyon örülök – szólalt meg halkán. – Rossz érzés volt arra gondolni, hogy esetleg árulónak tűnhetek a szemében. Most pedig, ha megengedi, szeretnék érvényt szerezni önhöz fűződő rokoni kapcsolatomnak. Édesapját mindig is szerető bácsikámnak tartottam annak ellenére, hogy valójában csupán a mostohanagybátyám volt. Kérem, engedje meg, hogy a jövőben önt unokabátyámnak tekintsem. Mindig is úgy éreztem, mintha közöttünk testvéri kapcsolat lenne. De beérem annyival, ha az unokahúga lehetek. Az a legfontosabb azonban, hogy bizalommal legyünk egymás iránt – tette még hozzá a lány, és megszorította a férfi kezét.

Gunnar vizonozta a kézszorítást.

– Ez megtiszteltetés számomra. Kérem, fogadja őszinte hálámat nagylelkűségéért. Boldoggá tesz, hogy rokoni érzéseket táplál irántam, különösen azért, mert tudom, hogy apám végtelenül szerette önt. Mindig mondogatta, hogy ha majd egyszer eltávozik közülünk, vegyem önt a pártfogásomba, mert a rokonai a látszat ellenére galádul kihasználják. Hiába igyekezett oltalmazni önt. Ezért kérte, hogy legyek a segítségére, s akadályozzam meg, hogy a családja fondorlatos módon kizsákmányolja. Amit apám a rokonairól mondott, nem volt újdonság számomra, magam is láttam, mi a helyzet. De kérem, legyen egészen nyugodt, biztosíthatom, hogy mindenben a segítségére leszek, és számíthat rám, akár az édestestvére. Anita mosolyogva bólintott.

– Javasolnám, ha már így alakult, tegeződjünk, ahogy az rokonok között szokás, de egyelőre talán jobb, ha mégis a ma-gázódásnál maradunk, a többiek miatt. Azt viszont előtűk sem kell titkolnunk, hogy baráti viszonyban vagyunk egymással.

– Köszönöm a javaslatát, és örülök, hogy így döntött, mert semmiképpen nem szerettem volna kellemetlen helyzetbe hozni önt. De térjünk vissza még egy pillanatra a végrendelethez. Franz és az ön beszámolójából világossá vált számomra, hogy apám, miután tudomást szerzett anyám haláláról, nyíltan beismerte a testvérenek, hogy a fia vagyok, s talán említette neki azt is, hogy engem tesz meg általános örökösének.

– Magam is így vélem. Ez magyarázattal szolgálna mostohaanyám és mostohatestvéreim viselkedésére is.

– Ez az egyetlen magyarázat. Kürt dühödt szavai is bizonyítják. Rettenetes dühbe gurulhatott, amikor anyja hívására megérkezett a kastélyba, és szembesült a tényekkel.

Nyilván addig abban a hitben élt, hogy ő lesz az általános örökös. Később pedig, miután öntől is hasztalan kért kölcsönt, még jobban feldühödött. Követte anyját és nővérét apám szobájába, ahol kínos jelenetet rendezett. Kürt engem sem kímélt, becsmérő szavai pedig annyira felizgatták szegény apámat, hogy szívrohamot kapott. Anyja ezután Berlinbe küldte, hogy ott semmisítse meg a borítékot, de legalább tüntesse el. A kastélyban titokban tartotta apám halálát, nehogy gyanúba keveredjék. Ezzel egyben a fiát is fedezte, aki így akadálytalanul eltulajdoníthatta a borítékot. Ezért állt elő azzal a mesével is, hogy a bátyja javaslatára ment Kürt a sportkocsival Berlinbe. Ezt az apám soha nem engedte volna meg. Von Seebach asszony azért intett búcsút a fiának az ablakból, hogy azt a látszatot keltse, hogy még él az apám. Majd kikérdezem a sofőrt, talán emlékszik még a szavaira. Miután Kürt elhagyta a kastélyt, von Seebach asszony és a lánya kiment apám szobájából. Előbb azonban gondosan lezárták a szemét. Arra akkor nem gondoltak, hogy ez áruló jel lehet. Később Franz hazament, és felfedezte a holttestet. Természetesen a hölgyek arról bölcsen hallgattak, hogy apám még akkor halt meg, amikor nála voltak. Más pedig nem is tudott a halálesetről. Csak így történhetett, nincs más magyarázat. Azt az egyet azonban még mindig nem tudom, hová tüntette Kürt a borítékot. Ha valóban nem semmisítette meg, amiben kételkedem, akkor még van remény, hogy egyszer megkapjam apám levelét. Gyanítom azonban, hogy elég agyafúrt alak, és a borítékot s benne a levelet is megsemmisítette. Minden tőlem telhető el fogok követni, hogy kiderítsem az igazságot. Apám levele, hozzám, a fiához írt sorai pótolhatatlanok számomra. Mindig nagyon jó volt hozzám, mindig kedvesen beszélt, de úgy véltem, mindez csupán barátai fiának szól. Ma azonban már sok mindent másként értelmezek. Végtelen keserűséggel tölt el, hogy elvették tőlem utolsó levelét. Ugye megérte, Anita? A lány bólintott.

– Nagyon is megértem. Mégis, mihez kezd majd most?

– Még nem tudom. Mindaz, amit öntől és Franztól hallottam, valamint magam is tapasztaltam, sajnos nem elegendő ahhoz, hogy érvényt szerezzek jogaimnak. Elsősorban azért nem, mert kerülni szeretném a nyilvánosságot. Ahogy már említettem, szeretnék még egyszer alaposan átkutatni mindent, hátha találok apám hagyatékában valamilyen feljegyzést. Azután szóra bírom a sofőrt, aki Berlinbe vitte Kurtot, és magától értetődően mindvégig szemmel tartom azt a három embert, aki rútol becsapott. Természetesen számítok a segítségére, Anita kisasszony. Tartsa nyitva a szemét! Talán sikerül összegyűjtenünk annyi bizonyítékot, hogy leszámoljak a három gonosztevővel.

– Az igazságnak győzedelmeskednie kell, Gunnar.

– Reménykedjünk benne.

Még egyszer átbeszélték a történeteket, minden apró részletet megvitattak, és ismét arra a következtetésre jutottak, hogy valóban úgy történt minden, ahogy gondolták. Közben megérkeztek Frankfurtba, és megálltak az egyik legnagyobb autószalon előtt.

A lány Gunnar segítségével hamarosan kiválasztotta a kedvére való kocsit, egy elegáns limuzint.

Miközben az eladóval társalogtak, Anita megemlítette, hogy szüksége lenne egy megbízható, tisztességes sofőrre. Lundström megkérdezte, nem tudnak-e ajánlani valakit. Az eladó nyomban javaslatot is tett. Elmondta, hogy épp a napokban érdeklődött nála egy fiatalember, állást keresett, mert sofőrként szeretne elhelyezkedni, ráadásul vidéken, ha sikerül. Meghagyta a telefonszámát is, és ha gondolják, azonnal felhívhatja. Az illető nagyon jó benyomást tett rá, és a szalonban azonnal tudták volna sofőrként alkalmazni, de a fiatalember, tekintettel a családjára, nem akart a városban elhelyezkedni. Jobb körökből való, mérnöknek készült, de anyagi okokból nem tudta befejezni tanulmányait, és most állást keres.

Anita szívesen megismerkedett volna az illetővel. Annak külön örült, hogy tanult emberről van szó. Gunnar is így vélekedett.

Felhívták a sofőrt, és megkérték, hogy saját érdekében haladéktalanul jöjjön be az

üzletbe.

Amíg váraakoztak, Anita és Gunnar még egyszer alaposan szemügyre vették az autót. Fél óra múlva megérkezett a sofőr. Anita és Gunnar első látásra érdeklődő vásárlónak hitte a magas, jól öltözött urat. Nagyon elcsodálkoztak, amikor kiderült, hogy az állás ügyében jött. A férfi kifogástalan eleganciával, udvariasan meghajolt Anita előtt, és bemutatkozott. A lány furcsa, elfogódott pillantást vetett a fiatalember erőt sugárzó, becsületes arcára. A legkevésbé sem lepődött volna meg, ha valamely társas összejövetelel találkozott volna vele, hisz a férfi bárhol megállta volna a helyét. Érthetetlennek tűnt számára, hogy sofőrként akar elhelyezkedni, ám még ennél is jobban zavarba ejtette az a ragyogó kék szempár, amely határozottan, hűvösen szegeződött rá. A tekintete annyira elbizonytalanította, hogy belepirult.

Zavarában az első néhány percben alig hallotta a férfiak között zajló beszélgetést, de aztán hamar összeszedte magát, és figyelmesen hallgatta Gunnar szavait.

– Egyelőre a Lindeck kastélyban fog dolgozni. Később talán Berlinbe kell mennie, ugyanis von Seebach kisasszony ott tölti a téli hónapokat.

A fiatalember ismét Anitára pillantott.

– Nekem tökéletesen megfelel. Mielőtt azonban mellettem vagy ellenem döntenének, szeretnék néhány dolgot közölni önökkel. Még sohasem töltöttem be sofőri állást. Rögtön a háború után, amelynek utolsó két évét szinte gyerekfejjel magam is végigharcoltam, megkezdtem tanulmányaimat a charlotten-burgi egyetemen. Gépészmérnöknek készültem. Két évvel a diploma megszerzése előtt félbe kellett szakítanom tanulmányaimat, mivel édesapám az infláció következtében tönkrement. Számítottam rá, hogy választott hivatásommal nem könnyen boldogulok majd, de azt álmomban se hittem volna, hogy ilyen nehéz lesz diploma nélkül mérnökként elhelyezkednem. Mindent megpróbáltam, ám éppen csak a felszínen tudtam tartani magam. Sógorom, egyetlen húgom férje, alkalmazni akart az üzemében, de nem fogadhattam el az ajánlatát, mert csupán könyörületességből tette volna. Valójában ugyanis nem volt szüksége rám, szerény fizetésért bárki beölthette azt az állást. Nem akartam terhelni a sógoromat, mostanában amúgy is keményen kell dolgoznia. Jelenleg náluk vendégeskedem, mivel sajnos nincs állásom. Felmerült bennem, hogy megpróbálok sofőrként elhelyezkedni, mert ehhez legalább értek. Rokonaim kézzel-lábbal tiltakoztak, amikor ezt megemlítettem nekik, és felajánlották, hogy inkább lakjam náluk akár hosszabb távon is. Én azonban nem akartam, hogy mások tartsanak el, dolgozni akarok.

A férfi összeszorította a fogát. Látszott rajta, hogy nyomasztja kilátástalan helyzete.

Gunnar őszinte érdeklődéssel hallgatta, Anita szemét pedig elfutották az együttérzés könnyei. Érezte, segítenie kell ezen a fiatalemberen, aki többre hivatott annál, mint hogy sofőr legyen.

Az ifjú Lundström még feltett néhány szakmai jellegű kérdést Frank Soltaunak, aki mindenre egyenesen válaszolt.

– Ha megkapom az állást, ígérem, minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy elégedettek legyenek velem – mondta végül.

– Van elegendő gyakorlata?

– Biztosíthatom, óriási gyakorlatom van. Nagyon fiatalon szereztem meg a jogosítványt, Berlinben pedig annyit autóztam, hogy úgy ismerem a várost, mint a tenyeremet. Később volt egy Mercedesünk, egészen Itáliáig elmentem vele, át a magas hágókon a svájci Alpokban, és keresztül-kasul autóztam Németországot. Tökéletesen kiismerem magam a térképeken.

Anita és Gunnar érdeklődve hallgatta.

– Ennek ellenére nem dolgozott még sofőrként?

Frank Soltau elpirult.

– A Mercedes apámé volt. De vezettem a sógorom kocsiját is. Én jártam be, aztán később, ha hosszabb útra indult, én voltam a sofőrje.

Anita és Gunnar összenézett. Frank Soltau tudta, ez a döntő pillanat, amelyben eldől a

sorsa. Arra gondolt, hogy az úr és a fiatal hölgy valószínűleg jegyesek. Házások vagy testvérek nem lehetnek, hiszen nem tegeződnek, ám szemmel láthatóan bizalmas viszonyban vannak.

Mielőtt azonban tovább okoskodhatott volna, Gunnar Lundström megszólalt:

– Von Seebach kisasszony szívesen alkalmazná. Én, a tanácsadója csupán annyit mondhatok, hogy kitűnő benyomást tett rám, de nem hagyatkozhatom pusztán a rokonszenvemre. Ezért szeretném megkérdezni, hogy meg tud-e nevezni olyan embereket, akik kezeskednek magáért.

– Természetesen. Tekintettel azonban sógoromra és húgomra, kérem, ne említsék, hogy sofőrnek jelentkeztem. Engem ugyan nem zavar, mert úgy gondolom, a tisztességes munka nem szégyen, de a húgomékat valószínűleg zavarná. A testvérem nagyon szeret, a szívéen viseli sorsomat, és bántja, hogy ilyen helyzetbe kerültem. A sógorom pedig... Nos, neki tekintettel kell lennie az üzletre és a társadalmi kötelezettségeire. Ezért jobban szeretném eltitkolni előlük az igazságot. Elég, ha annyit mondanak, hogy alkalmazni kívánnak, és ezért kérnek felvilágosítást rólam.

– Rendben van. Boldogan teljesítjük a kívánságát. Tiszteletre méltó, hogy ilyen bátran szembenéz a nehézségekkel, és nem hátrál meg, ha már egyszer így alakult. Szavamat adom, sehol nem emlíjtük, hogy milyen állásról van szó.

Frank Soltau megadott egy sor nevet és címet.

– Ezek az urak telefonon is elérhetők? – kérdezte Anita, akinek a szeméből egyértelműen kiolvasható volt, hogy a fiatalember megnyerte a tetszését, és örömmel alkalmazná, akár nyomban.

Soltau udvariasan meghajolt.

– Természetesen, nagyságos kisasszony. Felírtam a telefonszámokat is.

Gunnar elmosolyodott.

– Akkor rögtön felhívom az urakat – mondta, majd a kissé távolabb várakozó eladóhoz fordult. – Lebonyolíthatnék néhány telefonbeszélgetést?

A férfi a szomszédos helyiségbe kísérte Gunnart. Anita néhány percre kettesben maradt Frank Soltauval, és kissé zavartan nézett rá.

– Nem lett volna szükség arra, hogy Lundström igazgató úr ajánlásokat szerezzen be magáról, de ő mindig nagyon lelkiismeretes.

– Hálásan köszönöm a bizalmát, kisasszony. Ami Lundström urat illeti, ő csak a kötelességét teljesíti.

Anita kihúzta magát.

– Az ön egész megjelenése bizalmat sugároz. Tetszett, hogy ilyen őszintén és nyíltan beszélt magáról. Számomra nagyon fontos, hogy megbízható, ügyes sofőröm legyen. Tudja, sokat vagyok úton, és sajnos nem tudok kocsit vezetni.

– Nagyságos kisasszony, kérem, bízzék bennem. Ígérem, minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy elégedett legyen vezetési tapasztalataimmal – ígérte a férfi, s közben enyhén megrándult az arca.

– Sajnálom, hogy nem sikerült jobb állást szereznie.

– Manapság annak is örül az ember, ha egyáltalán sikerül munkát találnia. Nem szabad válogatni. Nagy megtiszteltetésnek és szerencsének tartanám, ha ön alkalmazna.

Anita arcán halvány mosoly suhant át, amitől a fiatalember most még elragadóbbnak és ígézőbbnek látta.

– Ha Lundström igazgató úr kielégítő válaszokat kap a kérdéseire, és efelől szemernyi kétségem sincs, ön nyomban munkába állhat. Megmutassam az autót, amelyet az imént vásároltam, és amelyet minden bizonnyal vezetni fog?

– Leköteleznie.

A lány a kocsihoz vezette a fiatalembert, aki szakértő szemmel tanulmányozni kezdte.

Megvizsgálta a motort s a többi nélkülözhetetlen alkatrészt. A karosszériára csupán futó pillantást vetett, pedig Anita azt tartotta a legfontosabbnak. Frank, miután alaposan szemügyre vette a számára fontos dolgokat, elismerően nyilatkozott a kocsiról.

– Számomra a karosszéria a legfontosabb. Ugye, milyen szép? – szólalt meg mosolyogva a lány.

Frank erre alaposabban megnézte a karosszériát is, a szája szegletében pedig mosoly bujkált, amikor megszólalt:

– Valóban gyönyörű. Illik egy ilyen szép, elegáns ifjú hölgyhöz, mint ön. Sofőrrel együtt összesen hatan utazhatnak a kocsiban.

– Igen, de többnyire csak a gyerekekkel autózom majd. A fiatalember zavarba jött.

– Bocsásson meg, nagyságos asszony, ha helytelenül szólítottam volna meg, de nem tudtam, hogy férjezett.

Anita hamiskásan elmosolyodott.

– Nem, nem vagyok az. A mostohanővérem gyerekeiről beszéltem. Ők is velünk laknak a kastélyban, és a gyerekek jobban szeretnek velem kirándulni, mint az anyjokkal.

Frank Soltau ebben egyetlen percig sem kételkedett, bár nem ismerte a gyermekek édesanyját. Hangosan természetesen nem nyilatkozhatott, így beérte annyival, hogy mélyen meghajolt, majd ismét a kocsival foglalatzkodott. Látszott rajta, hogy örömmel vezetné az autót.

– Mindig tisztán kell tartani – mondta.

– Úgy lesz, ne aggódjon. A kastélyban van még két másik autó, és a kocsik tisztántartásáról külön alkalmazott gondoskodik. Nagyon megbízható, alapos ember, ezt az autót is nyugodtan a gondjaira bízhatjuk.

Frank Soltau ezt örömmel hallotta, hisz a többi sofőrhez hasonlóan ő sem éppen arra vágyott, hogy autót mosson. Egyre jobban szerette volna, ha elnyeri az állást.

– Arra azonban feltétlenül figyelni fogok, hogy rendesen mossák le, és ha szükséges, magam látok majd munkához – mondta, s bár a hangja higgadt volt, Anita észrevette, hogy titkon örül, hogy nem neki kell majd a kocsit tisztán tartania.

Lundström az eladó kíséretében visszatért.

– A legkitűnőbb ajánlásokat kaptam magáról – szólalt meg mosolyogva.

Frank Soltau kissé elpirult, és udvariasan meghajolt.

Gunnar félrehúzta Anitát az üzlet egyik sarkába, ahol elismételte a hallottakat, és megkérdezte, hogy kívánja-e alkalmazni a sofőrt. A lány határozottan bólintott.

– Megbízható, tisztességes embernek látszik. Azt hiszem, szerencsém van, hogy rábukkantam. Kérem, intézze el vele az ügy hivatalos részét.

Így történt, hogy Frank Soltaut szerződtették. Gunnar ingyenes szállást, ellátást és havi kétszáz márka fizetést ajánlott, s meghagyta neki, hogy másnap hozza el a kocsit a Lindeck kastélyba. Soltau örömmel egyezett bele.

– Most pedig javaslom, együnk valamit, mielőtt visszaindulunk – szólalt meg mosolyogva Gunnar.

Anita elfogadta a javaslatot, és az egyik szálloda éttermében megebédeltek. A fiatal lány roppant izgatott volt, és beszélgetés közben gyakran szóba hozta az új sofőrt. Kiváló embernek tartotta, és sajnálta, hogy ilyen keményen kell küzdenie a létfenntartásáért. Gunnarnak nyomban feltűnt, hogy a lány indokolatlanul nagy érdeklődést tanúsít a fiatalember iránt, de annyira lekötötték saját nyomasztó gondolatai, hogy nemigen törődött Anita szavaival.

IX.

Anita másnap reggel felkerekedett, és elindult Koblenzba, hogy elhozza az új tanítónőt. A megbeszélte időpontban érkezett a fogadó elé. Épp akkor lépett ki egy ifjú nő az ajtón, és a kocsihoz sietett.

„Milyen bájos ez a hölgy! Szerencsés lány vagy te, Herma. Milyen kedvesen néz rád az ifjú úrnőd. Megfogtad az Isten lábát” – lelkesedett magában a lány, miközben a kocsni mellé ért, lehajolt, s udvariasan megkérdezte:

– Von Seebach kisasszonyhoz van szerencsém?

A sofőr már nyitotta is az ajtót. Anitát meglepte a lány kellemes, üde hangja, és a kezét nyújtotta, hogy üdvözlje.

– Örülök, hogy találkozunk, Hell kisasszony. Kérem, szálljon be. Ez minden csomagja? – kérdezte, miközben a lány bőröndjére pillantott. A sofőr kivette Herma kezéből a csomagot.

– Igen, nagyságos kisasszony. Csak ennyit hoztam magammal a kirándulásra. Gyalogtúrát tettem. De már intézkedtem, hogy Hannoverből küldjék egyenesen Lindeckbe a többi holmimat. Remélem, néhány nap múlva megkapom.

Herma beszállt a kocsiba, szerényen a lehajtható pótülést választotta volna, de Anita kedvesen mosolyogva megfogta a lány karját, és maga mellé ültette a hátsó ülésre.

– Csak ketten vagyunk. Miért szorongana azon a keskeny ülésen?

Herma elnevette magát, mivel meglehetősen ügyetlenül huppant le.

– Az is olyan számomra, mintha az istenek trónusán ülnék az Olümposzon. Idáig többnyire csak a saját két lábamon közlekedtem.

Anita együtt nevetett a lánnyal.

– Ami szemmel láthatóan nem vette el a jókedvét.

– Nem. A lábam, hála Istennek, egészséges. Be kell vallanom, fantasztikus élmény, hogy ezen a csodálatos vidéken kocsikázhatom. Ez is azt bizonyítja, hogy sosem szabad elhamarkodottan ítélni, előbb meg kell tapasztalni a dolgokat.

Anita örömmel nézte a lány bájos, életvidám arcát.

– Most, hogy véleményt alkothatott, melyik közlekedési eszközt részesítené előnyben: a lábát vagy a kocsit?

Herma egy pillanatig gondolkozott, aztán mosolyogva pillantott Anitára.

– Őszintén szólva, a lábamat. Az legalább a sajátom, és nem kell aggódnom, hogy egyszer cserben hagy. Ez persze nem azt jelenti, hogy ne adnék hálát az égnek, ha alkalomadtán ilyen remek autóval közlekedhetnék.

– Lesz rá alkalma bőven. Rengeteget fog kocsikázni. Nem ezzel az autóval, mert ez a mostohaanyámé, hanem az enyémmel. Tegnap vettem magamnak, és úgy tervezem, sokat megyünk majd kirándulni a gyerekekkel. Természetesen ön is velünk fog tartani.

Herma örömeiben a szívére szorította a kezét, s nagyot sóhajtott:

– Hiába, szerencsés csillagzat alatt születtem. Az ég minden jóval elhalmoz, pedig semmivel sem érdemeltem ki.

Anita barátságosan nézett a lány örömtől ragyogó arcába. Igazán nagyszerű teremtés. Csak úgy süt belőle az életöröm és az elégedettség. És egy kis felhőtlen jókedély igazán elkel Lindeckben.

– Valamivel mégiscsak kiérdemelte, hogy az ég kegyes önhöz – felelte mosolyogva. – Úgy tűnik, semmi sem ingathatná meg Istenbe vetett bizalmát. Talán vidám természetéért jutalmazza az ég.

– Abban nincs hiány. Hálátlan is lennék, ha nem volnék boldog és elégedett. Mindig jól ment a sorom. Édesapám ugyan elesett a háborúban, s halála anyámat annyira megviselte, hogy nemsokára ő is követte a sírba, de engem jó emberek megszántak, és magukhoz vettek. Apám egyik barátja lett a gyámom, és becsülettel kezelte azt a kicsiny vagyont, amely

szüleim után rám maradt. Az infláció ellenére is be tudtam fejezni tanulmányaimat. Sikeresen lettem a tanítónői vizsgát, és még maradt annyi pénzem, hogy egy csodálatos gyalogtúrát is megengedhettem magamnak. Aztán alighogy elkezdtem munkát keresni, máris szinte az ölembe hullott ez a remek állás. Most pedig egy csodálatos autóban ülök, és egy mesebeli kastély felé tartok. Őszintén kérdelem, mi egyebet kívánhatnék még?

– Maga valóban irigylésre méltó teremtés, hisz elégedett a sorsával. Egyébként honnan veszi, hogy Lindeck mesebeli kastély volna?

Herma felnevetett.

– Számomra minden kastély mesebeli. Amióta megkaptam a levelet, nagyságos kisasszony, folyton erről álmodozom. Csupán egyvalami aggaszt. Ha megengedi, kiöntöm a szívemet.

– Beszéljen csak, Hell kisasszony!

– Úgy vélem, egy kastélyban még az alkalmazottaknak is gyönyörű ruhákat kell viselniük, hogy ne hassanak zavaróan az előkelő környezetben. És itt a bökkenő. Sosem bővelkedtem a ruhákban. Csak ez az egy van, amit most lát rajtam, meg néhány blúz. Odahaza volt egy iskolai és egy ünneplő öltözetem, de ez utóbbi sajnos kissé megkopott az évek során. Miután megkaptam a levelét, vásároltam gyorsan egy fekete ünneplő ruhát Koblenzban. Mint említettem, van egy kis félretett pénzem, de ez minden vagyonom, és az ember ne legyen könnyelmű. Ha mégis úgy gondolja, hogy nem kielégítő a ruhatáram, természetesen rendelek a boltból, ahol az ünneplőt vásároltam. A méreteimet tudják, csak oda kell szólnom.

Anita meghatódva nézte Herma aggódó arcát. Eszébe jutott, hogy otthon, a szobájában ott áll két doboz a Berlinből küldött új ruhákkal, amelyeket a gyász miatt egyelőre nem viselhet. Hell kisasszonynak hasonló az alakja. Ha neki ajándékozná a ruhákat, megszabadítaná minden gondjától. Mire használni tudná azokat a darabokat, úgyis kimennek a divatból. De hogyan ajánlja fel, hogy ne legyen sértő? Nem akarta megbántani az ajándékkal. Hosszas tanakodás után végre rájött, milyen taktikát válasszon. Szerencsére egyszerű, otthon viselhető és délutáni ruhákról volt szó.

– Igen – jegyezte meg tűnődve –, mindenképpen jó lenne, ha volna néhány elegáns ruhája. Mostohaanyám ebben a kérdésben roppant szigorú, ön pedig egy asztalnál eszik majd velünk, hiszen a gyerekek is részt vesznek a főétkezéseken, melléjük pedig felügyelet kell. A napokban nagy csapás ért bennünket, meghalt a bácsikám. Nem sokkal korábban új ruhákat rendeltem, amelyeket a gyász miatt most nem viselhetek. Bosszantó, hogy most érkeztek meg. Önnek azonban nem kell gyászolnia. Hálás lennék, ha átvinné tőlem őket. A méretünk nagyjából azonos, remekül illenének magára.

Herma a haja tövéig elpirult. Von Seebach kisasszony ugyan nagyon tapintatosan adta elő ajánlatát, mégis kínosnak érezte, hogy ruhákat fogadjon el ajándékba.

– Magától értetődően olcsón adom, hisz már említettem, hogy számomra teljesen értéktelenek – tette hozzá Anita sietve. – Darabja, mondjuk, tíz márka. Minden hónapban levonom egy ruha árát a béréből, így nem lesz nehéz kifizetnie. Senki sem fogja megtudni, hogy tőlem vásárolta őket. Ma reggel érkeztek, és még ki sem bontottam a dobozokat. Atvitetem az egészet a szobájába. Ha esetleg igazítani kell rajtuk, azt ön is könnyedén meg tudja csinálni. Ezzel meglenne a ruhatára, és a mostohaanyám semmi kifogásolni valót nem találna az öltözködésében. Rendben?

Herma bénultan ült, miközben megilletődötten nézett Anitára. Hol elvörösödött, hol viaszfehér lett. A szeme könnytől csillogott. Mindig mosolygós arca ezúttal komoly volt. Gyorsan megtörölte a szemét, és Anitához fordult, de közben nagyokat nyelt, hogy visszatartsa feltörő könnyeit.

– Mit is válaszolhatnék, nagyságos kisasszony? Rendkívül kedvesen és tapintatosan ajánlotta fel a segítségét. Annyira tájékozatlan azért nem vagyok, hogy ne tudám, tíz márka

egy ruháért nevetségesen csekély összeg. Szerény ünneplőm is negyven márkába került. Ön hihetetlenül nagyvonalú. Még mondja valaki, hogy nem vagyok szerencsés ember! Nem szeretném megbántani azzal, hogy visszautasítom nagylelkű ajánlatát. Hálásan elfogadom, és nagyon köszönöm. Remélhetőleg lesz rá alkalmam, hogy viszonzzam ezt a nemes gesztust.

Anita kedvesen kezet nyújtott a lánynak.

– Soha nem lehet tudni. Talán egyszer majd a szaván fogom. Egyébként máris megkaptam a jutalmamat, hisz megszabadított néhány felesleges ruhadarabtól. Remélem, csinos lesz bennük. Nekem is örömet szerez, ha láthatom magán a ruhákat. Akkor hát ezennel megállapodtunk. A szobájába vitetem a dobozokat, és a dolog természetesen köztünk marad.

Herma hálás pillantást vetett rá, Anita pedig rögtön kiolvasta a szeméből, hogy a fiatal tanárnő hűséges barátnője lesz. Gyorsan másra terelte a szót, mert nem akarta, hogy Herma kínosan érezze magát. Sorra bemutatta neki Lindeck lakóit. Mesélt mostohaanyjáról, mostohatestvéiről, és megkérte a lányt, hogy nevelje szeretettel a gyerekeket, s csak akkor fegyelmezze őket, ha elengedhetetlenül szükséges, őszintén elmondott minden Helene kisasszonyról, aki kegyetlen szigorával gyötörte a gyerekeket. Elismerte azt is, hogy a kisasszony nyilván azért bánt így a kicsikkel, mert rengeteg egyéb feladata mellett szinte alig maradt ideje rájuk.

Szavaiból Herma arra következtetett, hogy Anita a gyermekek védőangyala. Miután Anita végzett a beszámolóval, Herma feltárta előtte nevelési elveit. Anita mindennel egyetértett, és kérte a lányt, hogy ne tágítson az elveitől még akkor sem, ha mostohaanyja vagy a gyermekek anyja esetleg ellenezné azokat. Azt tanácsolta, hogy soha ne szegüljön szembe velük, hallgassa meg a véleményüket, de saját belátása szerint és Anita elképzeléseinek megfelelően döntsön. Amint Herma munkába áll, a két hölgy amúgy sem törődik majd túl sokat a gyerekekkel.

Anita beszélt még Kurtról és Gunnar Lundströmről is. Beszámolója alapján az ifjú tanítónő úgy vélte, hogy Anita nagyon kedveli az utóbbi fiatalembert. Herma szerette volna tudni, hogy helyes-e a megérzése, és izgatottan várta, hogy megismerje Lundström igazgató urat.

Az idő gyorsan röpi, és csakhamar feltűnt előttük a Lin-deck kastély. Amikor Herma megpillantotta a kocsit ablakából, még a lélegzete is elállt az álmélkodástól. Őszinte elragadtatásának olyan bájosan adott hangot, hogy Anita legszívesebben megölelte volna. Úgy érezte, végre igaz barátnőre talált, és egyre jobban megkedvelte Hermát. Vidám, izgatott hangulatban érkeztek a kastélyhoz.

Az öreg Franz fogadta őket. Anita szívélyesen üdvözölte, és megkérdezte, mikor kíván Berlinbe utazni. Hermának feltűnt, hogy von Seebach kisasszony igen kedvelt a személyzet körében, mert mindenki barátságosan mosolygott rá. Anita elmenőben még odaszólt Franznak:

– Kérem, mihamarabb vitesse át a ma reggel érkezett dobozokat Hell kisasszony szobájába.

A két fiatal lány felment a lépcsőn a második emeletre. Hermát meglepte a lépcső különleges szerkezete. Az előcsarnok hátsó végéből vezetett felfelé. Félúton az emelet és az előcsarnok között egy félkörívben kiugró emelvényre érkezett a látogató. Olyan volt, mint egy hatalmas, hosszában az előcsarnok feléig benyúló színpad, amelyen még néhány fotelt is elhelyeztek. Az előcsarnok felőli oldalát díszes, fából faragott korlát védte. A cselédek lépteinek zaját elnyelte a vastag, puha szőnyeg. A kastélyban a gazdagság szinte kézzel tapintható volt.

A fiatal tanítónő bátor, talpraesett teremtés volt, ám szíve mégis a torkában dobogott, amikor néhány perccel később von Seebach asszony és Inge von Holst elé lépett. A két hölgy hűvös, kritikus pillantásokkal méregette, von Seebach asszony még a lornyont is elővette, s úgy vizsgálta, akár valami piaci árut. Szabályszerű kihallgatásnak vetette alá. Mindeközben

Anita oldalt állt, és bátorítóan mosolygott Hermára. A lány arcába lassan visszatért a szín. Szabatos válaszokat adott a feltett kérdésekre, és ahogy Anita javasolta, türelmesen hallgatta von Holst asszony nevelésről alkotott elképzeléseit, bár néha a legszívesebben szörnyülködve felkiáltott volna. Szegény gyerekek! Ez az asszony akaratgyenge, megfélemlített kis félnótásokat faragna belőlük! Természetesen egy szót sem szólt, és a végén is csak annyit jegyzett meg, mindent el fog követni, hogy a gyermekekből derék embereket neveljen.

Kapott még néhány utasítást, majd azzal bocsátották el, hogy ebédnél találkoznak. Herma illendően meghajolt, és Anitával együtt, aki a gyerekekhez kísérte, távozott.

– Ahhoz képest, hogy tanítónő, túlságosan csinos – jegyezte meg gunyorosan von Holst asszony.

– Ez enyhe kifejezés. Elegáns ruhában kifejezett szépség lenne. Szerencsére a tanítónőcskék általában nem sokat adnak az öltözködésre, és nem is tudják, hogyan lehet a megjelenésükből előnyt kovácsolni. Viszont nagyon udvarias, jól nevelt lány, és ez a legfontosabb. Felesleges volt hangsúlyoznod, hogy szigorúan nevelje a gyerekeket. Az effélék ezt maguktól is tudják.

– Csak azért említettem, mert tudom, hogy Anita mennyire a szívéen viseli ezt az ügyet, és nem akarom, hogy befolyása eltántorítsa az ifjú hölgyet a követendő szigorú nevelési elvektől.

Ezzel a két hölgy le is zárta a beszélgetést. Fontosabb dolgok foglalkoztatták őket, mint a gyereknevelés.

– Nagyon szörnyű volt, kisasszony? – kérdezte Anita mosolyogva a folyosón.

Herma hatalmasat sóhajtott.

– Ebben a kastélyban minden roppant előkelő, de valószínűleg ez a két hölgy a legelőkelőbb. Remélem, nem viselkedtem ostobán.

– Szó sincs róla. Okos és megfontolt volt. A lényeg az, hogy túl van rajta. Nem hiszem, hogy gyakran be kell majd számolnia a tevékenységéről. A mamának és a nővéremnek ilyesmire nemigen jut ideje. Most pedig látogassuk meg leendő tanítványait!

Anita a gyerekszobába vezette Hermát. A két testvér kedvetlenül üldögélt egy kis asztal mellett. Dieter építőkockákkal játszott, Hannelore pedig üveggyöngyöket fűzött fel egy cérnaszálra. Az ablaknál szigorú, mogorva arccal Helene kisasszony terpeszkedett, és úrnője selyem fehérneműjét varrogatta. Amikor Anita belépett, a gyerekek felugrottak, és oda akartak szaladni hozzá, a nevelőnő azonban rájuk kiáltott.

– Maradjatok ülve!

Még játék közben is fegyelmezte őket.

Herma követte Anitát a szobába. Kutató pillantást vetett Helene kisasszonyra, majd barátságosan szemügyre vette kis tanítványait. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Hála Istennek, igazán bájos, kedves gyerekek. Első látásra megkedvelte őket. Biztosan nem lesz nehéz elnyernie a rokonszenvüket, akkor pedig megy majd minden, mint a karikacsapás.

Anita a nevelőnőhöz fordult.

– Elmehet, kisasszony. Mi majd felügyelünk a gyerekekre. Helene kisasszony sértődötten felállt.

– A nagyságos asszony utasított, hogy vigyázzak a gyerekekre – szólalt meg.

Anita tudta, ez azt jelenti, hogy a gyerekek némán, pissenés nélkül üldögéljenek. Higgadt hangon válaszolt:

– Menjen csak, így nyugodtan folytathatja a varrogatást. Ebédig itt maradok a gyerekekkel.

A kisasszony dacosan hátravetette a fejét, és méltóságteljes, lassú léptekkel kivonult a szobából. Alighogy eltűnt, a gyerekek felugrottak, és ujjongva a lányhoz szaladtak.

– Anita néni, de jó, hogy újra itt vagy!

– Hoztál valamit? – kérdezte Hannelore.

– Igen, hoztam, de nem valamit, hanem valakit. Nézzetek ide! A hölgy Herma kisasszony, az új tanítónők.

A gyerekek csak most vettek tudomást a lányról. Tetőtől talpig végigmérték, de közben egy percre sem engedték el nénikéjük kezét. Mindkét gyermek szemében ugyanaz a féltés, ki nem mondott kérdés tükröződött: a kisasszony valóban kedvesebb lesz hozzájuk, mint Helene kisasszony volt? Mosolygós arcába néztek, látták, hogy kinyújtja feléjük a kezét, és hallották lágy, meleg hangját:

– Nem akartok üdvözölni?

A gyerekek habozva elengedték Anitát, és kérdően nézték az új tanítónőt. Herma kedvesen bólintott, mire a gyerekek felszabadultan, nevetve léptek oda hozzá.

Herma megfogta a kezüket, és magához húzta őket.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettek benneteket – mondta.

– Helene kisasszony sohasem örült nekünk. Folyton rosszkedvű volt és veszekedett – mondta Dieter puhatolózva.

– Én sohasem fogok veszekedni – ígérte Herma.

– Akkor sem, ha rosszak leszünk? – érdeklődött Hannelore.

– Akkpr sem. Csak nagyon szomorú leszek, pedig nem szeretek szomorkodni. Sokkal jobb vidámnak lenni.

A gyerekek álmétkodva néztek fel rá.

– Szerintünk is, de Helene kisasszony nem szerette, ha jókedvűek voltunk. Azt mondta, az idegeire megyünk – jegyezte meg Dieter.

– Önt is idegesíti a hangoskodás, kisasszony? Egyébként hogy hívják?

Herma szívből felkacagott, és átkarolta Hannelore vállát.

– Szólítsatok Herma kisasszonynak! Hála Istennek, az én idegeim sokat kibírnak.

– Akkor sem lesz ideges, ha ugrándoznak? – vizsgáztatta Dieter.

– Ha másokat nem zavartok, nem bánom. Én is szeretek hancúrozni, persze csak a szabadban.

A gyerekek álmétkodva nézték, és Dieter elragadtatásában váratlanul átölelte.

– Ez nagyszerű! Azt hiszem, maga tetszik nekünk. Ugye, Hannelore?

A kislány bólintott, és megfogta Herma kezét.

– Igen. Igaz, hogy rettenetesen sokat kell majd tanulnunk? Helene kisasszony azt mondta, ne örüljünk az érkezésének, mert folyton csak a tanulással fog nyúzni bennünket.

Herma megértette, hogy elődje igyekezett megnehezíteni a dolgát.

– Helene kisasszony nem ismer, tehát nem tudhatja, mik a terveim – válaszolta. – Ha engem kérdeztek, csak azt felelhetem, nem kötelező tanulnotok, de ha akartok, akkor tanulhattok. Tanulni ugyanis gyönyörűség. A tanulás örömet szerez az embernek, és nem lehet betelni vele. Sokat játszunk majd, és ha elunjuk a játékot, akkor majd tanulunk, s aki a legtöbbet tanul, az lesz a király.

Herma láthatóan rögtön megtalálta a megfelelő hangot. Könnyen elérte, hogy a gyerekek már nem féltek a tanulástól. Örömmel néztek elébe, mert így remek szórakozásnak tűnt.

– Én leszek a király, mert Hannelore még kicsi és buta – jelentette ki Dieter határozottan.

– Várj csak, majd meglátod, hogy lepipállak, csúnya Dieter! – nyelvelt Hannelore féltékenyen.

– Remélem, nem fogtok veszekedni. Teljesen felesleges. Majd kiderül, melyikőtök lesz a király. Mindig az, aki jobban tanul. Ugye, már alig várjátok, hogy elkezdjük?

– Ha tényleg olyan jó mulatság, akkor igen – vágta rá Dieter, Hannelore pedig hűségesen visszhangozta bátyja szavait.

Hermának sikerült meghódítania a gyerekeket, és a tanulás sem volt már mumus a

számukra. Anita, aki szótlánul hallgatta a beszélgetést, el volt ragadtatva. Herma remekül megtalálta a hangot a gyerekekkel. Tanulni nem kötelező, csupán lehetőség, mondta, s ezzel egy csapásra megszabadította őket a tanulás kényszerétől. A tanulást szórakozásnak tüntette fel, ahol ugyanúgy, mint játék közben, bizonyítani lehet, hogy ki a jobb. Elismerően bólintott, majd azt mondta:

– Most azonban engedjétek el Herma kisasszonyt, mert ebéd előtt még át kell öltöznie – mondta. – Ne kísérjük el mindhárman? Legalább megnézik az új tanulószobát is. Már berendezték, Herma kisasszony szobája mellett van. Biztosan tetszik majd nektek. Minden készen áll, és hamarosan kezdődhet is a tanulás.

A gyerekek, mint minden újdonságot, ezt is nagy lelkesedéssel fogadták. Jobbról-balról belesimpaszkodtak Herma kezébe, és elindultak Anita után.

Végigmentek a hosszú folyosón, egészen a sarokig. Herma szobája az oldalsó szárnyban volt, két emelettel Gunnar Lundström dolgozószobája felett. Anita kinyitotta az ajtót, és előreengedte a tanítónőt. Herma elragadtatott arccal nézett körül a bájosan berendezett szobában, amelyet világos színek uraltak. Jobbról még egy kis fürdőszoba is csatlakozott hozzá. Az ablakból csodás kilátás nyílt a domboldalon hosszan elnyúló szőlőültetvényekre. Közvetlenül az ablak alatt pedig a kastélyhoz tartozó ápolt zöldellő parkban gyönyörködhetett az ember.

– Herma kisasszony, remélem, megengedi, hogy így szólítsam, ez lesz a hálószobája. Mellette található a tanulószoba, amelyet, ha éppen nincs tanítás, nappalinak is használhat.

Igyekeztem otthonosan berendezni. Remélem, jól fogja érezni magát nálunk.

Herma nem tudta, hogy ugráljon örömeiben, vagy némán hálaimára kulcsolja a kezét. Mindkét szoba messze felülmúlta legmerészebb elképzeléseit. Már a hálót is meseszerűnek találta, de a nappali láttán elakadt a lélegzete. Az ablaknál barokk íróasztal állt, előtte bársonnyal bevont, pompás karosszék, eredeti németalföldi darab. A falnál, az íróasztal mögött kényelmes díványt helyeztek el, rajta csinos díspárnák sorakoztak. Mellette a vitrinben tetszetős dísz tárgyakat fedezett fel, a sarokban pedig egy régi támlás széket pillantott meg. Egy kis kerek asztalon még tarka virágcsokor is pompázott.

A szoba egyik felét nappalinak, a másikat pedig tanulószobának rendezték be. Az utóbbiban az ablak mellett kétszemélyes iskolapad, előtte katedra állt. A falon hatalmas térkép, a paddal szemben, a katedra mögött pedig tábla függött, mellette könyvespolc helyezkedett el. Nagy, kerek, sötétzöld terítővel letakart asztal állt középen. Néhány fotel és kisebb bútordarab egészítette még ki a berendezést.

– Ezt a szobát csupa régi bútorral rendeztettem be – szólalt meg Anita. – Tudom, hogy kissé zavaró az összkép, de legalább van egy nyugodt zug, ahová elvonulhat, ha éppen nincsen tanítás. Máskülönben csak hálószobája lett volna.

Herma szívére szorította a kezét.

– Csodálatos, olyan ez, akár egy álom. Nagyságos kisasszony, ha tudná, eddig milyen helyeken laktam, akkor biztosan megértené, hogy most a hetedik mennyországban érzem magam – szólott megindultan.

Anita bólintott.

– Kérem, szólítson a keresztnevemen, hiszen és is Herma kisasszonynak hívom. Nagyon örülök, hogy rajtam kívül még egy fiatal lány tartózkodik Lindeckben. Azt javaslom, ne ragaszkodjunk a felesleges formáságokhoz.

– Ahogy óhajtja, Anita kisasszony. Tudatában vagyok annak, hogy mekkora kitüntetés ez számomra, és hálás vagyok érte.

A gyerekek közben boldog kíváncsisággal vették birtokba az iskolapadot. Örömmel fedezték fel a sok szép apróságot, amelyet Anita készített oda nekik, hogy megkönnyítse a tanulást. Voltak ött füzetek, ceruzák, tolltartók s egyéb, a szorgalmas tanuláshoz nélkülözhetetlen kellékek. Ujjongva nézegették a kincseket. A sarokban, az ablaknál még egy

írógép is helyet kapott. Anita szerette volna, ha a gyerekek gépelni is megtanulnak. Apjuk, von Holst úr a párizsi követségen dolgozott, így a gyerekek életük első éveiben anyanyelvükkel együtt sajátíthatták el a francia nyelvet. A kastélyban is sokszor beszéltek velük franciául, hogy ne felejtsek el. A francián kívül még angolul tanultak, azt azonban az alapoktól kezdték. Anita megbeszélte Hermával, hogy a nyelvórákon ő is szívesen részt venne, mert neki sem árt a gyakorlás. Herma örült, hogy Anita is ott lesz, mert olyan közvetlenül és természetesen viselkedett, hogy előtte megszűnt minden gátlásossága.

Herma hálósobájának asztalán már ott állt a két doboz. Anita mosolyogva rámutatott.

– Még ki kell csomagolnia. Örülnék, ha az egyik ruhát mindjárt felyenné. Bő órája van ebédig. Az ebédlő a földszinten található. Majd felküldöm Franzot, hogy kísérje le.

Anita és a gyerekek távoztak, hogy az új tanítónőnek legyen ideje átöltözni és elrendezkedni.

Miután Herma magára maradt, azonnal az ablakhoz szaladt, hogy megcsodálja a kilátást. – Szerencsés csillagzat alatt születtem vagy sem? – kérdezte hangosan, mintha minden ellenkezést csírájában akarna elfojtani.

Senki sem mondott neki ellent, ő pedig boldogságtól ragyogó arccal kémlelte a messzeséget. A szőlőhegyek kissé még kopárak voltak, mögöttük azonban erdővel borított dombok emelkedtek, a távolban pedig egy vár romjait lehetett kivenni.

Herma kihajolt, hogy alaposan szemügyre vehesse a parkot. Gyönyörködve szemlélte a magas fák terebélyes lombkoronáit. Ez az egész túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Ha felébred, biztos megint szűk hannoveri kuckójában találja magát, ahová csak alkonyat előtt néhány perccel tévedt be egy-egy kósza napsugár.

De nem, mégiscsak ébren van, és szebb minden álmnál, hogy itt lakhat, ebben a bájos szobában. És íme, itt jön a mesebeli herceg, mosolyodott el, amikor a kastély sarkánál befordult egy fiatal, magas, napbarnított arcú férfi. Markáns, határozott vonásai felkeltették Herma figyelmét.

Gunnar Lundström volt az, aki épp az irodájából jött, hogy átöltözzön az ebédhez, mert a kastélyban lakó hölgyek szigorúan ragaszkodtak a formáságokhoz. Nem sejtette, hogy az egyik ablakból figyelik, sőt egyenesen mesebeli hercegnek titulálják. Mind ez ideig a kastély oldalszárnyának egyedüli lakója volt, és még nem tudta, hogy egy bájos, ifjú hölgy személyében lakótársat kapott. Nem nézett fel, de hiába is tette volna, a szőke leányfej ugyanis már eltűnt az ablakból. Herma nem akarta, hogy meglássák. Elég volt csupán egyetlen pillantást vetnie erre a fiatalemberre, és a szíve máris a torkában dobogott. Pedig nem könnyen lobbant lángra.

– Valószínűleg Lundström igazgató urat láttad, akiről Anita kisasszony annyi szépet és jót mesélt. Minden bizonnyal szerelmes belé. Ne felejtse el, hogy te csupán szegény kis tanítónő vagy, és csak tisztelettel tekinthetsz egy ilyen előkelő úrra. Jobban teszed, Herma Hell, ha nem ábrándozol a mesebeli hercegről. Felesleges bonyodalmakhoz vezetne, arra pedig semmi szükséged. Józan észre annál inkább – mondta, s nem jutott eszébe, hogy általában nem sokat használnak a hasonló figyelmeztetések, ha egy fiatal lány szíve szerelemre lobbant.

Herma gyorsan nekilátott, és kicsomagolta az Antitától kapott dobozokat. A szeme elkerekedett az ámulattól, ahogy sorra megpillantotta a szebbnél szebb ruhákat. Legfelül egy fehér csíkos eperszínű ruha feküdt. Gallérja és ujja fehér volt, s fehér bőrvő tartozott hozzá. Aztán egy elegáns, szürke ruhát emelt ki a hozzáillő kabátkával, majd egy sötétkék szaténruha következett, ezt rafinált szabása és az tette különlegessé, hogy az anyag fényes és matt felületét váltakozva varrták össze. A sort egy zöld fodros csoda zárta, divatos harangszoknya aljjal, amelyet apró, tarka virágok díszítettek. Herma izgalomtól kipirult arccal az egyik fotelba rogyott.

– Biztosan álmodom. Ez nem lehet igaz! Úgy érzem magam, mint Hamupipőke, amikor

a jó tündér megajándékozta a pompás ruhákkal. A mesebeli herceget az imént már láttam az ablakból, de a jó tündér is itt van a közelben, egy aranybarna hajú, csinos, fiatal hölgy személyében. Szürke szeme úgy ragyog, akár a gyöngyház. Igen, Anita kisasszony biztosan tündér, és azért jött Lindeckbe, hogy ezeket a csodálatos ruhákat nekem ajándékozza. Tíz márkát kér darabjáért? Lefogadom, hogy mindegyik legalább százötvenbe került, ha nem többre. Sokkal szerényebb ünneplőmért is negyven márkát fizettem.

Miután mindent megbeszélt magával, felugrott, és kicsomagolta a bőröndjét. A nemrég vásárolt fekete ünneplőt a másik négy ruha mellé fektette. Micsoda különbség! Össze sem lehetett hasonlítani őket. A sajátja olcsó vacaknak tűnt, pedig nagyon tetszett neki, amikor megvette.

Sorra felpróbálta a ruhákat, és elragadtatva vette észre, hogy harisnyák is lapulnak a dobozok alján. Herma repesett az örömtől, mint minden fiatal lány, ha ilyen csodás ajándékot kap. Ráadásul úgy állt rajta valamennyi, mintha egyenesen méretre szabták volna. Remekül nézett ki. Valóban igaza volt von Seebach asszonynak, amikor azt mondta a lányának, ha rendesen felöltözik, bámulatos szépség lesz belőle.

Herma azonban nem sokat törődött azzal, hogy néz ki, ő csak a ruhákban gyönyörködött, és annak örült, hogy egyiken sem kellett semmit igazítania, mind tökéletesen állt rajta.

Most aztán törheti a fejét, melyiket vegye fel ebédhez. Már az étkezés gondolatától is megéhezett, és azon tanakodott, milyen különlegességeket szolgálnak majd fel az uraságoknak s így neki is, hisz részt kell vennie a közös ebéden. Eszébe jutott egykori osztálytársa, akivel együtt készültek a vizsgákra, s együtt fogyasztották el szerény ebédjüket Herma háziasszonyánál. Osztálytársa hozzá hasonlóan vidám, önfeledt teremtés volt, s minden étkezésnél sajátos fohászt rebegve ült asztalhoz: „Szerénység, szerénység, most ne hagyj el engem, add, hogy a legjobb falat tányéromba essen.”

Herma elmosolyodott az emlékek hatására.

Aztán felugrott, és a fürdőszobába sietett. Itt újabb gyönyörűség várta, s Herma hangosan ujjongott örömeiben. A helyiségben fehér csempével burkolt, beépített fürdőkád fogadta, a padló pedig vörös színben pompázott. A fogason fürdőlepedő, a kád előtt fehér-piros kockás kilépő. Herma szerény méretei ellenére csodálatosnak és rendkívül kényelmesnek találta a fürdőszobát. Hirtelen ötlettől vezérelve kinyitotta a „meleg” feliratú csapot, és láss csodát, máris zubogott a meleg víz. Herma képtelen volt ellenállni a csábításnak, és nyomban lezuhanyozott, mert természetesen zuhany is volt, és kifogástalanul működött. Miután végzett, könnyed mozdulattal maga köré kanyarította a fürdőlepedőt, s részben a földön húzva maga után, elegáns, kimért léptekkel föl-alá sétált a hálószobában. Úgy érezte magát, akár egy hercegnő Tündérországbán. A túlradó boldogságtól még táncrea is perdült, végül hirtelen a szoba közepén megállt.

– Látom, nem bírsz magaddal. Ideje, hogy figyelmeztesselek, Herma Hell! – korholta magát. – Hogy viselkedsz? Ez illetlenség, megengedhetetlen. Egy diplomás tanítónő nem viselkedhet így! Ideje abbahagyni a bolondozást. Világosan beszéltem? A tornagyakorlatokat elvégezheted, nem bánom. De utána azonnal felöltözzöl. Nem késhetsz az ebédre.

Herma komolyságot erőltetve magára, elvégezte szokásos gyakorlatait, majd a helyére tette a fürdőlepedőt, kitisztította a fürdőkádat, kinyitotta az ablakot, s nekilátott, hogy felöltözzön. Ám ekkor egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta eldönteni, melyik ruhát vegye fel. A legszívesebben az eperszínűt választotta volna, mert rögtön beleszeretett ebbe a fehér szegélyekkel díszített ruhakölteménybe. Szinte már csak a tejszínhab hiányzott róla. Viszont túlságosan ünnepélyes, inkább majd különleges alkalomra ölti magára. A virágokkal díszített zöld ugyancsak rendkívül elegáns volt, legalábbis az ő fogalmai szerint. A szürke együttes, a ruha és a kiskabát inkább utcai viselet. Tehát marad a sötétkék. A váltakozó fényes és matt csíkokkal, fehér csipke mandzsettájával és gallérjával ez is túlzottan elegánsnak tűnt,

de nem volt más választása.

Gyorsan átöltözött, és megigazította a frizuráját. Világosszőke hajába természetes, sötétebb csíkok is vegyültek, különlegesen szép összehatást eredményezve. Elegáns sötétkék ruhájában, csillogó hajával elragadóan nézett ki.

Rendet rakott a szobájában. Az üres dobozokat betette a nagy szekrénybe, a ruhái és a fehérneműje mellé. A hatalmas szekrény még szinte üresen állt, s arra gondolt, ha megérkezik a holmija Hannoverből, akkor is bőven marad hely, s a bőröndje is kényelmesen elfér benne a dobozok mellett. A szekrény ajtajára szerelt jókora tükörben alaposan szemügyre vette magát. Miután elkészült, türelmesen várakozott, s közben elhatározta, hogy az Anitától kapott új ruhákat csak az étkezésekhez és talán vasárnap veszi fel. Tanításhoz és szabad idejében majd saját, régi ruháit viseli. Aztán eszébe jutott, milyen jó fizetést kap a munkájáért, s tudta, hogy abból megengedhet magának szükség esetén néhány új holmit. Persze nem olyan elegáns darabokat, mint ez a négy ruhaköltemény. Ezek mellett még újdonsült ünneplő ruhája is egyszerű, hétköznapi darabnak látszik.

Nagyon örült, hogy ilyen remekül illettek az alakjára Anita kisasszony ruhái. Még egyszer nevetve megpördült a tükör előtt. Nemsokára kopogtak az ajtaján, s miután kiszólt, Franz jelent meg a küszöbön. A következő pillanatban már meg is hallotta az ebédre hívó gong hangját.

– Anita kisasszony megkért, hogy kísérem le az ebédlőbe, Hell kisasszony – szólalt meg az idős férfi.

Herma barátságosan biccentett.

– Köszönöm.

– Örömmel állok szolgálatára, Hell kisasszony.

Végigmentek a hosszú folyosón, majd lesétáltak a széles lépcsőn. Az előcsarnokból egy előszobán keresztül lehetett bejutni az ebédlőbe.

Gunnar Lundström és Anita von Seebach már odabent tartózkodott. Hallgatólagos megállapodásuk alapján a többieknél egy kicsivel mindig korábban mentek le az étkezésekhez, hogy néhány percig zavartalanul beszélgethessenek. Anita ma mosolyogva számolt be a fiatal tanítónő érkezéséről, arról, hogy milyen felhőtlenül vidám és kedves teremtés, és arról is, miként sikerült azonnal meghódítania a gyerekek szívét.

Anita lelkesedése magával ragadta a fiatalembert, s kíváncsian várta, hogy megismerje új lakótársát. Aztán az új autóról beszélgettek, amelynek a délután folyamán kell megérkeznie. Gunnar közölte, hogy Anita sofőrje számára rendbe hozatta az oldalsó szárnyban üresen álló vendégszobát. A garázs fölött található helyiségekben ugyanis a másik két sofőr lakott, és hárman már meglehetősen szűken fértek volna el. A vendégszoba csak a mellékbejáraton át volt megközelíthető, mivel az oldalsó szárny földszinti helyiségei, ellentétben az emeletiekkel, nem álltak összeköttetésben a kastély többi részével.

Anita mosolyogva fordult Gunnarhoz.

– Nagyszerű. Soltau úrnak legalább nem kell együtt laknia a személyzettel. Biztosan örülni fog.

– Gondoltam, hogy kedvére lesz az intézkedésem.

Anita elpirult, de igyekezett leplezni a zavarát.

– Ismét helyesen döntött, kedves barátom. Magára mindig számíthatok.

– Remélem, hogy így van.

A lány megszorította Gunnar kezét. Éppen ebben a pillanatban lépett be Herma Hell. Láta, hogy a két fiatal kéz a kézben áll az ablaknál. A férfiban azonnal felismerte a mesebeli herceget.

Barátságosan köszöntötte őket, és közelebb lépett.

Gunnar összerezsent, amikor megpillantotta Hermát. Anita ugyan említette, hogy a tanítónő elbűvölő teremtés, mégis meghökkentette a lány szépsége. Sok csinos nőt látott már

életében, de ekkora hatással még soha senki nem volt rá. Anita bemutatta Hermát, Gunnar pedig mosolyogva a kezét nyújtotta.

– Isten hozta a Lindeck kastélyban! – mondta, és le nem vette a szemét a lányról, aki viszonzta a kézfogást.

– Remélem, tetszik itt magának? Herma nagyot sóhajtott.

– Csodálatos a kastély. El sem hiszem, hogy itt lehetek, olyan ez, akár a mesében. Nem győzők betelni a sok gyönyörűséggel.

Anita elnevette magát.

– Még mindig azt hiszi, hogy álmodik?

Herma hálás pillantást vetett rá.

– Mit is hihetnék...

Gunnar magára hagyta a hölgyeket, hogy székeket hozzon. Herma elragadtatással simította le a ruháját.

– Rázd meg magad, kicsi fám, aranyruhát boríts rám! -szólalt meg halkan.

Anita csak most nézte meg alaposabban a lányt.

– Mondtam én, hogy hasonló az alkatunk – jelentette ki, majd odaállt Herma mellé, és megkérdezte Gunnart: – Mit szól, kedves barátom, ugye milyen egyformák vagyunk?

Gunnar alaposan szemügyre vette a két lányt, aztán mosolyogva bólintott. /

– Valóban. Még hajuk színe is megegyezik. Talán az öné valamivel sötétebb, Anita, de remekül illik a szürke szeméhez. Hell kisasszony világosszőke haja ugyancsak kitűnően illik a barna szeméhez. Semmi kétség, mindketten rendkívül bájosak, hölgyeim!

Anita elnevette magát.

-És nagyvonalúak, kedves Gunnar. Ezért nyomban viszonzzuk a bókot, és megállapítjuk, hogy napbarnított arca kiemeli világosszürke szemének csillogását, s mindezt elegáns keretbe foglalja sötétbarna haja.

Gunnar arcán mosoly suhant át.

– Honnan tudja, kedves Anita kisasszony, hogy Hell kisasszony is a nagyvonalúságával kíván kitüntetni?

A fiatalember pajkos mosolyától Herma elpirult, de bátran állta a tekintetét, s a hangja határozottan csengett, amikor megszólalt:

– Amennyire megállapíthatom, ön, igazgató úr, az északi típust testesíti meg.

– Anyám svéd volt – felelte Gunnar, ám az apjáról nem tett említést.

Néhány perc múlva már a legnagyobb természetességgel társalogtak. A férfi kedvesen megjegyezte, hogy hallotta, remekül sikerült az első találkozás leendő tanítványaival. Herma boldogan felsóhajtott.

– Elragadó gyerekek. Azonnal rokonszenvesnek találtam őket. Remélem, megy majd minden, mint a karikacsapás. Sokkal nehezebb a helyzet, ha az embernek először le kell győznie kezdeti ellenszenvét. Ráadásul ezek az érzések többnyire kölcsönösek. Bízom benne, hogy a gyerekek is hamar megkedvelnek.

– Efelől megnyugtathatom. Az imént találkoztam velük, ugyanis mindig lesben állnak, amikor az irodából a kastélyba jövök, és dicshimnuszokat zengtek Herma kisasszonyról.

A új tanítónő elpirult. Nem a férfi szavai ejtették zavarba, hanem inkább az a bársonyos, meleg hang, amellyel Gunnar a nevét kimondta. Eddig észre sem vette, milyen szépen is cseng a neve, különösen ennek a kellemes, mély hangú, ám kissé idegen kiejtéssel beszélő fiatalembernek a szájából. Herma megijedt a gondolattól, és félve pillantott Anitára. Gyanította, hogy Anita szerelmes a fiatalemberbe, s ha így van, nyilván rosszul esik neki, hogy Gunnar ennyi gyengédséggel ejti ki a nevét. Anita arcán azonban nyoma sem volt a féltékenységnek, sőt őszinte egyetértést olvasott ki belőle. Tévedett volna, Anita mégsem szerelmes ebbe a fiatalemberbe?

A kérdés megdobogtatta a szívét, s Herma érezte, hogy ismét figyelmeztetnie kell

magát. Erre azonban már nem kerülhetett sor, mert mire megfogalmazta a korholó szavakat, lánya és fia társaságában belépett von Seebach asszony. Mögöttük Helene kisasszony tűnt fel, aki az asztalhoz kísérte a gyerekeket.

Inge nyomban közölte Hermával, hogy a jövőben ez az ő feladata lesz, gondoskodnia kell róla, hogy a gyerekek pontosan jelenjenek meg az étkezéseknél. Herma néma bólintással vette tudomásul az utasítást, majd kézen fogta a felnőttek körében kissé megszeppenten várakozó gyerekeket. Anyjuk és nagyanyjuk jelenlétében mindig feszélyezettek voltak, ezt Helene kisasszony még inkább fokozta, és Kürt bácsikájuk sem segített feloldani a helyzetet. Ha jó kedve volt, Kürt időnként játszadozott a gyerekekkel a parkban, de ha rossz hangulatban volt, a gyerekek jobban tették, ha nem kerültek az útjába.

Hannelore és Dieter sosem tudták, hányadán állnak Kürt bácsival. Csak két igaz barátjuk volt a kastélyban: Gunnar bácsi és Anita néni. Most azonban kibővült a csapat Herma kisasszonnyal. A kicsik örömmel kapaszkodtak belé.

Von Seebach asszony bemutatta Hermát a fiának, miközben a lányával együtt csodálkozva nézte az elegáns fiatal tanítónőt. Az asszony szeme a lányára villant. Inge kiolvashatta belőle a kimondatlan szavakat: „Látod, megmondtam előre! Nézd csak meg! Ebben az elegáns ruhában káprázatos szépség lett belőle.”

Inge bosszúsan állapította meg magában, hogy „a kis tanítónő” kimondottan csinos nőszemély. Ahhoz azonban túlságosan öntelt volt, hogy féltékeny lett volna rá. A továbbiakban ügyet sem vetett Hermára, hanem szívélyes mosollyal Gunnarhoz fordult, és az ebéd folyamán teljességgel kisajátította magának a fiatalembert.

Kürt viszont fölöttébb nagy figyelmet szentelt a kastély új lakójának. A kutyafáját, micsoda nő! Valódi szépség. Vele aztán elűzhetné az unalmát. Anyja ugyanis hallani sem akart arról, hogy visszatérjen Berlinbe. A végén még kételyek támadnának az emberekben, ki is Lindeck igazi ura. Az az átkozott meghatalmazás ugyanis a kelletnél több hatalmat ad Lundströmnek. Ráadásul Kürt még a pénzhez sem juthat hozzá kedvére. Az uzsorás pedig hihetetlen magas kamatra ad csak kölcsönt. Kürt elhatározta, hogy takarékosan fog élni. Annak tudatában, hogy egy év múlva gazdag örökség birtokosa lesz, nem is lesz olyan nehéz kissé visszafognia magát. Arról természetesen boldogan letett, hogy folytassa tanulmányait. „De ez a kis tanítónő! Nagyszerű, hogy itt van. Milyen gyönyörű a szeme! És milyen vidám teremtés! Biztosan nem utasítja el a közeledésemet” – ábrándozott magában Kürt.

Ebéd közben von Fuchs le nem vette tekintetét Herma arcáról. Viselkedése Gunnarnak is feltűnt, és meglehetősen nyugtalanította. Kurttal szembeni ellenszenvé percről percre erősödött. Hogy merészeli ez az alak ilyen arcátlanul bámulni az új tanítónőt?

Az ifjú Lundström Inge mellett ült, de ez alkalommal rendkívül szórakozott asztalszomszédnak bizonyult. Pillantása újra és újra Hermára tévedt, ám ellentétben Kurttal, az ő tekintetéből tisztelet és hódolat áradt.

Inge az asztalnál mindvégig Gunnarral foglalkozott. Kitüntetett figyelme az utóbbi időben már Anitának is szemet szúrt. Felettébb elgondolkodtatta, bár jól tudta, hogy mostohanővérenek semmi esélye az igazgatónál. Inge eközben egyre komolyabban érdeklődött Lundström iránt. Már nemcsak Manfréd Hallerstedt fiát látta benne, hanem elsősorban a vonzó férfit. Tetszett neki Gunnar éles esze, határozott, tiszteletet parancsoló fellépése, férfias megjelenése. Sok évi özvegység után ismét felébredt benne a nő, noha alapvetően hűvös, szívtelen és józan természet volt. Nem is szerelmet érzett Gunnar iránt, sokkal inkább számításról és az érzékiség fellobbanásáról volt csupán szó.

Gunnar kellemetlenül érezte magát az asszony társaságában. Jobban kedvelte a rideg, megközelíthetetlen, gögös Ingét. Akkor legalább tudta, hogy őszinte. Ez az önfeledt rajongás idegen volt a természetétől, mesterkéltnek tűnt, s egyre tartózkodóbb viselkedésére kényszerítette a fiatalembert. Inge azonban szemérmetlenül beképzelt volt, s elhitette magával, hogy a férfi visszafogottsága csupán szerénységéből fakad. Ezt azonban, ha segít

neki, Gunnar könnyűszerrel legyőzheti. Gunnar egyszerűen nem akar hinni a szerencsésének. Inge nyomban el is határozta, hogy világosabban értésére adja, hogy bátran közeledhet hozzá.

Herma a gyerekekkel foglalkozott, s csak akkor beszélt a többiekkel, ha kérdezték. Figyelmét azonban semmi sem kerülhette el.

Amíg a többiek társalogtak, a fiatal nevelőnő élvezettel szentelte magát a számára ismeretlen asztali örömöknek. Először zöldséglevest szolgáltak fel, majd a halragu következett. Herma kifejezetten ízletesnek találta, von Seebach asszony szerint azonban élvezhetetlen volt, s ezt meg is mondta. Utána omlós borjúsültet szolgáltak fel gombamártással, kompóttal és salátával. Majd következett az édesség, a gyümölcsökből s tejszínhabból összeállított „mennyei” különlegesség.

Mindez egy egyszerű hétköznapi ebéd volt. Mi lesz akkor vasárnap? Herma ámuldozott a sok finomság láttán. Ha nem zavarta volna Gunnar Lundström tekintete, önfeledten merült volna bele az étkezés gyönyörébe. Soha életében nem evett még ennyi jót.

Hermának, ellentétben a többiekkel, rendkívül ízlett az ebéd. Bőségesen szedett mindenkiből, de amikor meglátta, hogy a többiek milyen keveset esznek, kénytelen volt kissé fékezni mohóságát. Szívesen vett volna másodszorra is, de belátta, nem lett volna illendő, és az alakjára is gondolnia kellett.

Az édességnél azonban csődöt mondott az akaratereje, és miután látta, hogy Anita és Gunnar is dupla adagot evett, ő sem fogta vissza magát. A gyerekek azonban csak egy-egy adagot kaptak. Herma adott volna még nekik, de Inge asszony határozottan tiltakozott:

– A gyerekek minden fogásból csak egyszer kapnak. Kérem, ezt jegyezze meg, Hell kisasszony – figyelmeztette szigorúan.

Herma némán fejet hajtott, a gyerekek üres tányérját pedig visszatette a helyére. Örült, hogy neki még sikerült idejében hozzálátnia a második adaghoz, mert Inge asszony megjegyzése után már aligha lett volna hozzá bátorsága.

Lopva Gunarra pillantott, aki éppen a második adagot fogyasztotta, és észrevette a férfi arcán átsuhanó halvány mosolyt. Rájött, hogy a fiatalember kitalálta a gondolatait, és ezért mosolygott. Ettől annyira zavarba jött, hogy már azt sem tudta, hová nézzen. Pillantása hirtelen összefonódott Kürt tekintetével, aki szinte le sem vette róla a szemét. Ijedtében elfordította a fejét, kihúzta magát, és mozdulatlanul merevedve bámult a semmibe. Gunnar figyelmét nem kerülte el Kürt mohó tekintete, és örömmel látta, hogy Herma visszataszítónak találja ezt a kellemetlen alakot, aki majd felfalta a szemével. Szigorú pillantást vetett Kurtra, s látta, hogy a férfi mintegy bocsánatért esedezve összeilleszti a tenyerét. Herma erre büszkén hátravetette a fejét, és a továbbiakban nem vett tudomást Kurtról.

Gunnart elégtétellel töltötte el Herma elutasító magatartása.

Az étkezés közben többször is megakadt atársalgás, és ilyenkor kínos csend telepedett a társaságra. Anita megemlítette, hogy délutánra várja az új autót és vele együtt az új sofőr érkezését. Az utóbbi nemigen érdekelt senkit. Kürt a kocsik márkája, Inge pedig a színe felől érdeklődött.

Ezzel ezt a témát is kimerítették. Anita röviden még tájékoztatta a többieket, hogy az új sofőrt a kastély oldalszárnyában kívánja elszállásolni, ha a mama is egyetért vele. Von Seebach asszony nem emelt kifogást. Teljességgel közömbös volt számára, hol lakik mostohalánya sofőrje. Anita sem érdekelte különösebben, főleg azóta, hogy nem volt rászorulva a pénzére. Egyébként is, gyakorlatilag már Lindeck úrnőjének tartotta magát. Néha ugyan belehasított a félelem, hogy az elveszett végrendelet megkerülhet, ám az idő múlásával egyre kevésbé tartott ettől. Természetesen álmában sem gondolta volna, hogy a sárga boríték az unokái mellett helyet foglaló szőke lány bőröndjében lapul. Herma nem talált jobb helyet a borítéknak, arról pedig fogalma sem volt, hogy a kastély valamennyi lakója számára rendkívül fontos iromány került a birtokába.

X.

Manfréd Hallerstedt irodái, pincéi és présházai annak a dombnak a lábánál sorakoztak, amelynek tetején a Lindeck kastély emelkedett. Az irodaépületek is jókora területet foglaltak el. Az egykori tulajdonos hatalmas birodalmat mondhatott magáénak. A kései szüretelésű, töppedt szőlőből itt készült a messze földön híres lindecki aszú. Hatalmas szőlőhegyek tartoztak a cég tulajdonába, s szüret után még a gazdától is felvásárolták a terményt. Külön gépházát tartottak fent, és saját áramfejlesztőjük volt. Hatalmas teherautók szállították naponta a vasúthoz a dobozokba csomagolt palackokat, s tetemes mennyiségű bort adtak el hordókban is. A pincékben sorakozó hordókban a hosszabb érlelésű, nemes nedűket tárolták.

Már évek óta Gunnar Lundström volt a birodalom szíve-lelke. Manfréd Hallerstedt elégedetten figyelte, hogy fia egyre jobban felnő feladatához. Az emberek megszokták, hogy minden ügyes-bajos dolgukkal az igazgatóhoz fordulhatnak. Ezen az sem változtatott, hogy Kürt von Fuchs megpróbált a tulajdonos szerepében tetszelegni. Mindenki tudta, hogy még hosszú évekig Lundström úr lesz a főnök.

Gunnar töretlen lelkesedéssel végezte a dolgát Manfréd Hallerstedt halála után is. Sőt, azóta, hogy tudta, az apja nevezte ki igazgatónak, ha lehet, még nagyobb örömmel teljesítette kötelességét.

Miután Gunnar ebéd után visszament az irodájába, hívatta a sofört, aki azon az emlékezetes napon Berlinbe vitte Kurtot, amúgy pedig az árut szállító egyik teherautót vezette. Már délelőtt is kereste, hogy beszéljen vele, de éppen úton volt, s csak délutánra várták vissza.

Kreiner már a telepen volt, amikor Gunnar ismét hívatta. A férfi sapkáját a kezében tartva állt az igazgató előtt. Gunnar barátságos fejbólintással üdvözölte. A beosztottai kedvelték igazgatójukat, aki mindig tisztelettel és barátságosan beszélt velük, s nem tűrt semmiféle igazságtalanságot, sőt még a ranglétra legalján álló emberek sorsát is a szíven viselte.

– Mondja, Kreiner, emlékszik még arra, hogy Hallerstedt úr halálának napján Berlinbe kellett mennie?

– Természetesen, igazgató úr, mindenre emlékszem. A fiatalúr meglehetősen hirtelen döntött úgy, hogy visszatér a fővárosba. Még a kocsit sem tudtam rendesen előkészíteni, olyan váratlanul ért az utazás. Nem volt elegendő benzinem, ezért útközben kellett tankolnom.

– Máshol is megálltak?

– Nem. Von Fuchs úr nagyon sietett. Ki sem szállt, amíg tankoltam. Állandóan nógatott, hogy tapossak jobban bele a gázba, de szegény megboldogult gazdám sosem engedte, hogy hetvennél többel menjek, és von Seebach asszony is tiltakozott, ha gyorsan hajtottam. Természetesen nem ellenkeztem Fuchs úrral, de betartottam a hetven kilométeres sebességet.

– És mit szólt ehhez von Fuchs úr?

Kreiner elnevette magát.

– Semmit. Észre sem vette, mennyivel megyek. Nem ért a fiatalúr az autóvezetéshez.

– Mikor érkeztek Berlinbe?

– Tíz óra tájban. Von Fuchs úr házvezetőnője frissítővel kínált, és készített egy kis harapnivalót. Örültem neki, mert bizony megéheztem. A fiatalurat már várta a távirat a nagyságos úr halálhírével. Rögtön közölte, hogy visszafordulunk.

– Tehát Von Fuchs úr csak Berlinbe érkezésük után döntött úgy, hogy igényt tart a további szolgálataira?

Kreiner meghökken, és egy pillanatig elgondolkodott.

– Valószínűleg, bár emlékszem, hogy amikor a lakása előtt kiszállt a kocsiból, úgy melleleg odavetette, ne menjek el, mert talán még szüksége lesz rám. Azt mondta, egyek, igyak addig nyugodtan.

– Pontosan azt mondta, hogy talán még szüksége lesz magára?

– Pontosan, igazgató úr. Még csodálkoztam is, mert tudtam, hogy Hallerstedt úr nagyon félti a kocsiját. Azon töprengtem, vajon mit szólna, ha tudná, hogy ennyit használjuk, őszintén szólva, kissé elbizonytalanodtam, de később von Fuchs úr közölte, hogy a nagybátyja meghalt. Lesújtott a hír, mert Hallerstedt úr mindig jó volt hozzánk. Megértettem, hogy a fiatalúr azonnal vissza akar fordulni.

Gunnar tünődve nézett maga elé. Teljesen biztos volt abban, hogy Kürt már elutazásakor tudott nagybátyja haláláról. Az egész színjátékot csupán azért rendezték, hogy eltüntethessék a végrendeletet, és azt a látszatot keltsék, mintha Kürt nagybátyja halálának időpontjában nem tartózkodott volna a kastélyban.

– Más különös dolog nem történt, Kreiner? Miután megvacsorázott, azonnal visszaindultak Lindeckbe?

– Igen. Azaz történt még valami, de nem tudom, érdeklí-e az igazgató urat.

– Mondja el! Jó okom van a kérdezősködésemre.

– A konyhában üldögéltem, amikor a fiatalúr izgatottan berontott, és a kocsis kulcsait kérte. Azt mondta, elveszített valamit.

Gunnar felkapta a fejét.

– Jól értettem, azt mondta, elveszített valamit?

– Igen, szó szerint ezt mondta.

– Tudja, mi volt az?

– Megkérdeztem, hogy értékes tárgyról van-e szó. Felajánlottam, hogy szívesen megkeresem, de von Fuchs úr hallani sem akart róla. Fogta a kulcsokat, és lerohant a lépcsőn. Fél óra múlva jött vissza, és nagyon bosszúsnak tűnt. Megkérdeztem, megtalálta-e, amit keresett. Közölte, hogy nem, de nem is fontos. Értéktelen apróság volt csupán. Nem értettem, hogy akkor miért volt olyan sápadt, és miért nem engem küldött le érte a fiatalúr.

A sofőr beszámolója megerősítette Gunnar gyanúját. Nagyon szerette volna tudni, hogy az elveszített tárgy valóban a sárga boríték volt-e. Kürt biztosan sietett. Valószínűleg kapkodva zsebre gyűrte a végrendeletet, amelyet valahol útközben elvesztett. Óriási könnyelműség volt ez az ő helyzetében, de Gunnar ismerte Kurtot, tudta mennyire felelőtlen, és egy cseppet sem lepődött meg. A megbízhatatlan és könnyelmű fiatalember miért éppen ebben az esetben viselkedett volna körültekintően?

Amennyiben a sárga boríték valóban elveszett, akkor vissza kell szereznie. Igen ám, de miként? Gyakorlatilag lehetetlen megtalálni, ez éppen olyan, mintha megsemmisítették volna. Ha meg is találta valaki, hogyan léphetne kapcsolatba vele? Hirtelen eszébe jutott valami. Kürt és az édesanyja az utóbbi időben ragaszkodtak ahhoz, hogy először mindig Ők nézzék át a napi postát. Talán arra számítanak, hogy a végrendelet megtalálóját levélben jelentkezik?

Gunnar tudomása szerint a borítékon csupán egyetlen mondat állt: „Halálom után az igazgatóm által felbontandó.” Ez alapján lehetetlen megállapítani, ki a levél tulajdonosa. Ahhoz okvetlenül fel kellene bontani a borítékot. Vagy azt talán már Kürt megtette?

Ha a feltételezett megtaláló bontotta fel, talán fél a kíváncsiságából eredő esetleges kellemetlenségektől, de lehet, hogy feleslegesnek tartotta, hogy egy számára értéktelen levelet visszaadjon a tulajdonosának. Ha el is olvasta, nyilván nem sejtette, milyen fontos az valaki más számára.

Meglehet, hogy nem is találta meg senki, hanem egyszerűen elenyészett, és az időjárás következtében megsemmisült.

Ezen töprengett a fiatalember, miközben Kreiner távozása után maga elé meredt. Szeretett volna végre tisztán látni az ügyben. Szerette volna tudni az igazságot. Zokszó nélkül lemondott volna az örökségéről, ha visszakaphatja apja levelét.

A sofőr beszámolója egy lépéssel sem vitte közelebb az igazsághoz.

Az ablakhoz lépett, és megpillantotta Frank Soltaut, aki Anita autójával lassan elhajtott

az épület előtt.

Gunnar kinyitotta az ablakot, intett a sofőrnek, hogy álljon meg, és lement hozzá.

Frank Soltau kiszállt a kocsiból, hogy illendően üdvözlje.

– Milyen volt az út? Minden rendben? – kérdezte Gunnar.

Soltau meghajolt.

– Igen, igazgató úr. Hová vihetem a kocsit?

– A kastély garázsába. Várjon, én is jövök – mondta a fiatalember, majd beszólt az irodába, vette a kalapját, és távozott.

Az ifjú Lundström beült a sofőr mellé, és mutatta, merre menjen. Felhajtottak az emelkedőn, majd az útelágazásnál ismét a felfelé vezető utat választották, s hamarosan a garázshoz értek. Gunnar közölte Soltauval, hogy nem a többi sofőrrel együtt szállásolta el, hanem a kastély oldalszárnyában fog lakni.

– Gondoltam, ez inkább a kedvére lesz – jegyezte meg mosolyogva.

A fiatalember meghajolt. – Lekötelezett, igazgató úr.

– Látom, magával hozta a bőröndjét. Mindjárt megmutatom a szállását. Hozza a csomagját is?

– Ha megengedi, igen.

Soltau beállt a kocsival a garázsba, aztán könnyedén felkapta a nehéz bőröndöt, és követte az igazgatót. Gunnar mosolyogva figyelte.

– Tüdöm, hogy nem ez a dolga, de látom, a cipekedés sem esik neheze – jegyezte meg.

– Nagyobb baj sose érjen! Ettől még nem esik le az aranygyűrű az ujjamról – felelte Soltau.

– Menjünk!

Beléptek a park kapuján, majd rögtön a kastély háta mögé kerültek, mert Gunnar senkivel nem akart találkozni. Az oldalbejáratnál az igazgató előrement, majd belépett egy ajtón. Soltau letette a csomagot, és sapkájával a kezében várakozott.

– Ez lenne szobája. Von Seebach kisasszonnyal egyetértésben úgy rendelkeztem, hogy a reggelijét, az ebédjét és a vacsoráját a szobájába hozzák.

Soltau elvörösödött.

– Egyre inkább lekötelez, igazgató úr. Gunnar elmosolyodott.

– Csupán azért részesülhet kivételes bánásmódban, mert von Seebach kisasszony sofőrje. Úrnője bizonyos értelemben vendégnek számít itt. Máskülönben a személyzettel együtt kellene étkeznie, Soltau úr.

– Számoltam vele, igazgató úr, de azért hálás vagyok önnek és a nagyságos kisasszonynak, hogy nem kerül rá sor.

– Először is rendezkedjen be, aztán négy órakor jelentkezzen von Seebach kisasszonynál! Kerülje meg a kastélyt, és menjen a főbejárathoz. A kisasszony várni fogja a megadott időben.

– Pontos leszek.

Gunnar biccentett, aztán távozott. Frank Soltau egyedül maradt barátságosan berendezett szobájában. Ablakából csaknem olyan csodálatos volt a kilátás, mint az emeletről, Hell kisasszony szobájából.

A fiatalember nagyot sóhajtott, miközben kezét úgy húzta végig a homlokán, mintha melege lett volna. Maga előtt látta a jelenetet, amikor közölte a hűgával, hogy sofőrnek állt. A lány fájdalmasan felsírt.

– Mi lesz belőled, Frank? Lecsúszol. Hogy tehetél ilyet?

– Véleményem szerint sokkal tisztességesebb megoldás, mintha elfogadtam volna a férjed kegyelemkenyerét. Képtelen lettem volna megtenni, Silva. Hagyd, hogy saját elképzelésem szerint alakítsam az életem.

. – Az uram magánkívül lesz.

– Ez sem téríthet el abbéli szándékomtól, hogy becsületes módon keressem meg a kenyeremet. Egyébként felesleges aggódnod, nem foglak kínos helyzetbe hozni benneteket. Mindaddig kerülöm a társaságokat, amíg ilyen munkát végzek.

– Akkor hogyan találkozunk? Hiszen tudod, hogy nagyon szeretlek. Hiányozni fogsz. Néhanapján szeretnék látni, beszélni veled.

– Férjed, amennyire ismerem, aligha egyezne bele, hogy meglátogassalak, amíg sofőrként dolgozom. Arról nem is szólva, hogy valószínűleg időm sem lesz erre.

Húga a nyakába borult.

– Időnként feltétlenül látni akarlak. Kell találnunk valamilyen megoldást.

Megbeszélték, hogy Silva havonta egyszer felszáll Mainz-ban a Rajnán közlekedő gőzhajóra, és jegyet vált a kastélyhoz legközelebb eső állomásra. Levélben minden alkalommal előre jelzi majd érkezését.

– Egyszerűen fogok öltözködni, Frank. Útközben találkozunk, vagy ha lehetséges, meglátogatlak a szállásodon. Természetesen előbb fel kell derítened a terepet. Havonta egyszer mindenképpen látni akarlak. Inkább nem is szólok a férjemnek, nehogy megtilthassa.

Ennyiben maradtak. Amikor a sógora csatlakozott hozzájuk, és megtudta, hogy a fiatalember sofőrként helyezkedett el a Lindeck kastélyban, bosszúsán megvonta a vállát:

– Nekem ez nagyon kellemetlen, Frank.

– Igen, tudom, de nem tehetek másként. Sajnos nincs más választásom. Vagy elfogadom ezt az állást, vagy a nyakatokon élösködöm továbbra is, amit nem szeretnék. Nagyon remélem, hogy egyszer még többre viszem, de pillanatnyilag annak is örülök, hogy sikerült munkát szereznem. Kérlek, próbálj megérteni, ígérem, nem okozok gondot, Lindeckben távol leszek tőletek, s ha úrnőm Berlinbejön, akkor is igyekszem majd eltűnni a szemetek elől. Nem szabad ilyen tragikusan felfogni a dolgot, magam sem teszem.

Frank most először nézett szét olyan szemmel új birodalmában, hogy itt fogadja majd a hűgát. Szobája a kastély félreeső részén helyezkedett el. Az idevezető út, amelyen az igazgató szerint soha senki nem jár, Silva számára is bizonyosan megfelelő lesz.

Ha mégsem oldható meg, hogy a húga itt keresse fel, akkor Lindeck és a kikötő között, az erdőben találkozhatnak. Idejövet látott arra egy kisvendéglőt, amely nem tűnt túlságosan felkapottnak. Valószínűleg csak vasárnaponként látogatják sokan. Ott zavartalanul beszélgethetne Silvával.

A fiatalembert elégedettséggel és hálával töltötte el, hogy Anita kisasszonynak és Lundström igazgató úrnak köszönhetően különleges bánásmódban lesz része.

Hozzálátott, hogy kicsomagolja a holmiját. A szekrényben bőven volt hely az öltönyök és a fehérneműk számára. Borotvakészletét, a fésűket, keféket, a napi használatra szánt tisztálkodóeszközöket a mosdó melletti asztalkára tette. Örült, hogy a mosdó feletti csapból hideg s meleg víz egyaránt folyt, s így nem kell majd lemondania a rendszeres mosdásról. Szerencsére most is magával hozta azt a könnyű, műanyag vödört, melyet ha egyszerűbb körülmények közé került, fürdőkádként használt. Mindkét öltönyét gondosan vállfára akasztotta, és kissé szorongva gondolt arra, hogy valószínűleg egyenruhát kell majd viselnie. Fanyarul elmosolyodott, amikor elképzelte magát, amint helyre libériában ül a kormánynál. Aztán arra gondolt, a kisasszonynak biztosan jó ízlése van, s nem ad rosszul szabott, rikító egyenruhát az embereire.

Hamarosan elkészült. Négy előtt öt perccel már a főbejáratnál állt, ahol Franz várta, és Anita lakosztályába vezette. Az öreg inas, aki az utóbbi időben már teljességgel von Seebach kisasszony alkalmazottjának tekintette magát, egy pillanatig tanácstalanul bámult Frank Soltaura. Inkább a kastély vendégének nézte volna, mint az új sofőrnek, de azért arcizma sem rándult. Szépen megkérte a fiatalembert, hogy kövesse.

Anita a kis szalonban várta Frank Soltaut. Rá egyébként nem jellemző elfogódottsággal

tekintett a találkozás elé. Csak néhány perccel ezelőtt jött át a tanulószobából, ahol végignézte Herma első óráját. Rendkívül érdekesnek és élvezetesnek találta. A gyerekek is örömeiket lelték a feladatokban, hála Hermának, aki ügyesen, játékos formában kedvet csinált nekik a tanuláshoz.

A kisasszony a kis szalon ablakánál állt, és a parkot nézte. Megígérte a gyerekeknek és Hermának, hogy teázás után kipróbálják az új autót. Várta a sofőrt, és bosszankodva tapasztalta, hogy izgatott.

Amikor Franz bejelentette Soltau urat, a lány határozottan kihúzta magát, és nyugalmat erőltetett az arcára.

A sofőr belépett.

– Örülök, hogy pontosan érkezett – fogadta Anita.

– Ez természetes, nagyságos kisasszony.

– Láta már a szobáját?

– Lundström igazgató úr volt olyan kedves, és maga mutatta meg.

– Elégedett?

– Teljesen. Hálásan köszönöm, nagyságos kisasszony. Az utolsó mondat olyan lelkesen és őszintén hangzott, hogy Anita elpirult.

– Berlinben a garázs felett kialakított sofőrlakásban kell majd laknia. Igaz, ott teljesen egyedül lesz.

– Köszönöm, hogy ennyire figyelmes, nagyságos kisasszony.

Anita kiegyenesedett ültében, és tiltakozón felemelte a kezét.

– Csupán tekintettel vagyok a körülményekre, és nem felejttem el, hogy más társadalmi rétegből származik.

A férfi is kihúzta magát. Bántotta a lány távolságtartó viselkedése.

– Kérem, ebből ne csináljon gondot magának, nagyságos kisasszony. Szabadon döntöttem, és döntésem minden következményét vállalni fogom.

Anita részvétet érzett a fiatalember iránt, aki bátran szembeszállt az élet nehézségeivel. Kedvesen rámosolygott.

– Nem kerül semmibe, hogy kissé megkönnyítsem a döntését. Ráadásul emberi kötelességem is.

– Már észrevettem, hogy a nagyságos kisasszony jóságos és nagylelkű.

– Az egyenruhájáról is szót kell ejtenünk. Nálam a személyzet egyszerű, sötétkék öltönyt visel, minden megkülönböztetés nélkül. Kérem, írjon Berlinbe az Adám Ruhaszalon címére, és rendelje meg a méretében a sötétkék öltönyt. Ehhez még szürke felöltő is jár a hűvösebb napokra. A sapka viseletétől, sajnos, nem tekinthetek el, de választhat egészen egyszerű sötétkéket, amelyet régen a tengerésztisztek hordtak.

A férfinak alig észrevehetően megrándult az arca. Imádnivalónak találta jóságos úrnőjét, amit a legszívesebben meg is mondott volna neki. Ezt természetesen nem tehetett, így csupán meghajolt.

– Úgy lesz, ahogy parancsolja, nagyságos kisasszony.

– Rendben van. A számlát a nevemre állíttassa ki, s mondja meg, hogy mielőbb szállítsák le a megrendelt öltönyt. Amíg az egyenruha megérkezik, kérem, viselje a saját öltönyét. Most egyelőre nincs szükségem a szolgálataira. Franz, aki idekísérte, gondoskodni fog arról, hogy mindig időben megkapja a reggelit, az ebédet és a vacsorát. Kérem, tea után, fél hatkor álljon elő a kocsival. Unokaöcsémmel, unokahúgommal és a tanítónőjünkkel egy kis kirándulást tervezünk.

– Igenis, nagyságos kisasszony.

Frank Soltau távozott. Franz a folyosón várta, hogy visszakísérje.

Anita mozdulatlanul állt a szalon közepén, és egy ideig az ajtóra meredt, amely az imént csukódott be a sofőrje mögött. Aztán szinte akaratlanul a szívére szorította a kezét, és

hátravetette a fejét.

Elégedetlen volt magával, de nem tudta volna megmondani, miért. Valami kibillentette az egyensúlyából.

Anita pontban fél hatkor lépett ki Herma Hellel és a gyerekekkel a kastély kapuján. Frank Soltau a kocsi mellett várakozott. Udvariasan segített a két hölgynek a beszállásnál, aztán a gyerekeket is beemelte az autóba. Dieter és Hannelore kíváncsian vette szemügyre az új sofőrt meg a kocsit. Azonnal véleményt is nyilvánítottak.

- Csuda jó autó, Anita néni. Sokkal szebb, mint a nagymamáé.
- A sofőröd pedig olyan, mint egy igazi úr.
- Nézd csak, Hannelore, esernyőtartó is van!
- Milyen kényelmes az ülés! Szinte belesüpped az ember.

A gyerekekből megállás nélkül dőlt a szó.

Herma az egyik lehajtható székre akart ülni, de Anita maga mellé ültette.

- Oda a gyerekek ülnek, Herma kisasszony – szólalt meg.

Frank meggyőződött arról, hogy a hölgyek és a gyerekek kényelmesen ülnek-e.

– Hová parancsolja, nagyságos kisasszony? – kérdezte aztán. Anita megnevezett egy közeli kirándulóhelyet. Az út az erdőn keresztül vezetett. Nem volt szükség hosszadalmas magyarázatra, mivel Frank már járt ott. Meghajolt, és helyet foglalt a kormánynál.

Az autó lassan kigördült az udvarról, majd legurult a domboldalon. A kitűnő rugózásnak köszönhetően simán, kényelmesen, szinte hangtalanul suhantak a jól kiépített úton. Anita a gyerekek feje fölött a sofőrre pillantott. A férfi egyenes, büszke tartása, széles válla, nyugodt, kiegyensúlyozott mozdulatai mágikus erővel vonzották a tekintetét.

– A gyerekeknek igazuk van. Valóban úriembernek látszik a sofőrje, Anita kisasszony -jegyezte meg Herma.

A lány könnyedén elpirult

– Az is. Az ínséges idők kényszerítették arra, hogy elvállalja ezt az állást. Pénz hiányában nem fejezhette be egyetemi tanulmányait. Mérnöknek készült, több szemesztert el is végzett.

– Szegény ember! Sajnos manapság sokan járnak hasonló cipőben. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy épp önnél kapott állást. Tudom, hogy megkönnyíti a helyzetét.

– Ez emberbaráti kötelességem.

– Kevesen gondolkoznak így.

– Remek autód van, Anita néni! Megengeded, hogy a hazaúton a sofőr mellé üljek? – érdeklődött Dieter.

– Szeretnél ott utazni?

– Nagyon!

– Még sosem említetted.

– Hát, csak azért, mert a nagymama sofőrjét nem kedvelem. De a te sofőröd kedves ember.

– Ha így van, őt kell megkérdezned, hogy megengedi-e.

– Neki kell engedélyeznie, hogy mellé üljek?

– Igen. A kormány mellett minden az ő birodalma.

– Rendben, majd megkérdezem.

Később Hannelore kérdezősködött. Szerette volna megtudni, miért nincs egyenruhában a sofőr, s egyáltalán miért olyan a külseje, mint egy úriembernek.

– Azért, mert még nem érkezett meg az egyenruhája Berlinből.

– Milyen lesz? – kíváncsiskodott tovább a kislány.

– Sötétkék, olyan, mint a személyzet többi tagjának a berlini villában.

– Télen megint nálad leszünk, Berlinben?

– Még nem tudom. Erről anyukád és a nagymama dönt.

– De a berlini villa a tiéd.
– Így igaz. A mama és a nagymama pedig mindig szívesen látott vendég a házamban. Addig maradnak ott, ameddig csak akarnak.

– Én tudom, hogy miért a mamáék döntenek el, hogy oda megyünk-e – vágott a szavukba Dieter.

– Nos, miért?

– Azért, mert az a ház nem is illett meg téged. Hallottam, hogy a nagymama egyszer azt mondta a mamának, hogy jog szerint az övé kellene, hogy legyen.

Herma ijedt pillantást vetett Anitára, aki azonban mosolygott a kisfiú szavain. Anita tudta, miként vélekedik mostohaanyja az örökségről. Von Seebach asszonynak meggyőződése volt, hogy a vagyont neki kellett volna örökölnie.

– Nagymamátok téved, a berlini házat édesanyámtól örököltem – felelte nyugodt hangon, és ezzel lezárta a beszélgetést. Hermának magyarázatképpen még hozzáfűzte: – A mostohaanyám meglepődött, hogy mindent én örököltem apám halála után. Tudnia kell azonban, hogy apám csak haszonélvezője volt a vagyonnak, az anyám tulajdona volt minden. Ebből elég sok kellemetlenségem adódott. A mostohaanyám sehogy sem akarta tudomásul venni a tényeket, s még most is neheztel rám.

– Pedig a kisasszony erről nem tehet.

– Az nem számít.

Herma már az ebédnél észrevette, hogy von Seebach asszony és von Holst asszony nemigen kedveli Anitát. Már akkor arra gondolt, hogy igaz a mondás, miszerint a pénz nem boldogít.

Anita gyorsan másra terelte a szót, és hamarosan vidám csevegés töltötte be a kocsit. Az utasteret félkörívű ablak választotta el a sofőrüléstől, de Frank így is hallhatta utasai vidám csacsogását, jóízű nevetésüket. Ilyenkor a fiatalember elmosolyodott.

Hamarosan megérkeztek, s Frank leállította az autót. A kis társaság felmászott egy magas kilátótoronyba.

Frank a kocsi mellett maradt. A völgyben méltóságteljesen hömpölygő Rajnát nézte, miközben az ifjú hölgyek bájos hangját és a gyerekek felszabadult nevetését hallgatta.

Miután lejöttek a toronyból, Dieter Soltau elé állt.

– Sofőr úr, megengedi, hogy a hazaúton elől üljek a kocsiban?

Frank mintegy jóváhagyásért Anitára pillantott, majd mosolyogva felelt:

– Természetesen, fiatalúr,

– Dieter a nevem, ne szólítson fiatalúrnak!

– Rendben, Dieter. Szállj be – mondta Soltau, és kinyitotta a kocsi első ajtaját, majd besegítette a hölgyeket és Hannelorét.

Ellenőrizte az ajtókat, hogy rendesen becsukódtak-e, végül maga is beült a volán mögé. Dieter azon nyomban kérdések özönét zúdította rá. Minden érdekelte a kocsival és az autózással kapcsolatban. Frank alig győzte válaszokkal, de határozottan jólesett a csevegés, és tetszett neki a kis lurkó.

Valamennyien élveztek az első kiruccanást, és elégedetten tértek vissza a kastélyba.

Dieter el volt ragadtatva újdonsült „barátjától”, a sofőrtől, és ki sem szállt a kapu előtt, hanem felkocsikázott vele a garázsig. Frank visszakísérte a kastély bejáratáig, majd ott Franz gondjaira bízta.

Frank Soltau maradéktalanul elégedett volt a helyzetével, csak az elfoglaltságát kevesellte. Von Seebach kisasszonyt naponta legfeljebb kétszer kellett elvinnie valahová, a fennmaradó időben viszont nemigen tudott mihez kezdeni. A kocsi körül sem akadt tennivalója, az ugyanis más feladata volt, hogy lemossa és rendben tartsa. Ráadásul mindig csillogott-villogott. Néhány nap múlva megkérte Anitát, hogy adjon neki még valamilyen munkát, mert szeretne tisztességesen megdolgozni a fizetéséért. A lány tünődve nézett rá,

aztán Gunnar-hoz irányította.

- Kérem, ezt beszélje meg Lundström igazgató úrral.

Frank Soltau még aznap délután felkereste Gunnar Lundströmöt az irodájában, de az igazgató éppen nem ért rá.

- Át kell mennem a gépházba, mert meghibásodott az egyik motor. Már telefonáltunk egy mérnöknek.

Frank feszült arccal nézett rá.

- Megengedi, hogy megnézzem a gépeket?

- Természetesen. Jöjjön velem! Ha a mérnök végzett a dolgával, majd beszélgetünk.

Soltau követte Gunnart a gépházba. A kihívott mérnök és néhány munkás a meghibásodott gép körül állt. Frank érdeklődve közelebb lépett. A mérnök, egy hirtelenszőke fiatalember, tanácstalanul nézegette a motort. Sehogyan sem tudott rájönni a hiba okára. Frank Soltau tekintete sóváran a motorra tapadt. Bár nem fejezhette be gépésmérnöki tanulmányait, önerejéből szorgalmasan gyarapította ismereteit. Néhány hónapot még egy gyárban is dolgozott, hogy gyakorlati ismeretekre tegyen szert. Sikerült annyira elmélyíteni a tudását, hogy tisztában volt vele, bármikor megállná a helyét az egyetemi vizsgákon, és már csak a pénz hiányzott, hogy befejezze tanulmányait. Úgy tervezte, amennyit csak lehet, félretesz a fizetéséből, és ha elegendő pénze gyűlt össze, befejezi az egyetemet.

Azonnal feltűnt neki, hogy a szőke mérnök nem nagy koponya. Miután a fiatalember egy darabig hiába próbálkozott a motor megjavításával, Frank odalépett Gunnarhoz.

- Megengedi, igazgató úr, hogy elhárítsam a hibát?

Lundström kutatóan nézett rá. Tekintetéből önbizalmat és lelkesedést olvasott ki.

- Rendben van, próbálja meg! – bólintott beleegyezően. Frank Soltaunak szerencséje volt. Fél óra múlva ismét elindult a motor, a szőke mérnök pedig mehetett vissza Kölnbe.

Az egyik, magas beosztású alkalmazott, aki az imént még gondterhelten állt a gép mellett, odafordult Gunnarhoz.

- Azt hiszem, nincs más választásunk, igazgató úr, fel kell vennünk egy jól képzett mérnököt. Már Hallerstedt úr is fontolóra vette ezt a lehetőséget. Sajnos gyakran fordulnak elő hasonló zavarok, és ilyenkor mindig hosszabb időre le kell állnunk. Ma is egy egész napot elvesztegettünk. A kihívott mérnökök sok pénzbe kerülnek. Ha sikerül is kijavítanunk a hibát, általában rövid ideig örülhetünk neki. Látja, igazgató úr, még egy egyszerű sofőr is jobban ért a gépekhez, mint a Kölnből érkezett szakember.

Gunnar mosolyogva pillantott a mellette álló Frankra.

- Ez az egyszerű sofőr félig kész mérnök... Ki tudja, talán egészen az. Köszönjük a segítségét, Soltau. Látom, jól kiismeri magát a műszaki dolgokkal kapcsolatban.

- Titokban folytattam a tanulmányaimat, igazgató úr. Remélem, hamarosan valóban mérnök lesz belőlem.

Gunnar tünődve nézte a fiatalembert, majd a vezető tisztviselőhöz fordult. – Gondolkozom a javaslatán. Még visszatérünk rá.

Egy darabig mindhárman a kifogástalanul működő motort nézték.

- Körbejárom a munkatermeket – mondta aztán Gunnar Franknak. – Ha van kedve, csatlakozzon hozzám, és nézzen körül nálunk! Utána beszélünk.

Franknak felcsillant a szeme.

- Nagyon szívesen megismerkednék az üzemmel, igazgató úr.

Gunnar végigvezette Soltaut a préházakon és a hatalmas, megfelelő szellőzéssel és hűtéssel ellátott pincészetben. Frank mindenhol látott valami újat. Lundström az egyik pincében megállt a hatalmas hordók előtt.

- Pillanatnyilag nagy fejtörést okoz nekünk ez a három hordó – magyarázta. – Korhadni kezdett az állványzatuk. Feltétlenül ki kellene cserélni, de a hordókat nem szabad megmozdítani. Attól tartunk, hogy eltörik az állvány, ami felmérhetetlen kárt okozna.

Frank alaposan szemügyre vette a hordókat. Megvizsgálta az állványt, és megszemlélte a mennyezetet és a falakat.

– A hordókat tehát meg kellene emelni, hogy új állványzatot lehessen alájuk csúsztatni.

– Pontosan, de közben nem billenhetnek meg. A hordókban tárolt bort nem szabad felrázni. Ez itt a bökkenő.

Miközben továbbsétáltak, Soltau gondolataiba mélyedt. Miután befejezték a körutat, bementek az igazgató irodájába. Gunnar szivarral kínálta Frankot, és ő is rágyújtott.

– Most pedig mesélje el, mi nyomja a szívé! Von Seebach kisasszony említette, hogy fel kíván keresni, de nem említette, hogy milyen ügyben.

– Igen, igazgató úr. A nagyságos kisasszony küldött önhöz. Az a gondom, hogy túl sok a szabad időm. Naponta legfeljebb három órát dolgozom, de ez nekem kevés.

– Legalább több ideje marad az önképzésre.

– Ez igaz, de azért nem járt fizetség, igazgató úr. A tanulással ráérek szabad időmben foglalkozni, de úgy gondolom, hogy azért a rendkívül méltányos fizetésért, amelyet önöktől kapok, többet kellene teljesítenem. Erről beszéltem von Seebach kisasszonynak is, és akkor mondta, hogy forduljak magához, hátha ön tud nekem munkát adni.

– Ezen már túl vagyunk, hiszen most fejezte be a munkát.

– Ez igaz, de ez a mai kivételes alkalom volt. Én inkább állandó elfoglaltságra gondolok. Von Seebach kisasszony délelőtt tizenegy és tizenkét óra között, illetve késő délután öt és hét óra között tart igényt a szolgálatomra. A fennmaradó időben azonban semmi dolgom. Nem tudna valamilyen elfoglaltságot biztosítani számomra?

Gunnar elgondolkozott. Soltau az imént bebizonyította, hogy nagyszerűen ért a gépekhez. Sokkal jobban, mint a kölni mérnök. Már többször gondolt arra, hogy szükség lenne valakire, aki a gépek karbantartása ellátja. Mi lenne, ha ezt a fiatalembert alkalmazná, először persze csak próbaidőre? Egyelőre a sofőri teendők mellett, másodállásban. Aztán majd meglátják, hogy valóban olyan jól használható és ügyes munkaerő-e, mint amilyenek az imént tűnt.

Kutató tekintettel méregette Frankot. Azt fontolgatta, hogy ötletével csak a fiatalemberen segít, vagy a cég helyzetét is javítja. Úgy gondolta, Soltau megérdemli, hogy esélyt kapjon. Igaz, Anita így elveszítheti derék sofőrjét, de aligha lesz ellenére, ha ezzel javulnak Frank Soltau kilátásai. Amúgy is úgy tűnt, felettébb szívéen viseli fiatal alkalmazottja sorsát.

– Munka az éppen lenne – fordult ismét Soltauhoz –, és úgy látom, ért a gépekhez. Erről az imént mindannyian meggyőződhattünk. Alkalomadtán majd megkérdezem von Seebach kisasszonytól, hogy tudná-e magát nélkülözni. A többi sofőr szabad idejében a teherautóinkat vezeti.

– Természetesen erre is hajlandó lennék, igazgató úr.

Gunnar elmosolyodott.

– Találunk testhezállóbb munkát is magának. Nagyobb hasznát vennénk a gépházban. A magafajta embernek ott mindig akad tennivaló.

Soltau tekintete felcsillant.

– Valóban ott dolgozhatom? Gunnar bólintott.

– Mától kezdve szabad bejárása lesz a gépházba. Szólok a munkásoknak, hogy magához forduljanak, ha bármilyen gond adódik. Úgy látom, ön tökéletesen megbízható, esetleg ellenőrizhetné az ott végzett munkát is. Egyelőre próbaidőre alkalmazom, aztán majd meglátjuk.

– Rendkívül hálás vagyok, igazgató úr.

Gunnar barátságosan megszorította a fiatalember kezét.

– A sofőri tevékenység nem magának való. Ön többre hivatott, Soltau úr. Talán idővel sikerül más sofőrt alkalmaznunk, majd meglátjuk. Nem akarom von Seebach kisasszonytól

elrabolni, hiszen ön kiválóan megállja a helyét. De beszéljek vele.

– Bármilyen területre helyezzen is, igazgató úr, ígérem, kiteszek magamért – felelte Soltau.

– Ebben biztos vagyok, de most el kell köszönöm, még sok a dogom. Tessék, az engedély, hogy bármikor bemehessen a gépházba. A művezetőnek személyesen szólok – fejezte be az igazgató a beszélgetést, és átadta a hamarjában megírt belépőt.

Soltau udvariasan meghajolt, és távozott. Lundström szobájából egyenesen a gépházba ment, és szakértő szemmel még egyszer alaposan megnézte a gépeket. Aztán eszébe jutott, hogy a hordók alatt ki kell cserélni a támasztékot. Azon kezdett gondolkodni, hogyan lehetne felemelni úgy a hordókat, hogy a bennük lévő bor ne rázódjon össze.

XI.

Másnap ebéd előtt Gunnar úgy döntött, hogy sétál egyet a parkban. Gondolataiba mélyedve lépkedett. Azon töprengett, mit kellene tennie az örökség ügyében. Egyre inkább megerősödött a gyanúja, hogy Kürt és az édesanyja tüntette el a végrendeletet. Amióta Kreinert kikérdezte, árgus szemmel figyelte a két embert.

Megállapította, hogy vagy Kürt von Fuchs, vagy von Seebach asszony nézi át és válogatja szét a postát. Franztól azt is megtudta, a személyzet parancsot kapott, hogy minden látogatót először nekik jelentsenek be.

Az ifjú Lundström beszámolt Anitának a Kreinerrel folytatott beszélgetésről. A lánynak is szilárd meggyőződésévé vált, hogy mostohaanyja és mostohafivére a ludas a végrendelet eltűnésében.

– Gyanítom, hogy Kürt elvesztette a borítékot, lehet, hogy kiesett belőle a levél. Könnyen kideríthetjük, hogy helytálló-e a feltételezés.

– Hogyan? – kérdezte Anita izgatottan.

– Roppant egyszerű. Írni kell egy homályos tartalmú levelet, amely utal a végrendeletre vagy egyszerűen csak holmi elveszített iratokra. Postafiókcímet kell megadni, és a becsületes megtalálónak járó jutalom fejében felajánlani a sárga boríték visszaküldését. Lefogadom, hogy a levelet Kürt vagy az édesanyja akkor is felbontja, ha nem nekik címezzük. Az is biztos, hogy válaszolni fognak.

– Elegendő bizonyítékot adna ez a kezébe, hogy leleplezze őket?

– Csak akkor, ha nyilvánosságra hoznám a csalást. Ez azonban édesapám iránti kegyeletből szóba sem jöhet. Azt viszont kideríthetnénk, hogy megalapozott-e a gyanúnk. Az is kiderülne, hogy a végrendelet elveszett vagy megsemmisítették. Utóbbi esetben nem küldenek választ. A levelet természetesen írógéppel kell írunk.

– Tegye meg, Gunnar, tegye meg!

– Még gondolkozom rajta. Talán valóban cselhez folyamodom, hogy kiderítsem az igazságot.

Eddig még nem tett semmit, és most, miközben a parkban sétálgatott, megint azon törte a fejét, hogyan fogalmazza meg a levelet.

Hirtelen felriadt a töprengésből. Gyerekkacagás ütötte meg a fülét, aztán pedig meleg, lágy női hangot hallott. Ezer közül is felismerte volna ezt a szívének oly kedves, mindig tisztán csengő hangot. Rájött, hogy Herma Hell és a gyermekek valahol a közelben tartózkodnak. Akaratlanul is lopakodva indult el a nevetés irányába. Egy bokor mögül óvatosan kilesett. A tanítónő a napsütötte kis tisztáson egy kerek kőasztal mellett állt, a gyerekek pedig apró kavicsokat gyűjtöttek.

– Ennyi elég lesz. Gyertek ide, rakjuk sorba a köveket!

Gunnar jól látta Herma Hell bájos, vidám arcát. Érdeklődve figyelte, hogy a tanítónő kisebb kupacokba rakosgatta a kavicsokat.

– Nézzük meg, hány kő van az egyes csoportokban! Az egyiket te számolod meg, Dieter, a másikat pedig te, Hannelore.

A gyerekek engedelmesen megszámozták a köveket. Hannelore tizenhat, Dieter tizenkilenc kavicsot számlált össze.

– Most pedig arra lennék kíváncsi, mennyi ez összesen? -kérdezte a tanítónő.

– Azonnal meglesz, Herma kisasszony. Az én tizenkilencemhez hozzá kell adnom Hannelore tizenhat kavicsát.

– Helyes. Nagyon okos vagy, Dieter.

– Én is – vágta rá a kislány kissé féltékenyen.

– Hogyne. Mindjárt te is sorra kerülsz, de előbb halljuk Dietert!

A fiúcska számolni kezdett, és megállapította, hogy tizenkilenc meg tizenhat az

harmincöt. Hannelore két másik kupacot kapott. Az elsőben tizenhárom, a másodikban huszonegy kavics volt. Ő is helyes végeredményre jutott. Azután más feladatok következtek. A gyerekek játszva megtanultak összeadni, kivonni, osztani, és roppant büszkék voltak nagyszerű teljesítményükre. Közben sokat nevettek, és a jó levegőn ugrándoztak.

Gunnar nem tudta levenni a szemét Herma Hell bájos arcáról. A lány nem sejtette, hogy figyelik. Azt hitte, egyedül van a gyerekekkel, és keresetlenül, természetesen viselkedett. Lundström az elmúlt napokban az étkezéseknél sokszor figyelte az új tanítónőt, aki egyre jobban tetszett neki. Magában megállapította, hogy még soha nem találkozott ilyen tiszta lelkű, életvidám és őszinte teremtéssel. Eddig nem foglalkozott komolyan a nőülés gondolatával, még Anita sem ébresztett benne ilyen gondolatokat, pedig őt rendkívül kedvelte és tisztelte. De amióta megismerte ezt a kis tanítónőt, egyre gyakrabban eszébe jutott a házasság gondolata. Milyen szép is lenne... egy ilyen társ mellett leélni az életet!

Sokáig szinte megigézve állt. A bokor fedezékéből fürkészte a lány arcát, fényes, szőke haját, karcsú alakját, ám a számtanóra hamarosan véget ért.

– Most pedig a köveket, amelyek sok mindenre megtanítottak bennünket, tegyük vissza szépen a társaikhoz! Itt, az asztalon magányosak lennének, ezt nem engedhetjük. Hamar végezzünk, aztán – rendelkezett Herma – bemegyünk, és kezet mosunk, mert mindjárt asztalhoz kell ülnünk.

Az ifjú Lundström látszólag ráérősen ballagva elindult feléjük. A gyerekek azonnal odaszaladtak hozzá.

– Gunnar bácsi! Gunnar bácsi! Tudod, mennyi tizenkettő meg tizenhét? – kérdezte Dieter.

A férfi felnevetett.

– Szerintem te is tudod.

– Igen. Tizenkettő meg tizenhét az huszonkilenc.

– Azt is tudod, hányszor van meg a tizenkettőben a három? – kérdezte Hannelore.

Az igazgató mosolyogva nézett Hermára, miközben töprengve ráncolta a homlokát.

– Ezen egy kicsit törnöm kell a fejemet – mondta. Hannelore ugrándozni kezdett.

– Én viszont rögtön tudom. Tizenkettőben a három négyszer van meg.

– Úgy látom, Hell kisasszony, éppen a számtanóra végére csöppentem ide.

Herma kissé zavartan nézett a „mesebeli hercegre”, de nyugalmat erőltetett magára.

– Igen, ma a szabadban tartottuk az órát, hisz gyönyörűen süt a nap. Most azonban ideje, hogy bemenjünk, és rendbe szedjük magunkat.

– Megengedi, hogy csatlakozzam? Én is sétáltam egyet a parkban, hogy friss levegőt szívjak.

Herma beleegyezően bólintott, de nem válaszolt. Lelkiismerete korholó hangjára figyelt: „Te buta teremtés, miért jöttél zavarba? Talán még soha életedben nem beszéltél férfival? Miért ugrik ki a szíved mindjárt a helyéből? Amilyen ostoba vagy, még el is pírultál, mert megláttad a mesebeli herceget. Miféle gyerekes dolog ez?! Verd már ki a fejedből, te ostoba liba! Ne felejtsd el, hogy ez a férfi tabu számodra, mert Anita kisasszony szerelmes belé. Semmi szívdobogás, megértted?”

– Remélem, nincs túlságosan sok baja a gyerekekkel – szakította félbe Gunnar a lány néma monológját.

Herma igyekezett könnyed hangon válaszolni.

– Semmi gondom nincs velük, kizárólag örömet szereznek. Gyors a felfogásuk, és könnyen tanulnak.

– Ez nem csoda, hisz megkönnyíti a dolgukat. Von See-bach kisasszonytól tudom, remekül ért ahhoz, hogy szinte szórakozássá tegye a tanulást.

A férfi kedves szavaitól Herma akarata ellenére elpirult.

– A tanár egyik legfontosabb kötelességének tartom, hogy a gyerekekkel megszerettesse

a tanulást, és meg is könnyítse számukra. A kényszer és a felesleges szigor csak árt. Bár hozzá kell tennem, szerencsém van, hogy jó természetű és tehetséges gyermekeket tanítok. Világéletemben szerencsés voltam.

Már egyáltalán nem volt zavarban. Vidáman, elfogulatlanul beszélt. A férfi melegen pillantott rá.

– Ezt nagyon kevés ember mondhatja el magáról. Még kevesebb, aki be is vallja.

– Ha az ember boldog és szerencsés, azt hálás szívvel meg kell köszönnie. Különben hűtlen lesz hozzá a szerencse.

– Le kell kenyereznünk? – évődött a fiatalember. A lány felnevetett.

– Így is mondhatjuk. „Mit tehetek róla, gyönyörű a világ, mit látnom engedtetett.”

A férfi elgondolkozott Herma szavain.

– Mintha ezt már hallottam volna valahol... A lány bólintott.

– Nyilván látta Fulda darabját, a Talizmánt. Rita, a kosárfonó lánya mondja benne: „Ég és föld boldogságra teremtett, mit tehetek róla, gyönyörű a világ, mit látnom engednek.”

– Lehet, hogy nem pontosan idéztem, de nagyjából ezt mondja Rita. Lehet, hogy ő a példaképem, mert én is, akárcsak ő, mindig elégedett vagyok.

– Csodálatos ajándék ez a sorstól.

– S nem győzők hálát adni érte a Teremtőnek.

– Hogy érzi magát minálunk? Megszokta már?

Herma a szívére szorította a kezét.

– Adná a Jóisten, hogy életem minden napja olyan kellemes legyen, mint azok, amelyeket itt tölthetek.

Szinte akaratlanul tört fel Hermából a vallomás. Gunnar érezte, hogy melegség önti el a szívét. Pompás lenne, ha karjába kaphatná ezt a bájos teremtést, hogy aztán soha többé ne eressze el.

Dieter és Hannelore követelni kezdték a jogukat, ők is szerettek volna beszélgetni Gunnar bácsival. A férfi megadta magát a sorsának, és megelégedett azzal, hogy Hermára mosolyoghatott, ha a gyerekek valami mulatságosat mondtak.

A kastély kapujánál Gunnar udvariasan meghajolt a lány előtt, a gyerekektől pedig tréfálkozva búcsúzott. Herma bekíserte a kicsiket, ellenőrizte a kézmosást, és tiszta ruhát adott rájuk. Helene kisasszonyt nem engedte a gyerekek közelébe, ő segédkezett nekik mindenben. Éppen elkészültek, amikor már az ebédhez öltözve Anita lépett a szobába.

– Megkérhetem, Anita kisasszony, hogy vigyázzon pár percre a gyerekekre, amíg gyorsan magamra kapom az egyik ruhakölteményt? – kérdezte pajkos mosollyal.

Anita bólintott:

– Menjen csak, vigyázni fogok a védencreire.

Herma a hálósobájába sietett, a gyerekek pedig élménybeszámolót tartottak Anita néninek a délelőtti eseményekről. Herma gyorsan felfrissítette magát, kezét mosott, és leöblítette a parkban folytatott beszélgetéstől még mindig lángoló arcát. Aztán felvette a sötétzöld ruhát. Megfésülködött, s már el is készült. A tükör előtt egy pillanatra megállt, s szigorúan méregette magát.

„Már csak ez hiányzott neked, hogy beleszeress ebbe a mesebeli hercegbe. Hogy lehetsz ennyire ostoba?! Te is tudod, hogy reményed sem lehet” – korholta ismét a lelkiismerete.

– Sebaj, akkor is csodálatos érzés – szólalt meg halkan, mintegy ellentmondva józan eszének, mert egyre jobban érezte, hogy ez a reménytelen szerelem a legtöbb, amit kaphat, s be kell érnie ennyivel. Hogyan is remélhetné egy olyan ágrólszakadt teremtés, mint ő, hogy a mesebeli herceg majd viszonozza az érzéseit? Herma tudta, hogy ez sosem következhet be, de úgy érezte, ez a viszonzatlan érzés is jobb annál, mintha soha meg sem ismerte volna a szerelmet. Étkezéseknél minden alkalommal felfigyelt arra, milyen félreérthetetlenül, milyen kihívóan viselkedik von Holst asszony Lundström igazgatóval.

„Hogyhogy Anita kisasszony ezt nem veszi észre?” – tűnődött magában aznap is az asztalnál. – „És vajon mit gondol, ha mégis észreveszi?” – töprengett tovább, s közben Anita-ra pillantott. Látta, hogy őt is mehökkenti mostohatestvére magatartása, de különösebben nem zavarja. Herma ebből arra következtetett, hogy Anita biztos a dolgában, tudja, hogy Lundströmöt senki sem veheti el tőle. Vagy pedig igaz, amit mondott, és valóban csak barátság van kettőjük között. Herma végtelenül boldog lett volna, ha bebizonyosodik, hogy így van. Különös, de az nem izgatta volna, ha történetesen von Holst asszony lenne szerelmes a fiatalemberbe. Azért nem, mert pontosan látta, hogy Gunnar számára közömbös az asz-szony. Sőt, nemcsak közömbös, egyszerűen tudomást sem vesz róla.

Herma aznap is kelleetlenül állapította meg magában, hogy von Fuchs úr szinte egész étkezés alatt le sem vette róla a szemét. Hiába igyekezett kerülni a tekintetét, valahányszor ránézett, látta a férfi rászegeződő fekete szemét. Kürt von Fuchs szeme villanásával igyekezett bevonni az ifjú tanítónőt a társalgásba, de Herma mindig ügyesen kitért előle, mert felháborítónak találta a férfi viselkedését. Mégis mit képzelt ez a kellemetlen fiatalember? Nem elég, hogy lopja a napot, még szemérmetlenül ki is kezdene vele?! Jobban tenné, ha békén hagyná, és nem nehezítené meg az életét. Herma nagyon élvezte a kastélyban töltött napokat, csodálatos volt itt minden, ráadásul itt van a mesebeli herceg is, akiről titkon ábrándozhat. Legalább ez maradjon meg neki, hisz ennél többet egy ilyen szegény lány aligha remélhet. Kurtnak pedig nincs joga ahhoz, hogy lerombolja az álmait, és elűzze a kastélyból.

Von Holst asszony étkezés közben, szokásához híven, a gyerekek előmeneteléről érdeklődött. Herma beszámolójára azonban már nem figyelt, hanem epekedő pillantásokat vetett Gunnarra, és megpróbálta magára vonni a figyelmét.

Ezt természetesen a többiek is észrevették, de senki sem törődött vele. Egyedül Anita ütközött meg azon, ahogy mostohanővére egyértelműen felkínálkozik Lundströmnek. Tudta, hogy sikertelenül próbálkozik, mert ismerte Gunnar véleményét Ingeről.

Gyönyörű, verőfényes idő volt, ezért a kávé a teraszon szolgálták fel. Mindannyian helyet foglaltak a csikos napernyő alatt. Inge szóval tartotta Gunnart, és a muskátlikkal díszített mellvédhez sétált vele. Miközben ott beszélgettek, arra ment Frank Soltau, és udvariasan megemelte a kalapját. Egyenruhája még nem érkezett meg, ezért saját öltönyét viselte. Inge érdeklődve pillantott rá, és megkérdezte a köszönést viszonzó Gunnartól, hogy ki volt a fiatalember.

– Anita kisasszony sofőrje, nagyságos asszonyom.

Inge a mostohahúgához fordult.

– Igazán figyelemre méltó sofőrt választottál magadnak – jegyezte meg gúnyosan.

A gyerekek mellett álldogáló Herma észrevette, hogy a rosszmájú megjegyzés hallatán Anita halványan elpirult, de azért nyugodt hangon válaszolt.

– Nem én választottam. Egyedüli jelölt volt, az autókereskedésben ajánlották.

– Nem úgy fest, mint egy sofőr. Inkább úriembernek hinném.

– Igazad van. Az infláció és a nehéz gazdasági helyzet következtében pályát kellett módosítania.

– Jobb lesz, ha vigyázol vele. A lecsúszott alakok jövőjük biztosítása érdekében szívesen udvarolnak gazdag nőknek – jegyezte meg Kürt von Fuchs kaján hangon.

Anita kihúzta magát.

– Ne magadból indulj ki! – válaszolta félhangosan.

Szavait csak a fiatalember és Herma hallhatta.

A tanítónő összerezsent, de nem bánta, hogy Kürt megkapta a magáét. Észrevette a fiatalember jeges pillantását.

– Kedves vagy, mint mindig – vágott vissza Kürt

Anita látszólag nyugodtan hátat fordított neki.

Herma megütközve nézte sápadt arcát. Felsejlett benne, hogy von Seebach kisasszony

talán nem egészen közömbös az új sofőrjével szemben.

Inge ismét magához ragadta a szót.

– Kurtnak tökéletesen igaza van. Óvakodni kell ezektől az alakoktól. A sofőröd valóban jóképű férfi. Csak vigyázz, nehogy elcsavarja a fejed!

Anita dühében az ajkába harapott, a hangja azonban nyugodt volt, amikor megszólalt:

– Miért pont ő csavarná el?

– Hallottunk már ilyet. Kurtnak igaza van, vigyázni kell az efféle alakokkal.

– Ne aggódj, Inge! Az én fejemet nem könnyű elcsavarni. Egyébként pedig egy percig sem haboznék, hogy egy sofőrnek nyújtsam a kezem, ha szeretném, és rendes, tisztességes emberről lenne szó. Nem az a fontos, mit dolgozik valaki, hanem az, hogy milyen ember, és szeretjük-e.

Inge epekedő pillantást vetett Gunnarra.

– Mit szól ehhez, igazgató úr?

– Maradékitalanul egyetértek – válaszolta Lundström, és kedvesen rámosolygott a lányra.

Anita nem sejtette, hogy szavai Gunnar számára vallomással értek fel. Az ifjú Lundström megértette, hogy Anita ki akart állni Frank Soltau mellett. Kijelentése enyhítette a mostohatestvérek gúnyos, gonosz megjegyzéseit. Gunnar elhatározta, hogy hűségesen kitart a lány mellett, bármi is történjék. Mindenekelőtt világossá vált számára, hogy változtatnia kell Frank Soltau társadalmi helyzetén, mielőtt Anita tisztába jönne saját érzéseivel. Gunnar már többször felfigyelt arra, hogy a sofőr jelenléte összezavarja Anitát, és kizökkenti a rá annyira jellemző higgadságból. Most azonban határozottan úgy érezte, segítenie kell, különben komoly bonyodalmakba keveredik a lány.

Herma ugyancsak elgondolkozott a hallottakon, ő szintén azon a véleményen volt, hogy egy sofőrhez is feleségül lehet menni, ha tisztességes, rendes férfi, és főként, ha az ember lánya szereti. A fiatal tanítónő egyre kevésbé hitt abban, hogy Gunnar Lundström és Anita között több lenne barátság. Nagy megkönnyebbülés volt ez számára. Tapintatosan félrefordult, ismét a gyerekeknek szentelte minden figyelmét^ és úgy tett, mintha az iménti beszélgetésből semmit sem hallott volna.

Von Seebach asszony hűvösen zárta le a témát.

– Anitát mindig különös lánynak tartottam. Cseppet sem lepne meg, ha ostoba szerelmi házasságot kötne.

Mostohaanyja szavai és vélt felülemelkedése az emberi gyarlóságokon megneveltette Anitát.

– Örülök, mama, hogy a legrosszabbra is felkészültél – felelte vidáman, mintha az imént nem is komoly dolgokról vitatkoztak volna.

Az ifjú Lundström igyekezett megszabadulni Inge társaságától. Amikor felszolgálták a kávé, odalépett Anitához.

– Valamit szeretnék megbeszélni önnel – mondta halkán. – Elkísérne egy darabon visszafelé az irodámba?

A lány bólintott.

– Örömmel, a kapunál találkozunk.

Ebben a pillanatban ismét feltűnt Frank Soltau. Egy szerszámért tartott a szobájába, amelyre az egyik motor megjavításához volt szüksége. Határtalan buzgalommal és lelkesedéssel vetette bele magát a munkába. Ezúttal csak Anita és Gunnar látta elmentében. Lundström észrevette, hogy a lány furcsán, merengve néz Soltau után.

Az igazgató még szívesen váltott volna néhány szót Hermával, de a tanítónő már távozott a gyerekekkel, így hát ő is elbúcsúzott, és a lakosztályába sietett. Anita egyenesen a parkba ment, hogy a kapunál megvárja.

Von Seebach asszony gyermekeivel egy darabig még a teraszon üldögélt, aztán ők is

visszavonultak. Anya és leánya pihenni kívánt, Kürt pedig elhatározta, hogy szerencsét próbál a „csinos kis pipinél”, ahogyan magában Hermát nevezte. Úgy gondolta, ezúttal biztosan egyedül találja, mivel ebéd után a gyerekek is lepihentek. Ám ez alkalommal is csalódnia kellett. Látta, hogy a lány kijön a gyerekek hálósobájából, és utána nyomban el is tűnt. Kürt óvatosan körülnézett, de nem látott senkit a közelben. Anyja és nővére már lepihent, a gyerekek a hálósobában voltak, Anita pedig kiment a parkba.

Miután meggyőződött róla, hogy senki sem látja, bekopogott a tanulószoba ajtaján. Tudta, hogy ez a helyiség egyben Hell kisasszony nappalija is. Herma sejtette, ki lehet az, mert a folyosón látta egy pillanatra a férfit. Elővigyázatosan már korábban kulcsra zárta az ajtót. Az első kopogtatásra nem is válaszolt.

– Ki az? – szólt ki a második után.

– Kürt von Fuchs. Kérem, nyissa ki, beszélni szeretnék önnel – válaszolta a férfi félhangosan.

– Sajnálom, de itt nem fogadok látogatókat. Ha beszélni kíván velem, azt megteheti édesanyja jelenlétében.

Kürt bosszúsán felnevetett.

– Ne körülményeskedjék! Kérem, nyissa ki.

– Nem! – hangzott a határozott felelet.

– Akkor legalább jöjjön le a parkba a kis pavilonhoz! Fontos mondanivalóm lenne.

– Csak édesanyja vagy a nővére jelenlétében hallgatom meg.

– Édes kisasszony, ne beszéljen már számárságokat!

– Kikérem magamnak ezt a hangot! Magának Hell kisasszony vagyok. Részemről ezzel befejeztem a beszélgetést.

Kürt belátta, hogy a csinos, vidám teremtés keményebb dió, mint gondolta, és nem lesz egyszerű meghódítani. Ez azonban még inkább felcsigázta az érdeklődését. Az egyszerű kis tanítónőcske megköveteli a társaságbeli hölgyeknek kijáró tiszteletet. Nyilván azt hiszi, ezzel kívánatosabbá teszi magát.

Az első játszmát Herma nyerte, de Kürt elhatározta, hogy nem hagyja magát. Legyen úgy, ahogy a lány akarja, ha kell, hajlandó érte nagyobb árat fizetni. Most már megengedheti magának, van miből. A kastélyban pedig amúgy sincs mire költenie. Eldöntötte magában, hogy addig nem megy vissza Berlinbe, amíg a célját el nem éri. Miközben gondolataiba mélyedve lefelé bandukolt a lépcsőn, találkozott az öreg inassal.

– Mit keres még mindig a kastélyban? Miért nem megy már el innen? – ripakodott imént elszenvedett kudarca miatt dühösen Franzra.

– Éppen a szobámba igyekszem, hogy összecsomagoljam a holmimat, nagyságos úr. Holnap reggel elhagyom a kastélyt.

– Rendben. Saját magának köszönheti, hogy elbocsátották.

Franz egyenesen a férfi szemébe nézett.

– A Jóisten rendelte így, ő tudja, miért. Mint ahogy afelől is rendelkezik, hogy szegény megboldogult gazdám végakarata teljesüljön. Ebben biztos vagyok.

Kürtöt annyira felbőszítették az idős férfi szavai, hogy legszívesebben megütötte volna, de volt valami Franz tekintetében, ami megakadályozta ebben.

– Holnap reggel hagyja el a kastélyt! Világos? – vetette oda.

– Igenis, nagyságos úr!

– Az anyám majd kiállítja a bizonyítványát.

– Arra nem lesz szükség, nagyságos úr. Soha nem álltam von Seebach asszony szolgálatában, Hallerstedt úr volt a gazdám.

– Vagy úgy! Feltételezem ezek után, hogy sikerült annyi pénzt félretennie, hogy a végrendeletben biztosított járandóság nélkül is nyugodtan nyugdíjba vonulhat. Vagy tévednék?

– Igen, uram. Sajnos a megtakarításom odaveszett az infláció következtében. Szegény megboldogult gazdám idejekorán gondoskodott a bizonyítványról, és már találtam is állást.

– Akkor szerencséje volt, mert bizony nem sokan alkalmaznának egy ilyen aggastyánt, mint maga – gúnyolódott Kürt, s megállt egy pillanatra. Haragudott Franzra, mert tudta, hogy nem az ő pártján áll. Ezért sértegette szándékosan. Szavai hallatán az idős férfi arcába szökött a vér.

– Ez az aggastyán ma is többet dolgozik, mint némely naplopó fiatalember. Hála Istennek, vannak még nemes gondolkozású, rendes emberek, akik nem hagynak sorsukra egy idős embert, aki önhibáján kívül elveszítette az állását.

Kürt tombolt dühében.

– Válogassa meg a szavait, pimasz fráter! – rivallt rá Franzra. – Hogy merészel így beszélni a gazdájával?!

– Maga nem a gazdám, soha nem volt, és nem is lesz az – felelte az öreg inas, majd nyugodt, kimért léptekkel elindult a szobája felé.

Kürt hangulata a kis közbűt után mélypontra süllyedt. Szobájában dühöngve az ágyra vetette magát.

Anita a park bejáratánál sétálgatott fel-alá. Amikor Gunnar megjelent, odalépett hozzá, és megfogta a kezét.

– Mit kíván elmondani, barátom?

– Bocsássa meg, hogy idekértem, de mostanában ritkán adódik alkalmunk a zavartalan beszélgetésre. Amit mondani szeretnék, nem tartozik másokra.

– Kiderített valamit a végrendeletről?

– Nem, sajnos, még nem. A sofőrjéről szeretnék beszélni.

Gunnar észrevette, hogy a lány zavartan elpirul, s ez megerősítette feltételezésében, miszerint Anita megkülönböztetett figyelmet szentel a fiatalembernek. Ezek után semmi sem tántoríthatta el attól az elhatározástól, hogy segítsen neki.

A lány nyugtalanul pillantott Gunnarra.

– Frank Soltauról? – kérdezte.

A férfinak már többször feltűnt, hogy Anita kerüli a sofőröm megnevezést. Nem is egyszerűen Soltaunak nevezi, hanem, akárcsak most, Frank Soltaunak emlegeti. Ez is azt igazolja, hogy fontos számára a fiatalember.

– Igen, róla. Segítőkész, nemes lelkű embernek ismertem meg. Amúgy nem sokat tudunk róla, legfeljebb azt, hogy a szükség kényszerítette, hogy sofőrként vállaljon állást. Az utóbbi napokban figyelemmel kísértem a munkáját. Megítélésem szerint sokkal többre hivatott annál, mint hogy ily módon keresse meg a kenyerét.

Anita elpirult, de igyekezett nyugodt hangon válaszolni.

– Egyetértek. De jobb lett volna talán, ha nem alkalmazom, miközben nagy szüksége volt erre az állásra?

– Nem, dehogy. Feltétlenül segítenünk kellett rajta. Mostanában mégis azon tűnődöm, valóban segítettünk-e. Kétségkívül kiváló sofőr, és önnek nem fűződik érdeke ahhoz, hogy elengedje. Ennek ellenére elmondom, hogy tudnék számára más beosztást, amely jobban megfelelné a képességeinek.

A lány összerezzent, és érdeklődve hallgatta a férfit.

– Más munkát?

– Igen. Ugyanis az a véleményem, hogy bár nem fejezte be a tanulmányait, tovább képezte magát, és kitűnő műszaki érzékkel rendelkezik. Megállná a helyét az egyetemi vizsgákon, s előbb-utóbb le is teszi azokat. Ez már csak pénz kérdése. Tegnap saját szememmel győződhettem meg felkészültségéről. A Kölnből kihívott mérnök tanácstalanul állt a működésképtelen gép előtt. Soltau viszont fél órán belül megtalálta a hibát, és ki is javította. Édesapám nem sokkal a halála előtt beszélt arról, hogy alkalmazni kellene egy

mérnököt. Gyakorta előfordulnak hasonló meghibásodások, és ilyenkor sürgősen tennünk kell valamit. Leállás esetén tetemes anyagi veszteség ér bennünket. Arra gondoltam, biztosan megegyezne apám akaratával, ha ennek a derék fiatalembernek lehetőséget adnék, hogy megmutassa, mit tud. Tegnap munkát kért tőlem, és mint említettem, megbizonyosodtam arról, hogy ért a gépekhez. A cég számára is hasznos lenne, ha megkapná ezt az állást. Soltau pedig lehetőséget kapna arra, hogy befejezze a tanulmányait. Az ön beleegyezésén múlik minden. Mihelyt talál új sofőrt, és ez aligha lesz túl nehéz, teljes munkaidőben alkalmazom Soltaut az üzemben.

A lány izgatottan figyelte Gunnart, majd megragadta a kezét.

– Ezt örömmel hallom. Őszintén bevallom, kezdettől fogva kínos volt számomra, hogy sofőrként kezeljem. Úgy éreztem, megalázom. Különösen kellemetlen volt arra utasítanom, hogy rendelje meg az egyenruháját. Szerencsére még nem érkezett meg, és most már nem is lesz rá szükség. Mázsás kő esett le a szívemről. Frank Soltau ettől a pillanattól szabad. Segítsen rajta! Meggyőződésem, hogy megérdemli. Örülök, hogy hozzájárulhatok a felemelkedéséhez. Amíg nem találok új sofőrt, időnként majd igénybe veszem a szolgálatait, mint ahogy bármely más úriemberét igénybe venném szükség esetén.

Gunnar mosolyogva nézett Anita szemébe.

– Gondoltam, hogy nem gördít akadályokat az útjába. Ha délután találkoznak, kérem, közölje vele, hogy lemond további szolgálatairól. Ahogy ismerem, ő sohasem merné erre kérni. Nagyon hálás önnek.

– Természetesen szólok neki. Elárulhatom, hogy jobb állást ajánl neki?

A férfi mosolyogva bólintott. Kiolvasta Anita szeméből, hogy ég a vágytól, hogy ő közölhesse a fiatalemberrel a jó hírt.

– Igen. Legyen szíves, mondja el, mert nem valószínű, hogy ma még találkozni vele. Kérem, szóljon neki, hogy holnap reggel keressen fel az irodámban. Egyelőre megtarthatja a szobáját, hogy ne kelljen a városban lakást kivennie, mint a többi alkalmazottnak. Örülnék, ha a jövőben is itt lakhatna, mert akkor bármikor elérhető, még akkor is, ha netán éjszaka kell egy meghibásodott gépet kijavítani. Így legalább én is megszabadulok a gépekkel járó felelősségtől. Ez nagy könnyebbség számomra, amúgy is akad dolgom bőven.

– Ez igaz, kedves barátom. Örülök, hogy ez a döntés az ön számára is kedvező helyzetet teremt.

Gunnarnak eszébe jutott Anita megjegyzése, amelyet a lány az ebédnél tett. Tudta, hogy őszintén beszélt, amikor azt mondta, hogy boldogan nyújtaná a kezét akár egy sofőrnek is, ha az becsületes és rendes ember. Ám abban is biztos volt, hogy Anita örülne, ha másként alakulnának a dolgok, és nem sofőr lenne az illető, akibe beleszeret. Egyre jobban megerősödött benne az elhatározás: segíteni fogja Soltaut, hogy mielőbb befejezhesse tanulmányait, és diplomás mérnökként dolgozhasson. Ezzel elhárulna minden akadály Anita és Soltau útjából, feltéve persze, hogy érzéseik egymás iránt komolyak. Arról egyelőre fogalma sem volt, hogy Soltau hogyan érez a lány iránt, s egyáltalán szabad-e még a szíve.

Még beszélgettek egy kicsit, aztán Gunnar elbúcsúzott, s az irodába indult. Anita visszament a kastélyba. Szobájában leült az ablak előtt álló karosszékre. Azon töprengett, miért örül annak, hogy sofőrje jobb állást kap? Csupán felebaráti szeretetből? Vagy talán azért, mert ez a gyökértelen fiatalember, ahogy titulálták, végre a képességeinek megfelelő állást kap?

Hosszas merengéséből Herma Hell zökkentette ki, amikor bekopogott az ajtaján. Anita kiszólt, hogy jöjjön be, mire a lány belépett, s nyugtalan pillantást vetett Anitára.

– Jöjjön, kedves Herma, üljön ide hozzám. Mi bántja? Mondja el, kérem.

– Bocsánatot kérek a zavarásért, Anita kisasszony, de szeretnék megbeszélni önnel valamit, s egyben a tanácsát kérni – felelte a lány, s leült Anita mellé, aki mosolyogva édességgel kínálta. Herma bármikor boldogan elfogadta volna, de most túlságosan izgatott

volt.

– Von Fuchs úr viselkedése miatt jöttem önhöz panaszkodni. Tudom, az anyjához kellene fordulnom, de félek, hogy azzal nem érnék el semmit. Ön, kisasszony, jól tudja, mennyire örülök ennek az állásnak, és semmiképpen nem szeretném elveszíteni. De félek, hogy ez megtörténhet, ezért jöttem önhöz. Ezért kérem a tanácsát és a segítségét.

Anita már az étkezéseknél észrevette, hogy Kürt majd felfalja pillantásával a lányt, és sejtette, mit akar mondani Herma.

– Beszéljen bátran, kedves Herma. Gyanítottam, hogy a mostohabátyámról van szó. Tolakodó, igaz?

Herma izgatottan bólintott.

– Tekintetéből és néhány hozzám intézett, elejtett megjegyzéséből arra következtettem, hogy szabad prédának tekint. Minderről eddig nem is vettem tudomást, de ma tovább merészkedett, s ezt már nem hagyhatom szó nélkül – jelentette ki, majd szóról szóra megismételte Kürt szavait, amelyeket a férfi az ajtaja előtt mondott neki.

Anita arca szinte lángolt a dühtől, amikor Herma befejezte a történetet.

– Szemérmetlen, pimasz fráter. Mindig is tudtam. Mindenütt békétlenséget szít, de itt nem fog! Nincs joga alantas vágyaival molesztálni nővére gyermekeinek tanítónőjét. Jól tette, Herma, hogy elmondott mindent. Remélem, Kürt értett a szóból, és tudomásul vette az elutasítást. Bár, ki tudja? Meglehetősen csökönyös fajta. Kérem, szóljon azonnal, ha venné magának a bátorságot, és újfent megpróbálna a közelébe férközni. Majd beszélek az anyjával, s ha az nem segít, Lundström igazgató úrral.

Herma ijedten felkiáltott.

– Jaj ne! Kérem, neki ne említse!

Anita meglepetten nézett a lány kipirult arcára.

– Miért ne? – kérdezte megütközve, mert még sosem látta, hogy Herma ennyire zavarba jött volna. Hirtelen mintha halvány fény gyúlt volna az agyában. Lehet, hogy Gunnar rabul ejtette a lány szívét?

Természetesen egyetlen hanggal sem árulta el, hogy sejtí, mi állhat a dolog hátterében. Csendben hallgatta Herma zavart magyarázatát arról, hogy milyen kínos lenne neki, ha Lundström igazgató úr megtudná, hogy mire ragadtatta magát von Fuchs úr. A végén még azt képzelné, hogy Herma adott rá okot.

Anita mosolyogva megnyugtatta.

– Legyen nyugodt. Jobban ismeri ő Kurtot, mint mi ketten. Remélem, az ügy kettőnk között maradhat. Szerintem Kürt nem próbálkozik újra. Rá kellett jönnie, hogy nincs miben reménykednie.

– Máris megkönnyebbültem. Nagyon félttem, hogy veszélybe kerülhet az állásom.

– A munkája miatt ne aggódjon. Biztosíthatom, én mindig kiállók az érdekei mellett.

– Hálásan köszönöm, Anita kisasszony. Most pedig távozom, nem akarom zavarni.

– Egyáltalán nem zavar, maradjon csak. Délután amúgy sem lesz egy szabad perce sem a gyerekektől.

– Az igaz, négytől ötig az írást gyakoroljuk.

Anita nevetett.

– Az bizony rájuk fér, mert az az irkafírka, amit láttam, aligha nevezhető írásnak.

– Meglátja, kisasszony, gyorsan megtanulnak írni.

– Ebben nem kételkedem, amióta láttam, milyen kiváló pedagógus ön. Teázás után ismét teszünk egy kis kirándulást.

– Már előre örülök.

– Ma láttam önt először kedvetlennek és lehangoltnak, amióta itt van nálunk. Feltételezem, hogy az imént, amikor bejött hozzám, nem tartotta magát szerencsés embernek, igaz?

Herma elnevette magát.

– Dehogynem! Ha nem lennék az, akkor nem találtam volna olyan megértő segítőtőre önben.

– Helyes. Örülök, hogy nem szegte kedvét az a kis incidens. De mit is akartam mondani? Igaz is, képzelje, meg kell válnom a sofőrömtől.

Herma döbbenten nézett rá.

– Hogyhogy?

– Fel kell mondanom neki – felelte huncut mosollyal Anita.

Herma Anita arcát fürkészte.

– Ha nem látnám, milyen jóságosan mosolyog, még komolyan vettem volna, amit mondott. De így tudom, hogy nem akarhat rosszat Soltau úrnak.

– Ennyire bízik bennem? -Tökéletesen!

– Eltalálta, Soltau úrral nagyon jó dolog történik, és ezért Lundström barátomnak jár köszönet.

– Vele kapcsolatban is mindig úgy érzem, ahogy önnel kapcsolatban is, hogy mindig jól tesz az emberekkel – szólalt meg halkán Herma.

Anita a lány arcát figyelte, miközben látszólag zavartalanul folytatta mondandóját:

– Én is mindig így érzek vele kapcsolatban. Nos, arról van szó, hogy mérnöki állást ajánl Soltau úrnak az üzemben. Szüksége van egy gépészmérnökre, és tegnap Soltau úr bebizonyította, hogy ért a műszaki berendezésekhez. Kihívtak Kölnből egy mérnököt, mert meghibásodott az egyik gép, de nem tudta megjavítani. Soltau úrnak azonban sikerült.

Most Hermán volt a sor, hogy Anita arcát fürkésze.

– Ez nagyszerű, Soltaunak mindenképpen. De mi lesz magával? Elveszíti a sofőrjét.

– Gondolja, hogy képes lennék önös érdekből megakadályozni valakinek az előmenetelét?

– Nem, ezt nem hinném – felelte kedvesen Herma.

– Soltau úr ezentúl csupán szívességből vezeti majd a kocsit, addig, amíg találok valakit a helyére. A jövőben már nem tekinthetjük sofőrnek.

Herma elnevette magát.

– Ezt eddig sem nagyon tettük. Az a fiatalember nem úgy néz ki, mint aki ilyen egyszerű állásra hivatott.

Anita Hermával együtt nevetett. Boldog volt, hogy megoszthatta titkát a lánnyal. Megszerette Hermát, és úgy érezte, mintha a barátnője lenne.

– Igaza van, Herma kisasszony. Mellette állandóan zavarban vagyok, mert ő nem igazi sofőr. Úriember, s mindig az az érzésem, csupán szívességből, önszántából fáradozik értünk.

– A kis Dieter nagyon szomorú lesz, ha többé nem nevezheti majd barátjának Anita néni sofőrjét.

Ezen jóízűen kacagtak mindketten, aztán Herma elbúcsúzott, s ment a gyerekekért.

XII.

Anita átküldött egy inast Frank Soltau szobájába, és a szalonba kérette.

Szívdobogva várta az érkezését, de ez ma jóleső érzés volt, hiszen jó hírt akart közölni vele. Legutóbb is hevesen kalapált a szíve, amikor magához kérette, de akkor azért, mert kényelmetlenül érezte magát, mivel a kötelező egyenruháról kellett beszélgetnie a fiatalemberrel. Igen hálás volt Gunnarnak, amiért megengedte, hogy ő tájékoztassa az örömteli eseményről Soltaut, s nem is sejtette, hogy Gunnar szándékosan adott rá engedélyt, mert tudta, hogy ezzel örömet szerez Anitának.

Frank Soltau éppen kezet mosott, mert előzőleg a gépházban tevékenykedett, amikor az inas szólt neki, hogy von See-bach kisasszony hívhatja. A fiatalember rendbe tette magát, majd átsietett a kastélyba.

Néhány perccel később már Anita előtt állt.

– Hivatott, nagyságos kisasszony? Mit parancsol? A lány arcán mosoly suhant át.

– Én már nem parancsolok magának, ami a legnagyobb megelégedésemre szolgál. Amúgy sem volt könnyű utasításokat osztogatnom magának. Röviden és tömören: mától nem tartok igényt a szolgálataira.

A férfi elsápadt, acélkék szeme pedig feketének tűnt az izgalomtól.

– Talán hibát követtem el, nagyságos kisasszony? – kérdezte rekedt hangon.

Anita mosolyogva rázta a fejét.

– Nem, szó sincs róla. Lundström igazgató úr kért meg, hogy bocsássam el, ugyanis más területen szeretné alkalmazni.

Soltau fellélegzett.

– Lekötelezettje vagyok, nagyságos kisasszony. Bármikor számíthat a szolgálatomra. Ne higgye, hogy önös érdekből cserben hagyom. Végtelenül hálás vagyok önnek azért, hogy alkalmazott, és szeretném meghálálni a jószágát.

– Kérem, értse meg, én örülök annak, hogy fel sem kell vennie az egyenruhát! Lundström igazgató úr természetesen felajánlotta, hogy amíg nem találok magamnak új sofőrt, ne mondjak fel önnek. De szerintem jobb, ha ezen mindjárt túlesünk, a kocsit pedig akkor is vezetheti, ha az üzemben dolgozik, legalábbis az új sofőr megérkezéséig. Persze, erre külön meg kell kérnem önt.

Soltau végigsimította lágoló homlokát.

– Nagyságos kisasszony, a jósága zavarba hoz. Nem is tudom, milyen állást szán nekem Lundström igazgató úr.

– Lundström úr felhatalmazott, hogy tájékoztassam önt erről. Az üzemben szükség lenne egy megbízható mérnökre, aki ellenőrizné a gépeket és az egyéb műszaki berendezéseket, és általában felügyelné az üzemben folyó munkát. Mostantól fogva ez a maga feladata lesz. Frank arca egyre jobban kipirult.

– De hiszen nem vagyok végzett mérnök...

– Lundström igazgató úr viszont úgy véli, hogy az, bár nem fejezte be a tanulmányait. Nagyon jó véleménnyel van a képességeiről. Lehetőséget kíván adni, hogy befejezhesse az egyetemét. Úgy ítéli meg, hogy sofőrként eltékozolja a tehetségét. Számomra pedig egy percig sem volt kétséges, nem szabad megakadályoznom, hogy olyan állást töltsön be, amely megfelel a képességeinek. Elég... elég önzetlen vagyok ahhoz, hogy ezt belássam.

Anita szavai óriási hatással voltak Frank Soltaura, aki elsápadt, és az arca megmegrándult. Végül megindultan válaszolt.

– El sem tudja képzelni, nagyságos kisasszony, mekkora jót tettek velem, ön és az igazgató úr. Nem találok szavakat. Csak annyit mondhatok, minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy meg szolgáljam a bizalmukat. Hálásan köszönöm.

– Nincs miért hálálkodnia. Magától értetődik, hogy nem gördítettem akadályokat az

útjába. Most pedig engedje meg, hogy gratuláljak az új állásához, Soltau úr!

A férfi mélyen meghajolt, és megcsókolta a lány kinyújtott kezét.

– Köszönöm, hálásan köszönöm, nagyságos kisasszony! Talán egyszer lesz rá módom, hogy viszonzom a jóságát. Egyébként épp ma kaptam csomagot az Ádám Ruhaszalontól. Még nem jutottam hozzá, hogy kibontsam, de valószínűleg az egyenruhám van benne.

Anita halványan elpirult, és rossz érzéssel gondolt vissza arra, hogy néhány napja még egyenruha viselésére akarta kötelezni a férfit.

– Adja át Franznak! Nagyjából egyforma a méretük. Lindeckben felmondtak neki, és mivel nem akartam, hogy a húséges lélek kenyér nélkül maradjon, alkalmaztam a berlini villámba. Ott úgyis szüksége lesz egyenruhára.

Frank meghajolt.

– Van még parancsa számomra?

– Parancsom nincs. Viszont megkérem, hogy fél hatkor várjon a kocsival a kapunál. A gyerekekkel és Hell kisasszonnyal Koblenzba szeretnék menni.

– Pontos leszek.

– Holnap reggel várja Lundström igazgató úr az irodájában, ott majd megbeszéljük a továbbiakat. Még csak annyit, hogy a szobáját megtarthatja, az igazgató úr nem akarja, hogy a városban lakjon. Szeretné, ha mindig itt lenne a gépek közelében.

A fiatalember szeme felragyogott. Örült, mert így továbbra is ennek a bájos, imádnivaló ifjú hölgynek a közelében maradhatott. Az elválás boldogtalanná tette volna, s ekkora áldozatot még ezért a remeknek ígérkező állásért sem akart hozni.

– Köszönöm, nagyságos kisasszony. Ez a legjobb hír, amit ma öntől hallottam. Nagyon köszönöm. El sem tudom mondani, mekkora örömet szerzett vele.

Anita ismét kezét nyújtott, s kedvesen mosolygott rá.

– Átérezem az örömét, és boldog vagyok, hogy csekély mértékben magam is hozzájárulhattam. De nem szeretném tovább rabolni az idejét.

A fiatalember még egyszer hódolattal megcsókolta Anita kezét. Hálásan a szemébe nézett, amitől a lány megint elpirult, majd elhagyta a szobát. A folyosón egy pillanatra megállt, és megtörölte a homlokát. Aztán a szobájába sietett, és rövid levelet fogalmazott a hűgának.

„Kedves Silva!

Jó hírt közlök veled. Sofőri állásomból elbocsátottak, de azonmód mérnökként alkalmaztak Hallerstedt úr cégénél. Arra is lesz mód, hogy befejezzem egyetemi tanulmányaimat. Holnap majd bővebben megírom, miként történt. Most csak a lényegét közlöm, hogy mielőbb megszabadulj a nyomasztó tudattól.

Öcséd nem sofőr többé. Látod, jó az Isten, és megsegített. Azonkívül szilárd meggyőződése, hogy vannak még angyalok a földön. Szerető öcséd:

Frank”

Még írt néhány üdvözlő sort a sógorának, aztán borítékba tette és felbélyegezte a levelet.

Miután ezzel megvolt, az egyenruhát átvitte Franzhoz, majd előkészítette a kocsit a koblenzi útra. Miközben a téra várt, végiggondolta sorsa alakulását. Valamit tennie kellene, hogy kimutassa a háláját azok iránt, akik nehéz helyzetében segítettek rajta. Anitát illetően teljesen tanácstalan volt, de az igazgató úrral kapcsolatban támadt egy jónak ígérkező ötlete.

Eszébe jutott, mit mondott Lundström a három, hatalmas hordóról. Állványzatuk nem bírja soká, de nem lehet megmozdítani őket, mert akkor tönkremegy a bennük tárolt bor. Frank tegnap óta szüntelenül azon törte a fejét, hogyan lehetne úgy kicserélni az állványokat, hogy közben ne billenjenek meg a hordók.

Most is ezen töprengett, amíg csak indulnia nem kellett. Ezen a kiránduláson tulajdonképpen már nem is sofőrként vett részt, hanem mint egy, a többiekkel azonos társadalmi helyzetben lévő úriember, aki készségesen segít a hölgyeknek. Miután visszatért, tovább töprengett. A fél éjszakát ébren töltötte, és egyszer csak ráébredt a megoldásra. Örült, hogy ezzel már az első nap bizonyíthatja rátermettségét, és a cégnek is hasznára válik.

Frank Soltau később mély álomba zuhant, amelyből az ébresztőóra berregése riasztotta fel. Kipattant az ágyból, megmosdott, majd miután elvégezte szokásos tornagyakorlatait, megborotválkozott. Alighogy végzett az öltözködéssel, az egyik inas behozta a reggelijét, s egyben megkérte, hogy fél tízkor álljon elő a kocsival. Hozzátette, hogy Lundström igazgató urat ráér azután felkeresni, ha visszajött.

A kastélyban Anita és Lundström reggeli közben tájékoztatta a többieket a sofőrrel kapcsolatos döntéséről. Kürt von Fuchs dühösen felcsattant, amikor meghallotta, hogy elbocsátották, s más területen kívánják alkalmazni. Úgy érezte, ideje, hogy a helyére tegye a dolgokat, s bebizonyítsa, ki az úr a háznál.

– Egy ilyen döntés előtt ki kellene kérnie a beleegyezésemet. Nem gondolja, igazgató úr? – szólalt meg fölényes, becsmérő hangon

Gunnar megfontolt, magabiztos válasza most is kihozta a sodrából.

– Nem, nem gondolom von Fuchs úr. Amíg én vezetem a céget, nincs szükségem a beleegyezésére. Teljes körű meghatalmazásom feljogosít arra, hogy egy személyben döntsek. Ön egyébként sem tudná megítélni, hogy szükségszerű-e egy új alkalmazott munkába állítása, s ha igen, ki lenne a legalkalmasabb.

– Azt akarja mondani, hogy ön látatlanban tudja, hogy az a sofőr képes helytállni a mérnöki beosztásban?

– Ha látta volna, hogy félóra alatt kijavította a meghibásodott motort, amire a Kölnből iderendelt szakképzett mérnök képtelen volt, most bizonyára hasonlóan vélekedne, és nem kételkedne Soltau úr műszaki érzékében. Amúgy pedig hét szemesztert végzett az egyetemen, s már csak a záróvizsgái vannak hátra. Eddig csupán azért nem vizsgázott le, mert szűkölködött az anyagi eszközökben, de a jövőben lesz lehetősége, hogy behozza lemaradását.

– Ugyan már, Kürt! Tudod jól, hogy az igazgató úr mindig meggondoltan s helyesen dönt – szólalt meg Inge, miközben epekedő pillantást vetett Gunnarra.

Gunnart kellemetlenül érintette, hogy Inge a védelmére kelt. Mint az utóbbi időben már annyiszor, most is zavarta az asszony rajongó tekintete. Lopva Hermára pillantott, és észrevette a lány feszült, ingerült arckifejezését. Sajátságos érzés kerítette hatalmába, nem tudta ugyanis mire vélni a lány zavarát, azt pedig végképp nem értette, miért pirult el. Mit jelentsen ez? Talán észrevette, hogy nézi? Lehet, hogy nem csupán az igazságérzete lázadozik?

Herma lesütötte a szemét, Gunnar pedig elfordította a tekintetét, ám mindketten érezték, hogy ettől a perctől kezdve kapcsolatuk megváltozott.

Kürt reggel ismét próbálkozott Hermánál, hátha több szerencsével jár, s végre egyedül találja. Ám a lány Anita és a gyerekek kíséretében jelent meg a folyosón, ahol Kürt várakozott.

– Engem vártál? – kérdezte Anita meglepetten.

– Miért?

– Csak azért, mert még sosem láttalak itt.

– Semmi közöd hozzá, hogy hol vagyok – hangzott a durva felelet.

– Valóban, feltéve, ha nem zavarasz. Itt azonban semmi szükség férfiakra.

– Nem akartalak zavarni, sőt találkozni sem akartam veled.

– El tudom képzelni. Az anyád és Inge valószínűleg már lementek. Csak nem ébredt fel benned a kötelességtudat, hogy szerető nagybácsiként üdvözőld a gyerekeket? Meglepne,

mert még sosem fordult elő.

– Mi közöd hozzá? Anita kihúzta magát.

– Az az érzésem, hogy összetéveszted a kastélyt a berlini szállásoddal. Szeretném felhívni a figyelmedet, hogy ez itt a Lindeck kastély, s jó lenne, ha ennek megfelelően viselkednél.

– A viselkedésem végképp nem tartozik rád!

– Valóban nem. De szólhatok az anyádnak, hogy figyelmeztessen. Nem szeretném ugyanis, ha megzavarnád a ház nyugalmaát.

Kürt látta, hogy Herma elsápadt Anita szavai hallatán. Rájött, hogy a lány mindent elmondott Anitának, de nem zavarta. Esze ágában sem volt lemondani róla. Egyszer ugyan már visszautasította, de ez még nem jelenti azt, hogy ne próbálkozhatna a jövőben. Nyilván csak a jó híre megóvása érdekében mesélte el a kettőjük között lezajlott beszélgetést. Lehet, hogy meglátta valaki, vagy hallottak valamit, s ezért számolt be Anitának az esetről.

– Anyám nem foglalkozik ilyen jelentéktelen ügyekkel – jegyezte meg egykedvűen, bár nem örült volna, ha anyja megtudja, miben mesterkedik. Még egy utolsó, átható pillantást vetett Hermára, majd megvonta a vállát, s távozott.

A reggelinél úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. Elhatározta, hogy a nap folyamán mindenképpen beszél Hermával. Talán lesz rá lehetősége, ha a lány később lemegy a parkba a gyerekekkel, hisz ott könnyűszerrel megszabadulhat a két kicsitől.

Forrt benne a méreg, amikor rájött, hogy erre délelőtt nemigen lesz lehetősége, Herma ugyanis Anitával és a gyerekekkel reggeli után azzal a nevetséges vitát kiváltó sofőrrel a városba indul.

Frank Soltau délelőtt tizenegyre érkezett Gunnar Lundström irodájába.

– Beszélni kívánt velem, igazgató úr? Gunnar mosolyogva biccentett.

– A lényegét már biztosan hallotta von Seebach kisasszonytól.

A fiatalember udvariasan meghajolt, ahogy az a társadalmi érintkezésben azonos szinten álló emberektől elvárható. Ebben a mozdulatban már nyoma sem volt az alacsonyabb beosztással járó alázatnak.

– Von Seebach kisasszony rendkívül örvedetes hírrel lepett meg, amelyet még most sem merek elhinni. Mindenesetre hálás szívvel állok ön előtt, igazgató úr.

Gunnar komolyan nézett rá, mintha a lelkébe akarna látni.

– Remélem, a cég igazgatójaként helyesen döntök, amikor alkalmazom. Ha emberismeretem nem csal, ön törekedni fog arra, hogy tökéletesen ellássa egy mérnök munkakörét. Meggyőződésem szerint minden erejével azon lesz, hogy megfeleljen a feladatnak. Lehetőséget szeretnék magának adni, hogy folytathassa a pályáját, amely kényszerítő körülmények hatására félbetörött. Már első találkozásunkkor elnyerte rokonszenveimet, és von Seebach kisasszony is értékes embernek ismerte meg. Nem olyan emberek vagyunk, akik tétlenül nézik, s megtagadják a támogatást attól, aki keményen küzd az előbbre jutásért. Von Seebach kisasszony egyetértésével szeretném önt segíteni a törekvéseiben. Tudom, hogy nem fogunk csalódní magában.

Frank szemében könny csillogott. Megfogta Gunnar kezét, és megindultan megszorította. Egy darabig nem tudott megszólalni. Kellott egy kis idő, hogy összeszedje magát. Aztán mindent részletesen megtárgyaltak, és megegyeztek Soltau fizetésében. Gunnar azt javasolta, Frank egyelőre még álljon Anita rendelkezésére is, amíg a lány új sofört talál magának, amibe Soltau minden további nélkül beleegyezett.

Gunnar megköszönte a fiatalembernek, hogy előző nap ismét megjavította az egyik gépet. Frank zavartan szabadkozott, mondván, hogy öröme telt a munkában. Miután mindent megbeszéltek, Soltau rátért tulajdonképpen mondanivalójára.

– A múltkoriban beszélt arról a három hordóról, igazgató úr, amely gondot okoz önnek.

Gunnar meglepetten felkapta a fejét.

– Igen, bajban vagyunk, bár tudjuk, hogy nincs segítség. Az állványzatok már csak rövid ideig bírják, aztán menthetetlenül összetörnek a teher alatt. Hatalmas veszteség lesz, mert rendkívül jó évjáratról van szó.

Frank Soltau szeme felragyogott.

– Megtaláltam a megoldást, igazgató úr.

Az ifjú Lundström hitetlenkedve meredt rá.

– Komolyan beszél?

– A legkomolyabban. Gunnar izgatott lett.

– Ha ez igaz, ha valóban kitalálta, miként helyezhetnénk új állványokat a hordók alá anélkül, hogy megmozdítanánk őket... El sem tudja képzelni, mekkora jelentősége lenne ennek... De nem, kizártnak tartom. Teljesen kizártnak. Frank Soltau boldogan felnevetett.

– Amióta megemlítette ezt a gondot, éjjel-nappal a megoldáson törtem a fejem. Ma éjszaka aztán végre rájöttem. A módszer a többi hordó esetén is alkalmazható, méretüktől és súlyuktól függetlenül.

Gunnar megragadta Soltau vállát, és izgatottan megrázta.

– Ha ez igaz, akkor életem egyik legbölcsebb döntése volt, hogy alkalmaztam. Duplájára emelem a fizetését, amennyiben sikerrel jár. Beszéljen végre! Költséges az eljárás?

– Nem, nem kerül sokba.

– Mondja már! Még mindig képtelen vagyok elhinni. Frank szeme ragyogott. A fiatalember égett a tettvágytól.

– Azonnal megmutatom, miről van szó. Kérem, adjon utasítást, hogy hozzanak ide egy kisebb, üres hordót az állványzatával együtt.

Gunnar csengetett. A belépő hivatalsegédet utasította, hogy tegye, amit Frank mond.

– Hozzon négy deszkát is! Körülbelül ekkorákat – tette hozzá Soltau. – Nem lenne értelme, hogy eláruljam az ötletemet, ha nem tudom azonnal megmutatni a kivitelezés módját is – jegyezte meg, miközben várakoztak.

– Rendben van. Addig írja alá a szerződését! Olvassa nyugodtan végig! Láthatja, elegendő szabadságot adtam, hogy befejezhesse a tanulmányait. Ahhoz pedig időnként Charlottenburgba kell utaznia. Az időpontokat majd később egyeztetjük.

Frank elolvasta a szerződést. Még mielőtt aláírta volna, Gunnar gyorsan hozzáfűzött egy kiegészítést. Az állt benne, hogy Soltau fizetését a duplájára emeli, amennyiben sikerül az állványokat a tetszőleges nagyságú hordó alatt úgy kicserélnie, hogy közben a hordót nem kell megmozdítani. Frank mosolyogva aláírta az igazgató kézjegyével ellátott szerződést.

Közben lassan megérkezett a kis hordó, az állványzat és a deszkák.

Frank letakarította az ablak melletti nagy asztalt, ráhelyezte az állványt, arra pedig a hordót.

– Így – szólalt meg. – Képzelve el, kérem, hogy ez a hordó egyike azoknak, amelyek gondot okoznak. Az állványzata korhadt, és újra kell cserélni.

Gunnar bólintott.

– Elképzelttem.

– Fogom ezt a négy deszkát, amelyek a hordókhöz hasonlóan nagyok és erősek. Derékszögben egymáshoz illeszttem, majd a hordó köré helyeztem őket, egy szintben az állványzat felső magasságával.

Gunnar izgatottan bólintott.

Frank a hordó és az állvány köré helyezte az élükre állított deszkákat.

– A négy deszka négyszöget alkot a hordó körül. Miután ez megtörtént, folyékony betont kell öntenünk a deszkák által közrefogott térbe. A beton a teljes teret kitölti, és miután megköt, új, erős alátámasztást ad. Miután megszilárdult, el lehet távolítani a deszkákat. Az elkorhadt tartókat ott hagyhatjuk, de ki is emelhetjük, a továbbiakban nincs jelentőségük. A hordók immár szilárd alapon nyugszanak, és nem kellett megmozdítani őket. Ezzel

megoldódott a probléma. Az eljárás olcsó, és gyorsan kivitelezhető.

Gunnar feszülten hallgatta Frank előadását, majd megkönnyebbült sóhajjal vetette bele magát a karosszékébe, miközben ragyogó szemmel nézte Soltau lelkesedéstől kipirult arcát.

– Tudtam, hogy maga a mi emberünk. Már be is bizonyította. Édes, jó Istenem, köszönöm! Ez valóban pofonegyszerű. Ön tényleg kiváló képességű ember, bár ebben eddig sem kételkedtem. Akkor hát lásson hozzá, és tegye meg a szükséges előkészületeket! Én pedig közlöm a munkatársaimmal, akik szintén ennek a problémának a megoldásán fáradoznak, hogy a gond nem létezik többé. A módszerét azonban nem árulom el, amíg el nem készült. Nem akarom elvenni az örömét. Lepje meg az urakat!

Frank Soltau hozzáfogott a munkához. Lundström szinte minden másról megfeledkezett. Egész Lindeck lázban égett, mindenki kíváncsi volt Soltau ötletére, még a különben nemtörődöm, közönyös Kürt von Fuchs is. Igaz, ő kajánul arra számított, hogy a kísérlet balul üt ki. Anita ugyancsak roppant izgatottan várta a fejleményeket, még a szokásos kiruccanásairól is lemondott, hogy Soltau minden idejét a munkára fordíthassa.

Nyolc nap alatt elkészültek a munkával. Az üzemben mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel, és gratuláltak Frank Soltau sikeréhez. A fiatalember zavartan, elfogódottan szabadkozott. Valójában rendkívül egyszerű dologról van szó, állította. Felesleges ekkora hűhót csapni körülötte.

Anitán kívül a többi hölgy érdeklődését is felkeltette a kísérlet. Von Seebach asszony kegyesen meghívta Frankot a következő vasárnapra ebédre. Anita a legszívesebben mostohaanyja nyakába ugrott volna örömeiben, mert ez mindenképpen Soltau társadalmi elismerését jelentette. A kastélybeliek szemmel láthatóan hajlandóak voltak elfelejteni, hogy a fiatal férfi soförként kezdte a pályafutását Lindeckben. Frank felettébb örült a meghívásnak, amikor végre egyenrangú emberként ülhet asztalhoz Anitával.

Anita lelkesedése Soltau sikere láttán egyértelműen meggyőzte Gunnart a lány érzéseiről. Von Seebach kisasszony amúgy sem ügyelt már kínosan arra, hogy leplezze az érzelmeit, különösen nem a barátja előtt.

Anita alig várta, hogy Soltau végre elkészüljön a munkával, egész idő alatt szinte remegett az izgalomtól. Szívből kívánta, bárcsak sikerrel járna a férfi. Amikor aztán Gunnar tájékoztatta az eredményről, a lány felkiáltott örömeiben, és lelkesen megszorította barátja kezét.

– Annyira örülök! – tört ki belőle önfeledt örömeiben.

Magában számolta a napokat vasárnapig, s amikor végre elérkezett, szokatlan körültekintéssel válogatott a ruhái között. Sajnos a gyász miatt csak feketében jelenhetett meg, de sikerült egy nagyon csinos, előnyös ruhát választania. A fekete amúgy is jól állt aranybarna hajához, remekül kiemelte halvány rózsaszín arcbőrét. Hatalmas szürke szeme aznap ragyogóbban csillogott, mint valaha.

Herma ösztönösen megérezte, hogy ez a nap Anita számára különös jelentőséggel bír. Elérkezettnek látta ő is az időt, hogy felvegye a fehér galléros eperszínű ruhát a fehér övvel. Itt van végre a várva várt ünnepi alkalom. Önkéntelenül is az jutott először az eszébe, hogy tetszeni fog-e ebben az öltözékben a „mesebeli hercegnek”. Amióta rájött, hogy Anita és Gunnar között csupán barátság van, bátrabban álmodozott az ifjú Lundström igazgató úrról.

Néhányszor előfordult, hogy összefutottak a parkban, amikor Herma a gyerekekkel sétált. Ilyenkor Gunnar barátságosan és szívélyesen viselkedett vele szemben, mire a tanítónő természetesen a hetedik mennyországban érezte magát.

Élete ugyanakkor kellemetlenségektől sem volt mentes. Kürt minduntalan üldözte a szerelmével. A legváratlanabb pillanatokban bukkant fel a közelében, és egy percig sem hagyott neki békét. A gyerekekre sem volt tekintettel, sokszor pedig egyértelmű célzásokat tett. Herma a legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében.

Mindhiába próbálta a férfi értésére adni, hogy terhesnek találja a közeledését. Végül

egészen határozottan felszólította, hogy ne zavarja a tanítási órákat, és a jövőben ne háborgassa. Ám Kurtot nem lehetett egykönnyen elijeszteni.

Amikor Herma vasárnap belépett a hálósobájába, hogy átöltözzön az ebédhez, éjjeliszekrényén kis csomagot, mellette pedig neki címzett borítékot talált. Gyanakodva méregette. Rögtön arra gondolt, hogy Kürt von Fuchs hagyta itt mindkettőt. Biztosan nem a szobalánnyal küldte a csomagot, hanem szégyentelen módon betört a hálósobájába. Herma egyszer már szólt von Seebach kisasszonynak az ifjú Fuchs közeledési kísérleteiről, de azóta nem tett említést róla, mert nem akarta ezzel terhelni. Most azonban úgy érezte, nem hallgathat tovább. Gyorsan átöltözött, megnézte magát a tükörben, s bár elégedett volt a látvánnyal, Kürt kellemetlenkedései miatt mégsem örülhetett önfeledten. Miután elkészült, anélkül, hogy kibontotta volna a küldeményt, fogta a levelet és a csomagot, s átment Anitához.

A kisasszony már végzett az öltözködéssel. Elbűvölően festett fekete bársonyruhájában. Vidám, izgatott arccal fordult Hermához.

– Látom, ma az eperszínű ruha került sorra – jegyezte meg, s mosolyogva szemlélte a belépőt.

– Igen, Anita kisasszony. Úgy gondoltam ez ünnepi alkalom.

– Elragadóan mutat benne.

– Én is ugyanezt mondhatom el önről – viszonzta Herma a bókot, mert barátnője látványa egy pillanatra feledtette a gondjait.

Anita még egyszer megnézte magát a tükörben, majd elégedetten felsóhajtott.

– Zavarhatom egy személyes jellegű üggyel? – kérdezte a tanítónő halkán.

Anita gyorsan megfordult, és kutatóan nézett rá.

– Csak most látom, hogy nagyon komoly az arca, ami egyáltalán nem illik az ünneplő ruhájához. Valami kellemetlenség történt?

Herma felemelte a kezét, amelyben a csomagot és a levelet tartotta.

– Eredetileg nem akartam terhelni, Anita kisasszony, de... Von Fuchs úr több ízben is megpróbált meg nem engedhető módon közeledni hozzám, és olyasmiket mondott, amiket én csak sértésként tudok értelmezni. Hiábavalónak bizonyult többszöri határozott tiltakozásom. Mind ez ideig megpróbáltam tudomást sem venni a dologról, ám néhány perccel ezelőtt találtam valamit az éjjeliszekrényemen. Feltételezem, hogy von Fuchs úr tette oda. Ki más csempészne be csomagot és levelet a hálósobámba? A személyzetet biztosan nem avatta be az ügybe. Nincs más választásom, meg kell kérnem önt, hogy adja ezeket vissza von Fuchs úrnak.

Anita elsápadt, s döbbenet meredt a Hermától átvett tárgyakra.

– Megengedi, hogy kibontsam a levelet és a csomagot?

– Természetesen. Ön kibonthatja, én nem akartam. Miután Herma beleegyezően bólintott, Anita először a levelet tépte fel.

„Édes, kicsi Herma!

Miért ilyen elutasító velem? Hát nem érzi, hogy elepedek Önért? Nem kell tovább szítania ellenállásával szenvedélyem tüzét, hisz már így is a rabszolgája vagyok, világ legbájosabb tanítója. Ne ellenkezzen hát! Boldogok lehetnék, és elviselhetőbbé tehetnék egymás számára Lindeck egyhangúságát. Szeretem, imádom. Nem fogja megbánni, ha meghallgat. Minden kívánságát teljesítem, csak ne gyötörjön tovább, édes, elragadó gyermek! Fogadja el a mellékelt ékszert, szerelmem jeleként adom Önnek. Értesítsen, mikor kereshetem fel, hogy végre bebizonyíthassam, szeretem. ”

Anita dühösen összegyűrte a papírt.

– Jobb lesz, ha nem olvassa el. Mocskos iromány. Az ékszert, amellyel mostohafivérem

meg akarta nyerni magának, felesleges kicsomagolnunk. Mélységesen fel vagyok háborodva, és önnel együtt sértve érzem magam. Bízva csak rám a dolgot! Mindent visszaadok, és ígérem, nem fogom elhallgatni a véleményemet. Kérem, fogadja bocsánatkérésemet mostohabátyám pimasz zaklatásáért. Alaposan megmosom a fejét, s ha ezek után is próbálkozik, ígérem, beszélek az anyjával. Kérem, azonnal szóljon, ha ismét zaklatná.

Herma ösztönösen megragadta Anita kezét.

– Köszönöm. Elhiheti, hogy egy pillanatra sem feledkeztem meg a helyes viselkedésről.

– Ezt mondania sem kell. Ismerem Kurtot. Berlini villámban is folyton zaklatta a szobalányokat. A végén ki kellett utasítanom a házamból. Az utóbbi években már nem szállhatott meg nálam. Azt azonban nem gondoltam volna, hogy önt is háborgatja. Sajnos a kastélyból nem utasíthatom ki, de ha nem hallgat rám, beszélni fogok az édesanyjával. A legszívesebben Lundström igazgatót tájékoztatnám a történekről, ugyanis Kürt mindig tartott tőle.

Anita észrevette, hogy Herma elsápadt.

– Kérem, Anita kisasszony, ne tegye! Rettenetes lenne számomra. Lundström úr biztosan azt hinné, hogy bátorítottam von Fuchs urat. Ilyen esetekben általában a nőket hibáztatják – szólt remegő hangon, miközben ijedten nézett munkaadójára.

Anitának feltűnt, milyen izgatott lesz Herma, valahányszor kiejti Lundström igazgató nevét. Tűnődve pillantott rá. Ez a derűs, életvidám teremtés, aki ujjongva nevezte magát a szerencse gyermekének, elveszítette volna lelke békéjét? Őszinte részvétet érzett iránta. Megfogta Herma kezét, és jóságos pillantást vetett rá.

– Ne nézzen ilyen rémulten! Maga irigylésre méltóan bátor, ígérem, Gunnarnak egyelőre egy szót sem szólok. Magunk is észre tudjuk téríteni Kurtot. Ma délután a szobámba kéretem, és biztosíthatom, határozottan rendre fogom utasítani. Remélem, ezek után hamarosan távozik a kastélyból, neki itt amúgy is túlságosan unalmas az élet. Nem is értem, mit képzelnek a hozzá hasonló alakok? Azt hiszik, a nők csak arra várnak, hogy játszadozzanak velük? Jól fel kellene pofozni, hogy végre észre térjen! Az ilyen Kurt-félék nem érdemlik meg, hogy férfinak nevezzék őket, csak bajt okoznak, máshoz sem értenek – mondta, és jóságosan megsimogatta Herma haját.

Herma hálája jeléül megcsókolta a barátnője kezét.

– Köszönöm, hálásan köszönöm megértő jóságát!

Anita a lányra mosolygott.

– Most pedig kérem, mosolyogjon újra, és ne hagyja, hogy ez a pimasz alak elrontsa a jókedvét! Gyorsan dörzsölje meg egy kicsit az arcát, hogy kipiruljon, különben nem érvényesül az eperszínű ruhája.

Herma elnevette magát.

– Az bizony borzasztó lenne. Roppant büszke vagyok rá. Ugye, csodaszép?

Anita maga mellé húzta Hermát a tükör elé.

– Nos, úgy vélem, bizvást megjelenhetünk a többiek előtt. Nevetve integettek a képüknek, majd Herma elsietett a gyerekekért, és velük együtt lementek az ebédlőbe.

Gunnar már ott volt, amikor beléptek. Ma kicsit korábban érkezett, mint máskor, mert szeretett volna Hermával néhány percig négy szemközt beszélgetni.

A gyerekek lelkesen üdvözölték a fiatal embert, így beletelt egy kis időbe, míg végre a tanítónőnek szentelhette a figyelmét. Herma gyönyörű volt, szépsége pedig lenyűgözte a férfit.

– Elragadó a ruhája, Hell kisasszony. Remekül áll önnek – mondta, miközben a gyerekek körülötte ugráltak.

Herma a hetedik mennyországban érezte magát a bók hallatán, de nem akarta Gunnar elől elhallgatni az igazságot.

– Ez a ruha elérhetetlenül drága lenne számomra. Anita kisasszony rendelte több

másikkal együtt, de a gyász miatt nem hordhatta, ezért úgymond eladta nekem. Nevetségesen csekély összeget kért. Nem akart megszegényíteni azzal, hogy ajándékba adja. Anita kisasszony felettébb tapintatos és nagyvonalú.

Gunnar meghatottan hallgatta a vallomást.

– Igen – mondta kedvesen. – Kevés hozzá hasonló embert ismerek. Ön viszont örömet szerzett neki azzal, hogy elfogadta a ruhákat.

Herma nyugalmat erőltetett magára, és bársonyos, barna szemével ránevetett a férfirra.

– Őszintén szólva, nem nagyon tiltakoztam, mert ehhez a munkához nem lett volna kellő számú elegáns ruhám. Először keresnem kell, hogy tisztességesen kistafirozhassem magam. Tanulmányaim ugyanis majdnem minden pénzemet felemésztették.

Az ifjú Lundström legszívesebben megölelte, és megcsókolta volna az elragadó teremtést. Valahányszor csak megpillantotta, különös melegséget érzett a szíve körül. Tisztában volt azzal, hogy szereti, és vágyott rá, hogy elnyerje viszontszerelmét. Sajnos Inge asszony megzavarta a meghitt társalgást. Mára meglehetősen kacér, drága, testhez simuló gyászruhát választott. Rosszallóan nézte a Gunnarral láthatóan élénk beszélgetésbe merült Hermát. Gyanakvó tekintete egyikükről a másikukra villant.

– Már messziről hallottam a gyerekek lármáját, Hell kisasszony. Ügyelhetne jobban is rájuk – jegyezte meg csípős hangon.

Herma elsápadt. Gunnar jelenlétében különösen érzékenyen érintette a szemrehányás. Mielőtt azonban bármit válaszolhatott volna, az igazgató a védelmére kelt.

– Én vagyok a hibás, nagyságos asszonyom. Túlságosan vadul hancúroztam a gyerekekkel.

Inge asszony gyorsan Hermához terelte a kicsiket, majd mosolyogva a férfihoz lépett, és pajkosan megfenyegette a mutatóujjával.

– Túlságosan elkényezteti őket, kedves igazgató úr. Ám az is biztos, hogy rajonganak önért.

Azzal, mintegy az érzéseinek engedve, a férfi karjára tette a kezét, és odaadó pillantást vetett rá. Gunnar igyekezett feltűnés nélkül hátrébb húzódni, és gyorsan Hermára pillantott. A lány arcán megjelenő fájdalmas vonás elárulta a férfinak, hogy érzései viszonzásra leltek. S ebben a pillanatban végre azt is megértette, mi Inge célja. A napnál is világosabb volt, hogy magához akarja láncolni. Ez a felismerés határtalanul kínos volt számára, és változatlanul nem értette, miért kínálkózik fel ilyen gátlástalanul az asszony. Azt ugyanis elképzelhetetlennek tartotta, hogy hirtelenjében beleszeretett volna, hiszen eddig mindig rendkívül kimért és elutasító volt.

Egyre jobban vágyott arra, hogy kiderítse, valóban ők hárman: Inge, az édesanyja és Kürt tüntették-e el a végrendeletet. Nem akarta, hogy az orránál fogva vezessék akkor sem, ha a végrendelet soha többé nem kerül elő. Elege volt a komédiából, tiszta lapokkal akart játszani. Tudják csak meg, hogy igenis kételkedik abban, hogy ők lennének a jogos örökösök.

Hamarosan megérkezett Kürt és az édesanyja, mögöttük pedig Anita lépett be. Alighogy mindnyájan együtt voltak, az inas jelentette Soltau urat, majd bevezette az ebédlőbe.

Frank Soltau előző nap az illemszabályoknak megfelelően felkereste von Seebach asszonyt, de nem találta otthon. Gunnar tehát bemutatta a fiatalembert a társaságnak.

Von Seebach asszony méltóságteljes leereszkedéssel üdvözölte, Inge kényszeredetten biccentett, fivére pedig kurtán meghajolt. Anita azonban szívélyesen mosolyogva a kezét nyújtotta, és beljebb tessékelte a vendéget. Herma az előírásoknak megfelelően köszöntötte, Dieter és Hannelore meglepetten, de széles mosollyal vették tudomásul a jelenlétét. A két gyerek furcsának találta, hogy Anita néni sofőrje velük ebédel, és ezt suttogva közölték is Hermával. A tanítónő halkán kioktatta őket arról, hogy Soltau úr úriember, valójában nem sofőr.

– Én rögtön láttam – vélekedett Dieter. Megjegyzése azonban kissé hangosra sikeredett,

így mindenki hallhatta az asztalnál. Valamennyien tudták, hogy mire gondol, de elengedték a fülük mellett.

Frank Soltau leküzdötte kezdeti zavarát, majd hamarosan olyan könnyedén s magától értetődően társalgott, hogy többé senki sem érezte kínosnak a helyzetet.

Frankot Gunnar és Dieter közé ültették. Gunnar beszélgetés közben készségesen a vendég segítségére sietett, ha elakadt a társalgás. Frank nemsokára élénk beszélgetésbe merült Anitával és Gunnarral. A többiek is érdeklődve hallgatták őket. Von Seebach asszony magában megállapította, hogy a fiatalember kifogástalanul viselkedik, Inge pedig Gunnar kedvéért ugyancsak bekapcsolódott a társalgásba. Kürt diákkörökben használatos kifejezésekkel igyekezett könnyed hangot megütni. Hamarosan az egész asztaltársaság élénk beszélgetésbe bonyolódott, ám közben senki sem vette észre, hogy Frank tekintetével állandóan Anita bájos arcát keresi.

Frank Soltau tehát kiválóan vizsgázott, és miután a teraszon elfogyasztották a kávé, von Seebach asszony szívélyes udvariassággal búcsúzott el tőle.

– Örülnék, ha gyakrabban tisztelne meg bennünket azzal, hogy vasárnaponként velünk ebédel.

Frank Soltau udvariasan meghajolt, és megköszönte a szívélyes invitálást.

Anita, ha tehetne volna, nyomban mostohaanyja nyakába ugrik, annyira hálás volt neki barátságos viselkedéséért.

– Lenne olyan kedves, és elvinne bennünket ma délután kirándulni? A gyerekeknek megígértem, hogy elmegyünk a Rajna-partra. Az előző héten ki sem mozdultunk innen, hiszen tekintettel kellett lennünk halaszthatatlan munkájára.

Soltau arca felragyogott.

– Mit parancsol, mikor álljak elő a kocsival, nagyságos kisasszony?

– Fél hatkor, mint mindig. Teázás után.

– Ígérem, pontos leszek.

Miután Soltau távozott, von Seebach asszony kegyesen megjegyezte, hogy a fiatalember modora kifogástalan és rendkívül szórakoztató. Remélem, valamennyien helyeslítek a döntésemet, hogy vasárnaponként velünk fog ebédelni? – tette még hozzá.

A társaság többi tagja lelkesen biztosította beleegyezéséről.

– Nem is árt, ha erősítjük a férfi jelenlétet a hölgykoszorúban. Eddig csak ketten voltunk ennyi hölgy között – vetette oda hanyagul Kürt.

Ezután ki-ki ment a maga dolgára, ahogy az már ebéd és tea között mindennap lenni szokott.

– Fel tudnál jönni néhány percre a szobámba? – kérdezte Anita kifelé menet Kürttől. – Szeretnék beszélni veled.

Hangja nyugodt és közömbös volt, a férfi mégis rosszat sejtve nézett rá.

– Hogyne, szívesen. Amúgy sem tudom, mihez kezdjek unalmamban.

– Arra még sohasem gondoltál, hogy dolgozz? Férfi létedre elviselhetetlen lehet ez a semmittevés.

A fiatalember megvonta a vállát.

– Minek dolgoznék? Vagy fejezzem be a tanulmányaimat? Semmi értelme. Nem akarom senkitől sem elvenni a kenyerét.

Anita komoly pillantást vetett rá.

– Szánalomra méltó ember vagy.

– Miért? Egyáltalán nem érzem, hogy az lennék. És kérlek, ne gyere most semmiféle erkölcsi prédikációval, mert az nálam nem hat.

A lány nem válaszolt, csak akkor szólalt meg ismét, amikor beléptek a szalonjába.

– Nos, halljuk, mi nyomja a szívedet? – kérdezte a férfi, miután ledobta magát az egyik kényelmes fotelba, keresztbe tette a lábát, és két tenyérét összeérintve, várakozva nézett a

lányra.

Anita az egyik szekrénykéhez lépett, amelybe a levelet meg az ékszer tartalmazó csomagot rejtette. Mindkettőt kivette, és Kürt elé tette az asztalra.

– Ezeket szerettem volna visszaadni.

Kürt meghökkent, zavartan nézte az asztalon heverő tárgyakat, majd dühösen felegyenesedett.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte pimaszul.

– Hallottad. Vissza akarom őket adni.

Kürt dühös pillantást vetett Anitára.

– Mondd csak, nem gondolod, hogy túlzottan beleavatkozol a dolgaimba? Én fikarcnyit sem törődöm azzal, hogy a sofőrökkel etyepetyézel, előlépteted, és kinevezed mérnöknek.

A lány elsápadt, de nem vesztette el a nyugalalmát.

– Még szerencse, hogy a magadfajta emberek nem sérthetnek meg. Egyébként pofont érdemelnél a szavaidért, sőt, nyugodtan olybá is veheted, hogy felpofoztalak.

Kürt belátta, hogy túlságosan elragadtatta magát.

– Bocsáss meg, ostobaságot mondtam, de feldühített, hogy folyton keresztezed az utamat.

– Nem állt szándékomban. Viszont azt a megbízatást kaptam, hogy ezt a levelet és csomagot adjam vissza. Hell kisasszonytól kaptam mindkettőt. Azért adta át nekem, mert nem tud mit kezdeni egy magadfajta erőszakos alakkal. Sem a levelet, sem a csomagot nem bontotta ki. Én a levelet a beleegyezésével elolvastam. Még szerencse, hogy ő nem tudja, mi áll benne. Hogy gondoltad ezt? Nem tudsz különbséget tenni egy tisztességes hölgy és az egyéb nőismerőseid között? Annak idején sikerült elérned, hogy kitiltsalak a berlini házamból, mivel minősíthetetlen módon viselkedtél a szobalányokkal. Ám hogy egy olyan fiatal hölgyet, mint Hell kisasszony, zaklatni merészelsz, az nem csupán pimaszság, hanem ostobaság is.

– Már engeddd meg!

– Még nem fejeztem be. Igenis ostobaság. Annyi emberismereted igazán lehetne, hogy észrevedd, Hell kisasszony nem kapható könnyű kis kalandokra.

– Majd pont tőled fogom megtanulni, hogyan kell bánni a nőkkel! Ismerem én őket.

– A hozzád hasonlókat talán. De Herma Hell nem az a fajta nőcske, akiket te ismersz. Arról se feledkezz meg, hogy az unokaöcséd és az unokahúgod tanítónőjéről van szó. Ne sodord veszélybe ezt a szegény lányt, aki nehéz munkával keresi meg a kenyerét. Ugyanis veszélyes számára, ha zaklatod. Nem attól félek, hogy elbukik, ám könnyelműséged miatt elveszítheti az állását.

– Amúgy is túl jó tanítónőnek. Egy ilyen szép lány egyéb területeken is kamatoztathatná a képességeit. Én bőséggel kárpótolnám mindazért, amit miattam fel kellene áldoznia.

219

– Biztosan nagy megtiszteltetésnek tartaná, ha a kitarítottad lehetne.

– Igen? És ha feleségül akarom venni? – vágott vissza a férfi.

– Amennyiben ez a szándékom, véleményem szerint meglehetősen ügyetlenül fogtál a dologhoz. Az ember nem sértegeti azt a hölgyet, akit nőül kíván venni.

Kürt cinikusan felnevetett.

– Megpróbáltam, hátha megkaphatom jegygyűrű nélkül is. Ám ha úgy nem megy, akkor végül is miért ne vehetnem el feleségül? Isten a tudója, épp eléggé belehabarodtam, érte még erre az ostobaságra is képes lennék. Tehát csillapodj, nemes lélek, többé nem közeledem tiszteletlen módon a védencedhez. Annak rendje és módja szerint megkérem a kezét. Ígérd meg azonban, hogy a mamának és Ingének egyelőre egy szót sem szólnak. Biztosan magukon kívül lesznek, ha tudomást szereznek a tervemről. De nem érdekel a véleményük. Ez az édes kis lányka az enyém lesz, történiék bármi. Ha kell, még a szabadságomat is feláldozom érte.

– Rendben van, ha valóban komolyak a szándékaid, akkor nem mondtam semmit. Elvégre felnőtt ember vagy, tudod, mit teszel. Mindenesetre azonban ne légy túl biztos abban, hogy így célba érsz.

A férfi gúnyosan felnevetett.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a kis tanítónő egy pillanatig is habozna, ha megkérném a kezét? – kérdezte kérkedve.

Anita komolyan nézett rá.

– Ez a kis tanítónő mellékesen igen értékes ember. Ahogy én ismerem, csak ahhoz megy feleségül, akit szeret.

–Nevetnem kell!

– Ne légy elbizakodott! Ideje, hogy te és a magadfajta ficsúrok végre megtanuljanak illendően viselkedni a hölgyekkel. Manapság a nők nagy része gondoskodik magáról, és nincs rászorulva arra, hogy a férje eltartsa.

– Ugyan, drágaságom, miket nem mondasz? Gondolod, hogy én beveszem az efféle bölcsességet? Fogadjunk, hogy a kis Herma azonnal a karomba omlik, amint megkérem a kezét.

– Soha nem kötök fogadásokat, a legkevésbé ilyen esetekben. Mindazonáltal nem hiszem, hogy tévednék.

– Majd meglátjuk. Kérlek, üdvözöld a nevemben Hell kisasszonyt, és mondd meg neki, hogy a bocsánatáért esedezem. Értesd meg vele, hogy félreismertem, és most már komoly szándékkal közeledem hozzá.

– Rendben van, megteszem. Így legalább talán enyhíthetem a sértést, amit okoztál neki. Most pedig fogd a csomagot meg a levelet, és kérlek, hagyj magamra.

A férfi felvette küldeményeit az asztalról, és felállt.

– Egyébként, a kicsike azért egyelőre ne vegye biztosra, hogy von Fuchs asszony lesz belőle – szólt vissza az ajtóból. – Egyet még alszom a dologra.

Anita megvonta a vállát.

– Nem vettem igazán komolyan. Számomra csupán az a fontos, hogy a továbbiakban ne sértegedj és zaklasd Hell kisasszonyt, hanem hagyd békén.

Kürt nem válaszolt, csak ráérősen elhagyta a szobát. Anita azonnal átment Hermához, és pontosan beszámolt a mostohatestvérével folytatott beszélgetéséről. Ahogy azt előre látta, a lány megrémült, amikor meghallotta, hogy von Fuchs feleségül akarja venni.

– Jóságos Isten! Ez nem lehet igaz. Ha elutasítom, elveszítem az állásomat.

Anita megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Tehát vissza akarja utasítani?

– Feltétlenül. Teljesen közömbös számomra, sőt még rosszabb... inkább visszataszító – válaszolta Herma határozottan.

Anita elmosolyodott.

– Tisztában van azzal, mit veszít? Kürt von Fuchsra gazdag örökség vár.

– Egyéb érdemekkel viszont nemigen dicsekedhet – felelte a lány, s kihúzta magát.

– Gondoljon arra, hogy ezzel a házassággal egy csapásra megszabadulna minden gondjától. Nem kellene fáradtságos munkával keresnie a kenyerét, s Lindeck úrnője lehetne.

Herma elmosolyodott.

– Nem vágyom rá, semelyik lehetőség nem vonz. Csak azt szeretném, ha megtarthatnám az állásomat még néhány évig, és láthatnám felnőni a gyerekeket. A Jóisten aztán majdcsak megsegít. Nem, Anita kisasszony, tényleg nem vágyom arra, hogy von Fuchsné legyek. Kérem, ne gondolja, hogy beképzelt vagyok, de higgye el, képtelen lennék igent mondani. Kizárt dolog.

Anita fürkésző pillantást vetett rá.

– Talán már foglalt a szíve? ^v

Herma a haja tövéig elvörösödött, miközben zavartan nézett a lányra. Aztán összeszedte magát, és nemes méltósággal, komoly hangon szólalt meg:

– Igen, valóban foglalt a szívem. Egy reménytelen szerelem rabja. De ha nem így lenne, akkor sem mennék hozzá von Fuchs úrhoz, mert nem szeretem. Kérem, adja tudtára, hogy eszébe se jusson megkérni a kezemet, mert nem szeretném kikoszarazni. Pedig azt kellene tennem, és az számomra felettébb kínos lenne.

Anita váratlanul Hermához lépett, és kedvesen átölelte.

– Maga hihetetlenül bátor lány, Herma. Nagyon megszerettem. Kérem, legyen a barátnőm.

Herma ismét elvörösödött, most azonban már az örömtől. Boldogan viszonzta Anita ölelését.

– Látja, igazam van. Mégiscsak szerencsés csillagzat alatt születtem. Körülöttem minden szerencsésen alakuh Még ebből a roppant kínos helyzetből is lám, milyen szerencsésen kerültem ki. Kedves kisasszony, önt már régen a szívembe zártam, hisz annyi jóval halmozott el, hogy már eddig is barátnőként gondoltam önre. Boldoggá tesz, ha elfogad barátnőjének.

Köszönöm, tiszta szívemből köszönöm – mondta nevetve, s szemében a meghatottság könnye csillant. A lányok boldogan átöleltek egymást, arcuk pedig ragyogott a boldogságtól, amikor egymásra néztek.

– Higgycs el, Herma, én legalább olyan magányos vagyok, mint ön, és hihetetlenül nagy szükségem van a barátságára. Tudja, én teljesen egyedül vagyok, senkim sincsen. A gyámom meghalt, már csak Gunnarra számíthatok. Ő nagyon jó ember, s őszinte barátság fűz hozzá, de sajnos nagyon leköti a munkája, s nem foglalkozhat állandóan velem. A mostohaanyám és a mostohatestvéreim pedig kifejezetten ellenségesek irányomban. Tényleg nincs senkim – szólalt meg halkán Anita.

– Feltehetek egy bizalmas kérdést? – tudakolta Herma félénken.

– Természetesen, végtére is a barátnőm.

– Azt hittem, hogy nem csupán barátság fűzi Lundström igazgató úrhoz.

– Pedig így van. Túlságosan jó barátok vagyunk ahhoz, hogy a kapcsolatunkból valaha más legyen.

– Igen, erre már magam is rájöttem – felelte Herma megkönnyebbült sóhaj kíséretében.

Frank Soltaut nem hozta szóba, pedig gyanította, hogy Anita számára nagyon is fontos a fiatalember. Ám abban is biztos volt, hogy szívügyekben Anita ugyanolyan zárkózott, mint ő.

Mindketten tudták egymásról, ki ejtette rabul a szívüket, de egyikük sem beszélt róla.

Még egy darabig beszélgettek, aztán Hermának indulnia kellett a gyerekekhez. Anita megígérte, hogy Kurttal szemben továbbra is a pártját fogja. Azt tanácsolta a tanítónőnek, várja ki, hogy a férfi valóban komolyan gondolta-e a lánykérését. Nem árt meg neki, ha kosarat kap. Azt pedig természetesen megígérte, hogy gondoskodik arról, hogy Herma ne veszítse el az állását.

XIII.

Gunnar ebéd után visszavonult a lakosztályába. Amióta a hordókkal kapcsolatos gondja megoldódott, ismét volt ideje arra, hogy a maga ügyeivel is foglalkozzék. Az álmos vasárnap délutáni csendben még egyszer átgondolta, miként szerezhetne bizonyosságot arról, hogy édesapja rokonai valóban eltulajdonították-e a végrendeletet. Egyértelműnek tűnt, hogy cselhez kell folyamodnia. Más megoldás nem volt. Hiába kutatta át újfent a jogtanácsossal apja íróasztalát, csupán néhány feljegyzést talált a személyzetnek kifizetendő járandósággal kapcsolatos számításokról. Ez azonban nem volt megfelelő bizonyíték, ezek alapján nem fizetheti ki az összegeket.

Azt tudta, hogy Kürt vagy édesanyja még mindig átnézik a postát, amit korábban sohasem tettek. Erre építette fel a tervét. Ha Kürt valóban elveszítette a borítékot, akkor a kigondolt levél nem téveszti el a hatását. El is határozta, hogy megírja. A szavakat gondosan mérlegelve fogalmazott. Akár igaza van, akár téved, az semmiképpen nem derülhet ki, hogy a levél tőle származik. Szerencsére az írógépe mindig kéznél volt, mert gyakran előfordult, hogy este vagy vasárnap is dolgozott, de nem akart átmenni az irodába. Tiszta lapot fűzött be, és lemásolta a piszkozatot. A borítékot is írógéppel címezte meg, aztán leragasztotta.

Senki nem sejtetheti, ki adta fel a levelet. Ezért titokban Koblenzba utazott, és ott dobta be a borítékot egy postaládába. Gyorsan végzett a feladattal, s délután már együtt teázott a többiekkel. Minden remekül alakult, időben az állomáson volt, elérte a koblenzi csatlakozást, így eredményesen zárult a kiruccanása, ráadásul a kastélyban észre sem vették, hogy eltűnt néhány órára.

Teázás után Anita, Herma és a gyerekek ismét kirándulni készültek. Gunnar szólt Anitának, hogy ő is szívesen velük tartana, ha nem zavar, mert semmi dolga, s csak unatkozna odahaza. Hozzátette, hogy szívesen utazik Soltau úr mellett, elől a kocsiban.

Anita mosolyogva egyezett bele:

– Ezer örömmel, kedves barátom. Menjen, öltözzön át gyorsan, mert máris indulunk a Rajnához.

Gunnar legnagyobb öröme Herma arcát halvány pír öntötte el, és a szeme ragyogott a boldogságtól, amikor meghallotta, hogy ő is velük tart. Kürt és Inge bosszúsán nézett a távolodó autó után. Kürt azon mérgelődött, miért nem jutott neki eszébe, hogy elkísérje a hölgyeket, Inget meg inkább az bosszantotta, hogy Gunnar, akit gyakorlatilag már a tulajdonának tekintett, ezzel a kis tanítónővel megy kirándulni. Ma az asztalnál egyébként is meglepte, milyen bensőséges pillantásokat váltanak egymással. Büszkesége gátolta abban, hogy féltékeny legyen Hermára, de hiába, az érzései ellen nem harcolhatott. Elhatározta, hogy a jövőben nyílt kártyákkal játszik. Rá kell vezesse Gunnart, hogy komoly esélye van nála, akkor majd biztos nem foglalkozik többé azzal a lánnyal, bár a tanítónő kétségkívül nagyon szemrevaló teremtes. Inge tisztában volt azzal, hogy Hermával aligha veheti fel a versenyt. Az a lány fiatal, legalább tíz év van köztük. A férfiak pedig kiszámíthatatlanok. Nincs mire várni, cselekedni kell, adta ki magának a jelszót.

A kocsiban a gyerekek és a felnőttek vidáman beszélgettek. Inge eközben a kastélyban gondterhelt ábrázattal igyekezett kimódolni, hogyan vehetné rá mihamarabb Gunnart, hogy megkérje a kezét.

Kürt von Fuchs unottan üldögélt a szobájában, és komolyan fontolóra vette a házasság gondolatát. Eszébe jutott, milyen megtiszteltetés lenne a tanítónő számára, ha feleségül venné. Kifejezetten szerencsésnek mondhatná magát. Efelől Kurtnak szemernyi kétsége sem volt.

Másnap reggel, mint mindig, Kürt az előcsarnokban álló nagy asztalnál hozzáfogott, hogy szétválogassa a frissiben érkezett leveleket és újságokat. Hetek óta tartó munkája elnyerte jutalmát. A levelek között talált egy koblenzi bélyegzővel ellátott borítékot. „Az igazgató úrnak vagy más felelős személynek a Lindeck kastélyban. Egy elveszített tárgy

ügyében” – állt rajta.

Kürt összerendezte, és ijedten körülnézett. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy egyedül tartózkodik az előcsarnokban. Gyorsan a levéltárcájába rejtette a borítékot. Az eszébe sem jutott, hogy átadja a címzettnek.

Tovább válogatta a küldeményeket, majd átment a reggelizőszobába, ahol a többiek már mind együtt voltak. Látszólag közömbösen szétosztotta a leveleket meg az újságokat, Gunnar azonban észrevette, hogy sápadt, és a keze remeg egy kicsit. Ő is izgatott volt, bár nyugodtnak látszott. Tudta, hogy levelének az aznapi postával kellett megérkeznie. Ha gyanúja megalapozatlan volt, Kürt átadja, de legalábbis megmutatja neki saját irományát.

Az ifjú Lundström elfogyasztotta a reggelijét. Hiába várt izgatottan, nem kapott postát. Von Seebach asszony és Inge címére sem érkezett semmi. Csupán Herma kapott levelet egykori gyámjától, Anita pedig Franztól, aki tájékoztatta, hogy megérkezett Berlinbe, és munkába állt. Mielőtt elutazott, Gunnar megígérte az öreg inasnak, hogy nem feledkezik meg róla, és gondja lesz rá, hogy megkapja az örökségben rögzített járandóságát. Több levél nem érkezett, már csak az újságok és az egyéb postai küldemények maradtak hátra.

Gunnar elköszönt a társaságtól, majd elindult az irodájába. Anitának már korábban jelezte, hogy megírta a tervezett levelet. A lány éppolyan izgatott volt, mint ő.

Az ifjú Lundström alig hagyta el a helyiséget, amikor Kürt felugrott, és az édesanyjához lépett.

– Valamit meg kell beszélnem veled, mama. Kérlek, gyere velem. Te is, Inge.

Herma megrémült. Attól félt, Kürt talán vele kapcsolatban óhajt az anyjával beszélni, s ez nyugtalanította. Ijedt pillantást vetett Anitára, aki azonban bátorítóan mosolygott, s miután mindhárman távoztak, megnyugtatta:

– Ne aggódjon, Herma. Nem veszik a fejét, nem megy az olyan gyorsan.

Anita, Herma és a gyerekek kimentek a parkba, hogy a szabadban tartsák meg a nyelvórákat.

Von Seebach asszony szalonjában Kürt azonnal elővette a levelet a tárcájából, és meglobogtatta édesanyja előtt. Az asszony elolvasta a címezést, és összerendezte.

–Te jó Isten!

– Mi történt? – kérdezte Inge nyugtalanul.

Kürt neki is megmutatta a levelet. Nővére is elsápadt.

– Mi áll benne? Istenem, még szerencse, hogy mindig átnézzük a postát. Bontsd már fel, Kürt! – sürgette az anyja.

A fiatalember feltépte a borítékot, kivette a levelet, és félhangosan olvasni kezdte:

„Ezen sorok írója bizonyos papírokat talált, amelyek a Lindeck-kastély lakói számára értékesek lehetnek. Megfelelő jutalom ellenében hajlandó vagyok a papírokat visszaszolgáltatni jogos tulajdonosának, amennyiben pontosan megírják, milyen az elveszített boríték, s mikor és hol vesztették el. Nem szeretném ugyanis, ha az iratok illetéktelen kezekbe kerülnének. Kérem, a fenti adatokat és a megtalálónak járó jutalmat „Talált tárgy” jellegére a koblenzi főpostára szíveskedjenek eljuttatni. Amint megkaptam, küldöm a papírokat. A becsületes megtaláló”

A három ember némán egymásra meredt.

– Mit tegyünk? – kérdezte Inge rémülten.

– Csak nyugalom! – intette az anyja. – Alaposan át kell gondolnunk a dolgot. Hála Istennek, a levél a mi kezünkbe került. Jól tettük, hogy még nem szüntettük meg az elővigyázatossági rendszabályokat. Most azonban elmúlt a veszély. Tisztességes jutalomban részesítjük a megtalálót, postai úton, ahogy kérte, ő pedig utánvéttel megküldi a borítékot. Szeretném ugyanakkor tudni, hogy kinyitotta-e a borítékot.

– Nyilván felbontotta, különben honnan tudná, hogy a Lindeck kastély tulajdona? – sietett a magyarázattal Kürt.

– Igazad van. Ezzel sajnos számolnunk kell. De mindkét borítékon, a végrendeletet tartalmazón s azon az állítólagos másikon is, amelyben egy Gunnar részére írott levél található az apjától, volt címzés. Így legalább bizakodhatunk abban, hogy a megtaláló volt olyan tapintatos, s a két kisebb borítékot nem bontotta fel. Minek is tette volna? A cím megvolt, a jutalom pedig így is jár neki. Annál is inkább valószínű, hogy így történt, mert ha tényleg elolvasta volna a végrendeletet, akkor nyilvánvaló, hogy nem éri be szerény jutalommal, hanem nagyobb összeget próbál kicsikarni tőlünk. Bizonyosságot persze nem szerezhetünk, de reménykedjünk, hogy így történt.

– Bizzunk benne, hogy így volt. Mindent el kell követnünk, hogy mielőbb az iratok birtokába kerüljünk. Szerinted mennyi jutalmat ajánljunk fel?

Von Seebach asszony elgondolkozott.

– Túl nagy összeget nem kínálhatunk, mert abból feltételezhetné, hogy nagy üzletről van szó. Mindenekelőtt valahogy meg kell győznünk az illetőt arról, hogy az iratok csupán másolatok, s gyakorlatilag értéktelenek számunkra. Csak azért akarjuk visszaszerezni azokat, mert családi ügyekről esik szó bennük, s nem akarjuk, hogy idegen kézbe kerüljenek. Majd én megfogalmazom a levelet, jobban értek hozzá, mint te. Fontos, hogy diplomatikusan járjunk el. Ajánlunk neki... mondjuk, ötszáz márkát. Annyi szerintem bőven elegendő.

Von Seebach asszony azonnal neki is látott, s megfogalmazta a levelet. Inge és Kürt elégedett volt az írással. Miután elkészültek, von Seebach asszony utasította a fiát, hogy azonnal induljon kocsival Koblenzbe, s vigye a levelet egyenesen a főpostára.

Természetesen mindhárman rendkívül izgatottak voltak. Válaszlevelében von Seebach asszony az ismeretlen megtaláló kérésének megfelelően pontosan leírta, hogy néz ki a boríték, s mi áll rajta. Egyben kérte, hogy az iratokat majd Kürt von Fuchs nevére címezze, utánvétellel, ötszáz marka ellenében. Tudták, hogy a következő napok feszült várakozással fognak eltelni, hiszen nem lehettek bizonyosak benne, hogy a megtaláló valóban becsületes ember, vagy esetleg zsarolással próbálkozik. Egyikük sem érezte jól magát a bőrében, s Inge elhatározta, legfőbb ideje, hogy legalább a maga jövőjét biztosítsa. Gunnar sorsa eldöntetett: feleségül kell kérnie őt. Ha a jegyese lesz, bárhogy alakuljanak is a dolgok, neki nincs mitől tartania. Gyorsan kimódolt egy tervet, és elhatározta, hogy még aznap este végre is hajtja.

A közösen elköltött vacsora után Gunnar hamar elbúcsúzott a többiektől, mert még dolgozni akart. Az íróasztalánál ült, és cigarettázott, miközben üzleti leveleket fogalmazott. A kastély oldalsó szárnyában volt a lakosztálya, a földszinten. Rajta kívül csupán Soltau lakott itt, így gyakorlatilag semmi nem zavarta a nyugalmát. Ezért is figyelt fel, amikor meghallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. A csendben még ez az alig hallható hang is megütötte a fülét. Arra gondolt, talán Soltau kiment levegőzni, bár ez meglepte volna, hisz úgy tudta, már nyugovóra tért.

Egyszer csak kopogtak az ajtaján.

– Szabad! – kiáltotta.

Azt hitte, Soltau akar még valamit megbeszélni vele. Összerezett, amikor Inge von Holstot pillantotta meg a küszöbön. Az asszony gyorsan behúzta maga mögött az ajtót, és kissé zihálva állt meg Gunnar előtt.

A férfi felugrott.

– Nagyságos asszonyom, minek köszönhetem a megtiszteltetést?

Inge nagy gonddal csinosította ki magát erre az alkalomra. Az izgalomtól kipirult az arca, a szeme pedig különös tűzben égett.

Lassan beljebb sétált a szobába. Kissé zavart mosollyal nézett fel Lundströmre.

– Ugye, meglepi, hogy itt lát?

– Kétségtelenül, nagyságos asszonyom. Remélhetőleg nem valami kellemetlen ügy

miatt keresett fel.

– Nem. Egyszerűen csak beszélni szerettem volna magával. Sajnos ritkán adódik alkalmunk meghitt társalgásra. Tudja, maga rendkívül rokonszenves nekem. Sokra tartóm, és tökéletesen megértem, hogy Manfréd bácsi magára bízta az üzem vezetését. Nem is választhatott volna jobban.

A férfi udvariasan meghajolt.

– Megtisztelő, hogy ezt mondja.

– Leülhetek? – kérdezte Inge.

– Bocsássa meg, hogy eddig nem kínáltam helyet, de nagyon meglepett a látogatása.

Az asszony leült, és intett Gunnarnak, hogy foglaljon ő is helyet.

– Hirtelen ötlettől vezérelve kerestem fel. Amikor ugyanis ma este a gyerekekkel az esti imát mondtam, Dieter váratlanul megkérdezte, hogy miért nem Gunnar bácsi a papájuk. A gyerekek néha különös dolgokat gondolnak, igaz?

Lundström érezte, hogy remeg a gyomra, de nyugodt hangon válaszolt.

– Igen, olykor képtelenségeket hordanak össze.

Inge legcsábosabb mosolyát vetette a férfira. Nem sejtette, hogy Gunnar pontosan tudta, hogy a gyerekekkel közös esti imádságot mindig másra hárítja az asszony. Pillanatnyilag ez Herma feladata volt.

– Egyébként ebben az esetben megértem Dietert. A gyerekek egyszerűen imádják magát... Gunnar... Érzik, hogy a maga kezében jó helyen lenne a sorsuk. Őszintén megmondom, hogy én is így érzek. Belefáradtam az özvegységbe. Biztosan megérti, hogy nem akarok örökre lemondani a szerelemről, hiszen még fiatal vagyok. Tudom, túlságosan büszke ahhoz, hogy közeledjék hozzám. Ezért inkább megalázkodom, és elárulom, ha megkérné a kezem, nem mondanék nemet. Tudom, mennyire szerette magát Manfréd bácsi, s tudom azt is, hogy helyeselné, ha házasságunk révén maga is részesülne az örökségből. Láthatja, mennyire tisztelem, és feltétel nélkül megbízom önben. Soha, egyetlen férfival szemben sem engednék meg magamnak ilyen könnyed magatartást. De tudom, hogy önre bármilyen titkot rábízhatok. Ezért jöttem ma ide. A többi öntől függ. Mindent elmondtam... a sorsom az ön kezébe helyeztem, Gunnar.

A férfi megszólalni sem bírt az ámulattól. Azt sejtette, hogy a gögös asszony igen nehezen szánta rá magát erre a lépésre. Ám becsületére legyen mondván, megtette. Még hozzá Gunnar érdekében, mert így legalább részesülhet jogos örökségéből. Inge nyilván tudja róla, hogy Manfréd Hallerstedt az apja volt. Valószínűleg Inge is részt vett a végrendelet eltüntetésében, és talán így akarja jóvátenni a bűnét. Gunnar számára kínos volt, hogy vissza kell utasítania egy hölgyet, de nem tehetett mást. A szíve Hermáért dobogott, s Inge vallomása egyre jobban megerősítette érzéseiben. Valahogy meg kell mondania az asszonynak, hogy köztük nem lehet szó házasságról. Egy darabig még gondolkozott, aztán kihúzta magát, és nyugodt hangon szólalt meg:

– Nagyságos asszonyom, kitüntetés a számomra, hogy megtisztel a bizalmával. Ám... egy pillanatig sem kívánom azzal áltatni, hogy közöttünk valaha is lehet kapcsolat. Nehéz ezt mondanom, de nyomós okom van rá.

Az asszony, aki egyre jobban vonzódott a férfhoz, szavai hallatán elsápadt. Úgy érezte arcul csapták.

– Szabad megtudnom, mi az oka? – kérdezte rekedt hangon. Gunnar komolyan nézett rá.

– Elárulok önnek egy titkot, nagyságos asszonyom. Manfréd Hallerstedt az apám volt.

Inge arca megrándult. A férfi vallomása megdöbbenet, egy pillanatra kiesett a szerepéből, s akaratlanul is elárulta magát.

– Ön tudta? Akarom mondani... biztos benne?

– Igen, biztos vagyok. Mint ahogy abban is, hogy bár életében nem került sor arra, hogy

törvényesen is fiának ismerjen el, szándékában állt ezt megtenni. De akárhogy csűrjük-csavarjuk is a szavakat, a lényeg az, hogy mi ketten unokatestvérek vagyunk. A rokonok közötti házasságok általában nem sikerülnek, én pedig a magam részéről ellenzem is az ilyen házasságot.

– Ugyan. Unokatestvérek gyakran kötnek házasságot.

– Meglehet, de én sosem tenném. S van itt még valami, nagyságos asszonyom... más szeretek.

Inge összerázkódott, arca eltorzult.

– Akkor... akkor természetesen... Kérem, tekintse meg nem történtnek ezt a beszélgetést. Én...

Az ajtóhoz sietett, Gunnar azonban elállta az útját.

– Kérem, várjon egy percet. Kinézek, hogy nincs-e valaki a folyosón. Soltau urat várom, és bármikor megjöhhet. Ami pedig az elhangzottakat illeti, szavamat adom rá, hogy minden köztünk marad. A magam részéről mindent elfelejtek, amint kilép innen.

Az asszony némán bólintott. Lundström gyorsan kisurrant, és körülnézett. Miután meggyőződött arról, hogy Frank a szobájában tartózkodik, elkísérte az asszonyt a kastélyig, megvárta, amíg bemegy, aztán visszament a dolgozószobájába. Gondosan bezárta maga mögött az ajtót, mintha csak azt akarná biztosítani, hogy Inge ne jöhessen vissza, majd megkönnyebbült sóhajjal lezökkent karosszékébe, és maga elé meredt.

Apró elégtételül szolgálhatott volna számára, hogy megalázkodott előtte az asszony, aki valószínűleg segédkezett a kifosztásában. Az efféle érzés azonban idegen volt tőle. Egyszerűen csak kínosnak érezte az iménti jelenetet. Eddig Inge minden közeledési kísérletét elhárította, és soha nem bátorította. Mai vereségét Inge magának köszönheti. Nyilván elképzelhetetlennek tartotta, hogy Gunnar visszautasítja. Bizonyára azt hitte, két kézzel kap a lehetőség után, hogy osztozzék az asszonyra jutó örökrészből. Rosszul ítélte meg Gunnart, és ha ismerte volna, megkímélhette volna magát a megalázkodástól, és a fiatalembert is ettől a kínos helyzettől.

Gunnar nem hitte, hogy von Holst asszony valóban szerelmes lenne belé. Minden igaz, mély érzésre képtelennek tartotta. Vajon miért éppen most kereste fel? Hirtelen eszébe jutott a levél, amelyet tegnap írt. Kürt biztosan megtalálta a postában, magához vette, és később megmutatta az anyjának meg a nővérének. Ez lehet a magyarázat. Inge talán attól tartott, hogy kiderül a csalás, és jobbnak látta, ha házassággal biztosítja a jövőjét.

Gunnar egyre biztosabb lett abban, hogy ez a magyarázat a történetekre, és ez megkeményítette a szívét. Cseppnyi szánalmat sem érzett az asszony iránt. A hölgy alaposan elszámította magát. A fiatalember pedig annál izgatottabban várta, milyen válasz érkezik a levelére.

XIV.

Frank Soltau komoly nyereségnek bizonyult a cég számára. Ha bármilyen gond adódott, amellyel a többiek nem tudtak megbirkózni, ő mindig örömmel segített. Egyre hasznosabbá vált az üzem életében.

– Nem is tudom, hogyan boldogultunk azelőtt maga nélkül – jegyezte meg egyik nap Gunnar a műhelyben.

Soltaunak felragyogott az arca.

– Igazgató úr, ön elképzelni sem tudja, mennyire boldoggá tett a szavaival – válaszolta. Örülök, hogy hasznossá tehetem magamat.

Soltau kora reggeltől késő estig fáradhatatlanul dolgozott az üzemben, ahol mindig akadt valami tennivaló.

Az ifjú Lundström valóban elégedett volt új munkatársával. A két fiatalember között lassan barátság szövődött, esténként pedig gyakran üldögéltek szivarozva, Gunnar dolgozószobájában. Beszélgetéseik során egyre jobban megismerték egymást, s gyakran bizalmas, személyes témák is szóba kerültek. A kastély lakóiról is gyakran tettek említést, és ilyenkor véleményt cseréltek róluk. Soltau mindig dicsérő szavakkal, mélységes tisztelettel beszélt Anitáról. A vak is láthatta volna, hogy rajong a lányért. Ha róla beszélt, felragyogott a szeme, s a hangja is különösen bársonyosan csengett. Gunnar tudta, hogy Anita nagyra értékeli a férfit, sokkal mélyebb érzéseket táplál iránta, mint más férfiak iránt, s örömmel tapasztalta, hogy Soltau is hasonlóképpen érez a lány iránt. Sajnálta volna Anitát, ha érzelmei viszonzatlanok maradnak. Megnyugvással látta, hogy ettől aligha kell tartania, bár Soltau valószínűleg remélni sem meri, hogy valaha közelebb kerülhet Anitához.

Megint eltelt néhány nap, Lindeckben pedig megszokott medrében folyt tovább az élet. Csupán Inge asszony lett feltűnően hallgató. Néha még a közös étkezéseknél sem jelent meg, és hirtelen törödni kezdett a gyerekeivel. Herma számára kellemetlen napok következtek. Nem értette, hogy von Holst asszony egyszerre miért elégedetlenkedik vele. Ha Anita nem fogta volna mindig a pártját, még rosszabb lett volna a helyzete. Herma azt hitte, Kürt von Fuchsnek köszönheti von Holst asszony ellenséges viselkedését. A fiatalember talán értésére adta, hogy feleségül kívánja venni, és nővére emiatt neheztelt meg.

A fiatal tanítónő ezúttal tévedett. Inge rossz hangulata a féltékenység szüleménye volt. Az asszony ugyanis titokban árgus szemmel figyelte Gunnart. A tanítónőre vetett pillantásaiból lassan rájött, miért utasította vissza őt. A legszívesebben elbocsátotta volna Hermát, de egyelőre nem talált rá elfogadható magyarázatot. Tervét azonban nem adta fel, és rendületlenül leste a megfelelő alkalmat.

Gunnarnak csak csütörtökön nyílt alkalma arra, hogy Koblenzba utazzék, és elhozza a postáról a levelet. Azonnal felismerte von Seebach asszony kézírását a borítékon. Gyorsan a tárcájába süllyesztette, majd visszahajtott Lindeckbe.

Egyedül, zavartalan körülmények között akarta elolvasni a levelet.

Késő délután indult el a városba, és röviddel vacsora előtt ért vissza. Épp csak annyi ideje maradt, hogy átöltözzön, így későbbre halasztotta a levélolvasást.

Hermát már az ebédlőben találta. A gyerekek este nem vettek részt a közös étkezésen. Hét órakor könnyű vacsorát kaptak, aztán mentek aludni. A tanítónő így egyedül tartózkodott a helyiségben. Mint mindig, most is elpirult, amikor megpillantotta Gunnart. Zavarta, hogy képtelen uralkodni magán, Gunnar viszont kifejezetten örült neki.

Herma fekete ünneplő ruhájában volt, amelyet még Koblenzben vett magának. Gunnart minden alkalommal elbűvölte a lány bájos megjelenése. Mindig is igyekezett szívélyesen üdvözölni az embereket, Herma láttán azonban ez belülről fakadt, mellőzve minden modorosságot.

– Nos, Hell kisasszony, a lurkók már csendben nyugovóra tértek?

– Igen, igazgató úr. És külön megkértek, hogy adjam át önnek az üdvözlőket. Von Holst asszony ugyan kifejezetten megtiltotta, hogy elmondjam, de én úgy gondolom, örül, ha a gyerekek gondolnak magára.

– Szóval von Holst asszony nem akarta, hogy átadja a gyerekek üdvözlőjét? – kérdezte Gunnar, mintegy mellékesen.

– Talán azt hiszi, csak zavarnánk vele. Különben miért tiltotta volna meg? Régebben nem volt kifogása ellene.

Gunnar sejtette, miért tiltotta meg Inge, hogy Herma átadja az üdvözlőt.

– Lehet, hogy megváltozott a véleménye – jegyezte meg szárazon.

– Von Holst asszony mostanában, sajnos, túlságos ingerlékeny és rosszkedvű. Soha nem tudok a kedvére tenni. Ha Anita kisasszony nem lenne... Azt hiszem, már régen elbocsátott volna.

Az ifjú Lundström felkapta a fejét.

– Ugyan miért? Soha nem találna önnél jobb és megbízhatóbb tanítónőt.

– Eddig azt hittem, elégedett velem, de néhány napja semmi sem jó, amit teszek. Nagyon elszomorít ez a helyzet.

Gunnar tünődve nézett a lányra. Miért elégedetlen egyszeriben Inge a tanítónővel? Talán megsejtette, hogy Herma sokat jelent neki? Együttérzőn nézett a lányra, aki aznap nem látszott olyan vidámnak, mint máskor.

– Ne szomorkodjon, Hell kisasszony! Az előkelő, gazdag hölgyek gyakran szeszélyesek. Ne törődjön vele, végezze továbbra is a kötelességét, mint eddig!

A fiatalember szavaiból kihallatszott, hogy neheztel Ingére. Herma kutató tekintetet vetett rá, és megkönnyebbülten válaszolt.

– Elképzelhető, hogy von Holst asszony mostanában nem érzi jól magát. Igaza van, nem fogok szomorkodni miatta, hanem továbbra is tisztességesen elvégzem a munkámat. Egyszer majd rájön, hogy igazságtalanul bánt velem.

A férfi szeme megvillant.

– Kiállhatatlanul viselkedik?

– Biztosan nem úgy gondolta. Talán valóban gyengélkedik, és olyankor az ember nem mérlegeli kellőképpen a szavait.

– A rosszkedvét akkor sem ártatlan embereken kellene kitöltenie – vágta rá a férfi olyan indulatosan, amilyenek Herma még sohasem látta.

A lány ennek ellenére úgy érezte, mintha a nap egyszerre ragyogóbban sütne, és az életben többé soha semmi rossz nem történhetne vele. Isten áldja meg von Holst asszonyt a rosszkedvéért, gondolta boldogan, mert a mesebeli herceg Inge asszony miatt viselkedik vele ilyen lovagiasan. Elvörösödött, de a szeme ragyogott, amikor akadozva megszólalt:

– Szörnyen kedves, hogy ezt mondja, de kérem, ne nehezteljen von Holst asszonyra. Buta, érzékeny teremtés vagyok.

A szavak szinte akaratlanul szaladtak ki a száján. Bosszantotta, hogy ügyetlenül fogalmazott. Szörnyen kedves? Micsoda szemérmesség! A férfi most biztosan ostoba libának tartja. Félénken pillantott Gunnarra. Megijedt, amikor találkozott a tekintetük. Szíven ütötte, amit Gunnar szemében látott.

Lundströmnek komoly erőfeszítésébe került, hogy megőrizze hidegvérét, de nem akarta még jobban zavarba hozni a lányt, hiszen bármelyik pillanatban a szobába toppanhatott valaki. Ezért kedvesen rámosolygott.

– Szerintem sem nem buta, sem nem érzékeny, hanem okos és bátor ifjú hölgy.

Ebben a pillanatban megérkezett von Holst asszony. Haragosan tekintett Hermára, és Gunnar köszönését is csak foghegyről viszonzotta.

A tanítónő elámult. Mi történt? Von Holst asszony eddig rendkívül szívélyes volt az igazgató úrhoz. Most pedig alig üdvözlő, és hidegen, lekezelően bánik vele. Kutató pillantást

vetett Gunnarra. A férfi arca azonban nyugodt, kifürkészhetetlen maradt.

Herma egész este azon töprengett, miért változott meg von Holst asszony viselkedése Gunnar Lundströmmel szemben. És vajon miért vetett olyan gyilkos pillantást a férjira, amikor az kérte, hogy rossz hangulatát ne Hermán vezesse le. Nem talált választ a kérdéseire. Azt azonban megállapította, hogy valami megváltozott közöttük. Vagy talán csak Inge részéről? Azt tudta ugyanis, hogy Gunnar udvariasan, de tulajdonképpen ridegen bánt Ingével.

Amikor Herma idáig jutott a gondolataiban, a lelkiismerete ismét figyelmeztette: „Mi közöd hozzá, kedves Herma? Miért dobog hevesebben a szíved? Miért érzed úgy, hogy örömdben ki kell ugranod a bőrödből csupán azért, mert néhány kedves szót szólt hozzád? Térj végre észre, túlságosan el vagy telve önmagádtól!” Miután így leteremtette magát gondolatban, helyre állt a lelki egyensúlya, és ismét csúnyának és jelentéktelennek érezte magát.

Vacsora közben akadozott a beszélgetés. Von Seebach asszony és Kürt már nagyon ideges volt a várakozástól. Elképzelni sem tudták, miért nem érkezik válasz a levelükre. Von Fuchs még Hermát sem méltatta figyelemre.

Anita is hallgatásba burkolózott. Tudta, hogy Gunnar aznap készült elmenni a levélért Koblenzba. Kérdő pillantást vetett a férjira, ő pedig alig észrevehetően bólintott.

Korábban álltak fel az asztaltól, mint szoktak. Anita belekarolt Hermába.

– Szívesen felmennék még egy kicsit beszélgetni magához.

A lány örömmel fogadta az ötletet. A két fiatal hölgy között napról napra szívélyesebb, barátságosabb lett a kapcsolat. Miután helyet foglaltak egymással szemben az apró nappaliban, Herma Anitának is feltette a kérdést, hogy szerinte miért elégedetlen vele az utóbbi időben von Holst asszony.

Anita igyekezett megnyugtatni.

– Emiatt ne fájjon a feje! Mostohanővéremet, mostohaanyámat és Kurtot mostanában erősen nyugtalanítja valami. Inge valószínűleg csak a rosszkedvét vezeti le magán, mostohafivérem viszont legalább békén hagyja.

Herma elnevette magát.

– Legalább ennyi örömöm van.

Anita természetesen nem tudhatta, mi játszódott le Inge és Gunnar között. Azt hitte, mindhárman a végrendelet miatt ingerültek.

Gunnar a szobájába érve kulcsra zárta az ajtót, majd elővette a levelet, és leült az íróasztalához. Felbontotta a borítékot, és élénk érdeklődéssel olvasni kezdte von Seebach asszony kézzel írt sorait.

„Tisztelt Uram!

Megkaptuk a levelét, és értesültünk arról, hogy birtokába került egy általunk elveszített sárga boríték, rajta a Walálom után az igazgatóm által felbontandó” felirattal. Családunk számára értékes iratok másolatai vannak benne, amelyek mások számára teljességgel haszontalanok, és mint említettem, csupán az eredeti példány másolatai. Különösebb értéket nem képviselnek, mégsem szeretnénk idegen kezekben tudni őket. A levelet a fiam Koblenz és Berlin között veszítette el. Valószínűleg a kocsiból esett ki. A borítékot öt pecsét zárja le, a pecsétéken félhold felett kosfej látható. Ezzel bizonyára hitelesen igazoltuk, hogy mi vagyunk a boríték jogos tulajdonosai. Kérem, utánvéttel küldje vissza címünkre a levelet ötszáz márka ellenében. Remélem, ezzel kellőképpen megháláltuk fáradozását. A papíroknak csupán számunkra van eszmei értékük. Levelét a következő címre küldje: Kürt von Fuchs, Lin-deck kastély. Tisztelettel: von Fuchs asszony”

Rendkívüli elővigyázatosságra vallott, hogy von Seebach asszony első férje nevét használta. Gunnar mogorván elmosolyodott.

– Belesétáltak a csapdámba – dűnnyögte, és *íróasztalára* dobta a levelet.

A levéllel markában tarthatja von Seebach asszonyt és gyermekeit. Ők maguk szállították a bizonyítékot. Anita és Franz gyanúja tehát megalapozott volt. Nagy valószínűséggel minden úgy játszódott le, ahogyan elképzelték. Akár pert is indíthat a jogtalan örökösök ellen. Abból azonban óriási botrány kerekedne, és Gunnar nem akarta meghurcolni az édesapja nevét.

Beigazolódott az is, hogy Kürt valóban a berlini úton veszítette el a levelet, ahogy Gunnar feltételezte. Vagyis ki sem nyitotta a borítékot, ami azt bizonyítja, hogy azért tulajdonították el a végrendeletet, mert mindhárman tudták, hogy ő Manfréd Hallerstedt fia s jogos örököse.

Tény azonban, hogy a végrendelet elveszett, s vele együtt, ami sokkal fájdalmasabban érintette, apja levele is. S valószínű, hogy soha többé nem is kerül elő. Akkor hát mit tegyen? Némán tűrje, hogy a hitvány csalók megkaparintják az örökséget? Tudomásukra se hozza, hogy tud alávaló tettükről? Nem, azt az elégtételt legalább meg akarta szerezni magának, hogy arcukba vágja, leleplezte őket.

Alig várják, hogy végre megérkezzen a küldemény. Rettenetesen izgulnak, ez ma este is kiderült. Tulajdonképpen hagynia kellene, hadd gyötrődjenek. Megérdemelnék, de Gunnar képtelen volt ilyen aljasságra.

A legszívesebben azonnal megmutatta volna a levelet Anitának, de túlságosan feltűnő lett volna, ha késő este felkeresi. Holnapig tehát várnia kell. Reggelinél biztosan talál majd alkalmat, hogy jelt adjon neki. Mindenképpen szerette volna megbeszélni vele, hogyan viszonyuljon ezentúl a három csalóhoz. Miután kissé megnyugodott, magához vette a levelet, cigarettára gyújtott, és nyomasztó gondolataiba mélyedve leült az ablaknál álló fotelbe.

Másnap reggel Gunnar egyedül találta Anitát a reggelizőszobában. Megbeszélték, hogy később találkoznak a park bejáratánál, mivel itt nem lett volna tanácsos beszélgetniük.

Nem sokkal utánuk megérkezett Kürt a postával. Rosszkedvűnek és nyugtalannak látszott. Ám amikor Herma belépett a szobába a gyerekekkel, odament hozzá, kifogástalan udvariassággal meghajolt, és érdeklődött a hogyléte felől. Szeretett volna négy szemközt beszélni a lánnyal. Anita észrevette, hogy Gunnar ingerülten figyeli őket. Tekintete rögtön elárulta, hogy Herma nem közömbös számára. Anitát ez mosolyra készítette, otthagytta Gunnart, s mintegy céltalanul sétálgatva Hermához lépett. Ezzel sikerült megakadályoznia, hogy Kürt kínos beszélgetésre kényszerítse a lányt. Hamarosan belépett Kürt anyja és nővére is. Von Seebach asszony azonnal a fiához fordult.

– Megérkezett már a posta?

– Igen, mama.

– A csipkék is, amelyeket rendeltem?

– Sajnos, nem, mama.

Von Seebach asszony meglehetősen csalódottnak tűnt.

– Istenem, az ember már senkiben sem bízhat.

– Csipkéket rendeltél, mama? – kérdezte Anita ártatlan hangon.

– Igen. A fehérneműmhez és a ruháimhoz új csipkére van szükségem, ezért rendeltem néhány métert. Kürt nevét és címét adtam meg. Bosszantó, hogy még mindig nem érkezett meg.

Inge is bosszúsnak látszott. Dietert, aki a karjába csimpaszkodott, durván lerázta magáról, és idegesen rákiáltott Hermára:

– Ügyeljen a gyerekekre, Hell kisasszony! Ha örökösen nekem kell bajlódnom velük, akkor magára nincs szükségem.

A fiatal lány elsápadt, de nem válaszolt semmit, csak maga mellé húzta Dietert.

Mindnyájan helyet foglaltak a reggelizőasztalnál. Herma, mint mindig, először a gyerekeket szolgáltatta ki. Inge észrevette, hogy Gunnar részvevően néz a tanítónőre. Ez csak

olaj volt a tűzre.

– A jövőben reggelizzen a gyerekekkel a tanulószobában, Hell kisasszony! Képtelenség a jelenlétükben nyugodtan beszélgetni.

Herma meghajolt ültében.

– Ahogy parancsolja, nagyságos asszonyom.

Anita és Gunnar összenézett. Szemük villanása elárulta nemtetszésüket.

– Akkor én is a tanulószobában eszem, Herma kisasszony – szólalt meg von Seebach kisasszony nyugodt hangon. – Megszoktam, hogy együtt eszem a gyerekekkel.

– Ebben az esetben én is jobb szeretném, ha a reggelimet a szobámban tálalnák fel – fűzte hozzá Gunnar. – A jövőben inkább Frank Soltauval költöm el. Így legalább kihasználom az időt, és megbeszélhetjük az üzleti ügyeket. Kérem, hölgyeim, ezentúl tekintsenek el a jelenléteemtől.

Hermának torkában dobogott a szíve. Jól látta, hogy Anita és Gunnar összefogott von Holst asszony ellen. Inge elsápadt haragjában, de nem szól semmit, csak hűvösen biccentett.

Kurtnak azonban egyáltalán nem volt kedvére, hogy ezentúl anyjával és a nővérével hármasban reggelizzen, de főleg az nem tetszett neki, hogy nélkülöznie kell Hermát. Mogorván nézett a nővérére.

Szótlatlanul reggeliztek tovább. Még a gyerekek sem viháncoltak, ösztönösen megérezték, hogy viharos a hangulat. Hamarosan szétszéledtek. Herma kiment a kertbe a gyerekekkel, ahol számtanórát tartottak, Gunnar a szobájába sietett a levélért, Anita pedig a park bejáratához sétált. Útközben összetalálkozott Frank Soltauval. A férfi udvariasan köszöntötte, és tovább akart menni.

– Dolgozni indul? – állította meg a lány. Frank meghajolt.

– Igen, nagyságos kisasszony.

– Hogy tetszik a munkája?

– Azt hiszem, már otthonosan mozgok az üzemben.

– Lundström igazgató úr említette, hogy felettébb elégedett magával. Nagyon hálás, mert elengedtem. Egyébként már nem sokáig tartok igényt a szolgálataira. Holnap belép az új sofőr.

– Nagyon szívesen állnék továbbra is rendelkezésére, de önnek természetesen kényelmesebb, ha bármikor rendelkezhet a sofőrjével. Remélem, megbízható embert talált.

– Bizom benne. Vasárnap délben ismét velünk ebédel?

– Von Seebach asszony volt olyan kedves, és üzent, hogy elvárnak. Nagy megtiszteltetés ez számomra, és kétszeres lesz az örömöm, ha önnek sincs ellene kifogása.

– Ellenkezőleg. Nagyon jó magával beszélgetni. Most azonban nem akarom tovább feltartani. Visszontlátásra vasárnap!

– Visszontlátásra, nagyságos kisasszony!

Frank ismét meghajolt, aztán távozott. Anita tűnődve nézett a magas, fess férfi után, aki ruganyos léptekkel távozott a parkból. Egészen izgalomba jött, amikor felidézte, milyen ragyogó, odaadó tekintettel pillantott rá Soltau. Boldog volt, hogy az üzemben megállja a helyét. Őszintén örült a férfi sikerének, s nem csupán azért, mert jó cselekedetével személy szerint is hozzájárult ehhez. Önzetlen volt, s ez eszébe sem jutott, hisz érzései sokkal mélyebbről fakadtak.

Frank Soltau nem fordult vissza, s amikor eltűnt a szeme elől, Anita lassan elindult visszafelé. Nemsokára megérkezett Gunnar. A lány kezet nyújtott neki.

– Nos, barátom, mi áll a levélben?

– Egyértelmű beismerő vallomás. A hölgyek és az ifjú úr meglehetősen könnyelműek és elővigyázatlanok voltak abbéli igyekezetükben, hogy az elveszített végrendeletet visszakapják.

– Az állítólag megrendelt csipke nyilvánvalóan összefügg az üggyel.

– Természetesen, de hiába várnak rá. Itt magunk vagyunk. Kérem, olvassa el a levelet.

Anita olvasás közben egyre jobban elsápadt.

– Szóval nem volt alaptalan a gyanúnk – jegyezte meg csendesen.

– Nem bizony. Ráérezünk az igazságra.

– Ezzel a levéllel a kezükre adták magukat.

– Így igaz.

– Most mit tesz, barátom?

– Bírósághoz természetesen nem fordulhatok. Édesapám levelét így is aligha kapom vissza. Ki tudja, hol veszítette el az a könnyelmű alak. Ha valaki megtalálta volna, nyilván azon nyomban kinyitja, s már jelentkezett volna. Mivel ez eddig nem történt meg, már nemigen várható. Ne gondolja azonban, hogy nem vágom a szélhámosok képébe, tudok gyalázatos tetteikről. Bűnösségük ismeretében kikényszeríteni, hogy legalább a hűséges, hosszú évekig Lindeckben szolgált cselédeknek kifizessék, amit apám rájuk hagyott.

A lány megfogta Gunnar kezét.

– Saját magára nem gondol, megint csak másokra, pedig hatalmas örökségről van szó.

– A többieknek nagyobb szükségük van a pénzre, mint nekem. Lesz néhány keresetlen szavam a díszes társasághoz. Majd meglátják, velem nem packázhatnak kedvük szerint.

– Mikor beszél velük?

– Még nem tudom. Kivárom a megfelelő pillanatot. Már most sincsenek rózsás hangulatban, remegnek az idegességtől, hogy mikor érkezik meg a küldemény. Mielőtt beszélek velük, mindenképpen szólok, mert fontosnak tartom, hogy ön is jelen legyen.

Anita komolyan bólintott.

– Ha kívánja, ott leszek. Még valamiről szeretnék beszélni magával. Herma Hellről van szó.

A lány látta, hogy Gunnar összerezzzen és elvörösödik.

– Mi van vele?

– Egyre nehezebb az élete. Az a érzésem, hogy Inge meg akar szabadulni tőle. Néhány napja Herma bármit tesz, mostohanővéremnek semmi sem elég jó. Azt hiszem, tudom, mi az oka.

A férfi kutató pillantást vetett rá.

– Mire gondol? A lány habozott.

– Tulajdonképpen nem lenne szabad beszélnem róla. Hell kisasszony megkért, hogy legfőképp magának ne említsem a dolgot.

– Legfőképp nekem ne? Miért? Anita arcán mosoly suhant át.

– Kimondhatatlanul tart attól, hogy esetleg rosszat gondol róla. Ez azonban butaság. Biztos vagyok abban, hogy nem fogja kevésbé becsülni csupán azért, mert egy mihaszna alak a szerelmével üldözi.

Gunnar elsápadt.

– Miről beszél?

– Látom már, az lesz a legjobb, ha őszintén elmondok mindent. Nagyon megkedveltem Hermát, és nagy megtiszteltetés számomra, hogy a barátomnak tudhatom, ahogy ő is engem. Beavatott a bizalmába egy rendkívül kínos ügyel kapcsolatban, s a segítségemet kérte. Ezt természetesen nyomban felajánlottam, de mivel attól tartottam, ez nem lesz elegendő, javasoltam, avassuk be önt is az ügybe. Herma azonban határozottan elutasította az ötletet. Úgy látszik, rendkívül fontos neki, hogy ön mit gondol róla. Retteg attól, hogy esetleg rossz színben tűnhet fel ön előtt.

Gunnar hevesen rázta meg a fejét.

– Biztosíthatom, nincs mitől tartania.

– Igen, ezt én is említettem, de döntése megfellebbezhetetlen. Szerettem volna megnyugtani, és megígértem neki, hogy egyelőre nem szólok magának, de sajnos attól tartok,

szükségünk lesz az ön segítségére. Ezért vállaltam, hogy kivételesen megszegem adott szavamat, és tájékoztatom önt. De kérem, semmiképpen ne tegyen neki említést arról, hogy tőlem tud a dolgról.

Gunnar hevesen megszorította a lány kezét.

– Kérem, Anita, mondjon el mindent, ha úgy gondolja, hogy segíthetek.

– Azt hiszem, csak maga segíthet, Gunnar. Kérem, hallgasson meg.

Anita beszámolt Kürt folyamatos zaklatásairól és arról, hogy Herma végül hozzá fordult segítségért, mert egyedül már nem boldogult. Semmit sem hallgatott el, bár látta, hogy szavai felzaklatják a férfit. Elmondta, hogy felelősségre vonta mostohafivérét, majd beszélt Kürt nősülési tervéről és Herma szándékáról, miszerint kikoszarazza a férfit. Látta, hogy Gunnar megkönnyebbülten felsóhajt.

– Feltételezem – folytatta Anita rövid szünet után –, hogy Kürt beszélt Ingével a házassági szándékáról. A gögös és rátarti asszony valószínűleg ellenzi a tervet, és emiatt akar megszabadulni Hell kisasszonytól. Csupán elfogadható indítékot keres. Én azonban nem hagyom, hogy Herma elveszítse az állását. Végtelenül boldog volt, hogy munkát kapott, amellett a gyerekek számára nem tudnék nála eszményibb tanítónőt elképzelni. Talán közölnöm kellene Ingével, aggodalomra semmi oka, hiszen Hermának esze ágában sincs, feleségül mennie Kürthöz. Attól tartok azonban, nem hinne nekem, de az is elképzelhető, hogy tévedek, és Kürt még nem szólt neki. Akkor esetleg még jobban megnehezíteném Herma helyzetét. Ezért fordultam magához, Gunnar. Mit tegyek? A férfi megint nagyot sóhajtott.

– Legelőbb szeretném megköszönni a bizalmát. Nem is képzeli, mennyire örülök annak, hogy mindezt elmondta. Én is őszinte leszek. Szeretem Hell kisasszonyt, és remélem, nem tűnök elbizakodottnak, amikor feltételezem, hogy nem vagyok számára teljesen közömbös.

Anita belekarolt Gunnarba. Arcát mosoly derítette fel.

– Úgy tűnik, a kis csalogánynak nagy hatalma van a férfi-szfvék felett. Szóval magát is elbűvölte. Őszinteségéért őszinteség jár cserébe. Sejtettem, hogy így érez, amiként azt is sejtem, hogy Herma sem közömbös maga iránt. Valahányszor megemlítem a nevét, azonnal elpirul, és lelkesen helyesel, ha jót mondok magáról. Az a véleménye, hogy maga a legjobb és legnemesebb ember a földön, de többet nem szeretnék elárulni, mivel az már csak kettőjükre tartozik. Most már tudom, jól tettem, hogy magához fordultam az aggodalmammal. Maga is úgy gondolja, hogy Inge azért olyan elviselhetetlen Hermával, mert felfuvalkodottságában rettenetesnek tartaná, ha egy tanítónő lenne a sógornője?

Gunnarnak más volt a véleménye. Von Holst asszony valószínűleg sejti, hogy szereti Hermát, és féltékeny a lányra. Erről azonban nem kívánt beszélni, mivel még a történetek ellenére sem akarta kínos helyzetbe hozni az asszonyt.

– Nem, Anita. Biztos vagyok abban, hogy Ingének más oka van erre, de közelebbit nem mondhatok. Okosabb lenne, ha nem beszélne erről a mostohanővérével. Szerencséje Kurtnak, hogy pimaszságát legalább részben jóvá tette a házassági ajánlatával, különben alaposan elláttam volna a baját. Kérem, egyelőre hagyja, hogy minden menjen a maga útján. Győzze meg

Hermát, hogy ne szomorkodjon von Holst asszony kiállhatatlan viselkedése miatt. Inge nem mondhat fel neki, hiszen ön szerződtette, és csak ön bocsáthatja el. Ugye, nem engedjük kirepülni vidám kis csalogányunkat Lindeckből!

A férfi barátságos hangja megremegett. Anita szemét elfutotta a könny, és megszorította a férfi kezét.

– Persze hogy nem, Gunnar. Tudtam én, hogy maga minden bajt orvosolni tud.

– Más nem nyomja a lelkét, Anita? Magáról még nem is beszéltünk.

Anita elpirult, miközben hamiskás, zavart mosoly suhant át az arcán.

– Nekem nincsenek nyomasztó gondjaim. Ami adódik, azt egyelőre magam is meg

tudom oldani. Ha azonban egy szép napon tanácstalan lennék, ígérem, magához fordulok.

– Remélem is, hiszen barátok vagyunk. Még egyszer hálásan köszönöm, hogy megosztotta velem Herma Hell titkát. Ezzel nagyon sok kellemetlenségtől szabadított meg. Arra, gondolom, felesleges megkérnem, hogy a jövőben is vegye védőszárnyai alá a mi kis csalogányunkat.

– Erre valóban nincs szükség, ő a legjobb barátnőm. S magának, Gunnar, tudnia kell, hogy nálam a barátság szent.

A férfi bólintott, s búcsúzóul megszorította a lány kezét. Anita visszatért a kastélyba, Gunnar pedig az irodába sietett, ahol aznap is sok munka várt rá.

XV.

Herma a parkban volt a gyerekekkel, aznap ott tanultak. Tanítványai mellett nyomban megfeledkezett a gondjairól, vidám volt és boldog, mint mindig. Számtanórát tartott, s a tanítás ismét önfeledt hangulatba torkollott. A mai órán virágokat kellett összeszámolniuk a kicsiknek. Hány szál virág kell egy csokorba, és hány egy koszorúhoz? Hány koszorút lehet száz szál virágból Összeállítani? Hány szál virágot használnak fel összesen, ha a nagymamának harminc szálból, a mamának huszonötből, és Anita néninek húszból készítenek csokrot? Ilyen és hasonló kérdésekkel, feladatokkal látta el a gyereke-keVmiközben a réti virágokból gyönyörű koszorút font Han-nelórénak. Dieter szóvá tette, hogy ő miért nem kap semmit, mire Herma kedvesen kioktatta a lovagiaság szabályairól. Az uraknak gyakran le kell mondaniuk kívánságaikról a hölgyek javára, figyelmeztetette, s mivel Dieter sokszor hangoztatta, hogy ő férfi, nem úgy, mint Hannelore, aki szerinte „csak egy lány”, akkor férfiként is kell viselkednie. Mindig lovagiasnak kell lenni, intette mosolyogva Herma, s Dieter olyannyira megszívlelte a szavait, hogy ünnepélyesen húga szőke hajára helyezte a koszorút. Azért ő sem maradt ajándék nélkül, kapott egy levelekből apró ágakkal összeillesztett kitűzőt, amelyet Hannelore erősített matrózinge vállára. A hölgyek ezzel jutalmazták Dietert lovagias magatartásáért. Miután ezzel végeztek, a gyerekek megszámozták, hány levelet és hány ágat használtak fel a kitűző elkészítéséhez.

Herma módszerével játszva tanultak. * A vidám szórakozást Kürt váratlan megjelenése zavarta meg. Kezét nadrágja zsebébe süllyesztve, szalmakalapját a feje búbjára tolva, lassan közeledett a széles, kavicsos úton a kis csoport felé. Aztán felsőbbrendűsége tudatában, diadalittasan megállt előttük. Hermát annyira bosszantotta a jelenléte, hogy nem tudta folytatni az órát.

– Talán én is vehetnék magától számtanórákat, Hell kisasszony.

Herma komolyan, higgadtan nézett rá.

– Kérem, menjen tovább, ne zavarja a gyerekeket a tanulásban. Figyelmetlenek lesznek, ha nézik őket.

– Megint el akar küldeni? Miért ilyen könyörtelen? Még most is, amikor mérhetetlen alázattal és tisztelettel közeledem, s még arra is hajlandó vagyok, hogy áldozatot hozzak magáért? Anita említette már?

– Dieter, meg tudod mondani, mit nem tehet egy férfi, ha egy hölgygel beszélget? – szólította meg Herma a kisfiút, mintha meg sem hallotta volna a férfi szavait.

Dieter égett a vágtyól, hogy fitogtassa tudását Kürt előtt.

– Nem tarthatja a fején a kalapját, és nem teheti zsebre a kezét – jött nyomban a válasz, miután a kisfiú alaposan szemügyre vette a nagybátyját.

Kürt kivette a kezét a zsebéből, vállon ragadta a gyereket, dühösen megrázta, és meglegyintette az arcát. Herma rémülten magához rántotta a kisfiút.

– Nem szégyelli magát?! Miért bünteti a gyereket azért, mert engedelmesen felelt a kérdésemre?

Kürt fekete szeme szenvedélytől izzott.

– Ne ingereljen, szép hölgy! Örüljön, hogy nem magát büntetem a rendreutasításért. Biztosíthatom, magánál más módszert alkalmaznék.

– Megérdemelte, amit kapott. Bár csak szegény tanítónő vagyok, megkövetelem a tisztelettudó magatartást.

– Mi lehet annál tisztelettudóbb, mint hogy feleségül óhajtom venni?

Herma büszkén hátravetette a fejét.

– Ne feledje, hogy a gyerekek minden szót hallanak. Kérem, távozzék!

– Négyszemközt képtelenség beszélni magával.

– Nincs semmi, amit négyszemközt kellene megbeszelnünk.

– De büszke lány maga, Herma! Csak ne lenne ilyen vonzó! Herma szorosan átölelte Dietert, és a kisfiú pofontól égő arcát simogatta. Dieter hősiesen küzdött a könnyeivel.

Herma a továbbiakban nem vett tudomást a férfiről, hanem folytatták a tanulást. Kürt egy darabig tétlenül álldogált mellettük, s szenvedélyesen bámulta a lányt. Herma igyekezett nyugalmat erőltetni magára, de a gyomra remegett az idegességtől. Attól félt, ha a férfi valóban megkéri a kezét, akkor nincs tovább maradása a kastélyban, hisz magától értetődik, hogy kikoszarazza.

– Akkor hát nem tehetek mást, mint hogy az anyám jelenlétében megkérjem a kezeckéjét. Ez megfelel az illendőség szabályainak, s még magának sem lehet kifogása ellene.

Herma figyelemre sem méltatta a férfi szavait, Kürt amúgy is elég halkán beszélt, hogy csak a lány hallja. Ám ennek ellenére nagyon is hihetőnek hangzott, amit mondott. Most, hogy ezen is túl volt, von Fuchs végre távozott, mire Herma megkönnyebbülten fellélegezhetett. A gyerekek zavartan néztek utána.

– Miért ilyen különbözőek a nagybácsik?

– Nem értem, mit akarsz mondani, Hannelore.

– Csak azt, hogy Gunnar bácsi mindig olyan kedves, mindig hoz nekünk ajándékot, mindig vidám és játszik velünk. De Kürt bácsi mindig verekszik, és dühös, haragszik ránk, és soha nincs egy kedves szava sem.

– Az emberek különbözők, Hannelore.

– Én olyan akarok lenni, mint Gunnar bácsi, ha majd nagybácsi leszek – szólalt meg Dieter.

– Akkor mindenki nagyon fog szeretni – csillant fel Herma szeme.

– Soha nem fogok gyerekeket megütni, ha nagy leszek.

– Azt nem is szabad.

– Csak Kürt bácsinak szabad?

– Neki sem. De ő csak viccelt, nem gondolta komolyan.

– De, komolyan gondolta. Mindig haragszik ránk, és örül, ha megüthet bennünket, látszik a szemén.

Herma gyorsan másra terelte a szót, és folytatták a tanulást. Hamarosan ismét megjelent Kürt. A kastély felé igyekezett, elég hamar ráunt a sétára. Herma félt, hogy ismét megáll, de tévedett, a férfi tovább sétált, és csupán foghegyről vetette oda:

– Hiába ellenkezel, az enyém leszel! – sziszegte, s már ment is tovább.

Herma szúrós szemmel nézett utána. Soha, lázadozott magában, aztán folytatták a munkát.

Délután Hell kisasszony összetalálkozott Anitával, s beszámolt neki a parkban történt eseményekről.

Anita bátorítóan megsimogatta a kezét.

– Ne aggódjon, Herma. Fontosabb dolgok foglalkoztatják most annál, semmint hogy megkérje a kezét. Szerintem egyébként sem gondolta komolyan, csak puhatolózik. Ezerszer meggondolja még magát – biztatta a lányt, mert meggyőződése volt, hogy Gunnar hamarosan elveszi Kürt kedvét a szerelemtől. Jól befűt majd neki, s egy ideig nem is gondol Hermára. A lánynak azonban ezt nem mondhatta el.

Herma nagyot sóhajtott:

– Milyen szép is lenne minden, ha von Fuchs úr észhez térne, és belátná, nem illek hozzá. Ettől von Holst asszony is jobb kedvre derülne, s nem lenne olyan ellenséges velem.

– Emiatt ne búslakodjon, Herma. Megigérek magának valamit, ettől majd megnyugszik.

– Mit? – kérdezte a lány már ismét mosolyogva.

– Azt, hogy a kis csalogányt többé nem eresztjük el Lindeckből – ismételte meg Anita Gunnar szavait.

Herma hálától ragyogó arccal nézett Anitaára.

– Bárcsak úgy lenne! – sóhajtott, s közben olyan erősen megszorította Anita kezét, hogy az felszisszent.

„Ha tudná, hogy csupán Gunnar szavait ismétellem – gondolta magában –, talán már mozdítani sem tudnám az ujjaimat.”

Aznap a kastély lakói ismét nagyon feszült, ideges hangulatban ülték körül az asztalt. Von Seebach asszony és gyermekei kifejezetten mogorvák voltak. Inge amikor csak tehetett, belekötött Hermába, majd utána megszégyenülve vörösödött el, mert meglátta Gunnar szemrehányó tekintetét.

Kürt már rájött, hogy Gunnar kiesett nővére kegyeiből. Von Seebach asszony figyelmét sem kerülte el a fordulat, ám őt más, fontosabb dolgok foglalkoztatták. Előbb azt a halaszthatatlan, sorsdöntő ügyet kell rendezni, majd azután beszél a lányával. Mindaddig nem érezhetik biztonságban magukat, amíg nincs a birtokukban a végrendelet, s nem semmisítik meg. Ha ez megtörtént, akkor megnyugodhatnak, akkor már nem kell attól tartaniuk, hogy egy szép napon váratlanul felbukkan az az átkozott iromány. Más szelek fújnak majd, ha megsemmisítették. Akkor végre az örökséggel kapcsolatban is intézkedhetnek...

Lundström igazgató másnap este, vacsora után kerített sort a tervezett beszélgetésre.

– Mondanivalóm lenne önöknek. Kérem, Hell kisasszony, legyen olyan kedves, és hagyjon magunkra bennünket. Bizalmas családi ügyről van szó.

Herma azonnal felállt, és elköszönt a társaságtól. Kifelé menet elkapta Gunnar tekintetét, amely kedves és meleg volt. A szíve beleremegett ebbe a pillantásba, s érezte, hogy arcát ismét előnti a pír. Megkönnyebbült, hogy becsukhatta maga mögött az ajtót.

– Mit kíván mondani, igazgató úr? – kérdezte von Seebach asszony, miután a tanítónő távozott.

– Először is közölni szeretném, hogy a jogtanácsos úrral mindent tívé tettünk az eltűnt végrendelet után, de nem találtuk meg.

– Ezt azonnal megmondhattam volna. Valószínűleg csak képzelte, hogy nagybátyám végrendeletet készített.

– Nem, nem csak képzeltem, von Fuchs úr. A végrendelet létezett, sőt Manfréd Hallerstedt halálának napján, de még halálának órájában is a szobájában volt. Állításaimat bizonyítani is tudom.

Von Seebach asszony és gyermekei elsápadtak. Kürt rekedt hangon felnevetett.

– Hát ez fölöttébb érdekes! Miféle bizonyítékai vannak?

– Nyomban rátérek. Először azonban elmesélem, hogyan tűnt el a végrendelet.

Von Seebach asszony elsápadt, Inge lesütötte a szemét, és nem mert Gunnarra nézni.

– Erre valóban kíváncsi lennék! – kiáltotta von Seebach asszony.

– Elhiszem, nagyságos asszonyom. Mielőtt azonban ilyen messzire mennék, szeretném hivatalosan bejelenteni, amit már mindannyian tudnak: Manfréd Hallerstedt házasságon kívül született fia vagyok.

Kis ideig halálos csend telepedett a helyiségre. Anita lehunyt szemmel hátradőlt a székén. Mostohaanyja és gyermekei mozdulatlanul, szinte megkövülten meredtek Gunnarra. Von Seebach asszony nyerte vissza elsőként a lélekjelenlétét.

– Ez teljességgel új számunkra.

– Engedje meg, nagyságos asszonyom, hogy ebben kételkedjem. Édesapám saját maga közölte önnel, kevésbé a halála előtt, és valószínűleg azt is elmondta, miért kellett ilyen sokáig titokban tartania.

– Bizonyára megengedi, hogy ebben a kérdésben ne foglaljunk állást, igazgató úr. Tudnia kell, hogy a fatty... törvénytelen gyermekek nem minősülnek teljes jogú családtagnak, és semmiféle igényt nem támaszthatnak az örökségre – tört ki Kürt.

Gunnar arcvonásai megkeményedtek, amikor biccentett.

– Nyugodtan kimondhatja azt a szót, amelyet az imént elharapott. A törvénytelen gyerekeket mindig is fattyúnak nevezték. Tudhatná azonban a történelemből, hogy néha épp ezek a fattyúk vitték a legtöbbre. A szerelemgyerekek gyakran rendkívüli tehetségnek bizonyultak. Nem vagyok annyira öntelt, hogy azt állítsam, rendkívüli tehetség vagyok. Csupán azt szeretném hangsúlyozni, hogy a házasságon kívül született gyerekek sokszor átlagon felüli képességekkel rendelkeznek, mivel egy minden gátat és korlátot elsöprő, nagy szerelemnek köszönhetik a létüket. Ez egyébként most mellékes. Örömmel tájékoztatom önöket arról, hogy cseppet sem szégyellem, hogy törvényesen nem szentesített kapcsolatból származom. Annál is inkább örülök ennek, mert tudom, hogy a szüleimet egész életükben erős és elszakíthatatlan kötelék fűzte egymáshoz, és mindketten nemes lelkű, értékes emberek voltak, s csupán szerencsétlen sorsuknak róható fel, hogy a világ előtt nem vállalhatták kapcsolatukat. Elnézésüket kérem, hogy ily hosszán időztem a témánál, de szükségesnek éreztem, mert szeretném tudatosítani von Fuchs úrban, hogy egyszer s mindenkorra megtiltom, hogy a származásommal kapcsolatban ilyen alpári hangot üssön meg. Attól pedig egyetlen percig se tartsanak, hogy apám törvénytelen fiaként a család tagja kívánok lenni. Köszönettel lemondok a társaságukról. Arról viszont tudomásom van, hogy apám a végrendeletében engem tett meg általános örökösének. Kürt rekedt hangon felnevetett.

– Ezt először bizonyítania kellene.

– Igaza van. Bizonyítanom kellene, de a végrendelet, nekem írt utolsó levelével együtt eltűnt apám halálának órájában. Nem sokkal azután, hogy örökre lehunyta a szemét.

– Miféle zagyvaságokat hord itt össze? – kiáltotta von Seebach asszony felháborodottan. Lundström komolyan nézett rá.

– Ön tudja a legjobban, hogy ez nem zagyvaság.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte az asszony fenyegetően.

Gunnar higgadtan felelt: – Azt, hogy édesapám röviddel a halála előtt közölte önnel, végrendeletében engem nevezett meg általános örökösének. Korábban azért nem tájékoztathatta, mert kötötte anyámnak tett esküje, az, hogy anyám haláláig nem leplezi le a tikot. Lehet, hogy apám azt is említette önnek, hogy feleségül kívánta venni édesanyámat, miután a nevelőapám halála után özvegységre jutott. El tudom képzelni, milyen nehezebbé eshetett apámnak, hogy megőrizze előttem a titkát, s gyanítom, hogy abban a bizonyos elvesztett levélben végre leleplezi a tikot, és életében először s egyben sajnós utoljára is, apaként szól hozzám.

– Ön megzavarodott! – kiáltott fel izgatottan von Seebach asszony.

– Nem, asszonyom. Az elmémnek semmi baja, tudom, mit beszélek. Nem várom el öntől, hogy beismerje az igazságot, nagyságos asszonyom. Tudom, hogy igazam van, sőt többet tudok, mint hinné.

– Kíváncsivá tesz! – vetette oda von Seebach asszony. Még mindig sápadt volt, de sikerült visszanyernie az önuralmát és a méltóságát.

– Nos, tudom, hogy miután apám beismerte, hogy a fia vagyok, amit felém áradó szeretetéből magam is érezhettem volna, ön Lindeckbe hívatta a fiát, és elmondta, hogy én leszek az általános örökös. A hír felbőszítette von Fuchs urat. Egyenest apám szobájába rohant, és pimasz megjegyzéseivel annyira felizgatta az idős embert, hogy a szíve nem bírta tovább, és meghalt.

Kürt krétafehéren felemelkedett.

– Arcátlan fickó! Mit meg nem enged magának! Gunnar hidegen végigmérte.

– Ez még csak a kezdet, von Fuchs úr. Maga miatt kellett az apámnak meghalnia. Ön tisztában volt vele, hogy a legkisebb izgalom is halálos lehet a szívbeteg ember számára. Ennek ellenére nem átalotta szavaival felizgatni, hogy siettesse a halálát. S ezzel okozta nekem a legnagyobb fájdalmat, mert megfosztott attól az örömtől, hogy egyszer az életben apámként ölelhessem át azt a férfit, akit mindig is mélységesen tiszteltem és szerettem.

Kapzsiságában még attól sem riadt vissza, hogy akár öljön is az örökségért. Maga tudta, hogy apám íróasztalában van a végrendelet. Azt is tudta, ha megjövök, apám hivatalosan elismer fiának és örökösének. Miután édesapám meghalt, egyikük vagy mind a hárman együtt eltulajdonították a lepecsételt borítékot. Maga, von Fuchs úr, apám autójával, amelyet ha él, soha nem bocsátott volna rendelkezésére, azonnal Berlinbe indult, hogy a végrendeletet biztonságba helyezze vagy megsemmisítse. Édesanyja és von Holst asszony addig előadtak egy kis színjátékot. Úgy tettek, mintha apám még élt volna, amikor maga elutazott. Csak azután hagyták el a szobáját. Az egyetlen emberi cselekedet, amit tettek, hogy lezárták a szemét. A sors iróniája, hogy éppen ez árulta el, hogy jelen voltak a halálakor.

Mindhárman dermedten néztek Gunnarra. Elsőként ismét von Seebach asszony szedte össze magát. Nem adta fel egykönnyen a harcot. Méltóságteljesen kihúzta magát, ami a jelen helyzetben kissé meglepő volt.

Felháborodott hangja betöltötte az ebédlőt.

– Hátborzongató történetet talált ki, igazgató úr. Rágalmait -határozottan visszautasítom. Hallatlan, miket kell eltűrnünk!

Gunnar szája kesernyés mosolyra húzódott.

– Hagyjon fel a vérig sértett, igaztalanul megvádolt asz-szony szerepével! Nem tud megfélemlíteni. Meggyőződésem és jogos haragom ellenére sem hozakodtam volna elő ezzel a történettel, ha nem lennének bizonyítékaim.

– Ostobaság! Bizonyítékok! Hol vannak azok a bizonyítékok? – kiáltotta Kürt magánkívül a dühtől.

– Azonnal maguk elé terjesztem őket. Von Seebach asz-szony hiába vár a csipkére, amelynek a napokban kellene megérkeznie utánvéttel, ötszáz márka ellenében. Soha nem fog megérkezni.

Anya és gyermekei felpattantak.

– Maga... maga kaparintotta meg! – kiáltotta von Seebach asszony holtsápadtan.

Gunnar a fejét rázta.

– Nem. Efelől megnyugtathatom. Mihez kezdenék én a csipkével? Vagy talán másféle csomagot várt? Azt hittel a becsületes megtaláló visszaküldi az elveszített sárga borítékot? Javíthatatlanul könnyelmű fia még a bűnös módon megszerzett végrendeletre sem tudott vigyázni, hanem elveszítette útközben, valahogy kiesett a kocsiból. Láthatják, mindennel tisztában vagyok. Mindezt már régen tudom, csak eddig hiányzott a bizonyíték. Ám szerencsére maguk erről is gondoskodtak. A legravaszabb szélhámós is követ el ostobaságot. Irratárcámban őrzöm a levelét, nagyságos asszonyom, amelyben közli, hogy fia Koblenz és Berlin között elveszített egy öt pecséttel ellátott, sárga borítékot, amelyet apám címere zár le, és az áll rajta: „Halálom után az igazgatóm által felbontandó”. Tehát, arról a borítékról van szó, amely édesapám végrendeletét és hozzám írt levelét tartalmazza. Bátorkodtam csapdát állítani, hogy kicsikarjam a vallomásukat. Különben mindent letagadtak volna.

Von Seebach asszony félig ájultan roskadt vissza karosszékébe.

– Maga ördögfajzat! Ördög! Meg akar ölni – sziszegte. Inge esdéklőn emelte fel a kezét.

– Jóvá akartam tenni, amit elkövettünk, Gunnar. Ezért ajánlottam fel a kezem – mondta. Nem törődött többé azzal, hogy kijelentésével nemcsak anyja és öccse, hanem Anita is értesül visszautasításáról. Egyedül az érdekelte, hogyan húzhatná ki a hurokból a fejét.

Csupán Kürt őrizte meg pimasz modorát.

– Órűlség, amit összehordott. Ki hiszi el magának ezt a dajkamesét? Ügyes sakkhúzás volt, nem mondom. Így akarta megkaparintani az örökséget. Kerítse elő a végrendeletet! Miként tudja bizonyítani, hogy Manfred bácsi önre hagyta a vagyonát? Egyszerűen nem igaz, amit állít. Mi vagyunk a jogos örökösök, egyedül mi, hárman. Nem hagyom, hogy megfélemlítsen bennünket. Mama, Inge, szedjétek össze magatokat! Ne dőljete be ennek a szemfényvesztésnek!

Gunnar gúnyos fölénnyel nézett Kurtra.

– Helyesen látja a helyzetet, von Fuchs úr. Szükségem lenne a végrendeletre, ha jogot akarnék formálni az örökségre. Én viszont nem indítok pert, mert nem vagyok hajlandó meghurcolni apám nevét. Őszintén szólva, nem az fáj, hogy le kell mondanom a vagyonról. Bármikor meg tudom keresni a kenyeremet. Apám levelének elvesztése az, ami bánt. Megnyugodhatnak. Csupán tudomásukra akartam hozni, hogy átlátok a szitán, de semmit nem teszek maguk ellen. Örülhetnek az ebül szerzett vagyonnak, ám imádkozzanak, hogy a sárga boríték ne kerüljön soha a kezembe. Ha ugyanis előkerülne, akkor természetesen ragaszkodni fogok a jogaimhoz. „Von Fuchs asszony” levelét megőrzöm emlékül. Van azonban egy feltételem.

Von Seebach asszony és Inge időközben magához tért első rémületéből. Lassan visszanyerték lélekjelenlétüket, s bár keserűen, de el kellett ismerniük, hogy Lundström igazgató úr nagyvonalúbb, mint gondolták. Elvégre még semmi sem vészett el. Lundström nem tart igényt az örökségre!

Kürt azonban értetlenül meredt Gunnarra. Felfoghatatlannak tűnt számára, hogy valaki minden további nélkül lemond a hatalmas örökségről. Nos, ha már így van, az lesz a legjobb, ha megpróbálnak egyezkedni vele.

– Mi az a feltétel? – kérdezte megkönnyebbülten.

– Tudom, hogy apám az inasára, Franzra, valamint több régi, hűséges cselédre bizonyos összegeket hagyott. Megtalált feljegyzések alapján feltételezem, hogy Franznak húsz, Kuhnert-nénak tizenöt, a többieknek tíz-tízezer márkát kellett volna kapniuk. Rajtuk kívül még három cselédre hagyott pénzt, összesen hatvanötezer márkát. Ragaszkodom ahhoz, hogy kifizessék az embereknek, ami jár nekik. A magam részéről lemondok a perről, de ha a személyzet tagjai nem kapják meg a pénzüket, nem hagyom annyiban a dolgot. Hajlandók kifizetni ezeket az összegeket?

Von Seebach asszony és Kürt sietve beleegyezését adta. Gunnar meghajolt.

– Nincs több mondanivalóm. Engedelmmel visszavonulok. Anita kisasszony, elnézését kérem, hogy belerángattam ebbe a kellemetlen ügybe, de szerettem volna, ha jelen van egy tanú, akiben tökéletesen megbízom.

Kezet csókolt a lánynak, aki melegen és szívélyesen rámosolygott. Gunnar kurtán biccentett a többieknek, aztán elhagyta a szobát. Anita követte a példáját, nem akart ott maradni, és tovább hallgatni a kellemetlen megjegyzéseket. Igaza volt, hisz von Seebach asszony s gyermekei ugyancsak kínos perceket éltek át.

Anita a tanulószobába ment, és bekopogott. Herma az utóbbi időben kulcsra zárta az ajtót, s mint mindig, most is óvatosan érdeklődött, ki keresi. Amikor meghallotta Anita hangját, felugrott, és sietősen kinyitotta az ajtót.

– Bejöhetek beszélgetni, Herma?

– Örülök, ha jön.

– Nem zavarom?

– Nem, dehogya. Csak varrogatok.

– Legalább ellesem a fortélyokat. Maga olyan ügyes, még a varráshoz is ért.

Herma mosolygott a dicsérő szavak hallatán.

– Már varrtam magamnak ruhát is. Persze nem volt olyan gyönyörű, mint azok, amelyeket magától kaptam, de azért fel lehetett venni.

Anita felsóhajtott.

– Milyen kellemes itt. Csend és nyugalom, kész felüdülés az ön bájos, rózsás arcát látni. Szükségem is van rá, mert odalent meglehetősen viharos a hangulat. Lundström igazgató úr azonban ismét megmutatta, hogy ízig-vérig úriember.

– Csak nem érte valami kellemetlenség? Anita mosolyogva leste Herma aggódó arcát.

– De, sajnos neki is kínos percekben volt része. Nem any-nyira, mint a többieknek,

velük ugyanis nem szívesen cseréltem volna. De beszéljünk inkább vidámabb dolgokról. Csak egyetlen mondat még a kellemetlenségekről: most már biztos állíthatom, mostohanővérem nem azért neheztel önre, mert Kürt feleségül óhajtja venni. Egészen más okból.

Herma álmélkodva nézte a barátnőjét.

– Amit azonban nem tudhatok, igaz?

Anita egy pillanatra elgondolkozott, aztán nevetve megrázta a fejét.

– Valóban jobb, ha nem tudja. De abban biztos lehet, Gunnar Lundström soha nem engedné, hogy elkeressék a kastélyból.

Anita vallomásától ismét Herma arcába szökött a vér. Hirtelen beleremegett a lány szavaiba, s véletlenül megszurta az ujját a varrótűvel.

– Ő ne engedné? Törődik is ő egy szegény tanítónővel!

– De még mennyire! Nem vette még észre, hogy mindig a szegények és a rászorulóknak pártját fogja?

Herma nagy sóhaj kíséretében egyetértően bólintott.

– Ez igaz. Rendkívül nemes lelkű, nagyon jó ember. Róla még az is elképzelhető, hogy a védelmébe vesz egy szegény tanítónőt.

– Ugye, maga is így gondolja? Higgyen nekem, így van, ahogy mondtam. Benne megbízhat.

– Bizom benne. Hogyan is kételkedhetnék abban, amit ön mond, Anita kisasszony!

Ezután más dolgokra terelődött a szó. Irodalomról beszélgettek és könyvekről, amelyeket mindketten olvastak. Szinte észre sem vették, milyen gyorsan elröpült az idő, s rájuk esteledett. Ideje volt lefeküdni.

A leleplező beszélgetés után feszült hangulat uralkodott Lindeckben. A reggelik kivételével továbbra is együtt étkeztek. Sem a család, sem Gunnar nem akarta, hogy a cselédség suttogni kezdjen a viszályról. Igyekeztek udvariasan társalogni, Inge asszony még Herma ellen intézett támadásaival is felhagyott. Hell kisasszony fellélegezhetett, s azon töprengett, vajon Lundström igazgató úrnak köszönheti-e a nyugalmit. Gyakran eszébe jutottak Anita szavai, s a lelkiismerete hiába intette, az érzései ellen nem harcolhatott tovább, teljes szívéből szerette a mesebeli herceget. Tudta, hogy szerelme sosem teljesülhet be, s talán ezért is érzett ilyen mély és őszinte imádatot. Nem bántódott amiatt, hogy érzései viszonzatlanok maradnak, hanem hálás volt a sorsnak, hogy ilyen mennyei jutalomban részesíti. Igyekezett mindig józan önmérsékletet tanúsítani, s nem is sejtette, hogy Gunnar olvas a gondolataiban, hiába próbálta leplezni érzéseit. Lundström ugyanakkor nem akarta siettetni a dolgokat, hagyta, hadd jöjjön tisztába az érzéseivel a lány.

A következő vasárnap Frank Soltau ismét hivatalos volt ebédre. Jelenléte mindenki számára megkönnyebbülést hozott, mivel kívülállóként mindenki elfogulatlanul tudott beszélgetni. Von Seebach asszony rendkívül szívélyes volt vele.

– Tekintse magát ezentúl egyszer s mindenkorra vendégünknek vasárnaponként! – jegyezte meg az asztalnál. – Ne várjon külön meghívásra!

Frank először Anitára pillantott. Azt leste, egyetért-e az ajánlással. A lány mosolyogva bólintott, ő pedig köszönettel elfogadta a meghívást.

Miután asztalt bontottak, és ki-ki visszavonult a szobájába, Gunnar megkérte Frankot, hogy sétáljon vele egyet a parkban. A fiatalember készséggel igent mondott. Gunnar ezután Anitához fordult.

– Nem szerezne meg nekünk azt az örömet, hogy velünk tart?

A lány elpirult.

– Akkor Hell kisasszonynak is feltétlenül szólnunk kell. Ugyanis mi már megbeszéltük, hogy együtt sétálunk. A gyerekek pihennek, és ilyenkor ő is jobban ráér.

Gunnar hálásan pillantott a lányra. Hermát, aki épp aludni kísérte tanítványait, az

Anitával megbeszélte helyen várták. Kellemesen meglepődött, amikor a két férfit is megpillantotta. Régóta tudta, hogy Anitának tetszik Soltau, az pedig, hogy a „mesebeli herceg” társaságában sétálhat, egyenesen boldoggá tette.

Szinte magától alakult úgy, hogy Frank Anita oldalán, Gunnar pedig Herma mellett lépkedett. Mindkét pár élénk társalgásba merült. Eddig Tiemigen nyílt alkalmuk arra, hogy hosszabban elbeszélgessenek, így most igyekeztek pótolni az elmulasztottakat. Gunnar elragadtatva állapította meg, hogy a mindig vidáman csicsergő csalogánynak mélyenszántó, okos gondolatai vannak. A derűs felszín mögött figyelemre méltó életbölcesség bújik meg.

Frank Soltau is boldogan lépkedett Anita oldalán. A meghitt beszélgetés eredményeképpen mindinkább a szívükbe zárták egymást. Anita örömtől kipirult arccal hallgatta Frank Soltau történetét. A férfi beszámolt csodálatos gyermekkoráról, a meghitt légkörről, amelyben nevelkedett és szerető szüleiről, akiket sajnos túl hamar elvesztett. Édesanyja korai halála fájdalmasan érintette, és már csak annak örült, hogy a sors megkímélte attól, hogy lássa, az infláció következtében hogyan megy veszendőbe mindaz, amit szeretett ura egy élet munkájával létrehozott. Apja hamarosan követte anyját, mire a fiatalember magára maradt a nővérel, aki nemsokára férjhez ment. Így teljesen árvának érezhette magát, akár egy számkivetett. De nem panaszkodott, ellenkezőleg, örült annak, hogy most végre biztos talaj van a lába alatt, amelyre bizvást építkezhet. Hosszú mondatokban áradozott Gunnar őszinte, becsületes jelleméről, önzetlen segítségéről, s természetesen szerét ejtette, hogy Anita iránt is kifejezze háláját nagylelkű segítségéért. Még von Seebach asszonyról sem feledkezett meg, s hálálkodva emlékezett meg arról, hogy engedélyével továbbra is a kastélyban maradhatott.

Szavaiból egyértelműen kiderült, hogy nagyon elégedett a sorsával, különösen azért, amiért társadalmilag azonos rangúnak ismerik el, s így lehetősége van Anitával is érintkezni. Soltau köntörfalazás nélkül ki is mondta, hogy akár élete végéig hűségesen szolgálta volna Anitát sofőrként, de azért természetesen így boldogabb, hogy von Seebach kisasszony mellett sétálhat és beszélgethet.

A kellemes délutáni séta mindkét párt közelebb hozta egymáshoz.

Az idő gyorsan repült. Amikor a két férfi a kastély bejáratánál elbúcsúzott a hölgyektől, Gunnar mosolyogva Herma csillogó szemébe nézett.

– Javaslom, hogy ezt a vasárnap délutáni sétát máskor is ismételjük meg. Remekül éreztem magam.

Mindenki örömmel helyeselt.

– Nekem is szabad eljönnöm? – kérdezte Herma bátortalanul.

A többiek mosolyogva adták beleegyezésüket, majd a két hölgy belépett az előcsarnokba. Kürt, aki látta az iménti vidám búcsúzkodást, éppen szembe jött velük.

– Remélem, jól szórakoztak – mondta gúnyos hangon, és féltékeny pillantást vetett Herma boldogságtól ragyogó arcára.

– Úgy bizony! – felelte hetykén Anita, majd belekarolt a tanítónőbe, és magával húzta.

Kürt különösen rossz hangulatban volt a Gunnarral folytatott esti beszélgetés után, ami nem is volt csoda, mivel anyja és nővére dühösen a szemére vetette, hogy ő veszítette el a borítékot.

Azóta nem is állt helyre a béke a három cinkos között. Pedig elégedettek lehettek volna, hiszen Gunnar nem vitatta az örökséget, és pereskedni sem akart. Legfeljebb attól kellett tartaniuk, hogy esetleg mégis felbukkan a sárga boríték, és valahogy Lundström birtokába kerül. Akkor pedig lótnak az örökségnek, efelől Gunnar nem hagyott kétséget. Eddig is csak azért nem indított pert ellenük, mert félt az eljárást kísérő botránytól. Am ha előkerül a végrendelet, egyértelmű, hogy Lundströmnek kedvező ítélet születik az örökség ügyében.

Gunnar időközben végérvényesen lemondott jogos örökségéről, és már nem is remélte, hogy valaha megkerül a végrendelet. Nem sejtette, hogy az annyira áhított boríték s benne az

értékes iratok érintetlenül várják sorsukat az imádott tanítónő szegényes bőröndjében. Herma számára pedig nem volt jelentősége, s már rég megfeledkezett az országúton talált borítékról, hovatovább már-már a bőrönd is feledésbe merült...

Teltek a hetek, s vasárnaponként a két ifjú pár, ahogy megállapodtak, sétálni ment, s a hosszú együtt töltött órák alatt egyre jobban feltártak egymásnak a szívüket. Herma már nem tartotta teljességgel elképzelhetetlennek, hogy álmai hercege egyszer neki ajándékozza a szívét, s olykor Frank Soltaut is magával ragadták szárnyaló gondolatai. Ám amikor a fiatalember ismét visszatért a földre, azt kívánta, bárcsak lehetné végre a vizsgáit. Végül úrrá lett rajta a kételkedés, hogy mit ér el vele, és mennyivel lesz több, ha megvannak a vizsgái. Ilyenkor azt is belátta, hogy sem vizsgával, sem anélkül, soha nem gondolhat arra, hogy feleségül kérje Anitát. Hiszen nincs semmije, legfeljebb a tudása és az elszántsága, hogy magasra törjön. Anita vagyona mindig közöttük fog állni, s örökre elválasztja a lánytól. De ha két ember szereti egymást, miért kell lemondaniuk szerelmükről csak azért, mert az egyik gazdag, a másik meg nincstelen?

Amikor a lány mellette volt, Frank könnyedén a fülébe súghatta volna, hogy szereti. Ha azonban távol volt tőle, úgy érezte, képtelen lenne valaha is kimondani ezt a szót.

Anita rendkívüli érzékeny lány volt, s ösztönösen ráérezett arra az óriási küzdelemre, amelyet a férfi önmagával vívott, abban ugyanis biztos volt, hogy Frank szereti. Erre utalt minden mozdulata, lágy hangja, a szeme csillogása, amikor együtt voltak. De ha elváltak, látta a tekintetéből sugárzó mélységes szomorúságot, s hogy elűzze bánatát, ilyenkor legszívesebben így biztatta, bátorította volna: „Itt vagyok, a tiéd vagyok!”

A négy jó barát közül Gunnar volt a legnyugodtabb. Szinte biztos volt abban, hogy Herma szereti, de addig nem akarta a lánykéréssel ostromolni, amíg a házassággal kapcsolatban nem tisztázott néhány fontos kérdést önmagában. Át kellett gondolnia például, s ez volt a legfontosabb, hol lakjanak, ha összeházasodnak. A munkaszerződésében három szobából álló lakrészt biztosítottak neki a szerződés időtartamára, ám ő attól félt, hogy ez nem lenne megfelelő ifjú hitvese s főként jövődő családja számára. Megfordult az is a fejében, hogy vásárol egy házat, vagy esetleg épít maguknak. Ez utóbbit különösen vonzónak találta. Már ki is nézte a birtokot, amely közvetlenül a Raja partján terült el, s jogilag a Lindeck birtokhoz tartozott. Gunnar remélte, hogy apja örökösei nagyvonalúan átengedik majd neki.

Ha ezt a kérdést sikerül megnyugtatóan rendeznie, akkor már semmi sem állhat boldogsága útjába, s azonnal megkéri Herma kezét.

XVI.

Az egyik csodaszép, verőfényes júniusi napon Anita függőágyában heverészett a park egyik árnyas részén. A sűrű növényzet jótékonyan eltakarta a kíváncsi pillantások elől, ő azonban jól láthatta a kastély oldalszárnyát, ahol Frank és Gunnar lakott.

A lány fel-felpillantott könyvéből, és ilyenkor Soltau nyitott ablakait nézte. A függönyöket széthúzták, úgyhogy beláthatott a szobába.

Egyszer csak észrevette, hogy az egyik függőnyt meglebbentette egy heves légáramlat. Valószínűleg belépett valaki a szobába. Anita akaratlanul is felült, és az ágak közül kémlelte, mi történik. Frank jött volna haza? Ahhoz még korán van.

De valóban őt pillantotta meg a szobában, és... Te jó Isten, mellette feltűnt egy karcsú, elegáns nő! Soltau kedvesen átölelte, és az ablakhoz vezette. Úgy tűnt, a környéket mutogatja neki. Anita nem tudta kivenni a hölgy arcát, de kétségtelenül jól öltözött, fiatal nő volt. Élénken beszélgettek, aztán a hölgy hirtelen Frankhoz fordult, és átkulcsolta a nyakát.

Anita összerezett, mintha megütötték volna. Szeme tágra nyílt az ámulattól. Világosan látta, hogy Soltau magához szorítja és megcsókolja a fiatal hölgyet. A két arc egymáshoz simult, s egy darabig így álltak és beszélgettek.

Anita úgy érezte magát, mintha a nap hirtelen felhő mögé bújt volna. Megborzongott, majd hátrahanyatlott, hogy ne kelljen tovább szemlélnie a jelenetet. Halkan felnyögött. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy Frank Soltau a kedvesét tartotta a karjában. A kedvesét vagy a menyasszonyát. Mindenesetre azt a nőt, akit szeret.

A boldogságról és szerelemről szőtt minden álma egyszeriben szertefoszlott. Megcsalta és megalázta az a férfi, akit őszintén, tiszta szívből szeret. Keserű csalódást érzett. Hogyan is képzelhette, hogy Soltau szereti őt? A gazdag lányokat nem szokás szerelemmel szeretni, legfeljebb a pénzük teszi kívánatosná őket. Frank is csak a vagyonáért vetett szemet rá, a pénze miatt udvarolt, és ő azt hitte, őszinték az érzései. Soltau pedig csak el akarta hitetni vele, hogy szereti. De miért? Tényleg csak a pénzére vadászott? Ki lehet ez a nő? A menyasszonya, a szeretője? Nem számít, tény az, hogy azt a nőt szereti, őt pedig csak ámította. Meglehet persze, hogy Anita tévedett, félreértette Soltau érzéseit, aki csak a háláját akarta kifejezésre juttatni, ő pedig szerelemnek vélte. Ez lehet a magyarázat, mert Frank Soltau nem szélhámos, becsületes ember. Csak magának tehet szemrehányást azért, hogy engedett a vágyainak, és másként értelmezte a férfi közeledését.

Ilyen gondolatok kavargtak Anita fejében, s igyekezett fájdalomra ellenére menteni a férfit. Ennek ellenére olyan boldogtalan volt, mint talán még soha egész életében. Arcát a kezébe temette, és hangosan felzokogott. Szerencse, hogy Soltau nem sejtette, hogy látta azzal a nővel, Anita pedig áldotta az eszét, hogy eddig nem mutatta ki érzelmeit a férfi előtt. Soltau nem tudta, hogy Anita szereti. Most majd változtatnia kell a magatartásán, és tudatosítania kell a férfinak, hogy csupán baráti érzéseket táplál iránta, s ezért örül annyira a sikerének.

Rettenetesen irigyelte azt a nőt ott, a szobában, akit Soltau megajándékozott a szerelmével. Hirtelen felegyenesedett, s mintha mélyebbre akarná döfni a tört a szívében, ismét az ablakra pillantott, de már nem látta őket.

Észrevette, hogy átmentek a másik szobába, s most onnan néztek ki. Anita képtelen volt visszafojtani a dühét, hisz tudta, hogy Soltau hálósobájában vannak. Micsoda szemérmertlenség! S még mutogatja is magát az ablakból! Bárki megláthatja. A lány óvatosan körbelesett, mintha neki kellene szégyenkeznie amiatt, ha valaki meglátja a nőt a fiatalember hálósobájában. Milyen elővigyázatlan ez az ember, miért engedi meg, hogy az ablakhoz menjen? Azt hiszi, hogy nem láthatja meg senki? Biztosan zavarba jönne, ha tudná, hogy Anita mindent pontosan látott.

És az amúgy oly határtalanul kötelességtudó férfi hogyhogy ilyen korán abbahagyta a munkát? Anita agyában egymást kergették a keserű gondolatok, és úgy érezte, soha életében

nem lehet már vidám. Pedig milyen boldog volt eddig! Azóta, hogy Soltau megérkezett Lindeckbe. Most azonban halálosan boldogtalan. Csak most érezte igazán, mennyire szereti a férfit.

Olyan élesen hasított szívébe a felismerés, hogy azt hitte, nyomban belehal a fájdalomba. Vágyakozva nézett fel ismét az ablakra. A hölgy egy pillanatra eltűnt, de aztán ismét felbukkant a nappali ablakában. Anita látta, hogy Soltau az egyik ingét mutatja neki. A nő alaposan szemügyre vette, aztán megvonta a vállát, mintha azt mondaná: „Ezzel nincs mit kezdeni”. Milyen bensőséges mozdulatok voltak ezek! Még a fehéreneműjére is gondot visel. A fiatal lány elviselhetetlenül szenvedett, de nem mert elmozdulni a helyéről, nehogy Soltau észrevegye.

Ismét hátrahanyatlott, és kintől égő szemmel meredt a fák megnyesett koronáira. Azt kfvánta, amit a szerelmesek ilyenkor általában, hogy bárcsak meghalna, s akkor végre megszabadulna ettől az elviselhetetlen fájdalomtól. Néhány perc múlva ismét az ablakra pillantott, de már nem voltak ott.

Iszonyúan fáradtnak és nyomorultnak érezte magát. Fogta a könyvét meg a párnáját, és visszament a kastélyba. Óvatosan körülnézett, mert félt, hogy esetleg összefut Frankkal, de szerencsére senkivel sem találkozott a parkban.

Hell kisasszonyon kívül senkinek sem tűnt fel, hogy Anita megváltozott. Gunnar csak az étkezések alkalmával látta, amikor a lány általában hallgatott, a többiek pedig nem figyeltek rá. Csupán Herma vette észre, hogy sápadt arcát csak nagy ritkán deríti fel halvány mosoly.

Anita a következő vasárnap fejfájásra hivatkozva kimentette magát, és nem jelent meg ebédnél. Frank Soltaut elszomorította a hír, bár fogalma sem volt arról, hogy a lány az ő társaságát kerüli. Gunnar megkérte Hermát, adja át üdvözetét Anitának, és mondja meg neki, sajnálja, hogy nem érzi jól magát. Talán elmúlna a fejfájása, ha csatlakozna hozzájuk a szokásos délutáni sétára.

Frank Soltau hallotta Gunnar szavait, s megkérte Hell kisasszonyt, az ő üdvözetét is adja át a nagyságos kisasszonynak, és tolmácsolja neki, nagyon örülne, ha velük tartana.

Herma megígérte, hogy mindent közvetít, és miután a gyerekeket lefektette, átment Anitához. Csak a zárt ajtón keresztül tudott beszélni a lánnyal, aki közölte, hogy nyugalomra van szüksége, és egyedül kíván lenni.

Herma egy darabig megütközve nézett a csukott ajtóra, aztán lassan, tűnődve visszament a földszintre. Úgy érezte, nem lenne szép tőle, ha gondtalanul sétálgatna, miközben Anita gyengélkedik. Ezt közölte is az előcsarnokban várakozó férfiakkal. Gunnar megpróbálta rábeszélni, hogy tartson velük, ő azonban szomorúan rázta a fejét.

– Bocsásson meg, de nem tehetem. Az az érzésem, hogy Anita kisasszonynak nem a teste, hanem a lelke beteg. Napok óta figyelem. Levert és szomorú. Ha megpróbálok felvidítani, könny szökik a szemébe, és nem nevet a csacsкасáгаimon, mint máskor.

Gunnar tűnődve hallgatta, Frank Soltau pedig elsápadt. Látszott rajta, hogy szívére vette a dolgot.

„Ezt elmondom Anitának – gondolta Herma –, biztosan megörvendeztetem vele.” Elbúcsúzott a férfiktől, akik kettesben indultak sétálni, de korántsem olyan vidám hangulatban, mint a múlt héten. Herma szavai elgondolkoztatták őket. Mi bánthatja Anitát?

– Ugye, von Seebach kisasszonynak nincs komolyabb baja? – szólalt meg végül Frank izgatottan.

Gunnar oldalról a fiatalember aggódó arcára pillantott.

– Holnap a jó barát jogán vallatóra fogom, és remélem, kiönti a szívét. Nem hinném, hogy komoly dologról van szó. A fiatal lányok könnyen nekikeserednek. Anita mélyen érző lélek, nem egykönnyen teszi túl magát a megpróbáltatásokon. Lehet, hogy ismét a rokonai okoztak neki fájdalmat.

- Ne vegye tolakodásnak, de ez gyakran előfordul?
- Nos, nem mindenben értenek szót.
- Igen, észrevettem. Remélem nem illetlenség, ha megjegyzem, hogy Anita kisasszony árnyalt lelkivilágát nemigen értik meg a rokonai. Von Seebach asszony rendkívül büszke, méltóságteljes jelenség, de azt hiszem, nem rajong a mostohalányáért.
- Magunk között szólva, még a saját gyermekeiért s az unokáiért sem. Miért éppen a mostohalányát szeretné? Anita mostohatestvérei pedig még az anyjuknál is ridegebbek és szívtelenebbek. Mindhárman kihasználják Anitát. Az... . néhai főnököm, Hallerstedt úr kifejezett óhaja volt, figyeljek arra, hogy a rokonai ne Anita kárára gyarapítsák a vagyonukat.
- Ezt nem értem, hiszen ők maguk is meglehetősen gazdagok.
- Csak azóta, hogy megörökölték a Hallerstedt-vagyont. Már nincs szükségük Anitára, s ezért most sokkal kegyetlenebbek, mint valaha. Szerencse, hogy Anita nem szenved anynyira, mint régen, mostanra ő is eltávolodott tőlük.
- Von Seebach kisasszony az egész évet Lindeckben tölti? Úgy hallottam, van egy villája Berlinben.
- Valóban. A telet az egész család ott tölti. Kivéve Kurtot, akit Anita kiutasított a házából.
- Frank izgatottan felkapta a fejét. Nem kedvelte Kurtot, és felidegesítette a gondolat, hogy viselkedésével ilyen lépésre készítette Anitát.
- Mit követett el, hogy ilyen lépésre szánta el magát von Seebach kisasszony?
- Állandóan zaklatta Anita szobalányait, s Anita megelégtelte a dolgot. Bár rendkívül érzékeny lelkületű lány, ha kell, nagyon határozott tud lenni.
- Ez nem vett jó fényt von Fuchs úrra.
- Gunnar keserűen felnevetett.
- Sajnos Kürt gyakran rendkívül közönséges. Alantas dolgokra képes, és nem csak ilyen ügyekben. Odáig merészkedett például, hogy szemérmetlen ajánlatokkal üldözze Hell kisasszonyt is. Szerencsére Anita a segítségére sietett, s alaposan megmosta Kürt fejét, aki erre elhatározta, hogy feleségül kéri Hell kisasszonyt.
- Frank Soltau döbbenten nézett Gunnarra.
- És ön? – szaladt ki hirtelen a száján, mert fel nem foghatta, Gunnar hogyan beszélhet ilyen nyugodt, szinte közömbös hangon erről a témáról.
- Gunnar arca gúnyos mosolyra húzódott.
- Ne aggódjon, Soltau úr, nem csak ez ügyben kell leszámolnom az urasággal, sok minden más is van a rovásán. Hell kisasszony pedig majd kikoszarazza, ha arra kerül a sor, amit egyébként megérdemel. Jóllehet sosem fogja megérteni, hogy egy szegény tanítónő miért utasítja vissza a gazdag örökös ajánlatát.
- Az olyan hölgyek, mint Hell kisasszony, pénzért aligha vehetők meg – jelentette ki teljes meggyőződéssel Soltau.
- Gunnarnak felragyogott az arca.
- Ebben magam is biztos vagyok, nagyszerű, hogy így van. Frank Soltau gyanította, hogy Gunnar szereti a kisasszonyt, s így szavai felértek egy vallomással. Nagyot sóhajtott.
- Mi baj? – kérdezte Gunnar meglepetten.
- Irigylem magát – bökte ki Soltau.
- Ugyan, miért?
- Frank zavartan elfordította a fejét.
- Bocsásson meg, csak kiszaladt a számon.
- Mégis, kérem, mondja meg, miért. Kíváncsivá tett.
- Félek, illetlennek tartana, ha ilyesmiről beszélnek.
- Nem hinném, annál jobban ismerem magát.
- Nos, azért irigylem, mert tudja, hogy a hölgy, akit szeret, viszontszereti, és azért is,

mert biztonságos jövőt teremthet számára.

Gunnar komolyan pillantott Soltaura.

– Értem. De ha már volt olyan őszinte hozzám, s nyíltan a szemembe mondta, hogy szeretem Hell kisasszonyt, engedje meg, hogy én is őszinte legyek, s kimondjam, hogy ön Anita von Seebach kisasszonyba szerelmes.

Soltau összerezsent, az arca pedig elsápadt.

– Vakmerőség a részemről, mégsem tagadom. Önben tökéletesen megbízom. Igen, szeretem, sőt imádom. Ugyanakkor tisztában vagyok azzal, hogy soha nem mutathatom ki az érzéseimet.

– Sejtettem, hogy ezt fogja mondani. Ezért is szeretnék beszélni magával. Kérem, mondja meg, miért érzi úgy, hogy magába kell fojtania az érzéseit?

Frank izgatottan nézett a főnökére.

– El tudja képzelni, hogy egy magamfajta férfi, akinek nincs semmije, és semmit sem nyújthat a jövődöbelijének, megkérje egy előkelő, gazdag hölgy kezét?

– Nem mondanám, hogy nincs semmije. Hiszen ön rendkívül melegszívű, határozott, kitartó ember, aki mindig megállja a helyét az életben, s kemény akaratral leküzdí a nehézségeket. Ön tetőtől talpig férfi, s ezt nem sokan állíthatják magukról, pedig habozás nélkül megkérnék Anita kezét.

Soltau keserűen felnevetett.

– Mit gondol, mit szólna von Seebach kisasszony, ha egykori sofőrje egyszeriben szerelmi vallomással rukkolna elő?

Gunnar kedvesen elmosolyodott. Tudta, hogy Anita csak erre vár, s azt is tudta, hogy olyasmivel örvendeztetheti meg Soltaut, ami szabaddá teszi számukra a boldogság felé vezető utat.

Komoly, nyugodt hangon szólalt meg:

– Azt hiszem, efelől nyugodt lehet, és biztosíthatom, hogy Anita csak erre vár. Véletlenül fültanúja voltam egy beszélgetésnek étkezés közben. Nos, ott szóba került Anita és a rokonai között, hogy Anita hajlandó lenne-e férjhez menni egy sofőrhez. Erre Anita bájos, ám nyugodt modorában, ami megkülönbözteti a többi felszínes hölgytől, kedvesen azt felelte, egyetlen percig sem gondolkozna, ha az illető becsületes, tisztességes férfi lenne. A foglalkozás nem számít, csak az, hogy milyen ember az illető. S ezt komolyan gondolta, nekem elhiheti, kedves barátom.

Soltau nagyot sóhajtott. Nem tudhatta, hogy annak idején éppen róla volt szó, de Gunnar szavai mégis reményt ébresztettek a szívében. Aztán ismét elszomorodott, s keserű hangon szólalt meg:

– Biztos vagyok abban, hogy komolyan gondolta, hisz a kisasszony végtelenül jóságos, de nekem sosem lenne bátorságom ahhoz, hogy megkérjem a kezét. Ez arcátlanság lenne az én szerény állásom mellett. Megtehetném talán, ha ő is szegény lenne...

– Akkor nem is gondolhatnának a házasságra. El tudom képzelni, hogy fordítva, vagyis, ha ön lenne gazdag, s Anita szegény, sokkal jobb lenne a helyzet. Mégis úgy vélem, az igazi, őszinte szerelem legyőzi az efféle akadályokat.

– Kedves igazgató úr, jobb lenne, ha inkább arról próbálna meggyőzni, hogy ne tápláljak hamis reményeket, mert ha továbbra is így beszél hozzám, egyre jobban belelovalom magamat az ügybe, és a végén még elhiszem, hogy az ilyen „jelentéktelen” külsőség nem számít. S ha venném is magamnak valaha a bátorságot, hogy Anita kisasszony kezébe helyezzem a sorsomat, honnan tudhatnám, hogy ő szeret-e?

Gunnar elnevette magát.

– Természetesen először ezt kell kiderítenie. Ha tudnám is a választ, akkor sem mondanék semmit. Azon mindenesetre elgondolkozhatna, hogy amennyiben von Seebach kisasszony viszonozza az érzelmeit, helyesen dönt-e, amikor nemcsak önmagát, hanem őt is

boldogtalanná teszi, mert eltitkolja a szerelmét. Elvégre egy hölgy nem mondhatja ki a megváltó szót. Nem gondolja, hogy inkább férfihoz méltó cselekedet bátran színt vallani, s vállalni akár az elutasítást is, semmint gyáván megfutamodni a kérdés elől, s hagyni, hogy a nő, aki talán viszontszereti magát, tovább gyötrődjék?

Frank Soltau elsápadt. Akadozott a hangja, amikor megszólalt.

– Nem vetne meg, ha megkérném von Seebach kisasszony kezét? Nem tartana hozomány vadásznak?

Gunnar megállt, és a másik fiatalember vállára tette a kezét.

– Látom már, férfiúi büszkesége berzenkedik. Attól tart, hogy tisztességtelen indítékokkal gyanúsíthatják, s ezért nem meri üstökön ragadni a szerencséjét. Nem, kedves Soltau, nem tartanám hozomány vadásznak. Senki sem tenné, aki egy cseppet is ismeri. Ha valaki mégis erre vetemedne... Nos, tartom magát annyira férfinak, hogy elbánjon egy rosszindulatú feltételezéssel.

Frank Soltau megszorította Gunnar kezét.

– Hálásan köszönöm a szavait. Ha ön nem ért félre, és von Seebach kisasszony sem, akkor a többiek véleménye nem érdekel.

– Nagyszerű! Ez már sokkal jobban illik magához. Vegye fontolóra, amit mondtam, és gondolja meg, hogy nemcsak a maga, hanem a szeretett lány boldogsága is a kezében van. Ha Anita viszontszereti, akkor semmi sem állhat a boldogsága útjába. Ha kiderülne azonban, hogy nem kedveli magát, akkor sem történt semmi, legfeljebb nem megy magához feleségül. De erről, ahogy már mondtam, saját magának kell meggyőződnie. Most pedig beszéljünk másról! Tudom, hogy nemrég meglátogatta a húga. Nem aggódik már a jövője miatt?

A fiatalember ragyogó szemmel nézett Gunnarra.

– Boldoggá tette, hogy elrendeződött a sorsom. Megmutattam neki a szobámat, hogy saját szemével győződjön meg arról, milyen jó dolgom van. Köszönöm önnek, hogy elengedett az üzemből, így legalább visszakísérhettem a húgomat a kikötőbe. Mázás kő esett le a szívről, főleg a férje miatt, akit nagyon zavart, hogy sofőrként dolgozom. Annak is jobban örült volna, ha a nyakukon élősködöm.

A két fiatalember aznap a szokásosnál hosszabb ideig sétált, majd később elváltak útjaik.

– Remélem, idővel nagyon jó barátok leszünk, kedves Soltau – jegyezte meg Gunnar.

Frank elvörösödött.

– Büszkévé tesz. Higgye el, igyekszem, hogy méltó legyek a barátságára.

– Tudom, különben nem beszéltem volna ma úgy magával, ahogyan tettem.

Néhány nappal később Anita beletörődött a megváltoztathatatlanba, és látszólag ismét a régi volt. A vasárnapi ebédnél azonban még mindig félt. Herma ösztönösen megérezte, hogy valami nagyon bántja, és mindent megtett azért, hogy felvidítsa a barátnőjét.

Az utóbbi időben Kürt von Fuchs ismét sokat zaklatta a szép tanítónőt. Egyfolytában csak az alkalmat leste, mikor találhatja egyedül. A Herma iránti szenvedély teljességgel hatalmába kerítette, és valóban rászánta magát a házasságra. Elhatározta, hogy először anyjával és a nővérével beszél a tervéről, bár tudta, kemény ellenállásba fog ütközni. Mostanában sokszor összekülönböztek, csak abban értettek egyet mindhárman, hogy lehetőség szerinte kerüljék Lundström igazgató urat, mert hihetetlenül szégyellték magukat előtte.

Ezerszer is feltették maguknak a kérdést, hogyan deríthette ki Gunnar a történeteket. Ahhoz nem fért kétség, hogy mindent tudott, hiszen pontosan idézte az eseményeket. Gyanították, hogy Franz közrejátszott leleplezésükben, mivel ő látta először a gazdáját halála után, s nyilván ő hívta fel Gunnar figyelmét a halott lezárt szemére is. Anita szerepéről azonban sejtelmük sem volt.

Ugyanakkor még mindig nem örülhettek felhőtlenül a nehezen kivívott gőzelemnek.

Kürt von Fuchs még aznap felkereste von Seebach asz-szonyt, és minden kertelés nélkül közölte vele, hogy feleségül kívánja venni Herma Hellt. Anyja úgy meredt rá, mintha elment volna a józan esze. Felettébb heves jelenet játszódott le köztük. Kurtot azonban semmi sem készíthette döntése megváltoztatására.

– Rendben van – mondta végül az édesanyja. – Látom, képtelenség értelmesen beszélni veled. Ez a lány, akit a Jóisten dühében küldött a házunkba, teljesen megszáditott. Cselekedj belátásod szerint! Egyet azonban jól fontolj meg! Megeshet, hogy a sárga boríték előkerül, és akkor keresztet vethetsz az örökségre. Térj észre, Kürt! Jelenlegi helyzetekben fényes partit csinálhatnál. Bárkinél lenne esélyed. Ha bármi közbejön, és elúszik az örökség, akkor legalább ott lenne a feleséged vagyona. TAidomásom szerint Manfréd bácsi igen csekély összeget hagyott rád, és nekem is csupán szerény életjáradékom lesz. Az én támogatásomra nem számíthatsz. Ezt jól gondold meg, mielőtt megkötöd ezt a házasságot. Keservesen megbánhatod, hogy szegény lányt választottál. Verd ki Hermát a fejedből! Akad elég csinos és gazdag lány. Azt tanácsolom, utazz Berlinbe, és szórakozz egy kicsit.

– Ahhoz nincs elég pénzem, és Lundström nem ad többet a havi rendszeres járandóságomnál.

Von Seebach asszony elgondolkodott. Belátta, hogy nincs mese, áldozatot kell hoznia a fia érdekében.

– Rendben van, adok kétezer márkát abból a pénzből, amelyet végszükség esetére tettem félre. Egy darabig biztosan élélhetsz belőle Berlinben. Talán találsz magadnak egy gazdag lányt. Az sem ártana, ha egyszerre két vasat tartanál a tűzbe. Légy ügyes! Verd ki a fejedből ezt a lányt. És ha valóban nem tudod elfelejteni, később még beszélhetünk a dolgról.

Kurtnak tetszett az a gondolat, hogy pénzt kap. Néhány kellemes hét Berlinben biztosan nem árt meg. Mindenesetre kipróbálja.

Döntését édesanyja nagy megkönnyebbüléssel vette tudomásul. Kürt azon nyomban elhatározta, hogy a következő hétfőn elutazik Berlinbe, a lánykérést pedig elhalasztja.

Von Seebach asszony magában úgy tervezte, hogy fia távollétében megszabadul Hell kisasszonytól. Majd csak talál rá ürügyet.

Ebédnél Kürt bejelentette, hogy hétfőn Berlinbe utazik. Senki sem bántódott miatta. Herma pedig, Gunnar legnagyobb öröme, megkönnyebbült sóhajjal fogadta a hírt.

Asztalbontás után Lundström odalépett Anitahoz. Már csak kettesben voltak a helyiségben.

– Árulja el végre, mi nyomja a szívé! Napok óta figyelem, és egyáltalán nem tetszik a viselkedése. Vasárnapi fejfájása is kibúvónak tűnt.

A lány zavara csak megerősítette abban, hogy jó nyomon jár. Anita elfordította a fejét.

– Nincs semmi bajom, csupán rosszkedvű vagyok. Ennyi az egész – válaszolta.

– Kellemtlenségei voltak a rokonai miatt? A lány a fejét rázta.

– Nem, nem.

Gunnar szemrehányóan nézett rá.

– Nem bízik bennem? – kérdezte csalódottan a férfi. Anita nagyot sóhajtott.

– Azt hiszem, maga az egyetlen, akiben tökéletesen megbízom. De kérem, ne kényszerítsen. Vannak az életben dolgok, amelyekkel az embernek magának kell megküzdenie.

A fiatalember meghajolt.

– Akkor hallgatok.

– Nagyon kedves, hogy aggódik értem.

– Nem vagyok vele egyedül. Hell kisasszony is aggódik önért, Frank Soltau pedig nagyon szomorú volt, amiért vasárnap nem jött el velünk sétálni.

– Nem hinném, hogy Soltau úr különösen a szívére vette volna.

Gunnar mehökkent. Miért beszél a lány egyszerre elutasító, rideg hangon Frankról? Tűnődve nézett rá.

– Vasárnap csupán kettesben sétáltunk, mivel legnagyobb sajnálatomra Hell kisasszony sem tartott velünk. Soltauval viszont remekül elbeszélgettem. Azt hiszem, hamarosan jó barátok leszünk. Többek között elmesélte, mennyire megörült a húga a híreknek, hogy már nem sofőrként dolgozik. Nemrégiben járt itt nála. Soltau még a szobáját is megmutatta neki, hogy lássa, milyen remek szállása van. Korábban elengedtem az üzemből, így vissza is kísérelte a hajóhoz a húgát, aki nagyon boldog volt, hogy Frank sorsa ilyen megnyugtatóan alakul. Nagyon szereti a fivérét.

Gunnar teljesen gyanútlanul mesélte el a történetet, ám közben észrevette, hogy Anita arca megrándul, hirtelen elsápad, majd könnyek öntik el a szemét.

– A húga? A húga volt az?

A férfi először ijedten nézett rá, aztán lassan derengeni kezdte előtte az igazság. Kedvesen megsimogatta a lány haját.

– Kicsi Anita, talán látta Frank Soltaut a húgával?

A lány bólintott, de nem emelte fel könny áztatta arcát. Görcsösen szorította a férfi karját, miközben elzokogta neki az utóbbi napok minden fájalmát. Gunnar várt, hogy megnyugodjon. Végül Anita kissé összeszedte magát.

– Kedves barátom, milyen ostoba is voltam! Igen, láttam Frank Soltaut a függőágyamból, amint egy hölgygel a szobája ablakában állt. Azt is láttam, hogy megcsókolták egymást... és... Azt hiszem, nem kell folytatnom.

Gunnar megértően mosolygott.

– Buta kislány. Mindent értek. Ezennel vége a szomorkodásnak. Valóban a húga látogatta meg. Először is más nőt soha nem vitt volna a lakosztályába, másodszor pedig... Nos, Frank Soltau számára csupán egyetlen lány létezik a világon. Vasárnap bevallotta, és azt is elmondta, bántja, hogy nem gazdag. Egyszerre kevésnek találta, amit eddig elért. Úgy vélte, nem méltó annak a bizonyos ifjú hölgynek a kezére, aki legnagyobb bánatára gazdag örökös. Jobban örülne, ha ő lenne gazdag, és az illető lány szegény, mint a templom egere. Gondolom, többet nem szükséges mondanom, a többi már az ő dolga. Annyit azonban még elmondtam neki, hogy szerintem az ifjú hölgy ebben az ügyben a szokásostól eltérő álláspontot képvisel. Azt is említettem, hogy a pénz az ifjú hölgy számára mellékes. Azt hiszem, sikerült megnyugtatom. Ugye, igazam volt, amikor alaptalannak tartottam a félelmét? Képzeld, képes lett volna a saját és a fiatal hölgy boldogságát kockára tenni csak azért, hogy az emberek ne tartsák hozomány vadásznak.

Anita hirtelen átölelte Gunnart. Boldogan elmosolyodott, és megcsókolta az arcát.

– Tökéletesen igaza volt, kedves barátom. Mi lett volna azzal a szegény gazdag ifjú hölgygel, ha maga nem lép közbe?

– Igaz is, mi lett volna vele? – mosolyodott el Gunnar is.

– Nagyon, nagyon boldogtalan lett volna. Már így is mindenféle ostobaságot képzelt, de szerencsére van egy kedves, hűséges barátja, aki olykor felnyitja a szemét.

A lány még egyszer megcsókolta Gunnar arcát, aztán elszaladt. Az imént még a fájalmával, most pedig a boldogságával szeretett volna egyedül lenni.

Gunnar elégedetten ballagott vissza az irodába. Először benézett a gépházba, látta, hogy Frank Soltau éppen az egyik motor alatt fekszik a földön. Gunnar mosolyogva kiáltott neki.

Soltau felugrott, s elébe ment:

– Mit parancsol, igazgató úr? – kérdezte udvariasan.

– Csak arról szerettem volna tájékoztatni, miért nem vett részt von Seebach kisasszony a vasárnapi ebéden és az azt követő sétán.

Frank Soltau arcizmai megfeszültek a kíváncsiságtól.

– Talán megbetegedett, vagy bántotta valami, ahogy Hell kisasszony mondta?

– Nem számít, az a fontos, hogy már teljesen jól van. Beszélgettünk, s mintegy mellékesen említettem neki, hogy itt járt a húga, s megnézte a lakosztályát. Meglepő módon Anita kisasszony ettől azon nyomban kigyógyult a bánatából. Kint volt a parkban, amikor ön megmutatta a lakrészét a húgának, s látta önöket az ablakban, sőt azt is, hogy megcsókolták egymást. És... és nem tudta, ki az az ifjú hölgy, Érti már, Soltau úr?

Gunnar kiment, s magára hagyta Soltaut, aki a döbbenettől elkerekedett szemmel bámult utána. Csak akkor tért magához, amikor meghallotta, hogy becsukódik a műhely ajtaja Lundström mögött. Egyetlen hatalmas ugrással az ajtónál termett, feltépte, s Gunnar után rohant. Amikor beérte, megragadta a kezét, s olyan erővel szorította meg, hogy Gunnarnak eltorzult az arca a fájdalomtól. Frank elengedte az igazgató kezét, majd se szó, se beszéd visszaroht a gépházba. Bemászott a motor alá, hogy folytassa a félbehagyott munkát, de egy darabig csak némán, arcát a tenyerébe temetve feküdt.

– Anita, drága, imádott Anita! Hát miattam bántódtál? -suttogta vágyakozva.

Az ég egyszeriben felragyogott, Frank pedig a boldogságtól ujjongani szeretett volna.

XVII.

Másnap Herma és Anita a gyerekekkel az előcsarnokba igyekezett a lépcsőn. A gyerekek szokás szerint most is megálltak a csarnok fölött húzódó emelvényen. Mindig élvezettel ugrándoztak a korláton, és ilyenkor Herma alig tudta elvonszolni őket. Szerencséjére azonban ott volt vele Anita, aki elrángatta Dietert, Hanneloréval pedig már egyedül is boldogult.

– Ez az emelvény mindenkit elvarázsol. Magam is gyakran úgy érzem, meg kellene itt állnom, hogy „szózatot intézzek népemhez” – viccelődött Herma.

– Én mindig azt képelem – szólalt meg Anita, aki végre ismét a régi, vidám teremtés volt –, hogy ez egy hatalmas színpad, ahol hajdan a középkori lovagok adták elő szerelmes énekeiket. A közönség pedig az előcsarnokban elhelyezett székeken foglalt helyet.

– Csodálatos ez a hely. A Tannhauser wartburgi jelenetébe illő díszlet. Szinte látom magam előtt, amint Elisabeth a lengőajtón keresztül belép: „Drága csarnok, üdvözöllek” énekl, s a zenészek hárfáikat pengetik a pódiumon.

A két fiatal lány nevetgélve ment le a lépcsőn a gyerekekkel. Az előcsarnokban Herma megállt egy pillanatra, s felnézett az emelvényre.

– Tudja, mit csinálnék legszívesebben?

– Mit?

– Szeretnék fentről leugrani ide, az előcsarnokba. Anita elnevette magát.

– Gondolja, hogy sikerülne? – kérdezte, miközben az emelvény s a csarnok közötti távolságot méregette.

– Igen, azt hiszem. Kissé magasnak tűnik, de szerintem, ha valaki elrugaszkodik a korlátról, biztonságosan földet ér. Csak bátorság kérdése. Azért csak vészhelyzetben próbálnám ki, mert ha mégoly óvatos is az ember, könnyen előfordulhat, hogy eltöri a lábát vagy kificamítja a bokáját.

– Valóban megtörténhet, úgyhogy ne is próbáljuk ki. Kísérjen el a garázsba, Herma. Szeretném megnézni, hogy sikerült-e a fényezés. Emlékszik, a múltkoriban nekiütköztünk egy fának, és kicsit lehorzsolódott a festék. Remélem, ismét olyan a kocsi, mint új korában. Szólok is mindjárt a sofőrnek, hogy délelőtt nem lesz rá szükségünk – mondta Anita, s mind a négyen elindultak a park kapuja felé.

Még egy óra volt hátra az ebédig.

A garázs előtt megpillantották Manfréd Hallerstedt nagy, nyitott sportkocsiját, amelyet éppen mosott a sofőr, mivel Kürt azzal készült Berlinbe.

A gyerekek ujjongva másztak be az autóba. Hell kisasszony odasietett, és kiráncigálta őket. Már épp tovább akartak menni, amikor meglátta a kocsin a rendszámot: 1722. Meghökken. Hát persze! Annak az autónak is ez volt a rendszáma, amelyből kiesett az a sárga boríték. Jól az eszébe véste a számot, nem lehet tévedés. Kíváncsian vizsgálta a kocsit. Igen, semmi kétség, ezt a nagy, nyitott autót látta akkor is, és biztosan ez volt a rendszáma...

Anita feléje fordult.

– Jöjjön már, Herma! Úgy áll itt, mint aki kísértetet lát. A lány kisimította homlokából a haját.

– Nagyon különös.

– Micsoda?

– Az autó... a rendszám... Láttam egy hasonló kocsit, miközben Koblenz környékén kirándulgattam. Éppen elhaladt mellettem, amikor a benne ülő úr levette a kabátját, és hátradobta. Nem vette észre, hogy közben kiesett a zsebéből egy nagy, sárga boríték.

– Egy nagy, sárga boríték? – kérdezte Anita, és még a lélegzetét is visszafojtotta.

Herma bólintott.

– Öt pecsét volt rajta, és azt írták rá: „Halálom után az igazgatóm által felbontandó”.
Ugyanis felvettem az útról.

Anita a vállánál fogva megrázta Hermát.

– És? Az Isten szerelmére, beszéljen már! Hová lett a boríték?

A lány megrökönyödve nézett rá.

– Istenem, csak nem önök vesztették el? De mit jelent az, hogy az „igazgatóm által felbontandó”? Egek, hiszen minden egybevág! A végén még csakugyan erről a kocsiról van szó, és a boríték...

Anita ismét megrázta Herma vállát.

– Beszéljen! Hol van a boríték?

A tanítónő gyámoltalanul nézett Anitára.

– Minden újságot átböngésztem, hogy nem keresi-e valaki, de semmit nem találtam. Aztán a bőröndömbe tettem, és teljesen megfeledkeztem róla. Csak most jutott megint eszembe, amikor megpillantottam a kocsirendszámát.

– Szóval még megvan. Hála Istennek! – kiáltotta Anita megkönnyebbülten.

Herma tanácstalanul nézett rá.

– Fontos okiratról van szó?

– De még mennyire! Nem bontotta fel a borítékot?

– Természetesen nem. Nem volt jogom hozzá. Miről van szó tulajdonképpen?

Anita örömeiben átölelte Hermát, s megcsókolta az arcát.

– Valóban megvan még az a boríték?

– Persze, a szekrényben, a bőröndömben van. De kérem, árulja el, miről van szó?

– Kedvesem, ennél nagyobb szolgálatot nem is tehetett volna Gunnar Lundströmnek.

Herma szeme felragyogott.

– Valóban? Nincs késő? Nem rontottam el mindent azzal, hogy eddig nem szóltam róla?

– Még mindent jóvá lehet tenni. Szaladjon azonnal a szobájába, és hozza le a levelet! Én addig a gyerekekkel Gunnar-hoz megyek, és elmondom, mit tudtam meg. Biztosan azonnal átjön a kastélyba.

– Ő az igazgató, akinek a borítékot fel kell bontania?

– Igen, és nagyon sok forog kockán. Hála Istennek, hogy az ön kezébe került a boríték, ez kész csoda! Hozza a borítékot, de csak Gunnarnak személyesen adhatja át. Más hozzá sem érhet. A többit majd később megtudja.

Anita otthagya Hermát, és Lundström irodájába sietett. Izgatottan beszámolt neki a garázsban történekről. Gunnar visszasietett vele a kastélyba. Bízott benne, hogy végre megkaphatja a csodával határos módon megkerült borítékot.

Herma közben felment a szobájába. Remegő kézzel kinyitotta a szekrényt, aztán meg a bőröndöt. Megkönnyebbült sóhajjal vette elő a sárga borítékot. Boldogan magához szorította. Anita azt mondta, óriási szolgálatot tett Gunnar Lundströmnek. Nem sejtette, mit tartalmaz a boríték, azt pedig még kevésbé, hogy von Seebach asszonynak és a gyermekeinek szintén fáj rá a foga. Különben gondosan elrejtette volna, így azonban gyanútlanul a kezében vitte.

Von Seebach asszony épp akkor lépett ki a szobájából. Megpillantotta Hermát, és azonnal felismerte a borítékot. Habozás nélkül a lányhoz lépett.

– Mi ez itt magánál?

– Ó, ez... Ez Lundström igazgató úré.

Az idős hölgy jobban szemügyre vette a borítékot, és most már semmi kétsége sem volt afelől, hogy arról a borítékról van szó, amelyet a fia elveszített. Fogalma sem volt róla, miként kerülhetett ennek a lánynak a kezébe, csak azt tudta, hogy meg kell szereznie.

– Ez az enyém. Azonnal adja ide!

Odalépett a meglepett tanítónőhöz, és ki akarta tépni a kezéből a levelet, Herma azonban hátraugrott. Anita azt mondta, csak Lundström igazgató úrnak adhatja át a borítékot,

más meg sem érintheti. Herma akár az életét áldozta volna, hogy megvédje a borítékot.

– Lundström igazgató úré! – kiáltotta, és futásnak eredt lefelé a lépcsőn.

Von Seebach asszony utánaeredt, és hangosan kiabált:

– Fogják meg, tolvaj! Értékes iratokat lopott el tőlem. Herma szaladt, ahogy csak a lába bírta. Von Seebach asszony, aki nem tágitott a lány mögül, meglátta, hogy a fia odalent van.

– Tartóztasd fel, Kürt! – kiáltotta neki. – Nála van a végrendelet. Vedd el tőle!

Von Fuchs felnézett, és meglátta, hogy Hell kisasszony ijedten magához szorítja a nagy, sárga borítékot. Elindult a lépcső felé, hogy elállja a lány útját. Az megtorpant. Látta, hogy két tűz közé került.

– Jöjjön csak, szép Herma! Adja ide a rablott zsákmányt! – kiáltotta Kürt izgalomtól rekedt hangon, és kitérte a karját, hogy a lány ne szaladhasson el mellette.

Anyja és fia meglepő viselkedése meggyőzte a lányt, hogy valóban értékes tárgyat talált.

– Nem kapja meg! – kiáltotta. Foga közé szorította a borítékot, a korláthoz rohant, és átlendült rajta.

A térdére esett, de még mielőtt Kürt odaért volna, felpattant, és szaladt tovább. Nem vette észre, hogy abban a pillanatban, amikor átvette magát a korláton, Gunnar és Anita lépett be az előcsarnokba. Látták Herma vakmerő ugrását, a borítékot a foga között, von Seebach asszonyt lefelé szaladni a lépcsőn, és Kurtot, aki a lány után eredt.

Herma odarohant Gunnarhoz, átnyújtotta neki a borítékot, aztán ájultan a lába elé omlott.

Az ifjú Lundström gyorsan a tárcájába rejtette a levelet, majd ijedten Herma fölé hajolt. Karjába vette, és át akarta adni Anitának. Kürt ebben a pillanatban ért oda.

– Adja vissza a borítékot! Édesanyám értékpapírjai vannak benne. Hell kisasszony ellopta őket.

Gunnar egyik karjában az alélt lányt tartotta, a másikkal viszont teljes erőből állon vágta Kurtot, aki térdre esett.

– Nyomorult rágalmazó! – tört ki dühösen.

Von Fuchs felállt, és Lundströmre akart rontani. Gunnar Anita karjába fektette Hermát, és Kürthöz fordult.

– Ragaszkodik ahhoz, hogy ellássam a baját? Saját érdekében ajánlom, hogy ne érjen hozzám. A borítékot természetesen nem kapja meg. Az isteni gondviselésnek köszönhetően végre a kezembe került.

Kurtnak ez az egy ütés is bőven elegendő volt. Még mindig támolygott tőle. Be kellett látnia, hogy vesztett. Kimerülten rogyott a karosszékbe.

Gunnar Hell kisasszonyhoz fordult, aki épp akkor kezdett magához térni.

– Bátor, kicsi Herma, nagyon fáj?

A lány Lundström szemébe nézett, és egyszeriben a mennyországban érezte magát.

– Nem, csak egy kicsit. Túlságosan rövidet ugrottam, és kibicsaklott a bokám. De most már jól vagyok.

A férfi megfogta a kezét.

– Tudja, mekkora szolgálatot tett nekem?

Nem, Herma semmit sem tudott, csak azt látta, hogy Gunnar szenvedélyes tekintettel néz rá, és ettől megszűnt számára a világ.

– Remélem, nem okoztam jóvátehetetlen bajt azzal, hogy a borítékot ilyen sokáig a bőröndömben őriztem. Az országúton bukkantam rá, mielőtt még Lindeckbe jöttem volna. Nem is sejtettem, hogy az öné.

Anita az imént már elmondta Gumiárnak, hogyan jutott Hermának eszébe a boríték. Gunnar hálásan kezet csókolt a lánynak.

– Később majd elmesélem, mit is talált, és milyen sokat jelent számomra, hogy bátran védelmezte. Hálás szívvel köszönöm.

Herma kicsit zavartan, de boldogan felnevetett.

– Örülök, hogy tehettem önért valamit. Anita azt mondta, magáé a boríték, és senki másnak ne adjam oda.

Kürt és von Seebach asszony némán nézte a jelenetet. Amitől a legjobban féltek, bekövetkezett. Gunnar a kezében tartja édesapja végrendeletét. Anya és fia megvert kutya módjára eloldalgott.

Az ifjú Lundström egyedül maradt a két hölgygel. Miután meggyőződött arról, hogy Hermának valóban semmi baja nem esett, elmesélte neki, miféle borítékról van szó, mert úgy gondolta, a történetek után a lánynak joga van megtudni, miért kockáztatta a testi épségét.

A lány úgy érezte, a szíve nyomban kiugrik a helyéről a boldogságtól. Szolgálatot tehetett a „mesebeli hercegnek”! Hirtelen eszébe jutottak a tanítványai.

– Szent Isten! Hol vannak a gyerekek? – kérdezte ijedten. Anita felnevetett.

– A sofőr vigyáz rájuk. A garázsban hagytam őket.

Gunnar sietve elbúcsúzott a hölgyektől. Végre szerette volna elolvasni édesapja levelét. Neki címezték, tehát joga volt kinyitni.

A sárga borítékban két másik boríték lapult. A nagyobbikon ez állt: Végrendelet, és Manfréd Hallerstedt pecsétje zárta le. Gunnar ezt félretette, hogy szükség esetén bizonyítékként szolgáljon a bíróságon. A kisebbik borítékra cirkalmas betűkkel írták rá: „Gunnar Lundström részére. Csak édesanyja halála után bontható fel.”

Sajnos ez már bekövetkezett, így a fiatalember remegő kézzel felszakította, és olvasni kezdte:

„Szeretett Fiam!

Igen, a fiam vagy! Végre tudodra adhatom, amit hosszú éveken át édesanyád kedvéért titkolnom kellett. Büszke vagyok rád, és nagyon szeretlek. Amennyiben a sors nem engedi meg, hogy mindezt személyesen is elmondjam neked, akkor ebből a levélből tudod csak meg: boldoggá tett, hogy az utóbbi években magam mellett tudhattalak. Megismertelek, s tisztában vagyok veled, nem kell attól tartanom, hogy neheztelni fogsz a szüleidre, amiért életre hívtunk anélkül, hogy Összeházasodtunk volna. Nem kell szégyenkezned, a Jóisten megáldotta kapcsolatunkat. Az a boldogság, sajnos, nem adatott meg nekünk, édesanyádnak és nekem, hogy mindörökre összeköthessük az életünket, ő valóságos szent volt, és tudom, hogy mindig engem szeretett, bár szerencsétlen frigy kötötte egy másik férfihoz. A rövid boldogságért hatalmas árat fizettünk, és soha többé nem láttuk egymást. De legalább te itt voltál nekem, és ez sok mindenért kárpótolt. Fiam, reád hagyom mindenem.

Vigasztaló a gondolat, hogy valamennyi földi javamat, jelentéktelen összegektől eltekintve, Te öröklöd. Köszönöm, fiam, a szeretetet, amellyel megajándékoztál, bár nem is sejtetted, hogy az apád vagyok. Meg kellett elégednem az atyai jó barát szerepével, és Te, mintha megérezted volna az igazságot, ennél sokkal jobban szeretted. Ezt utólag, még a sírból is köszönöm neked. Isten veled, drága, egyetlen fiam! Órizz meg jó emlékezetedben!

Szerető apád,

Manfréd Hallerstedt”

Gunnar megrendülten olvasta édesapja sorait. Még sokáig ült gondolataiba mélyedve, és apró, annak idején jelentéktelennek tűnő események jutottak sorra az eszébe, amelyek egyértelműen apja szeretetét bizonyították. Gunnar határtalanul tisztelte Manfréd Hallerstedtet, s fájt, hogy soha nem szólíhatta apjának. Megszólalt a gong, jelezte, hogy tálalva van, s ez visszazökkentette a valóságba. A fiatalember kelleetlenül felemelkedett. Tisztában volt azzal, hogy az élet nem állhat meg.

Hermára gondolt, a bátor kis csalogányra, aki rettenthetetlenül harcolt a borítékért. Remélte, hogy szerelmével s hálájával kárpótolhatja mindenért. A szegény kis tanítónőből a kastély úrnője lesz, hisz ő, Gunnar Lundström a Hallerstedt-vagyon örököse, és most már

semmi és senki sem akadályozhatja meg, hogy birtokba vegye jogos örökségét.

Felállt, rendbe hozta magát, és átment az ebédlőbe.

A helyiségben csupán Anita, Herma és a gyerekek tartózkodtak. Von Seebach asszony, Kürt és Inge kimentette magát. Szobájukban ebédeltek, és a jövőjükön töprengtek. Tudták, hogy Gunnar Lundströmtől aligha számíthatnak szájalomra.

Kürt von Fuchs komor ábrázattal mélyedt a gondolataiba. Rájött, nincs más választása, dolgoznia kell, ám ehhez nem fülött a foga. Aztán eszébe jutott, hogy megúszhatja, ha találna magának egy gazdag lányt. Ehhez azonban először el kell végeznie az egyetemet, s meg kell szerezni a diplomát. Anélkül semmi esélye, mert nem tud mit felmutatni. Ezt még önteltsége ellenére is belátta.

Miközben ők, hárman odafent a sorsukon tépelődtek, a földszinten Anita, Herma, Gunnar és a gyerekek remek hangulatban költötték el az ebédjüket. Élvezték, hogy maguk közt lehetnek, és senkire sem kell tekintettel lenniük. A gyerekek kedvükre fecseghettek, Gunnar pedig le nem vette a szemét Herma kipirult arcáról. Anita tudta, ez jó alkalom, hogy az ifjú szerelmesek végre beszéljenek egymással, s vállalta, hogy foglalkozik a gyerekekkel. Legalább viszonzhatja Gunnar segítségét.

– Csodálom a bátorságát, Herma – szólalt meg Anita, kihasználva a beszélgetésben beállt csendet. – Egy órája sincs, hogy azt mondta, csak végszükség esetén ugrana le a korlátról.

Herma elpirult.

– Ez olyan helyzet volt. Von Seebach asszony mögöttem kiabált, hogy állítsák meg a tolvajt, a lépcső aljában pedig tárt karokkal várt von Fuchs úr, hogy elkapjon, s kiragadja a kezemből a borítékot. Maga mondta azonban, hogy a borítékot kizárólag Lundström igazgató úrnak adhatom át, így nem volt más választásom, ugranom kellett. Ha nem teszem, von Fuchs úr megszerezte volna a borítékot. Talán bután viselkedtem, de nem tudhattam, milyen fontos okmányt tartalmaz – folytatta nekibátorodva Herma. – Ha tudtam volna, nyilván lett volna annyi eszem, hogy nem mindenki szeme láttára, a kezemben viszem le. Hála Istennek, nem sikerült elvenniük. Ha megkaparintják, nyilván ott helyben megsemmisítik, ugye?

Gunnart, aki egész idő alatt Hermát nézte, meghatották a lány szavai.

– Igen, egész biztosan így történt volna, Hell kisasszony. De mint annyiszor, ha bajba kerül az ember, a Jóisten megsegíti. Ha másként nem, hát küld egy angyalt, hogy kibogozza az összekuszálódott szálakat.

Herma zavartan nevetett.

– Remélem, nem azt akarja mondani, hogy angyal lennék?

– Nem akarom. Tudom, hogy maga egy földre szállt angyal. Óriási áldozatot hozott. Amikor megláttam, hogy leugrik, azt hittem, nyomban megáll a szívem. Szerencsére nem sérült meg komolyabban. De azért alaposan beütötte magát, s ez miattam történt. Én okoztam fájdalmat önnek, ezt soha nem felejttem el.

– Ugyan, semmiség! – tiltakozott a lány.

– Semmiségektől az emberek nem ájulnak el. Különösen nem olyan egészséges emberek, mint ön, kisasszony.

– Iszonyatosan szégyellem magam a gyengeségemért. Nem is értem, hogy lehettem ennyire pipogya. Azt hiszem, nem is a fájdalomtól ájultam el, inkább a félelemtől lehetett, hogy esetleg von Fuchs úr karjaiba rohanok. Tulajdonképpen jó, hogy nem tudtam, mi van a borítékban. Ha tudtam volna, talán annyira megijedek, hogy nem úszom meg ennyivel.

Miután megebédeltek, Anita ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette, hogy ezúttal ő fekteti le a gyerekeket. Hell kisasszony fájós bokájának biztosan nem tenne jót a sok lépcső.

– Igazgató úr, addig beszélgessen Hermával! Mindjárt visszajövök.

A tanítónő fel akart ugrani. Egyszeriben úgy érezte, semmiképpen nem maradhat négy szemközt a „mesebeli herceggel”. Anita azonban határozott mozdulattal visszanyomta a

székre.

– Maradjon szépen ülve! Meg se moccanjon, míg vissza nem jövök! Gunnar, maga pedig gondoskodjon arról, hogy ez a könnyelmű ifjú hölgy ki ne tegye a lábát a szobából.

Lundström hálásan nézett Anitára.

– Bizza csak rám! – felelte jókedvűen.

Anita eltűnt a gyerekekkel. Herma zavartan, gyámoltalanul nézte a becsukódó ajtót. Gunnar odalépett hozzá.

– Mozdulatlanul ülni, ez rettenetesen nehéz feladat lehet önnek, Herma kisasszony.

A lány nem mert Gunnarra nézni. Attól félt, hogy a férfi ismét úgy néz rá, mint az imént, s akkor nem tud majd ellenállni neki. Ki tudja, miféle meggondolatlanságra ragadtatná még magát? Aztán nem győzne restelkedni.

– Teljesen felesleges, hogy Anita kisasszony dolgozzon helyettem. Én is le tudtam volna fektetni a gyerekeket. Kutya bajom.

A férfi meghatottan nézett Hermára.

– Nagyon is rendjén van, hogy itt maradt. Anita helyesen intézkedett.

– Magát is feltartom a munkájában. Bizonyára fontosabb dolga is akad, mint hogy egy buta lányt pesztráljon. Megígérem, amíg Anita vissza nem jön, nem megyek sehová. Felesleges vigyáznia rám – ellenkezett dacosan a lány.

Gunnar gyengéden megfogta a lány remegő kezét, és kedvesen megsimogatta.

– Herma, kicsi csalogányom! Hiába minden, én magával maradok.

A lány ijedten elrántotta a kezét. Fel akart ugrani, de a férfi nem engedte.

– Épp az imént ígérte meg, hogy nem moccan. Tartsa be a szavát! Egyébként úgysem engedem el. Soha többé, édes kicsi csalogányom. Örökre velem marad.

A lányt forróság öntötte el, és egész testében remegett.

– Jóságos ég! – sóhajtotta félig ijedten, félig álétan a boldogságtól.

A férfi felnevetett, aztán átölelte, és hosszan, szenvedélyesen megsókolta. A lány nem tehetett mást, viszonzta a csókot, miközben boldogan merült el az eddig ismeretlen, elmondhatatlanul édes bódulatban. Gunnar magához húzta, szorosan átölelte, majd ismét a szájára tapasztotta az ajkát.

– Ha csak álom ez az egész, akkor is olyan gyönyörű, hogy már ezért érdemes volt megszületni – mondta Herma, amikor levegőhöz jutott.

Gunnar újból megsókolta, az arcát simogatta, és csacskaságokat súgott a fülébe, amelyeket csak a szerelmesek tudnak. Herma is szeretett volna mondani valamit, de pillanatnyilag semmi más nem jutott eszébe, csak az a név, amelyen magában Gunnart mindig is nevezte.

– Mesebeli hercegem!

Az ifjú Lundström nevetve nézett a lány kivörösödött arcába.

– Csalogányom, miért hívsz mesebeli hercegnek?

Herma is elnevette magát, és szerelemtől csillogó szemmel nézett a férfira, aztán zavartan s kissé kelleetlenül elmesélte, hogy amióta megismerte, azóta így nevezi magában.

– Jó, jó. De miért?

Herma elmondta, hogy amint megérkezett Lindeckbe, kinézett az ablakon, és azonnal megpillantotta Gunnart.

– Féktelen jókedvemben azt mondtam magamnak, tessék, a kastélyhoz mesebeli herceg is tartozik. Így lettél mesebeli herceg, és... számomra az is maradsz mindörökre. Teljességgel érthetetlen, hogy épp belém, az ostoba kis tanítónőbe szeretted belé. Ilyesmi csak a mesékben fordul elő.

Gunnar elragadtatva nézte Herma bájos arcát.

– Meg ne hallja valaki, hogy ostobának nevezed magad, mert a tanítványaid előtt azonnal oda lesz a tekintélyed. Egyébként sem taníthatsz már sokáig. A feleségem és Lindeck

úrnője lesz.

Herma nagyot sóhajtott.

– Nem is tudom... , félek, kedves Gunnar. Olyan szépen hangzik, amit mondtál, de hogy én legyek a kastély úrnője... nem tudom. Félek, hogy rettenetesen sok butaságot csinállok majd.

Gunnar boldogan megcsókolta.

– Nincs mit tenni, drága kis csalogányom. Bele kell törődnöd a sorsodba.

– Gazdag, előkelő úr lettél, Gunnar, én pedig szegény vagyok, akár a templom egere. Épp engem akarsz feleségül venni?

– Épp téged. Megnyugtatósdra azért elmondom, hogy komoly hozományról gondoskodtál. Ha ugyanis nem talátdad és őrizted volna meg a sárga borítékot, soha nem lettem volna Lindeck ura.

A lány megcsókolta a kedvesét, aztán mélyen a szemébe nézett.

– Akkor is feleségül vettél volna, ha nem kerül elő a végrendelet?

– Természetesen. Már egy házikó felépítésének a tervét fontolgattam, amelyben laktunk volna.

Herma meghatottan nyelte a könnyeit.

– Megérdemlek én egyáltalán ekkora boldogságot? Tényleg igaz, hogy szerencsés vagyok, mindig is az élet napfényes oldalán jártam.

– És ez maradjon örökre így, kicsi csalogányom! Légy mindig ilyen vidám! Emlékszel még arra a kis versikére? Azzal loptad be magad a szívembe: „Mit tehetek róla, gyönyörű a világ, mit látnom engedtetett.”

Boldogan csókolták meg egymást, és édes révület kerítette hatalmába őket. Arra riadtak fel, hogy Anita a szobába lépett.

Herma odaszaladt hozzá. Egyszerre sírt és nevetett örömében.

– Csodálatos, hihetetlen dolog történt – mondta. – Leírhatatlanul boldog vagyok.

Anita halkán felnevetett.

– Nekem is úgy tűnik. Minden jót kívánok, és mától kezdve tegeződjünk! Gunnar, kedves barátom, természetesen ez rád is vonatkozik. Mostantól senki nem értheti félre. Legyetek nagyon boldogok! Isten áldása kísérfjen benneteket! – mondta, s mindkettőjüket megölelte és megcsókolta.

– Ne haragudjatok, hogy ilyen hamar rátok törtem, de olyan kíváncsi voltam, vajon Gunnar megragadta-e a kedvező alkalmat, hogy édes kalitkába zárja a kis csalogányt.

Herma álméfkodva nézett rá. -Te tudtad... , tudtad, hogy...

– Azt, hogy szeret, és feleségül akar venni? Igen, Herma, tudtam. Gunnar és én mindent tudunk egymásról, hiszen barátok vagyunk.

XVIII.

Gunnar Lundström minden szükséges intézkedést megtett, hogy minél előbb rendeződjék öröksége ügye. Édesapja végrendeletét átadta a közjegyzőnek, és elmondta neki, hogy ő Manfréd Hallerstedt fia.

A végrendelet hivatalos felbontására néhány napot várni kellett, mivel Gunnar ragaszkodott hozzá, hogy Franz, apja egykori hűséges inasa is jelen legyen.

Az eljegyzését követő reggelen Herma a tanulószobában megtalálta a felmondását, amelyet von Holst asszony írt alá. Közölte, hogy a továbbiakban nem tart igényt a tanítónő munkájára. Von Seebach asszonynak és gyermekeinek természetesen fogalmuk sem volt arról, hogy Herma közben Gunnar menyasszonya lett.

A lány a vőlegényével és Anitával közösen elfogyasztott reggeli közben előhúzta a felmondását.

– Nem is tudod, mit vettél a nyakadba, Gunnar – jegyezte meg pajkosan. – Ma már állástalan tanítónő vagyok.

– Rettenetes! – sóhajtotta a férfi, és nevetve átölelte szerelmét.

Anita azonban komoly maradt.

– Ne örülj túl korán, Herma! Ilyen könnyen nem szabadulsz. Én szerződtettelek, így csak én mondhatok fel neked vagy fogadhatom el a felmondásodat. Eszem ágában sincs, hogy elbocsássalak. Ha a gyerekektől el is tiltanak, amiben Ingét aligha tudom megakadályozni, akkor a társalkodónóm lesz, amíg vőlegényed oltár elé nem vezet. Feltételezem, hogy Gunnar nem utasít ki a házából, legalábbis egyelőre nem. Mi a véleményed, Lindeck jövődő ura?

Gunnar megcsókolta Anita kezét.

– Lindeck mindig az otthonod lesz. Addig maradsz, ameddig kedved tartja.

– Meglátjuk, mit hoz a jövő – felelte Anita. – Egyelőre nem akarom elhagyni a kastélyt. Ha majd Berlinbe költözöm, remélem, ott ti lesztek a vendégeim a téli hónapokra, ahogy én is Lindeckben szeretném tölteni a nyarakat. Egyetértesz?

– Magától értetődik.

Anita délelőtt felkereste Ingét, aki anyjával és öccsével a nappaliban üldögélt.

Levert hangulatban fogadták, de sokkal kedvesebbek voltak, mint az utóbbi hetekben. Anita ismét olyasvalaki lett a szemükben, akit kihasználhatnak, ezért igyekeztek jó viszonyban maradni vele.

– Hallom, felmondtál Hell kisasszonynak, Inge. Valószínűleg elfelejtetted, hogy én szerződtettem és fizettem Hermát, így hát csak én bocsáthatom el.

– Annak a nőszemélynek azonnal távoznia kell – kiáltotta von Seebach asszony magából kikelve.

– Mondhattok, amit akartok, én semmi okát nem látom, hogy elbocsássam, és nem is teszem meg.

– Egy percig sem bízom tovább rá a gyermekeimet. Épp elég okom volt arra, hogy felmondjak neki. Először is összeesküvést szőtt ellenünk, másodsor behálózta Kurtot, és rábírta, hogy vegye feleségül. Mama csak nagy ügyel-bajjal tudta megakadályozni a dolgot.

Anita elnézően elmosolyodott.

– Azt hiszem, meglehetősen egyoldalúan tájékoztattak benneteket. Véletlenül pontosan ismerem a helyzetet. Hell kisasszony határozottan visszautasította Kürt mindennemű közeledését, helyesebben szólva folytonos, sértő zaklatását. S esze ágában sincs, hogy feleségül menjen hozzá.

Von Seebach asszony gúnyosan felkacagott.

– No persze, miután megtudta, hogy nem a fiam öröklí a hatalmas vagyont..

– Nem, mama, már akkor így döntött, amikor még mindenki gazdag embernek hitte

Kurtot. Ami pedig az állítólagos összeesküvést illeti, nem értem a vádat. Egyszerűen csak visz-szaadott egy talált tárgyat jogos tulajdonosának.

– Miért nem nekünk adta oda?

– Mert a borítékon az állt, hogy az igazgatónak kell felbontania. Herma ennek megfelelően járt el.

– Folyton csak véded. Velünk viszont feltűnően ellenségesen viselkedsz – kiáltotta Kürt élesen.

– Én csupán igyekszem elfogulatlanul ítélni.

– Mi lesz most velünk? Ez a Lundström megkaparintotta a minket megillető vagyont – mondta von Seebach asszony.

– De mama, hát nem Manfréd bácsi fiát illeti meg az örökség? – kérdezte Anita.

Az idős hölgy keserűen felnevetett.

– Az csak egy fattyú.

– Mindenesetre Manfréd bácsi fia, ő pedig ráhagyta a vagyonát. Nem kellene ezt a gúnynevet használnotok. Isten a tudója, veletek szemben is rendkívül nagylelkűen viselkedett.

– Most viszont mindenre ráteszi a kezét.

– Csak jogos tulajdonát veszi el. És azt se felejtsetek, hogy más nem lett volna ilyen elnéző veletek.

– Már megint a pártját fogod.

– Szerintem teljesen pártatlan vagyok.

– Ismét megkérdem, mi lesz most velünk?

– Várjátok meg, mi áll a végrendeletben. Nagyon rosszul ismertem Manfréd bácsit, ha nem emlékezett volna meg rólatok.

– Pontosan megmondhatom, mit hagyott ránk. Alamizsnát, semmi mást. Inge és én halálunkig Lindeckben élhetünk. Lundström úr határozhat afelől, hogy a kastély melyik részében lesz a lakosztályunk. Minden bizonnyal az egyik oldalszárnyba száműz majd bennünket. Azonkívül teljes ellátást kapunk és havonta háromszáz márkát. Kurtot tanulmányai befejeztéig megilleti a havi járandósága, utána pedig húszezer márkát kap, amelyből megalapozhatja a jövőjét. Inge gyermekei nagykorúságuk elérésekor szintén húszezer márkát kapnak. Ez minden.

Anita figyelmesen hallgatott, aztán bólintott.

– Tisztességes eljárás, mama.

– Ahhoz képest viszont nagyon kevés, ami jog és méltányosság szerint megilletett volna bennünket.

– Ezen már nem változtathatunk – vonta meg a vállát Anita. – Járhattatok volna sokkal rosszabbul is.

– Én ezt is épp elég rossznak találom – heveskedett Kürt. Anita komolyan nézett rá.

– Ne sopánkodj! Elvégre férfi vagy. Nagybátyádnak kevesebbel kellett nekiindulnia az életnek. Sok gazdag ember jóval kisebb tőkével kezdte a pályafutását. Itt a lehetőség. Most bebizonyíthatod, hogy megállód a helyed az életben.

– Köszönöm a kioktatást, de semmire sem megyek vele.

– Jó lenne, ha legalább a te segítségedre számíthatnánk -kesergett von Seebach asszony.

Anita helyette is elpirult.

– Majd megbeszélésem Gunnarral. Ő a pénzügyi tanácsadóm.

– Meg akarsz bújni a háta mögött, hogy semmit ne kelljen tenned értünk – méltatlankodott Kürt.

Anita kihúzta magát.

– Valamit már most közölhetek. Te egy garast sem kapsz többé tőlem. Az egyetlen, amit még megteszek érted, az, hogy elkönyvelem veszteséggként azt a négyezer márkát, amellyel tartozol, hisz úgysem kapom vissza. A jövőben pedig nem engedem, hogy

kihasználjatok. Bármit teszek, azt saját akaratomból teszem. Ez az utolsó szavam. Apám halála óta közel hatvanezer márkát költöttem rátok, és ezen felül ingyen laktatok, teljes ellátással a házámban. Szeretném megjegyezni, hogy ugyanezen idő alatt magamra ennek az összegnek még a felét sem költöttem, bár autót is vettem. Nem engedhetem meg magamnak, hogy a jövőben hasonlóképpen támogassalak benneteket. Nem tehetem, mert ti felélnétek a vagyonomat, s ezt Manfréd bácsi is kifejezetten megtiltotta. Nem értek ugyan a pénzügyekhez, de annyit mégis tudok, hogy a tőkém kamatánál nagyobb összeget nem adhatok ki, hiszen nincs üzletem, gyáram, ahol gyarapíthatnám a jövedelmemet. Kérlek benneteket, ezt jól jegyezzétek meg.

Von Seebach asszony már annak is örült, hogy Anita hajlandó egyáltalán segíteni.

– Gondolj arra, Anita, hogy más életkörülményekhez szoktunk apád házában és itt, Lindeckben is – sópáncodott von Seebach asszony.

– Tudom, és ígérem, mindent megbeszélék Gunnarral. Utána elmondom nektek, hogyan döntöttem. Jó lenne azonban, ha igyekeznétek barátságosabb viszonyt kialakítani vele, hiszen ti is tudjátok, milyen nagyvonalú ember.

Anita hamarosan elkészönt rokonaitól, és nagyot sóhajtott, amikor becsukódott mögötte az ajtó. A folyosón végre fellelegezhetett az iménti fullasztó légkör után.

Vasárnap von Seebach asszony és gyermekei érkezettnek látták az időt, hogy ismét részt vegyenek a közös ebéden. Reménykedtek, hogy Frank Soltau jelenléte javít majd a nyomott hangulaton. A fiatalember nem is sejtette, mi minden történt az elmúlt néhány napban. Csak azt tudta, hogy Anita szomorú volt, mert a húgát a kedvesének hitte, és ezt kedvező jelnek értékelte. Láta, hogy a lány elpirult, amikor üdvözölte, és a keze is megremegett az övében. Nyugtalanlansága ettől csak erősebb lett. Szinte minden figyelmét Anitának szentelte, de azért észrevette, hogy valami nincs rendben, bár mindenki igyekezett elfogulatlanul viselkedni.

Anita közölte a családdal, hogy Hell kisasszony, aki tanítónőként nem tevékenykedhet tovább, átmenetileg a társalkodónője lesz. Ez ellen senkinek nem lehetett kifogása. Inge titokban már bánta, hogy felmondott Hermának, mert Anita hallani sem akart arról, hogy másik tanítónőt alkalmazzon. Azt mondta, sajnálja, hogy a gyerekek elveszítenek egy ilyen kiváló nevelőt, de a továbbiakban nem hajlandó a kérdéssel foglalkozni.

Így tehát Hell kisasszony is velük ebédelt, és Anita mellett foglalt helyet az asztalnál, a gyerekekkel viszont Ingének kellett törődnie.

Anita már korábban tanácskozott Gunnarral, aki kérte, hogy szabaduljon meg minden kellemetlen tehertől, és megígérte, hogy gondoskodik megfelelő tanítónőről a gyerekek számára, akit természetesen ő alkalmaz, s a bérét is fizeti. Anita az így megtakarított összeget, ha gondolja, felajánlhatja mostohaanyjának. Gunnar azt is kijelentette, hogy minden más kérdésben apja akaratának megfelelően dönt.

Miután felszolgálták az édességet, Gunnar felemelkedett, és meghajolt.

– Engedjék meg, hogy közöljem, Manfréd Hallerstedt végrendeletének felbontására szerda délelőtt kerül sor. A közjegyzőt tizenegy órára hívtam ide. A végrendeletet Hallerstedt úr kívánságának megfelelően egykori dolgozószobájában fogjuk felolvasni. Kérem, hogy Soltau úr kivételével valamennyien jelenjenek meg.

Mindenki beleegyezően bólintott.

– Bár a gyászév még nem telt le, a kínos helyzetek elkerülése végett mégis szeretném bejelenteni, az a kitévés ért, hogy Hell kisasszonyt a menyasszonyomként mutathatom be – folytatta Gunnar. – Az esküvőig Anita társalkodónőjeként tartózkodik a kastélyban. Kötelességem erről tájékoztatni önöket, hogy a jövőben minden kellemetlenségtől megkímélhessem a menyasszonyomat. Minden továbbit a végrendelet felbontása után beszélünk meg.

Anya és gyermekei úgy ültek, mintha nyársat nyeltek volna. Beletelt némi időbe, amíg

von Seebach asszonynak sikerült egy rövidke és üres szerencsekívánatot kinyögnie. Inge nem lett volna erre képes. Gyűlölködve nézett Hermára, aki sápadtan és lehorgasztott fejjel ült. Így is érezte az ellenséges indulatokat. Kürt düttől eltorzult arccal először Hermára azután Gunnarra pillantott, majd felpattant, gyorsan meghajolt, és elhagyta a szobát. Renate von Seebach szintén felemelkedett, s lányával és a gyerekekkel együtt visszavonult.

A két kicsi szomorúan nézett Hermára, aki aznap már nem foglalkozott velük. Nem tudták, mi történt, de nagyon hiányolták Herma féltő gondoskodását.

Miután a hölgyek távoztak a gyerekekkel, Frank is felemelkedett, átadta szerencsekívánatait a jegyespárnak, s indulni készült. Érezte, hogy még mindig kissé nyomasztó a hangulat. Gunnar mosolyogva tartotta vissza.

– Remélem, kedves Soltau úr, marad még egy kicsit, és megiszik egy pohár pezsgőt az egészségünkre.

Frank tanácstalanul nézett Anita-ra.

– Nem tudom, maradhatok-e. Valójában von Seebach asszony vendége vagyok.

Anita elmosolyodott.

– Maradjon nyugodtan! Lindeck kastélyában egyedül Lundström igazgató úr láthat vendégül bárkit.

Frank kicsit zavartan nézett Gunnarra. Ludott a megboldogult Hallerstedt úr végrendeletének eltűnéséről, hiszen az üzemben szétében-hosszában beszéltek, most viszont legnagyobb meglepetésére azt hallotta, hogy szerdán kerül sor hivatalos felolvasására. Ezek szerint megkerült. De mit jelentsen, hogy egyedül Lundström igazgató úr fogadhat vendégeket Lindeckben?

Kissé tanácstalanul hordozta körül a tekintetét az asztalnál ülőkön. Gunnar ekkor felállt, és belekarolt Soltauba.

– Koccintunk az eljegyzésünkre, és megisszuk a pertut. Utána beavatom az elmúlt napok eseményeibe, barátom. Hamarosan mindent meg fog érteni. Üljön le, és félre a szomorúsággal!

Soltau kissé megnyugodott, s visszaült a helyére, Gunnar pedig Hermát kérte:

– Énekelj nekünk egy dalt, kis csalogányom, attól felderül a szívünk!

Herma boldogságtól csillogó szemmel nézett rá.

– Miért is ne? A boldogságtól örömmel dalra fakad az ember.

Anita megölelte a lányt.

– Nem hagyjuk, hogy elrontsák az örömünket, ugye, Herma?

Hamarosan vidám hangulat uralkodott az ebédlőben, amihez a jegyespár egészségére megivott pezsgő is hozzájárult. Gunnar és Soltau pertut ivott. Frank meghatottan kijelentette, végtelenül büszke erre a kitüntetésre.

– Joggal, Soltau úr. Olyan ez, mintha lovaggá ütötték volna – jegyezte meg Anita kedvesen.

Frank megcsókolta a lány kezét, és úgy nézett rá, hogy Anita belepirult.

Gunnar mindenről részletesen beszámolt Soltaunak, majd azt ajánlotta, hogy sétáljanak egyet.

– Ma addig maradhatunk, ameddig csak akarunk. Hell kisasszonyt már nem szólítja el többé a kötelesség – tette hozzá.

– Sajnálom a gyerekeket. Nekik lesz a legnehezebb – sóhajtott Herma.

– Nem tehetünk arról, hogy ostoba anyjuk van. Most már enyém az elsőbbség, csalogányom.

Gunnar belekarolt a lányba, és elindultak.

Anita és Frank követte őket, ám meglehetősen lassan lépkedtek, így hamarosan lemaradtak. Ez így mindenkinek megfelelt. Gunnar és Herma hamarosan élénk beszélgetésbe merült.

Anita és Soltau eleinte szótlánul ballagott egymás mellett. Frank törte meg a csendet, aki az imént hallott újságoktól egy kissé még mindig kába volt.

– Ha tudtam volna, hogy Lundström igazgató úr a Lindeck kastély ura és apjának egyetlen örököse, nem mertem volna pertut inni vele.

Anita komolyan pillantott rá.

– Számít ez olyan emberek között, akik kölcsönösen nagyra becsülik és kedvelik egymást?

A férfi hatalmasat sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy a kisasszony értheti, miről beszélek. A lány a fejét rázta.

– Maga rendkívül értékes ember. Semmi oka arra, hogy kevesebbnek érezze magát másoknál.

– Tudja, nagyságos kisasszony, hogy ezekkel a szavakkal szárnyakat adott nekem?

– Nem kell szárnyalnia. Én már... anélkül is felnézek magára. – Anita hangja megremegett, de úgy érezte, bátorítania kell a férfit.

Frank hirtelen megállt, és izgatottan pillantott a lányra.

– Igaz ez? – kiáltotta.

Anita kedvesen elmosolyodott.

– Tartozom magának annyival, hogy ezt kimondjam. Bűnhődni kell, mert annak idején alaptalanul meggyanúsítottam. Ha Gunnar nem számol be múlt vasárnapi beszélgetésükről, aligha lett volna merszem ahhoz, hogy bátorítsam.

Frank megragadta Anita kezét. Mondani akart valamit, de képtelen volt megszólalni. Csak átölelte a szeretett lányt, és ajkát az ajkára tapasztotta. Egyikük sem törődött azzal, hogy megláthatják őket. Nem tudtak betelni az egymásra találás mámorító érzésével.

Frank nyomban megfélekezett a nyomorúságáról, s ebben a pillanatban mérhetetlenül gazdagnak érezte magát, hisz Anita iránt érzett szerelme a világ minden kincsénél többet ért neki. S Anita is boldogan lemondott volna minden vagyonáról Soltau szerelméért. Mit számít az, hogy nincs pénze? Semmit! Anita szerette, a férfi viszonszerette, és csak ez számított.

Miután kissé lecsillapodtak, keresni kezdték Gunnart és Hermát, de sehol nem látták őket. Boldogan összenevettek.

– Éppúgy nincs ránk szükségük, ahogyan nekünk sincs órájuk – mondta Frank féktelen jókedvében.

Anita bevallotta a férfinak, mivel gyanúsította meg, amikor a hűgával látta. Elmondta, milyen keservesen bánkódott miatta.

– Csalárd alaknak tartottál, igaz?

– Nem, dehogy. Magamat tartottam bolondnak, mert feltételeztem rólad, hogy belém szerethetsz.

– Drága Anitám, bárcsak mindig úgy nézhettem volna rád, ahogy éreztem irántad! Akkor egyetlen percre sem kételkedtél volna. De be kell vallanom, ha drága barátunk, Gunnar nem bátorít, sosem mertem volna megkérni a kezedet.

– Nem kedvelem a gyámoltalan férfiakat! – figyelmeztette a lány, s az arcán huncut mosoly suhant át.

Soltau egy csókkal vett elégtételt a rajta esett sérelemért. Fékezhetetlen szenvedéllyel csókolták egymást, míg végül kimerülten szétváltak ajkaik.

A két ifjú pár csak órák múlva futott össze ismét. A menyasszonyoknak gyanúsán piros volt a szájuk és árulkodóan ragyogott a szemük.

Szerdán felolvasták a végrendeletet. Gunnar a személyzet tagjainak átadta az őket megillető összegeket. Manfréd Hallerstedt rokonairól a húga által ismertetett módon gondoskodott. A végrendelet záradéka azonban még kimondta: ha nem képzelhető el harmonikus együttélés, von Seebach asszonynak és leányának ötvenezer márka ellenében távoznia kell Lindeckből.

Gunnar a fenti összeg kétszeresét ajánlotta fel a hölgyeknek, amennyiben hajlandók elhagyni a kastélyt, ahol a történetek után valószínűleg úgysem éreznék jól magukat. Gunnar úgy rendelkezett, hogy az összeget letétbe helyezi, s csupán kamataival rendelkezhetnek a hölgyek. Az óvintézkedésre azért volt szükség, nehogy Kürt könnyelműen elherdálja a pénzt. Anya és leánya halála után az összeg Inge gyermekeit illeti meg. Von Seebach asszony és Inge minden további nélkül elfogadta az ajánlatot. Be kellett látniuk, hogy Lindeckben eljátszották már a beléjük vetett bizalmat. Ugy döntöttek, Anita berlini villájába költöznek, amíg végleges otthont nem találnak maguknak. Gunnar és Anita vállalták, hogy saját erőből bebútorozzák új otthonukat.

A két hölgy némiképp megvigasztalódva utazott el a gyerekekkel. Az öreg Franz Lindeckben maradt, és a továbbiakban a gondnoki teendőket látta el. Gunnar és Frank változatlanul az oldalszárnyban lakott. Ősz elejére tervezték mindkét esküvőt. Azután Anita a férjével Berlinbe szándékozott költözni, hogy Frank végre befejezhesse a tanulmányait. Soltau úgy tervezte, ha meglesz a diplomája, betársul egy jó nevű gépgyárba, vagy esetleg saját gyárat alapít. Anita anyagilag támogatta, mert tudta, hogy vőlegénye leghőbb vágya, hogy végre a saját lábára álljon, s abban is biztos volt, hogy később az utolsó fillérig visszafizeti a kölcsönt. Abban ugyanis egyetlen percig sem kételkedett, hogy a férfi eléri a célját, és sikeres lesz.

Kürt von Fuchs továbbra sem jeleskedett a tanulásban, s nem tudta befejezni az egyetemet, így kénytelen volt munkát vállalni.

Szüret után, amely Gunnar minden erejét és idejét igénybe vette, megtartották Lindeckben a kettős esküvőt. Nehéz lett volna megmondani, melyik ifjú pár volt boldogabb.

VÉGE